

Giới thiệu Thứ Nữ Là Phải Độc Ác

Khi nhắc đến phụ nữ, ắt hẳn ta sẽ nghĩ ngay đến một hình ảnh đẹp, một cảnh hoa đẹp hay là một phẩm chất trong sáng ... Nhưng khi đến với truyện Thứ Nữ Là Phải Độc Ác thì đây sẽ là một ví dụ hoàn toàn ngược lại với những ý nghĩ trên.

Cô là một con người mạnh mẽ nhưng nhu nhược, nổi danh trong giang hồ nhưng vì người tình nên đã gác kiếm và cô đã bị hấn phán bội làm cho mất mạng, không cam lòng. Cô mạng hận thù đến tận địa ngục và đã được đầu thai thành một con người mới.

Nhu nhược trở thành mạnh mẽ, độc ác nay còn độc ác hơn ... Cuộc chinh phạt thế gian của cô ngày càng nguy hiểm và không gì là cô không dám làm, với sự hận thù sâu đậm của mình ngày càng lớn mạnh thì cô càng ngày càng lấn tới kèm theo sự nguy hiểm của mình ... Hãy theo dõi cuộc chinh phạt của cô và liệu sẽ có ai đó ngăn cản được con người này ???

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Người tâm ngoan, ta còn thủ lật hơn! (Tâm ngoan thủ lật: Bụng dạ nham hiểm, thủ đoạn độc ác)

ác người còn thất thần cái gì? Nhanh đi giúp Tứ tiểu thư!”

Một nhóm đầy tớ già bên cạnh nghe thấy vậy nhanh nhẹn tiến lên, vây quanh cô gái nhỏ nơi góc tường. Tiền ma ma vuron mũi chân, cẩn thận đem chậu sành hướng về phía Ngọc Linh Lung, hai tay gấp gáp, tựa hồ rất sợ động phải vật ở trong chậu sành.

“Tứ tiểu thư, phu nhân không phải đã nói rồi sao? Một chút cũng không đau, chỉ giống như thêu hoa bị kim đâm mà thôi...” Tiền ma ma ngoài cười nhưng trong không cười không ngừng dụ dỗ, ánh mắt của bà ta trong ánh nến chập chờn trở nên hung ác vô cùng.

“Người cũng đừng làm khó chúng ta nữa, ngoan ngoãn đưa tay vào đi. Lục tiểu thư vẫn đang chờ máu của người!”

Nhìn chậu sành cách mình một bước, Ngọc Linh Lung sợ tới mức cơ hồ đem môi mình cắn nát, ngẩng mặt lên nhìn nhóm đầy tớ già xung quanh, ánh mắt đáng thương ngấn nước tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Ta không muốn, ta rất sợ... Van cầu các người...”

Thanh âm suy yếu rơi vào trong tai nhóm đầy tớ già hết mực trung thành và tận tâm với Mộ thị, chỉ càng làm cho bọn họ mất kiên nhẫn. Một người trong số họ trở nên gấp gáp, hung hăng cúi véo Ngọc Linh Lung, miệng lưỡi thô tục mắng:

“Cấp cho chút mặt mũi, tiểu đồ tử như người liền không biết xấu hổ. Cho người cứu mạng Lục tiểu thư, chính là mấy đời phúc khí của người! Còn không nhanh cho tay vào đi!”

Thân thể Ngọc Linh Lung đông cứng lại, nhất thời nước mắt như suối trào. Mạng của Lục muội quý giá, chẳng lẽ mạng của nàng rẻ mạt như vậy sao!? Vì sao Lục muội trúng độc, lại cần máu của nàng chế được?

Tựa hồ biết những người này cũng chỉ là nghe lệnh mà làm, Ngọc Linh Lung đột nhiên xoay người, bỏ nhào về phía đám người Mộ thị cao cao tại thượng, vừa bỏ vừa thê thảm khẩn cầu:

“Mẫu thân, van cầu người thương xót con, con nguyện ý cả đời hiếu thuận với người... Cầu xin người đừng cho đồ vật đáng sợ kia cắn con, con sợ...”

Mộ thị chán ghét liếc nàng một cái, như thể nàng là thứ gì đó dơ bẩn thấp hèn nhất trên đời. Nha đầu kia mới mười bốn tuổi, dù chưa trưởng thành nhưng cũng đã trở thành một tiểu mỹ nhân bại hoại. Mặc dù chưa lần nào nhìn thấy thân nương của Ngọc Linh Lung, Mộ thị lại hoàn toàn có thể từ khuôn mặt kiều diễm và thân hình thướt tha của nàng mà tưởng tượng, tưởng tượng đến người vũ cơ năm đó yêu diễm đến mức nào...

Bất quá, nàng hẳn là nên cảm tạ thân nương của Ngọc Linh Lung. Nếu không phải mười mấy năm trước, phu quân của nàng cùng vũ cơ kia một đêm phong lưu, hôm nay thật đúng là không biết thế nào mới có thể cứu sống nữ nhi của nàng.

Ba ngày trước, Lục tiểu thư Ngọc Thiên Kiều ở hoa viên của phủ Ngọc tướng quân du ngoạn, không ngờ lại bị độc xà cắn, dùng hết thuốc giải độc lại hôn mê bất tỉnh. May mắn thế nào lại có một vị lang trung hiền kế, nói là phải lấy độc trị độc, cần phải lấy hạt độc (chất độc của bọ cạp) để bức xà độc trong người ra. Thế nhưng Ngọc Thiên Kiều thể chất suy yếu, nếu không nắm vững liều lượng của độc được chỉ sợ cái mạng nhỏ của nàng nháy mắt sẽ biến mất, chỉ có thể dùng máu của người thân nhất pha loãng với hạt độc.

Nhớ tới sinh mệnh của nữ nhi đang bị đe dọa, Mộ thị đột nhiên rút chân về, ra sức tránh thật xa bàn tay run rẩy của Ngọc Linh Lung, khuôn mặt cao quý nghiêng sang hướng khác, cứng nhắc phun ra một câu:

“Các ngươi đều là người chết sao? Ngay cả một nha đầu cũng không thu thập cho được?”

Đám người Tiền ma ma vừa nghe được lời này, biết phu nhân tức giận, không dám chậm trễ, lập tức ba chân bốn cẳng đem Ngọc Linh Lung vừa mới bỏ được vài bước kéo trở về.

Ngọc Linh Lung bắt quả chỉ là một cô gái mười bốn tuổi, làm thế nào có thể chống cự lại được mấy kẻ nô tài cao lớn thô kệch này. Dù cho liều mạng chống cự, năng căn bản cũng không thoát được cánh tay cứng như thép của bọn họ, nháy mắt đã bị đè xuống bên cạnh chậu sành.

“Cứu mạng, cứu mạng a! Van cầu các người buông tha cho ta ——”

Tiền ma ma tựa hồ như không nghe thấy thanh âm hoảng sợ cầu xin của nàng, sau khi ra hiệu cho người bên cạnh chế ngự đằng sau Ngọc Linh Lung, bà ta liền cầm lấy bàn tay của nàng, kiên quyết kéo về phía chậu sành, trong miệng còn ra điều nhắc nhở:

“Tứ tiểu thư, người ngoan ngoãn nghe lời đi. Chỉ cần cứu được mạng của Lục tiểu thư, phu nhân nhất định sẽ trọng thưởng cho người. ——”

Câu nói kế tiếp đã không còn nghe rõ, thân hình mảnh khảnh của Ngọc Linh Lung kịch liệt run rẩy, sợ hãi cực đại khiến cho nàng muốn nổ tung, cánh tay bị Tiền ma ma gắt gao cầm lấy, không cách nào thoát khỏi.

Nàng cứng đờ nhìn chằm chằm vào chậu sành trước mắt tỏa ra làn khói màu đen, trở mắt nhìn cánh tay của mình dần dần bị nhét vào chậu sành ——

Bầy bọ cạp bị bỏ đói mấy ngày liền không chút do dự bò lên cánh tay trắng nõn như ngọc. Một bầy nhưng nhúc nhích chen chúc tranh nhau bò lên, khiến cho Tiền ma ma cùng đám người tâm ngoan thủ lạt đứng nhìn cũng không nhịn được run rẩy khóe mắt.

“A ——” Ngọc Linh Lung đột nhiên hét lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nàng chỉ cảm thấy đầu ngón tay tựa hồ như bị vô số mũi kim sắc bén đâm trúng, cảm giác đau đớn tức khắc truyền đến, tiếng hét chói tai của nàng đột nhiên vang lên. Ngọc Linh Lung chỉ thấy hai mắt trắng xóa rồi hôn mê.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn rồi dần dần trở nên tê tê. Trên cánh tay trắng nõn mềm mại, bầy bọ cạp uốn lượn như cái lưỡi của độc xà, bò đến nơi nào nơi đó liền mất đi tri giác. Ngọc Linh Lung cơ hồ muốn khóc, nước mắt lại không thể nào rơi, muốn hét, lại hét không thành tiếng, muốn động, nhưng ngay cả cánh tay cũng không nghe theo sai bảo của chính mình.

Tiền ma ma căn bản không thèm để ý đến sắc mặt cắt không còn một giọt máu của Ngọc Linh Lung, chỉ cuống cuống gọi nha hoàn đứng bên cạnh:

“Mau đem bát sứ qua đây!”

Chiếc bát sứ óng ánh như ngọc ngay lập tức được bung lên, Tiền ma ma vội vàng cầm lấy dao găm, không chút lưu tình vạch một đường lên cánh tay trắng xanh của Ngọc Linh Lung.

Mộ thị không biết từ lúc nào đã khấn trương đứng dậy, giờ phút này chăm chú nhìn tia máu đỏ tươi quý dị chậm rãi chảy vào bát, ánh mắt căng thẳng ngay cả chớp một cái cũng không dám.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi như trút nước, sấm chớp vang dội cả một góc trời.

“Ầm ——” Lại một loạt tia chớp chói mắt đánh tan bầu trời đêm, thẳng tắp rơi xuống nóc nhà, đánh vỡ vài miếng ngói.

Mà ở trong phòng lúc này, không có ai chú ý đến, Ngọc Linh Lung mới vừa rồi còn không hề có khí tức, giờ phút này lại chậm rãi mở mắt, mới vừa rồi khuôn mặt nhỏ nhắn còn tràn đầy vẻ cầu khẩn, giờ lại phủ một tầng sương lạnh ——

Ngọc Mai chỉ cảm thấy bản thân như vừa mới xuyên qua một thông đạo dài dằng dặc mà chật hẹp, mệt như thể thiếu chút nữa là thở không được, thật vất vả mới nhìn thấy ánh sáng phía trước, nàng liền vội vàng cất bước chạy thật nhanh. Mắt thấy ánh sáng kia càng lúc càng rõ ràng hơn, nhưng đến khi nhìn rõ tình cảnh trước mắt, nàng không khỏi kinh hãi.

Cánh tay của mình bị người khác gắt gao cầm lấy, thân thể cực kì khó chịu bị áp đảo trên mặt đất, càng khiến cho nàng phẫn nộ là, một đám lão thái bà mặc váy dài kì quái đang ra sức niết cổ tay nàng, đem máu của nàng nặn vào trong chén.

Lại dám lấy máu của nàng!?

Con mẹ nó! Là bang phái chó má nào có lá gan lớn như vậy? Ngay cả nàng cũng dám động?!

Ngọc Mai không thèm suy nghĩ, phản ứng đầu tiên là trực tiếp xuất chân, đem lão thái bà đang giữ tay mình một cước đá thật xa!

“Ai gia, đau chết mất!” Tiền ma ma nào có thể đoán được Ngọc Linh Lung đã hôn mê giờ phút này lại đột nhiên phát lực, hung hăng đá nàng một cước, nhất thời kêu thảm một tiếng. Bất quá, còn chưa đợi bà ta rơi xuống đất, chân còn lại của Ngọc Mai cũng đã xuất chiêu, lão bà tử đang kiểm chế nàng còn không kịp kêu một tiếng liền co quắt ngã nhào trên mặt đất.

Theo kinh nghiệm chiến đấu đường phố nhiều năm của Ngọc Mai, một cước này ít nhất cũng có thể đem lá lách của bà già này đá cho vỡ tan. (Lá lách: một bộ phận của thân thể, sản sinh ra nhiều bạch cầu miễn dịch – nguyên liệu để tạo ra các kháng thể)

Thân thể đạt được tự do, Ngọc Mai liền nghiêng răng nghiêng lợi rút cánh tay vẫn còn chảy máu về, cánh tay phía sau liền hung hăng cho Tiền ma ma một quyền!

Một quyền này có thể nói là lưu giữ toàn bộ oán khí của Ngọc Mai, nàng mặc kệ Tiền ma ma là cái loại gì, dám đề nàng ra mà lấy máu!? Không đánh cho bà già lẩm la lẩm lét này kêu cha gọi mẹ nàng mới không hết giận!

Tiền ma ma không thể tưởng tượng nổi, Ngọc Linh Lung vừa rồi đến sức phản kháng cũng không còn, trong nháy mắt lại biến thành cộp mẹ, một quyền đánh chính giữa mũi, chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, Tiền ma ma trên mặt như muốn nở hoa, máu chảy thành sông!

Ngọc Mai thế này mới hơi hơi bớt giận, nhìn Tiền ma ma đau đớn lăn lộn trên mặt đất, ngay cả kêu cũng không kêu được. Không hề khách khí, Ngọc Mai rút khăn tay trước ngực Tiền ma ma ra, thuận thực băng bó vết thương trên tay mình.

Đánh nhiều năm như vậy, vết thương nhỏ ấy với nàng không đáng kể chút nào.

Tất cả mọi người trong phòng sợ ngây người, mặc dù Tứ tiểu thư vào phủ không lâu, nhưng vẫn luôn mềm mại yếu đuối nha! Ngay cả khi biết phu nhân muốn lấy máu của nàng chế được cho Lục tiểu thư, cũng không dám phản đối, như thế nào bỗng nhiên lại giống như hung tàn hơn cả lên núi đánh hổ.

Hơn nữa, Tiền ma ma cùng với vài lão bà tử này, mặc dù không có võ công, nhưng thân thể đều to khỏe, nếu trong Ngọc phủ có nha hoàn vi phạm quy củ, đều là do bọn họ đến chấp hành hình phạt, đem người ta đánh cho mười ngày nửa tháng không thể xuống giường. Vài nhân vật như vậy, thế nhưng lại bị Tứ tiểu thư tam quyền lưỡng cước (3 đánh 2 đập) đánh ngã!?

Người đầu tiên phục hồi tinh thần là Mộ thị, mắt thấy hơn phân nửa bát máu tươi bị Ngọc Linh Lung đánh đổ, liền nhớ đến nữ nhi của mình còn đang gãy dựa với thân chết, nhất thời lửa giận bùng bùng:

“Ngọc Linh Lung, ngươi thật to gan!”

Ngọc Mai thình lình nghe thấy tiếng quát, theo bản năng ngẩng đầu nhìn bốn phía, không nghĩ tới lại đón nhận ánh mắt tức giận của một vị phu nhân trung niên.

Bà già này là đang nói nàng hả? Ngọc Linh Lung là cái đồng tây gì? Nhìn đến mấy người Tiền ma ma vừa mới bị đánh ngã ở phía sau, Ngọc Mai mơ hồ phát giác sự việc không được bình thường, vết thương vừa được băng lại cơ hồ có gì đó là lạ. Bàn tay mềm mại này tuyệt đối không phải là của mình, nhất là cái thân thể trắng như ngọc này, da thịt cũng vô cùng mịn màng, thật giống như bộ dáng đã trải qua mười mấy năm gió tanh mưa máu trong hắc đạo sao?

Nhìn đám lão bà mặc bộ quần áo che kín không một khe hở, Ngọc Mai lập tức hiểu ra rằng: nàng thế nhưng cũng có thể gia nhập cái trào lưu xuyên qua không gian chơi đùa một phen này.

Không sao cả, dù sao nàng cũng có năng lực thích ứng, đến chỗ nào cũng giống nhau. Ngọc Mai, à không đúng, giờ là một Ngọc Linh Lung mới toanh, tùy tiện kéo một chiếc ghế, thong thả ung dung ngồi xuống, mát lạnh như băng quét qua Mộ thị đang ngập đầy lửa giận:

“Bà già nhà ngươi tìm ta có việc?!”

Một câu này thiếu chút nữa khiến cho Mộ thị tức hộc máu, nàng mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn luôn kiêu ngạo vì có thể bảo dưỡng thân thể thật tốt. Đối với một chữ “già” này lại cực kì miễn cảm, Ngọc Linh Lung dám nói nàng già sao?!

Mộ thị run rẩy chỉ vào Ngọc Linh Lung: “Ngươi, ngươi mới nói cái gì?”

Ngọc Linh Lung nhú nhú lông mi: “Ngươi có phải là già rồi nên tai điếc hoa mắt? Không nghe thấy à?!”

Nếu không phải là muốn nhanh chóng thích ứng với cuộc sống cổ đại, nàng cũng lười nói những lời vô nghĩa này với cái lão bà kia. Nhìn bà ta ăn mặc giống như một bà phu nhân lớn, nàng mới dùng cách xưng hô với lão nhân gia này, thế mà bà ta lại còn đứng hờ to gọi nhỏ, thật là không biết điều!

Mộ thị nhìn bộ dạng ngạo nghễ vắt chéo chân từ trên cao nhìn xuống của Ngọc Linh Lung, lại nhìn đến nhóm người đặc lực Tiền ma ma đang nằm trên đất rên rĩ ôm vết thương, lửa giận hùng hực thiêu đốt, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp hạ lệnh:

“Đánh cho ta! Đánh chết nha đầu không biết quy củ này!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đối với kẻ xấu, thì càng phải xấu hơn!

Người mà Mộ thị mang tới chính là loại đây tớ trung thành, tuyệt đối không hai lòng của Ngọc phủ, lúc này nghe được lệnh của chủ nhân nào dám chậm

trẻ, liền vội vàng chen lấn vượt lên trước, mỗi người một quyền một chưởng, trong mắt phả ra tia hung quang, tựa hồ chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung cười lạnh, đám nô tài trước mắt này khí thế náo nhiệt thế nào, ở trong mắt nàng còn không bằng con hổ giấy, nhiều nhất cũng chỉ là chuột giấy mà thôi. Máy người tay bé chân nhỏ bọn họ, đừng nói là muốn thu thập nàng, sợ rằng ngay cả một con gà cũng giết không nổi.

Nếu không phải chủ nhân của thân thể này quá nhát gan và nhu nhược, thế nào lại bị mấy kẻ chó má này bức chết? Nghĩ đến đây, Ngọc Linh Lung nhất thời trong lòng tức giận. Con mẹ nó, chẳng hiểu tại sao chính mình lại hít phải một bụng tử khí, mấy con mụ già này không có mắt nên muốn đi tìm chết sao? Không đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ thì thật có lỗi với chính mình!

Trong chớp mắt, một đám đầy tớ xông lên, Ngọc Linh Lung nhanh nhẹn nắm lấy cái ghế sau lưng, hung hăng hướng về phía bọn họ mà ném!

“Ồi!” “Mẹ ơi, ài~”

Đám người không kịp phòng bị. Bất ngờ bị đánh trong khoảng cách ngắn như vậy, một nha hoàn đập trán vào cái chân ghế, máu tươi lập tức phun ồ ạt, thét một tiếng chói tai rồi té lăn trên mặt đất. Cùng lúc đó, lưng ghế nặng nề lao về phía trước, lại không khách khí đánh ngã hai mụ đầy tớ già. Ba người nhất thời kêu cha gọi mẹ, lẫn lộn thành một đống trên mặt đất, thuận tiện còn đụng ngã những người đứng bên cạnh.

Chỉ như vậy, nhân lực của đối phương đã bị tiêu diệt mất hơn phân nửa, chỉ còn lại vài kẻ không biết sống chết còn muốn giãy dụa, nhưng mà chưa kịp đứng lên thì đã bị Ngọc Linh Lung một cước đá bay từng người. Còn lại một người cuối cùng, Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua Mộ thị, trực tiếp đem mụ vú già đá về hướng Mộ thị.

Trong ánh đèn lập lòe, đám người Mộ thị mang tới đều nằm bò ra mặt đất.

“Ngươi, ngươi... Nha đầu chết tiệt này, không muốn sống nữa phải không?” Mộ thị chưa kịp phản ứng đã bị mụ vú già kia đụng phải, mắt thẳng bằng ngã trái ngã phải, búi tóc trên đầu rối tung rối mù. Mộ thị một tay giữ tóc, một tay tức giận chỉ vào Ngọc Linh Lung ra sức mắng.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, không muốn sống sao? Vừa rồi chủ nhân của thân thể này còn muốn sống, nhưng ngươi cho nàng ta đường sống sao? Còn không phải là bị ngươi giết? Trước giờ Ngọc Linh Lung không tin nước mắt có thể đổi lấy thương cảm của người khác. Trong từ điển của nàng, chỉ có một quy tắc: Đối với kẻ xấu, thì càng phải xấu hơn!

“Ngươi, ngươi, ngươi, cái con nha đầu không biết quy củ này, dám đối với mẹ cả thế này sao ——” Mộ thị hỗn hển mắng Ngọc Linh Lung, hoàn toàn đánh mất tác phong của một vị phu nhân.

Ngọc Linh Lung khẽ nhủ mảy, nữ nhân này quả thật so với gà mái đang muốn đẻ trứng còn ồn ào hơn, tiếng kêu của ả hòa vào cùng với tiếng rên rĩ của đám người đang nằm bò ra đất, tạp âm đó khiến cho nàng phát ốm.

Bất quá, đem một đám người bọn họ đá ra bên ngoài cũng có chút phiền phức, ánh mắt Ngọc Linh Lung rơi vào chiếc chậu sành nhất thời này ra chủ ý.

Nâng tà váy dài lên, Ngọc Linh Lung bước vài bước đến bên cạnh chiếc chậu sành. Khi mọi người trong phòng còn chưa hiểu chuyện gì, Ngọc Linh Lung không nói tiếng nào nhặt chậu sành lên rồi thỉnh linh ném về phía Mộ thị!

Mắt thấy chậu sành nặng nề bay về phía mình chỉ trong nháy mắt, Mộ thị sợ tới mức ngây ngẩn cả người, trốn cũng trốn không nổi. Dưới tình thế cấp bách, một đám nha hoàn đang bị thương vội vàng kéo Mộ thị sang hướng khác. Mặc dù khiến Mộ thị ngã nhào trên mặt đất, nhưng cũng tránh thoát được cơn thịnh nộ của chiếc chậu sành.

“Ba!” Một tiếng giòn tan vang lên! Âm thanh không lớn lắm, lại làm cho những người trong phòng không hẹn mà cùng đình chỉ kêu rên, ánh mắt đồng loạt nhìn vào chỗ chậu sành rơi xuống ——

Bầy bọ cạp bị nhốt mấy ngày bỗng nhiên được tự do, lập tức hung hổ bò ra ngoài, toàn bộ căn phòng nhất thời chỉ chút bọ cạp!

“Trời ạ!”

“Cứu mạng a!”

“Không được, mau gọi người tới đây!”

Những người mới vừa rồi còn nằm bò trên mặt đất rên rĩ, giờ phút này lại giống như đàn gà bị chọc tiết, từng người từng người tiếp bước bò về phía cửa bỏ chạy. Hai mụ đầy tớ già trung thành chạy cuối cùng, trong thời khắc khẩn cấp, dù bận chạy trốn chết nhưng vẫn không quên Mộ thị, nghiêng ngã lão đảo đỡ Mộ thị theo mọi người chạy ra ngoài.

Trong vòng một giây, người trong phòng đã chạy sạch bong. Nhìn từng người từng người chạy trốn chết, khóe miệng Ngọc Linh Lung lộ ra một tia cười lạnh. Ngay cả một điểm bản lĩnh cũng không có, còn dám chọc đến nàng? Về tu luyện mấy trăm năm đi rồi nói sau!

Không gian trong phòng thanh tĩnh trở lại, Ngọc Linh Lung đốt cuộc mới có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Được rồi, xuyên qua rồi, nàng chấp nhận sự thật này. Nhưng vấn đề là, chủ nhân của thân thể này là ai?

Trong đầu lập tức xuất hiện một đồng hình ảnh cùng tư liệu, phảng phất giống như tự động lấy ra đáp án từ trong máy tính, Ngọc Linh Lung khẽ vuốt

vuốt trán, cẩn thận phân tích kí ức trước đây của chủ nhân thân thể này.

Ngọc Linh Lung, Tứ tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân, thân phận là một thứ nữ, nhưng lại không phải là lớn lên từ Ngọc phủ. Thân nương của nàng tên là Y Lan, là vũ cơ Tây Vực tiến cống, trong một đêm phong lưu cùng Ngọc tướng quân liền sinh ra Ngọc Linh Lung. Bất quá, bởi vì xuất thân thấp kém mà không vào phủ, cho đến trước khi Y Lan qua đời, Ngọc Linh Lung khi đó mới mười bốn tuổi không thể không bước vào phủ Ngọc tướng quân nhận cha.

Ngọc Linh Lung không chỗ nương tựa, vừa tiến phủ đã phải chịu đựng đủ loại khi dễ cùng xem thường. Ngay cả đám nha hoàn và vú già thấp hạ đẳng cũng không đem nàng để vào mắt. Trời sinh Ngọc Linh Lung ôn hòa yếu đuối, dù chịu bao nhiêu khi dễ cũng nhẫn nhịn trong lòng. Thế nhưng, cho dù nàng nhu nhược thế nào, cũng không có một người đồng tình và tôn trọng bên người, trái lại lại rơi vào kết cục bị Mộ thị xem như thuốc dẫn của con gái mình.

Hiểu rõ tình cảnh của chính mình, Ngọc Linh Lung chớp chớp mắt. Hóa ra mình là con riêng của Ngọc tướng quân, khó trách bà mẹ cả kia nhìn mình không thuận mắt, nhất định là chỉ ước mình chết sớm mà thôi!

Tùy tay với lấy chiếc gương đồng trên bàn, Ngọc Linh Lung lúc này mới đánh giá thân thể này. Tuy rằng ông trời ngoài ý muốn an bài cho nàng xuyên qua, lại cố tình chọn một thứ nữ bị bắt nạt, nhưng không thể không thừa nhận, nàng thật vừa ý gương mặt này.

Ngọc Linh Lung hoàn toàn kế thừa dung mạo của Y Lan. Mặc dù mới có mười bốn tuổi, vóc người so với đám bạn cùng trang lứa cao hơn một chút, đại khái khoảng 1m65. Dáng người hơi mảnh mảnh nhưng không mất đi vẻ yếu điệu, làn da trắng nõn như sữa dê. Hai bên lông mày cong cong như lá liễu, không tô mà đậm. Sống mũi cao thẳng càng làm cho khuôn mặt thêm xuất chúng, đôi môi phía dưới kiều diễm ướt át tựa như bông hoa đang hé mở. Đặc biệt nhất là đôi mắt, hàng mi dày dặn mềm mại không giấu nổi hai tròng mắt ngọt ngào như nước, khi chuyển động lại như sinh ra hàng vạn phong tình. Ngọc Linh Lung mỉm cười, trong gương lập tức xuất hiện một khuôn mặt tươi cười đầy thiên kiều bá mị, khuynh quốc khuynh thành, mê đảo chúng sinh. Không nghĩ tới khi đi vào cổ đại, nàng lại có thể làm một đại mỹ nhân!

Ngay lúc đang chiêm ngưỡng trái phai, cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên bị đẩy ra. Không đợi Ngọc Linh Lung kịp phản ứng, một cô nương người ướt đầm chạy ào vào trong phòng, thẳng đến chỗ nàng đứng. Ngọc Linh Lung không khỏi hoảng sợ, trải qua một màn vừa rồi, sao còn có người dám bước vào cái phòng đầy bọ cạp như thế này? Chẳng lẽ có quỷ? Không đợi nàng nhận thức người trước mắt là cái dạng gì, thân thể đã bị cô nương kia ôm chặt lấy, bên tai nhất thời vang lên một thanh âm tựa như đã bị kiềm chế rất lâu ——

“Tiểu thư, người không có việc gì! Thật sự là quá tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhất định phải sống thật tốt!

Ngọc Linh Lung biết, Huyền Thảo là người duy nhất trong Ngọc phủ thật lòng tốt với nàng.

Có lẽ là nghe được người khác nói Mộ thị muốn lấy máu của Ngọc Linh Lung làm thuốc dẫn, Huyền Thảo mới lo sợ, hơn nửa đêm đứng ngoài trời mưa, chỉ là như vậy mới có thể nhìn thấy Ngọc Linh Lung.

“Tiểu thư, ô ô ô ——” Nhìn tiểu thư trước mắt hoàn toàn không có thương tổn gì, Huyền Thảo vui mừng khôn siết, liền khóc đến mức nói cũng không nói nổi.

Nhìn nha hoàn thanh tú trước mặt khóc không thành tiếng vì mình, trong tâm Ngọc Linh Lung không khỏi sinh ra lòng trắc ẩn. Nha hoàn này chỉ sợ là còn không biết tiểu thư chân chính của mình đã chết rồi, ngược lại lúc này đứng trước nàng là một người đến từ tương lai thay thế tiểu thư của mình.

“Đừng khóc! Trông cả người em ướt nhẹp rồi kia, mau đi thay quần áo đi!” Ngọc Linh Lung không giỏi nói những lời lẽ quan tâm, ngữ khí không tránh khỏi có chút gượng gạo.

Huyền Thảo thút tha thút thít ngừng khóc, gương mặt nhìn Ngọc Linh Lung. Lúc vừa thấy, nàng không khỏi giật mình.

Tiểu thư, dường như có chút không giống. ...

Huyền Thảo cùng Ngọc Linh Lung lớn lên, nhạy cảm nhận ra một tia khí tức kì dị. Nếu như là bình thường, tiểu thư sau khi bị ức hiếp, nhất định sẽ cùng với nàng ôm nhau khóc nức nở. Nhưng bây giờ thì sao? Huyền Thảo nhìn khuôn mặt điềm tĩnh mang theo chút lạnh nhạt đầy xa cách của tiểu thư, bỗng nhiên cảm thấy nàng thật xa lạ.

Về mặt này, Huyền Thảo chưa từng nhìn thấy trên gương mặt của Ngọc Linh Linh.

Chẳng lẽ là do tiểu thư chịu kích động, tinh thần đại biến đến thế sao?

Ngọc Linh Lung chẳng hề để ý ánh mắt tìm kiếm của Huyền Thảo, nàng nhìn quanh phòng, chỉ cần quan sát vài vòng liền biết đây là một trong những nơi tối tăm hẻo lánh nhất của Ngọc phủ. Nếu hôm nay nàng thật sự chết ở đây, chỉ sợ hơn một năm sau cũng chẳng có người đến nhặt xác nàng.

Mộ thị này, đúng là không phải nhân tâm bình thường. Chỉ vì có thể giải độc cho nữ nhi mình sinh ra, lại không ngại giết chết một người còn sống. Thủ đoạn này, so với chị cả hắc đạo như nàng còn ác độc hơn!

Mà nàng lại biến thành thứ nữ của Ngọc phủ, sau này còn phải kiếm sống dưới tay của Mộ thị. Nghĩ đến phận con riêng của bản thân, lại nhớ đến vẻ mặt tràn đầy căm hận của Mộ thị nhìn mình khi nãy, Ngọc Linh Lung cực kì thoải mái đưa ra một kết luận: Cuộc sống làm thứ nữ thời cổ đại của mình, nhất định là sẽ gặp ghênh khúc khuỷu, nhấp nhô vạn phần.

Khỏe miệng đồ tươi của Ngọc Linh Lung khẽ hát lên một nụ cười lạnh như băng. Tốt lắm! Nàng thích cuộc sống đầy khiêu chiến như thế này!

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung nhấc chân ra khỏi phòng, cũng không thèm quay đầu quăng lại một câu:

“Nếu không muốn bị bọ cạp cắn thì nhanh ra ngoài đi!”

Huyền Thảo vừa rồi rất sốt ruột tình trạng của Ngọc Linh Lung, chạy ào vào trong phòng mà không chú ý đến một bầy bọ cạp dưới đất. Giờ phút này được nhắc nhở, nàng nói phát hiện khắp phòng đều có bọ cạp, nhất thời hét lên một tiếng rồi chạy bay ra ngoài.

Đây là đêm đầu tiên Ngọc Linh Lung xuyên qua, cứ tưởng nằm trên chiếc giường gỗ vừa cứng vừa lạnh này sẽ rất khó ngủ, không ngờ nàng thế nhưng vừa đặt người xuống ngay lập tức liền tiến vào giấc mộng.

Trong giấc mộng, nàng dường như lại nhớ tới cái thông đạo chật hẹp kia, chẳng qua lần này nàng đi ngược lại hướng ánh sáng khi nãy. Ánh sáng hướng này cũng mờ mờ lung mờ mờ, càng tới gần tia sáng đó, trong lòng nàng càng khẩn trương. Trong tiềm thức dường như nàng biết, bên trong ánh sáng kia là cảnh tượng gì...

“...Mai tử, anh nhất định sẽ yêu em thật nhiều...”

Một giọng nói không thể quen thuộc hơn, buông ra những lời ngon tiếng ngọt hết như thường ngày. Những nụ hôn khi thì dịu dàng khi lại mạnh mẽ đan xen, rơi vào mỗi tắc trên da thịt nàng.

Khi ý loạn tình mê, nàng không còn là người chị cả oai phong một cõi của giới hắc đạo. Trong lòng ngực của hắn, nàng chỉ là một người con gái bình thường, một người con gái thật hạnh phúc.

Đúng vậy, dù là một cô gái ngang bướng kiêu ngạo đến thế nào, ở trước mặt người đàn ông mình yêu, đều dịu dàng giống nhau. Cũng như, dù cho cô gái đó thông minh khôn khéo đến mức nào, đối với tình yêu, cũng sẽ trở thành mù quáng.

“...Đem việc làm ăn của em cho anh, về sau em chỉ cần ngoan ngoãn làm vợ của anh, làm một cô gái nhỏ hạnh phúc...”

Thanh âm của hắn đầy thoải mái, làm cho nàng mê say, tràn đầy hạnh phúc.

Đúng vậy, cũng chính là ngày đó, nàng đem sản nghiệp của chính mình giao cho hắn xử lý, còn cố ý bố trí trăm bàn tiệc rượu. Thứ nhất là để tuyên bố mình rửa tay gác kiếm, thứ hai cũng là vì muốn tạo dựng cho hắn một chỗ đứng tốt trong giới hắc đạo.

“Chồng à...Anh thật tốt...”

Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên phát hiện ngực trái truyền đến một cơn đau nhức lạnh buốt!

Theo bản năng đẩy ngực hắn ra, nàng kinh ngạc cúi đầu, lại trông thấy một con dao găm cắm ngay ngắn nơi trái tim của mình!

“Anh...”

Nàng thật sự không thể tin những gì nàng nhìn thấy. Trời đất quay cuồng, nàng cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, linh hồn tựa như rơi vào vực sâu vạn trượng. Chiếc chăn mềm mại ấm áp lúc này cũng trở nên nặng nề mà lạnh lẽo.

Trong thời điểm cuối cùng mất đi ý thức, nàng chỉ có thể nhìn thấy nụ cười lạnh lùng mang theo tia châm biếm của hắn ——

“Ngọc Mai, cảm ơn cô đã liều mạng đem thiên hạ trao cho tôi! Bây giờ, tôi rút cuộc cũng có thể danh chính ngôn thuận được ở cùng với người con gái tôi yêu rồi.”

Hắn vậy mà lại lợi dụng nàng!

Từ đầu tới cuối, nàng chỉ là sống trong những lời nói dối trá của hắn!

Lừa gạt tình yêu của nàng, cướp đi tất cả của nàng, cuối cùng lại còn muốn tự tay giết nàng!

Lửa giận dâng lên như thể sắp nổ tung, nàng lại chỉ có thể nuốt oán hận vào trong xương tủy mà hồn phi phách tán. ——

“A——” Ngọc Linh Lung giật mình ngồi dậy, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm xiêm y.

Là như vậy, hóa ra là như vậy!

Trong bóng đêm, đôi mắt trong trẻo của nàng lóe lên tia hàn quang sắc bén. Nàng thể nhưng lại dễ dàng tin tưởng tên chó má kia, đáng lẽ ra phải băm vằm hấn thành trăm mảnh mới đúng!

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?” Chiếc mảnh cũ nát bị xóc lên, lộ ra khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của Huyền Thảo.

Tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ đem nàng về với hiện thực, nàng đã không còn là Ngọc Mai – chị cả giới hắc đạo nữa, mà bây giờ, chính là Ngọc Linh Lung – một thứ nữ cổ đại không được sủng ái, một thứ nữ không chỗ nương tựa, ngay cả cơm ăn áo mặc cũng không được thu xếp!

Nhìn ánh nắng ban mai lấp ló qua ô cửa sổ, Ngọc Linh Lung thể nhưng lại nở nụ cười, dù là ở trong ánh nắng mờ mờ ảo ảo, lúm đồng tiền của nàng vẫn xinh xắn lóa mắt, yêu kiều diễm lệ.

“Tiểu thư...” Huyền Thảo thật sắp bị Ngọc Linh Lung dọa mất rồi. Từ khi ra khỏi căn phòng đầy bọ cạp kia, nàng dường như không còn nhận ra tiểu thư của mình nữa.

Thí dụ như giờ phút này, nụ cười của tiểu thư tràn đầy tự tin, là nụ cười trước giờ chưa từng xuất hiện.

Ngọc Linh Lung chậm rãi nằm xuống, ánh mắt băng lãnh (lạnh lùng cùng lãnh đạm) sâu thẳm nhìn đồng ngói vỡ nát nhăm nhở trên trần nhà, như thể đang đánh giá một cảnh quan cực kì mới lạ.

“Ngày mai, chúng ta sẽ sống những tháng ngày thật vui vẻ.”

Nếu thượng đế để cho nàng hồi sinh, dù là thiên ý an bài cũng được, ác ý đùa giỡn cũng được. Ngọc Linh Lung nàng, đã tiếp nhận thân phận hiện tại, hơn nữa còn nhất định phải sống thật tốt, sống một cách kiêu ngạo nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chị đây chính là muốn được nổi tiếng

Ngày hôm sau, sau một đêm không thể chợp mắt, Huyền Thảo đã sớm xuống giường. Không nghĩ tới vừa vào phòng, đã trông thấy Ngọc Linh Lung đang ngồi trước bàn trang điểm.

“Tiểu thư, sao người lại dậy sớm như vậy?” Huyền Thảo kệt nệ bụng nửa chậu nước bước vào phòng nói, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi.

Đôi lông mày là liễu mảnh khảnh của Ngọc Linh Lung giờ phút này đang nhíu chặt, đôi mắt đen láy trong suốt gắt gao nhìn chăm chăm vào gương, bàn tay cầm một chiếc lược gỗ đã gãy mất răng, hung hăng chải từng lọn tóc dài, tưởng chừng như có thâm cừu đại hận gì gì đó.

Ngọc Linh Lung lúc này cảm thấy thật buồn phiền. Người cổ đại sao cứ thích nuôi tóc dài như vậy? Chải đầu đến ngày tháng năm nào mới xong? Giờ phút này nàng vô cùng nhớ mái tóc ngắn gọn gàng của kiếp trước.

“Tiểu thư, để em giúp người.” Huyền Thảo sợ tới mức gần như là đoạt lấy lược, rồi cẩn thận chải xuống. Tiểu thư nhà nàng không thể nào biến thành đầu hói được.

Nhưng mà lạ thật, từ trước tới nay tiểu thư luôn coi mái tóc dài uốn lượn đến mặt đất này là bảo bối, mỗi ngày đều tỉ mỉ cẩn thận chải vuốt từng sợi đến hơn một canh giờ, sao hôm nay bỗng dưng lại không yêu quý tóc nữa rồi?

Ngọc Linh Lung nửa là bất đắc dĩ, nửa thỏa hiệp buông lỏng tay, lực chú ý chuyển rồi đến đồ trang điểm trên bàn.

Thời đại này không có gương thủy tinh, sử dụng gương đồng để soi đã là tốt lắm rồi. Nhưng chiếc gương trước mặt nàng lúc này, rõ ràng là đồ phế thải. Mặt gương gồ ghề không bằng phẳng, chỉ có thể hiện lên một bóng người mơ hồ. Mặt bàn trước mặt cũng xuất hiện những vết nứt dài ngắn khác nhau, Ngọc Linh Lung thuận tay kéo ngắn kéo nhỏ, thể nhưng ngắn kéo này ngay cả phần đáy cũng không có.

Không chỉ mỗi chiếc bàn trang điểm này, nhìn quanh bốn phía, vật dụng trong phòng cũng không đến mức thiếu thốn quá, chẳng qua đều là phế phẩm người khác bỏ đi. Cái bàn thiếu chân, phải dùng mấy viên gạch nát xếp chồng lên nhau mới miễn cưỡng đứng được. Mấy cái ghế cũng lung lay lão đảo.

Lỗ hổng trên cửa sổ rõ ràng là đã được Huyền Thảo dùng giấy dán vào, đóng một miếng tây một miếng, chỉ chít những vết vá. Ngọc Linh Lung nhìn lại chiếc giường tối qua nằm, chỉ cần hô hấp hơi mạnh một chút là sẽ kéo cả kéo kẹp kêu, bất cứ lúc nào cũng có thể sập. Đây đều là những thứ đồ người ta vất đi!?

Chỗ này giống khuê phòng của một tiểu thư thế gia sao? Quả thật chính là một cái nhà kho rách nát.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng. Khó trách bản thân lại phải ở trong một căn phòng như vậy. Lúc này Ngọc tướng quân ra ngoài chinh chiến, mọi chuyện lớn nhỏ trong Ngọc phủ đều do Mộ thị cai quản. Bản thân mình không nơi nương tựa bước vào phủ đã khiến cho người khác không vừa ý, huống chi lại là con riêng, Mộ thị đương nhiên không thể nào đối xử tử tế với nàng. Người gặp qua vị chính thất nào thật tâm yêu thương hài tử do tiểu tam sinh ra chưa?

Chẳng qua, Mộ thị làm như vậy cũng thật quá đáng. Chẳng lẽ bà ta không sợ người ngoài biết được sẽ ném vào mặt Ngọc tướng quân? Còn muốn khiến cho Ngọc Linh Lung chết tâm, miễn cưỡng vài ngày cho có lệ cũng lười làm?

Bất quá, mục đích của bà ta ngược lại thành công rồi, Ngọc Linh Lung trước đây đã bị bà tra tấn đến chết. Chỉ tiếc là ông trời lại trêu đùa với Mộ thị, đem Ngọc Linh Lung yếu đuối đổi thành một linh hồn dũng mãnh.

Ngọc Linh Lung mỉm cười, trong gương lập tức xuất hiện một gương mặt tuy mơ hồ không rõ nhưng vẫn không giấu được một nụ cười rực rỡ.

Không phải là dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sao? Nàng cũng chết qua một lần rồi, chẳng lẽ ngay cả điểm khó khăn này cũng không vượt qua được?

“Giờ nào rồi?” Ngọc Linh Lung nhìn Huyền Thảo đang cẩn thận tỉ mỉ búi tóc cho mình, đột nhiên mở miệng.

“Gần đến giờ Thìn rồi, tiểu thư đói bụng sao?” Huyền Thảo quan sát sắc mặt của Ngọc Linh Lung, nhẹ giọng hỏi.

Ngọc Linh Lung đem qua bị thương, buổi tối lại ngủ không ngon, lúc này đói bụng cũng là chuyện bình thường.

“Tiểu thư đừng gấp. Một lát nữa là đến lúc đưa đồ ăn cho các phòng, phòng bếp không có ai, em sẽ đi trộm đồ ăn mang về đây.” Huyền Thảo cố giữ cho ngữ khí thật thoải mái nói.

Trộm đồ ăn nhiều ngày như vậy, Huyền Thảo thật đúng là rút ra được không ít kinh nghiệm. Lúc nào thích hợp nhất để đến phòng bếp trộm đồ, nàng đã vô cùng quen thuộc.

Nghe xong lời nói của Huyền Thảo, ánh mắt Ngọc Linh Lung hiện lên một tia băng lãnh.

Chẳng lẽ nàng phải sống bằng cách trộm đồ như vậy? Có lẽ Ngọc Linh Lung trước đây không để ý, nhưng là nàng bây giờ, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn nhìn bản thân sống hèn mọn như vậy được!

Nhìn Huyền Thảo cài lên tóc mình một chiếc trâm làm bằng gỗ mun gai xong, Ngọc Linh Lung khẽ đứng dậy.

“Đi!”

“Tiểu thư muốn đi đâu?” Huyền Thảo hoảng sợ, theo bản năng hỏi.

Ngày xưa vào giờ này, hai người bọn họ đều là ở trong phòng tránh ra ngoài, bởi vì lúc này là thời điểm mang điểm tâm cho các phòng. Người đến người đi trong viện bận rộn rộn, nếu chẳng may đụng phải đại nha hoàn hay ma ma có chút địa vị, chủ tớ hai nàng liền gánh không nổi.

Không sai! Ngọc Linh Lung dù có thân phận là tiểu thư, nhưng trong Ngọc phủ lại chính là địa vị thấp hèn, ngay cả nô bộc cũng không bằng.

Ngọc Linh Lung nheo mắt: “Sợ cái gì, chẳng lẽ bên ngoài còn có người ăn thịt chúng ta sao?”

Lời nói còn chưa dứt, nàng đã nhấc chân bước nhanh ra khỏi phòng. Huyền Thảo không dám chậm trễ, nhanh chân chạy phía sau, định khuyên vài câu, nhưng không biết tại sao lại không dám mở miệng.

Ngọc Linh Lung lúc này, tuy không có hành động hay lời nói khắc nghiệt nào, nhưng từ đầu đến chân đều ẩn ẩn lộ lộ một loại khí thế không nộ mà uy, khiến cho người đối diện không khỏi cảm thấy lo sợ.

Trong đầu không ngừng tìm lại đường đi trong kí ức của chủ nhân trước, Ngọc Linh Lung vòng qua vòng lại mấy cái sân, thẳng đến nơi bản thân muốn đến.

“Tiểu thư, nơi đó chúng ta không thể đến được đâu!” Mắt thấy tiểu thư kiên định hướng về chiếc sân nhỏ nơi Mộ thị ở, Huyền Thảo dốt cuộc không thể nhin được nữa liền mở miệng khuyên can. Chỗ đó là chỗ Mộ thị ở, bình thường các nàng đều phải đi đường vòng mà tránh, chỉ sợ không cẩn thận quấy rầy Mộ thị. Giờ này lại đúng lúc Mộ thị dùng điểm tâm, tiểu thư liền xông thẳng đi vào, quả thật so với việc đưa tay sờ móng hổ còn nguy hiểm hơn.

Tựa hồ căn bản không nghe thấy lời cảnh báo của Huyền Thảo, cước bộ của Ngọc Linh Lung không hề giảm, đến khi tiến thẳng vào sân trong của Mộ thị mới dừng lại.

“Tiểu thư...” Huyền Thảo kinh hồn bạt vía quan sát bốn phía, chỉ sợ bị người phát hiện, lại không dám đưa tay kéo Ngọc Linh Lung đi, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Tiểu thư muốn làm gì? Nếu bị người khác nhìn thấy hai nàng đứng chường mắt ở đây thì không bị đánh cũng bị mắng té tát.

Ngọc Linh Lung cũng quét một vòng bốn phía, bất quá ánh mắt của nàng cùng bộ dáng lên lúc của Huyền Thảo hoàn toàn tương phản. Huyền Thảo là sợ bị người nhìn thấy, còn nàng, chính là ước cho người khác trông thấy mình.

Trong đầu nàng lúc này, chỉ muốn phá vỡ ấn tượng yếu đuối trước đây của Ngọc Linh Lung, nàng nhất định sẽ nổi tiếng nha! Đó cũng chính là lý do nàng lựa chọn chỗ ở của Mộ thị xuống tay!

Ông trời quả nhiên không làm cho nàng thất vọng. Mới đợi không bao lâu, xa xa liền truyền đến tiếng bước chân.

Huyền Thảo lúc này rốt cuộc là bất chấp thân phận, đưa tay kéo áo Ngọc Linh Lung, liều mạng muốn đem tiểu thư nhà mình đến trốn phía sau cây liễu trước mặt.

“Tiểu thư, có người tới! Chúng ta sang bên kia trốn trước đi!”

Huyền Thảo thật sự rất sợ. Tuy nàng theo tiểu thư vào phủ chưa được bao lâu, nhưng mỗi ngày đều bị từng người đánh chửi, nên đối với tất cả mọi người trong Ngọc phủ đều tràn ngập sợ hãi. Quan trọng hơn, nàng không muốn tiểu thư cũng giống như mình! Phải biết là những người này căn bản không đem tứ tiểu thư thứ xuất Ngọc Linh Lung này vào trong mắt. (Thứ xuất: con cái không phải do chính thê mà là thê thiếp sinh) Lần trước, chỉ vì không kịp nhường đường cho một đại nha hoàn, tiểu thư liền bị nha hoàn kia hung hăng đẩy một cái, ngã nhào vào vũng bùn, đầu gối thâm tím.

Nghĩ đến sự kiện lần trước, Huyền Thảo càng thêm quyết tâm lôi kéo Ngọc Linh Lung. Nhưng cho dù nàng đem ra toàn bộ sức lực của bản thân, Ngọc Linh Lung căn bản lại không mấy lay động.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, gần đến mức tiếng cười nói rộn ràng của nhóm nha hoàn bà tử đưa com đều có thể nghe rõ. Hai mắt Ngọc Linh Lung khẽ híp lại, đôi mắt sáng trong tỏa ra tia băng lãnh khiến người khác rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chì đây chính là muốn cướp đồ của người

Đại nha hoàn bà tử đưa com cho Mộ thị vừa đi qua góc ngoặt liền đụng phải Ngọc Linh Lung.

Đi đầu là một trong những bà tử đêm qua bị Ngọc Linh Lung đánh cho một trận, thấy Ngọc Linh Lung lúc này bất động không lên tiếng, mắt lộ ra tia hàn quang, đứng giữa đường. Bà ta không nhịn được mà lùi lại vài bước, một tay theo bản năng sờ lên vết bầm tím do bị đá đêm qua.

Tuy là Ngọc Linh Lung còn chưa có mở miệng, nhưng khí thế kia, rõ ràng là lai giả bất thiện (lai giả bất thiện: người đến có dụng ý không tốt, nên cẩn thận đề phòng). Bà tử kia đã niếm qua mùi khô liên lặng lẽ cúi thấp đầu, lợi dụng lúc không có ai để ý thì lùi lại vài bước, tránh ở phía sau người khác.

Đại người còn lại thì chưa được chiêm ngưỡng khí thế đánh người tới qua của Ngọc Linh Lung, một nha hoàn tuổi còn nhỏ thấy chủ tử hai người Ngọc Linh Lung bình tĩnh đứng giữa đường, chặn đường đi của các nàng, lập tức há mồm ra mắng:

“Xứ nha đầu từ đâu đến? Còn chưa học quy củ sao? Đứng lì ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau tránh ra?”

Ngọc Linh Lung khẽ lướt qua nha hoàn đang nói chuyện, hóa ra là một trong những đại nha hoàn bên cạnh Mộ thị, tên là Song Đào. Nha đầu kia miệng lưỡi lợi hại, ý vào bản thân so với người khác nhiều hơn vài phần nhan sắc, rất kiêu ngạo. Từ trước tới giờ, Ngọc Linh Lung cũng không ít lần bị nàng ta khi dễ.

Được thôi, chính người liễu lĩnh xông vào hòng sủng, đừng trách chì đây đem nợ cũ nợ mới tính một thể!

“Quy củ!? Bôn tiểu thư hôm nay sẽ dạy người thế nào là quy củ!”

Thanh âm hơi non nớt, giọng nói lại tràn ngập lạnh lẽo.

“Người là cái thứ gì, ngay cả tôn ti trên dưới cũng không biết? Mờ mắt chó của người ra mà nhìn, ta mới chính là Tứ tiểu thư Võ gia!”

(Giải thích chỗ này một tí, “Tứ tiểu thư Võ gia” là tiểu thư của nhà quan võ đấy ạ!)

Dù chỉ là một thứ nữ, nhưng trong người nàng có dòng máu của Ngọc tướng quân, sao có thể để một con nô tì mở miệng ra mắng?

Song Đào sững sốt, ú ớ. Từ tiểu thư trước đây nhìn thấy các nàng như chuột thấy mèo, sao hôm nay lại trở nên lợi hại như vậy, còn dám cãi lại!?

Chắc là bắt nạt Ngọc Linh Lung đã thành thói quen, Song Đào liền không đem tứ tiểu thư này để vào mắt. Lần trước nàng đánh Ngọc Linh Lung một bạt tai, Mộ thị có biết cũng không hề trách cứ. Có chủ làm chỗ dựa, nàng còn sợ con nha đầu này hay sao?

Nghe xong lời nói của Ngọc Linh Lung, Song Đào tức khắc cất tiếng cười to: “Ha ha ha, thật là cười chết người. Không đi tìm vùng nước mà nhìn coi, chỉ bằng người mà cũng dám tự xưng là tiểu thư? Đừng nói tiểu thư của Ngọc gia chúng ta người người đều là tiểu thư khuê các, ngay cả những nha hoàn xuất thân trong sạch như chúng ta cũng còn tốt hơn người nhiều! Đừng quên thân nương của người chính là vũ cơ làm niềm vui cho người ta. Ai biết được người là đã chùng từ đâu đến!? Là phu nhân của chúng ta lòng dạ từ bi, nguyện ý thu lưu người ——”

Lúc Song Đào vừa mắng hai chữ “đã chùng”, Ngọc Linh Lung liền xuất thủ.

“Ba!” Song Đào còn chưa nói xong, trên gương mặt đã chịu một cái bạt tai nóng rát.

Song Đào ôm chỗ mặt bị đánh, ánh mắt trừng lớn, vô cùng khó tin: “Người... Người dám đánh ta?”

Trả lời câu hỏi của nàng, là một cái bạt tai nữa lại đến!

“Hai cái tát này, là lần trước người đánh ta, lần này ta trả lại gấp bội!” Ngọc Linh Lung cười lạnh, thần tình băng lãnh khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Song Đào ở bên cạnh Mộ thị trước giờ cũng có vài phần thể diện, lý nào lại nhìn mình vô duyên vô cớ chịu thiệt thòi, hướng chỉ lần này là bản thân bị chiếm lý, bị Ngọc Linh Lung đánh cho hai bên tai muốn nở hoa. Song Đào tức khắc bước lên vài bước, há mồm mắng:

“Người muốn làm gì? Dám đánh ta, ta liều mạng với người!”

Vừa nói, Song Đào vừa hung tợn xông đến, tay giơ cao, hướng về gương mặt của Ngọc Linh Lung định tát một cái!

Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, bàn tay chuẩn xác bắt được cổ tay của Song Đào, không hề khách khí vặn vẹo!

“Rắc!” Một tiếng giòn tan vang lên, cổ tay của Song Đào mềm oặt hạ xuống.

Tất cả người đứng xem đều ngây người.

Từ tiểu thư này, trở nên lợi hại như thế từ bao giờ?

Song Đào nâng cổ tay đã rụng rời kia lên, nhất thời đau đến trắng bạch cả mặt, mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống, đem son phấn trên mặt rửa trôi, nhìn thập phần thảm hại.

Mất thấy Song Đào chịu thiệt, vài cái bà tử nhanh chân chạy ra giúp. Quản sự phòng bếp, Lý Phong Niên Gia khẽ đảo mắt, đi lên trước nói:

“Từ tiểu thư, người cũng đã biết chúng ta đang làm gì?”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn nàng một cái, lời nói này có ý tứ gì?

Lý Phong Niên Gia thấy Ngọc Linh Lung không đáp, cười đắc ý:

“Chúng ta là mang điểm tâm đến cho phu nhân. Hôm nay Từ tiểu thư đánh Song Đào cô nương cũng không cần lo, chẳng qua nếu chậm trễ phu nhân chúng ta dùng cơm, hừ hừ ——”

Trong lời nói có ý uy hiếp, là kẻ ngốc cũng nghe ra được.

Ngọc Linh Lung không giận mà cười lạnh. Đưa com cho Mộ thị, ta phải sợ bọn người sao? Chị đây chính là muốn cướp com của người đấy!

Thấy Ngọc Linh Lung trên mặt hiện ra nét tươi cười, Lý Phong Niên Gia còn tưởng nàng nghe xong lời của mình thì nội tâm sợ hãi, càng tỏ vẻ đứng lên: “Từ tiểu thư vẫn là mau tránh ra đi. Bằng không đợi lát nữa đồ ăn nguội rồi, chúng ta cũng không thể nào giúp người cầu tình.”

Nói đùa, còn cần các người cầu tình sao? Muốn đem mình ném lên bàn ăn à?

Môi anh đào Ngọc Linh Lung khẽ mở, thanh âm thanh thúy như chuông bạc cất lên lại làm cho gương mặt tươi cười của Lý Phong Niên Gia trở nên cứng nhắc:

“Tránh ra? Có thể! Các người đi, hộp thức ăn để lại!”

Lý Phong Niên Gia thẹn quá hóa giận, sắc mặt nhất thời thay đổi:

“Ta gọi người một tiếng Từ tiểu thư, người cũng đừng nghĩ mình thật sự là tiểu thư. Nếu không tránh ra, đừng trách chúng ta không khách khí!”

Mặc dù vừa rồi Ngọc Linh Lung khiến Song Đào hai tai nở hoa, nhưng lại không khiến cho người khác sinh lòng sợ hãi. Song Đào dù là đại nha hoàn bên người Mộ thị, cũng chỉ là một tiểu cô nương. Ngọc Linh Lung có thể dễ dàng đánh nàng. Thế nhưng nếu muốn đánh bọn người Lý Phong Niên Gia, cũng không phải là việc đơn giản. Dù sao thân hình các nàng so với Song Đào cũng rắn chắc hơn nhiều.

Vài bà tử đứng phía sau Lý Phong Niên Gia đưa tay sẵn áo, hiển nhiên căn bản là không đem Ngọc Linh Lung để vào mắt.

Tuy bọn họ cũng nghe chuyện tối hôm qua, nhưng không để trong lòng. Không phải mới có thứ nữ bên ngoài mới tiến phủ sao? Có vài phần năng lực? Trước đây đều chịu khi dễ đã quen rồi, chẳng lẽ thật đúng là sau một đêm liền thay đổi tính tình!? Hơn nữa, cánh tay nhỏ nhắn này có bao nhiêu khí lực?

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn Song Đào được người đỡ đến ven đường ngồi lảm bảm kêu đau, mặt lộ ra tia cười lạnh. Nguyên bản còn tưởng giết gã dọa khí là xong, không ngờ là còn nhiều kẻ không sợ chết như vậy. Được thôi, đã có người ngựa đòn, nàng sẽ không cần để bụng, đại phát thiện tâm giúp bọn họ giải ngứa.

Thấy Ngọc Linh Lung vốn không có ý tứ rời đi, sắc mặt Lý Phong Niên Gia trầm xuống, thân thủ liền tiến thẳng về phía Ngọc Linh Lung. Đám nha hoàn bà tử phía sau thấy đầu lĩnh động thủ, ngay lập tức đồng loạt mà lên!

Ngọc Linh Lung không hề sợ hãi, tùy tay rút một cây trâm gỗ trên đầu xuống, hung hăng hướng vào mặt Lý Phong Niên Gia đâm một cái!

“Ồi!” Lý Phong Niên Gia bị bất ngờ không kịp phòng bị, trực tiếp bị đâm vào mặt, trên mặt nàng liền xuất hiện một vết máu thật dài. Mà ả cũng coi như là may mắn đi, may mắn là Ngọc Linh Lung dùng trâm gỗ, nếu là trâm bạc, mặt ả đã sớm đầy những lỗ máu!

Lý Phong Niên Gia bị dọa liền nhảy dựng lên, con nha đầu kia tuổi còn nhỏ mà đã xuống tay tàn nhẫn như vậy! Nàng trong lòng không khỏi dâng lên một trận sợ hãi, cước bộ không biết từ lúc nào đã bắt giắc dừng lại.

Những người còn lại ở phía sau không biết sống chết xông về phía trước, chỉ thấy Ngọc Linh Lung tam quyền lưỡng cước, đến một đánh một, đến hai đánh hai. Trong chớp mắt, đám nha hoàn bà tử mới vừa rồi còn hùng hổ xông đến đã ngã trái ngã phải, nằm lăn trên mặt đất.

Người duy nhất không động thủ là bà tử đem qua đã bị đánh một trận toi bời. Quang cảnh lúc này cùng tình hình đêm qua giống hệt nhau, bà ta không khỏi run run, thậm chí muốn trốn cũng trốn không nổi.

Ngọc Linh Lung ung dung vỗ vỗ tay, cũng không thèm nhìn đám người đang rên rĩ không thôi dưới đất, hướng phía Huyền Thảo phân phó:

“Đi! Đem hộp thức ăn này theo!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!

Huyền Thảo đứng bên cạnh đã sớm lạnh run người lúc này mới hồi phục tinh thần, lại phát hiện thấy bản thân sợ đến mức hai chân đều mềm nhũn, cố gắng di chuyển về phía bà tử duy nhất không bị đánh, lấy hết dũng khí vươn tay ra lấy hộp đựng thức ăn.

Đây chính là lần đầu tiên không cần trộm đồ ăn, lại còn quang minh chính đại cướp từ trong tay người khác đồ ăn vốn là điểm tâm của Mộ thị, Huyền Thảo thật đúng là không dám thở.

Bà tử kia giống như bị dọa đến hồ đồ, nhìn thấy tay Huyền Thảo run run, tưởng nàng không dám lấy, thế là đem hộp thức ăn trong tay trực tiếp nhét vào lòng Huyền Thảo!

Tứ tiểu thư muốn cái gì liền đưa cho nàng đi! Chỉ cần có thể thật nhanh tiến bước được vị Tứ tiểu thư tàn nhẫn này, ngay cả muốn cái mạng nhỏ này của nàng cũng được!

Mất thấy mục đích của mình đã đạt được, Ngọc Linh Lung cúi đầu nhìn đám người thất điên bát đảo dưới đất (thất điên bát đảo: nhón nha nhón nháo).

“Đồ này ta cầm đi, các người định khai báo thế nào với phu nhân?”

Vẫn là Lý Phong Niên Gia phản ứng nhanh nhẹn, dù đang ôm vết thương đau đến nhe răng trợn mắt, lại vẫn cứ vội vàng không ngừng đáp:

“Đám nô tỳ sẽ quay về phòng bếp một lần nữa, làm đồ khác mang đến cho phu nhân, nhất định không nói ra Tứ tiểu thư!”

Tốt, bị đánh khổ sở, mặt mũi cũng không dám vênh váo tự đắc nữa, ngay cả tự xưng đều biến thành nô tì. Trên đời chính là có người như vậy, cấp cho mặt mũi liền nhảy nhẩy lên mũi người khác mà đập, không thu thập thì nàng ta không biết mình họ gì.

Lý Phong Niên Gia vốn cho là mình trả lời thông minh, lại không ngờ lại thấy Ngọc Linh Lung hung hăng đập một cước:

“Ai cho các người nói dối? Các người lập tức cút vào cho ta, đến gặp phu nhân thành thật nói!”

Lý Phong Niên Gia đau đến nhe răng trợn mắt, do dự mở miệng: “Cái này...”

“Không nghe thấy sao? Như vậy cút vào!” Ngọc Linh Lung giờ chân làm bộ muốn đá.

Lý Phong Niên Gia một bên tránh né, một bên liên mồm đáp ứng:

“Dạ, dạ, dạ. Nó thì nói đúng sự thật!”

Ngọc Linh Lung lúc này mới vừa lòng gật đầu, dẫn theo Huyền Thảo nghênh ngang rời đi.

Huyền Thảo mang theo vài hộp đựng thức ăn, ngu ngốc theo sau Ngọc Linh Lung, cảm thấy chính mình quả thật giống như đang nằm mơ vậy.

Đây là tiểu thư nhà mình sao? Động tác nhanh như chớp, ra tay hung ác tàn nhẫn. Nhiều nha hoàn bà tử như vậy, thế mà đều bị tiểu thư đánh ngã!?

Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, Huyền Thảo rốt cuộc hiểu được vì sao tiểu thư có thể ở trong thủ đoạn thâm độc của Mộ thị mà bình yên vô sự. Nhưng mà tiểu thư, như thế nào lại biến thành như vậy?

Nhìn gương mặt trước mắt vô cùng quen thuộc lại hiện lên thần sắc xa lạ, Huyền Thảo rốt cuộc bỏ xuống do dự mà mở miệng:

“Tiểu thư, những ngày kể tiếp chúng ta thế nào?”

Tai họa ngày hôm nay cũng thực lớn. Đánh người bên cạnh phu nhân còn chưa nói tới, lại đem đồ ăn của phu nhân đoạt lấy. Kỳ lạ hơn là tiểu thư còn lệnh cho Lý Phong Niên Gia đem tình hình thực tế bẩm báo cho phu nhân. Chỉ sợ không bao lâu nữa, phu nhân sẽ phái người đến hỏi tội.

Chỉ dựa vào chủ tớ hai người, có thể đấu với mấy bà tử hung thần ác sát kia sao?

(Hung thần ác sát: Những người cực kì hung ác)

Ngọc Linh Lung cước bộ nhẹ nhàng đi ở đằng trước, hiển nhiên là không đem lo lắng của Huyền Thảo vào trong lòng, nhàn nhả nói:

“Đương nhiên là đi về trước, ăn uống no đủ rồi tính sau.”

Lấy tính cách của Ngọc Linh Lung bây giờ, muốn làm cho nàng nuốt giận, so với lên trời còn khó hơn.

Huyền Thảo vẫn là không yên lòng: “Tiểu thư, lát nữa cùng phu nhân nói công đạo thế nào a?”

Lúc này, chỉ sợ Song Đào đang bung mặt cáo trạng với Mộ thị? Hơn nữa đám người Lý Phong Niên Gia cũng bị thương, Mộ thị khẳng định sẽ không để yên.

Ngọc Linh Lung mỉm cười: “Công đạo? Dựa vào cái gì phải cho bà ta công đạo?”

Nếu đã dám làm chuyện này, nàng đương nhiên là sẽ nắm chắc phần thắng.

Nàng sở dĩ dám vào trong sân của Mộ thị khiêu chiến, là vì muốn con cá lớn Mộ thị kia kia. Song Đào, Lý Phong Niên Gia cái gì, tất cả chỉ là tiểu tôm là thôi. Người chân chính có năng lực quyết định âm no về sau của nàng, chính là đại phu nhân Ngọc phủ Mộ thị.

Hành động ngày hôm nay không chỉ là hướng về Mộ thị khiêu khích, còn là muốn nhấn nhủ một thông tin: Người không phải không cho ta com ăn sao? Được, vậy ta đây liền cướp lấy com của người. Muốn khiến ta chết đói? Vậy chúng ta cùng nhau chịu đói! Người một ngày không cho ta com ăn, ta liền một ngày khiến cho người không có com ăn!

Việc này có muốn náo loạn lớn thêm nữa nàng cũng không sợ. Dù sao nàng từ nhỏ cũng là kẻ lưu manh côn đồ, chẳng chút vương bận gì. Mà Mộ thị thì không giống như thế, nàng ta bị nhiều thứ kiềm chế lắm, thanh danh, địa vị, tôn nghiêm của mẹ cả, những thứ này đều khiến nàng lo lắng. Huống chi chuyện này vốn là Ngọc Linh Lung bị chiếm lý. Nếu như ngoại nhân biết được bản thân Mộ thị đường đường là mẹ cả, lại ngược đãi tiểu thư thứ xuất, Mộ thị kia về sau cũng không cần lăn lộn giao tiếp với các phu nhân cao quý kia nữa. Sau này khi Ngọc tướng quân trở về, nhất định cũng sẽ vì vậy mà giáo huấn nàng. Vì một thứ nữ mạo hiểm lớn như vậy, Mộ thị chỉ cần biết nghĩ một chút, nhất định nên biết làm như thế nào.

Tương tượng bộ dáng tức giận giận chân của Mộ thị lúc này, tâm tình của nàng khỏi phải nói là vui thế nào.

Ngọc Linh Lung đoán không sai chút nào. Cùng lúc này, Mộ thị nhìn đám thủ hạ trong phòng không ngừng rên rỉ, tức sùi bọt mép.

Vốn đang đói bụng, lại nghe thấy chuyện như vậy, giống như là thêm dầu vào lửa.

“Các người đều là phế vật sao? Ngay cả xú nha đầu cũng không trị được!” Mộ thị đặt mạnh chung trà trên tay xuống bàn, chỉ vào đám người đang quỳ dưới đất nằng nặc: “Có chút chuyện như vậy cũng làm không xong, nuôi các người có ích lợi gì? Toàn là những kẻ bỏ đi, chỉ biết ăn no mà không biết làm!”

Bình thường Mộ thị vẫn rất đoan chính, hôm nay thật là bị Ngọc Linh Lung làm cho bức bối. Hơn nữa từ sáng tới giờ mới chỉ được uống nước ấm, bụng đói đã muốn kêu ông ọc, thật vất vả ngồi đợi đám người Song Đào mang đồ ăn đến, thế nào lại đem đến tin tức xấu như vậy. Tâm tình thật sự không thể nào tốt được.

Đám người Lý Phong Niên Gia thật là kẻ căm ăn phải Hoàng Liên, nổi khỗ đầy mình mà không nói lên lời. Song Đào một tay ôm hai má sưng vù vì bị đánh, cổ tay còn lại bị thương không ngừng run rẩy, căm giận nói:

“Phu nhân, đều là Tứ tiểu thư kia không biết quy củ! Đám người nô tì luôn mồm nói là đang đem điểm tâm đến cho phu nhân, ai ngờ nàng ta không tránh ra, ngược lại còn đánh nô tỳ! Phu nhân, người phải làm chủ cho đám nô tỳ a!”

(Kẻ căm ăn Hoàng Liên: người có nổi khỗ mà không thể nói thành lời)

Đánh chó còn phải ngó mặt chủ, Song Đào là đại nha hoàn đắc lực nhất của Mộ thị. Sáng sớm hôm nay Ngọc Linh Lung liền đổ thêm dầu vào lửa cướp điểm tâm của nàng, còn đánh người của nàng. Nha đầu kia há chẳng phải quá không hiểu tôn ti rồi, quả thật là muốn tạo phản!

Nghĩ đến đây, Mộ thị vô cùng phẫn nộ, cơ hồ mất đi lý trí.

“Người đâu, đi bắt Ngọc Linh Lung lôi đến đây cho ta!”

Đám người Song Đào chính là chỉ ước được nghe một tiếng này, lập tức đáp: “Dạ! Thưa phu nhân!” Sau đó đem theo một đám người đi tìm Ngọc Linh Lung.

Vừa lúc đó, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một thanh âm:

“Xin phu nhân bình tĩnh, chớ nóng vội!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Che giấu sát khí

Mộ thị gương mặt nhìn lên, chỉ thấy một phụ nhân trung niên dáng người mập mạp bước vào, tiến thẳng đến chỗ Mộ thị hành lễ:

“Nô tỳ thỉnh an phu nhân.”

Mộ thị có chút nghi hoặc hỏi.

“Ngươi không phải là đem đồ cho lão phu nhân sao? Sao quay về sớm như vậy?”

Người vừa tới nguyên lai là Thôi ma ma, người đắc lực bên cạnh Mộ thị. Chỉ nghe nàng ta trả lời:

“Lão phu nhân nhận được đồ phu nhân đưa thì rất yêu thích, giữ nô tỳ ở lại một đêm. Rồi nói trong phủ có nhiều chuyện, phân phó nô tỳ trở lại sớm.”

Mộ thị gật gù đầu: “Mà thôi, ngươi đi xuống trước đi. Đợi ta xử lý xong nha đầu kia rồi nói sau.”

Con người Thôi ma ma khề đào, cười nói: “Phu nhân trước hết không nên gấp gáp. Chỉ là một việc nhỏ, nếu phu nhân vì việc đó mà thân thể bức bối, thật không đáng chút nào.”

Mộ thị nhớ tới việc điểm tâm của mình bị đoạt mất, lại như nuốt phải một bụng khí: “Việc nhỏ? Ngươi không nghe thấy bọn họ nói thế nào sao? Con nha đầu này ngay cả ta cũng dám khi dễ, chẳng phải là chán sống!?”

Thôi ma ma cười cười: “Phu nhân có thân phận thế nào, sao lại có thể cùng tiểu cô nương tranh chấp? Không bằng dùng điểm tâm trước rồi nói sau.”

Mộ thị thấy Thôi ma ma năm lần bảy lượt cản trở mình tìm Ngọc Linh Lung, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Thôi ma ma là tâm phúc của nàng, làm sao có thể trước mặt bao nhiêu hạ nhân ra sức cản trở?

Nhớ tới việc Thôi ma ma vừa mới từ chỗ lão phu nhân trở về, Mộ thị trong lòng hơi giao động, chẳng lẽ là...

Nghĩ đến đây, Mộ thị hắng giọng một cái nói: “Vậy cũng được.”

Thôi ma ma nhẹ nhàng thở ra, bận rộn quay đầu phân phó: “Còn không mau đem điểm tâm của phu nhân lại đây?”

Đám người Song Đào thấy Mộ thị lên tiếng, không dám nói gì nữa, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Đội đám người trong phòng gần như đã rời đi hết, Thôi ma ma mới tiến lên vài bước, đi đến bên cạnh Mộ thị nói: “Phu nhân, nô tì có chuyện bẩm báo.”

Mộ thị nhìn thần thái của Thôi ma ma, liền biết mình đoán không lầm, quả nhiên là ở chỗ lão phu nhân có chuyện phát sinh, vội vàng nói:

“Nói đi.”

Thôi ma ma đề thấp thanh âm: “Hôm qua nô tỳ cùng lão phu nhân nói chuyện một lúc. Lão phu nhân hỏi thương thế của Lục tiểu thư. Nô tỳ trả lời là may mắn điều trị thích đáng, giờ chỉ cần từ từ nghỉ ngơi, thân thể cũng sắp khỏi rồi.”

Mộ thị nghe được lời này, khẽ gật đầu. Ngọc lão phu nhân ba năm trước núi ẩn cư, nói là muốn chuyên tâm lễ Phật, vì Ngọc phủ niệm kinh cầu phúc. Vài năm nay đối với sự tình trong Ngọc phủ cũng chẳng hề quan tâm, nay lại hỏi thương thế của Lục tiểu thư, có thể thấy lão phu nhân đối với người cháu gái này vẫn là coi trọng.”

Thôi ma ma cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ thị nói: “Lão phu nhân còn hỏi chuyện Tứ tiểu thư...”

Mộ thị không nhịn được khẽ nhướn mày. Như thế nào! Ngọc Linh Lung này vào phủ mới vài ngày, lão phu nhân cũng đã biết sao? Chẳng lẽ chuyện nàng vì chữa bệnh cho Lục nha đầu mà bức Ngọc Linh Lung lấy máu, lão phu nhân cũng biết?

Nhìn sắc mặt Mộ thị âm tình bất định, Thôi ma ma vội vàng nói: “Lão phu nhân chỉ nói một câu: dù sao cũng là cốt nhục của Ngọc phủ, mong phu nhân dạy bảo thật tốt.”

Mộ thị cười lạnh, bảo nàng dạy nàng ta? Lấy tính tình ngang bướng không thể chịu nổi của con nha đầu đó, nàng dạy như thế nào? Món nợ phong lưu nhiều năm trước của phu quân, giờ lại muốn nàng đến chịu mộng? Còn khiến cho lão phu nhân phải ra mặt nhắc nhở.

Dù sao làm đại phu nhân lo liệu việc nhà nhiều năm như vậy, con giận của Mộ thị thoáng chốc tan biến, trong lòng bỗng cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ, Ngọc lão phu nhân không phải đã sớm xuất phủ sao? Sao lại biết tin tức trong phủ? Chuyện một thứ nữ mới vào phủ nhỏ như vậy đều nhất thanh nhị sở, chẳng lẽ là...

(Nhất thanh nhị sở: rõ như ban ngày)

Khẽ liếc Thôi ma ma một cái, Mộ thị liền hiểu. Thôi ma ma cùng nàng quả nhiên là bất mưu nhi hợp. (Bất mưu nhi hợp: Không bàn trước mà hiểu ý). Ngọc lão phu nhân dù đã lên núi lễ Phật, nhưng nhất định vẫn còn tai mắt trong Ngọc phủ, có vậy nàng mới có thể biết được tin tức từ Ngọc phủ. Như vậy xem ra, tuy Mộ thị ở bên ngoài là chủ tử của Ngọc phủ, nhưng sau lưng còn có đôi con mắt chăm chú theo dõi.

Nghĩ đến đây, Mộ thị cười lạnh một tiếng: “Vừa muốn thanh nhàn, vừa muốn nhúng tay vào việc của phủ, làm gì có chuyện tốt như vậy.”

Đem một cục diện rối rắm ném cho nàng, còn muốn khoa chân múa tay với nàng? Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, lại bảo nàng lo lắng dạy bảo?

Thôi ma ma khuyên nhủ: “Lão phu nhân dù sao cũng không ở đây, phu nhân không cần tức giận. Huống chi, dù lão phu nhân muốn nhúng tay vào, cũng là nước xa không giải được cái khát ở gần. Trong phủ này không phải còn phải lấy phu nhân làm chủ?”

Nghe xong lời này, Mộ thị cảm thấy thập phần dễ nghe, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, chỉ là nghĩ đến Ngọc Linh Lung, sắc mặt cũng hơi trầm xuống:

“Nha đầu kia thật không thể khiến người khác bớt lo. Mới vào phủ vài ngày đã đem nhiều họa đến như vậy. Kê tiện nhân, sinh ra cũng chẳng phải thứ gì tốt!”

Thôi ma ma theo Mộ thị nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu được trong lòng Mộ thị đang nghĩ gì, liền cười nói:

“Phu nhân là ngọc quý, sao có thể so sánh với tảng đá ven đường? Dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, khi nào phu nhân có thời gian rảnh, liền dạy bảo nàng vài câu. Nếu nhìn nàng không vừa mắt, tự nhiên cũng có nhiều biện pháp để xử lý nàng.”

Thôi ma ma tươi cười lấy lòng, lời nói ôn hòa, ngược lại che đậy lãnh ý đầy đặc.

Mộ thị không nhịn được lộ ra nụ cười thần nhiên: “Ý người nói, ngược lại là ta thiếu kiên nhẫn.”

Thôi ma ma vội vàng nói: “Lúc nào a? Phu nhân mấy ngày nay vì chuyện của Lục tiểu thư vất vả lo lắng, sao có thể đem chuyện nhỏ như vậy để trong lòng? Đợi thân thể Lục tiểu thư tốt hơn, phu nhân còn phải lo chuyện của Thanh Lý phủ nữa.

Còn có người của “Thanh Lý” phủ.

Mộ thị khẽ rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Vậy chuyện này tùy người an bài đi. Nàng không phải thích ăn đồ của ta sao? Vậy cho nàng ăn nhiều một chút.”

Trong giọng nói mơ hồ hàm chứa tia trào phúng, lại tràn ngập sát khí nồng đậm.

Thôi ma ma ngẫm hiểu, cáo lui ra ngoài. Loại chuyện thế này, nàng đã không muốn phải ra tay. Trong Ngọc phủ, người dám can đảm khiêu chiến quyền

uy của Mộ thị chỉ một kết cục: Chết!

Ngọc Linh Lung lúc này ở trong viện, không may may lo lắng đến tai vạ phía trước. Huyền Thảo bị Ngọc Linh Lung mạnh mẽ kéo đến bàn thức ăn vừa mới cướp về từ tay Mộ thị, đứng ngồi không yên. Con gió nào khẽ thổi qua liền nhảy dựng lên, vội vã ngoái đầu ra ngoài nhìn xung quanh, tựa như bên ngoài có tai họa khủng khiếp gì đó.

Ngọc Linh Lung không chút khách khí ăn ngấu ngiến. Đây là bữa cơm đầu tiên của nàng từ khi bước vào cổ đại, sao lại không tự hưởng thụ một phen? Còn không phải nói, đầu bếp của Ngọc phủ cũng có vài phần bản sự, dù chỉ làm cho Mộ thị vài bát cháo trắng ăn sáng, chút bánh đường điểm tâm, nhưng mọi thứ đều thập phần ngon miệng, khiến kẻ đã quen ăn sơn hào hải vị ở hiện đại như nàng không nhịn được ăn nhiều thêm vài miếng.

Huyền Thảo chỉ cầm một chiếc bánh bao nhỏ mân mê cắn một miếng, khuôn mặt đầy u sầu nhìn Ngọc Linh Lung, mấy lần muốn nói lại thôi.

Ăn uống no nê, Ngọc Linh Lung mới đặt đũa xuống nhìn Huyền Thảo: “Có thứ tốt thì không ăn, muốn cái gì vậy?”

Huyền Thảo buông bánh bao trong tay ra, đột nhiên nói:

“Tiểu thư, chúng ta trốn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Kiên nhẫn của chị có giới hạn!

Ngọc Linh Lung không nghĩ tới Huyền Thảo đột nhiên lại nói một câu như vậy, nghe xong không nhịn được bật cười lớn: “Trốn, vì sao phải trốn?”

Huyền Thảo lo lắng nói: “Tiểu thư, người đoạt điểm tâm của phu nhân, có hay không nghĩ đến hậu quả? Bây giờ không trốn, chỉ sợ sau này không có cơ hội!”

Tiểu thư gây ra họa lớn như vậy, chỉ sợ ngày hôm nay đám người bên phu nhân đã sớm muốn quay lại. Chủ tớ hai người các nàng thế đơn lực mỏng, làm sao có thể đấu lại được đại phu nhân của Ngọc phủ? Còn không bằng chạy sớm một chút, có lẽ còn một cơ hội sống.

Ngọc Linh Lung thể nhưng lại chẳng thêm để ý nói: “Trốn cái gì mà trốn? Dám đụng đến ta, ta sẽ khiến cho bà ta ăn không được nuốt không xong!”

Không phải chỉ là phu nhân của trạch môn sao? (Trạch môn: Gia đình giàu có, nhà cao cửa rộng) Có gì đặc biệt hơn người? Đấu văn đấu võ nàng không sợ, chỉ cần Mộ thị không sợ chết, vậy cứ việc động thủ! Nàng không tin, nàng trước đây nhiều lần xông vào sóng to gió lớn như vậy, lại không thắng nổi một bà già cổ đại chưa từng bước ra khỏi cửa lớn?

Nghe xong lời nói của Ngọc Linh Lung, Huyền Thảo trợn mắt há mồm. Đây là tiểu thư dụ ngoạn (dụ dàng, ngoạn ngoạn) như ngược nhà mình sao? Mới ngày hôm qua, Ngọc Linh Lung còn là một thứ xuất tiểu thư trông thấy nô tỳ của Ngọc phủ đều cúi đầu chạy nhanh nhường đường. Hôm nay thế nào lại to gan lớn mật như vậy, ngay cả Mộ thị cũng dám chọc?

Không đợi Huyền Thảo mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến một thanh âm hòa nhã: “Tứ tiểu thư có ở đây không?”

Huyền Thảo lập tức cả kinh nhảy dựng lên. Xong rồi, nhất định là phu nhân phái người đến tìm tiểu thư!

Tựa hồ như không phát hiện Huyền Thảo đang thất kinh, Ngọc Linh Lung không thêm động đậy thân hình, vững vàng ngồi trên ghế, cao giọng hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

Cánh cửa rách nát nhẹ nhàng bị đẩy ra, một phụ nhân trung niên bước vào. Vừa tiến vào trong nhà, ánh mắt liền rơi vào trên người Ngọc Linh Lung, cười tủm tỉm, đôi mắt nhỏ che giấu thật sâu tia đánh giá: “Nô tỳ họ Thôi, tham kiến Tứ tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung khẽ cười lạnh. Dù chưa từng gặp qua, nhưng vừa tiến vào Ngọc phủ mấy ngày, đã sớm nghe nói Thôi ma ma bên cạnh Mộ thị này là người tài giỏi nhất. Mộ thị lại phái nàng tới đây, thật đúng là đem Ngọc Linh Lung để vào trong mắt.

Ngọc Linh Lung bất động thanh sắc gật đầu: “Đã biết, người có việc?”

(Bất động thanh sắc: thản nhiên ung dung)

Ánh mắt Thôi ma ma đảo qua đồng hồ hỗn độn trên mặt bàn, nụ cười trên mặt không hề giảm: “Nô tỳ tới không đúng lúc, quấy rầy Tứ tiểu thư dùng cơm, xin người tha tội.”

Tục ngữ nói: không đánh kẻ đang cười. Tứ tiểu thư này dù hung ác, cũng không có đạo lý vừa thấy người liền đánh? Thôi ma ma biết cô nương vô cùng thanh tú trước mắt này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng từ đêm qua tới giờ đã hai lần náo loạn Ngọc phủ, nàng không thể xem thường Ngọc Linh Lung.

Đem công phu giả bộ trên mặt ra trước đã, còn về chuyện sau này, Thôi ma ma làm bộ cung kính rũ mắt xuống, che giấu tia lãnh ý. Tứ tiểu thư này chỉ sợ sống được vài ngày nữa thôi, nàng cần gì phải để ý.

Nhìn Thôi ma ma là nhân vật có máu mặt trong Ngọc phủ, lúc này ở trước mặt mình lại kính cẩn nghe lời như thế, trong lòng Ngọc Linh Lung ngẫm phòng bị. Nàng không sợ kẻ nô tài này ý thế hiếp người, cũng chỉ là chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng mà thôi, đến lúc gặp phải đối thủ cường ngạnh chỉ sợ là càng yếu đuối. Thôi ma ma trước mắt này nói chuyện nhã nhặn, tám chín phần mười là miệng nam mô bụng bồ dao găm. Người như vậy, dễ dàng khiến cho người ta buông lỏng cảnh giác, đến lúc muốn hại người, cũng chẳng khó để động thủ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Linh Lung mỉm cười. Dù chỉ dùng áo vải trăm gố, nhưng không mất chút phong thái nào, càng đặc biệt là, nụ cười của nàng tuy chói lọi như ánh bình minh, lại ẩn chứa một cỗ khí thế khiến người khác cảm giác như bị đè ép, ngay cả kẻ đầy tớ nhà quan đã quen nhìn các khuê tú danh môn như Thôi ma ma cũng không khỏi thất thần. Dung nhan của Ngọc Linh Lung tuyệt sắc như vậy, cũng có thể tưởng tượng thân nương của nàng là giai nhân tuyệt thế đến thế nào, khó trách lão gia năm đó mê muội người vũ cơ kia...

Không thèm để ý tới Thôi ma ma đang nghĩ cái gì, Ngọc Linh Lung đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Có chuyện gì, nói thẳng đi!”

Nàng ngược lại rất muốn biết, trải qua chuyện đêm qua và sáng nay, Mộ thị đốt cuộc muốn đối phó với nàng thế nào?

Thôi ma ma phục hồi tinh thần, nụ cười trên mặt bắt tri bắt giác mang theo vài phần cung kính đối trả: “Là phu nhân phân phó nô tỳ đến xem Tứ tiểu thư. Tứ tiểu thư vào phủ đã vài ngày, không biết đã quen chưa?”

Nghe xong lời này, Ngọc Linh Lung khẽ nheo mắt lại, trong đôi mắt thanh tuyến lộ ra một tia lãnh ý.

Lần trước trêu đùa với Mộ thị, nàng cũng đã nghĩ tới vài cái kết cục. Mộ thị phân phó Thôi ma ma tới ân cần hỏi thăm mình, rõ ràng là ngoài mặt ra vẻ tốt lành, trấn an chính mình. Mặc dù chuyện này cũng không ngoài ý liệu của nàng, chẳng qua, nàng không nghĩ tới, Mộ thị lại có thể vô sỉ cực hạn đến như vậy. Đêm qua muốn lấy mạng của nàng, hôm nay thế nhưng lại có thể lớn tiếng “quan tâm” mình.

Hay là ở cổ đại lưu hành cái phong cách này? Việc của mình xong rồi, chuyển thân một cái liền có thể mặt dạn mày dày coi như không có gì? Nếu thật sự là như vậy, Ngọc Linh Lung cảm thấy cuộc sống ở cổ đại rất thú vị, rất con mẹ nó thú vị.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Thôi ma ma trước mắt, Ngọc Linh Lung nhìn không được lộ ra chút cười lạnh, nếu người ta “quan tâm” nàng như vậy, nàng còn khách khí cái gì nữa?

“Nói thật, ta ở đây không quen chút nào.” Ngọc Linh Lung nhìn quanh căn phòng bố trí rách rưới, ý bảo Thôi ma ma tự nhìn mà xem, “Ánh mắt người không phải là có vấn đề gì? Nhìn không thấy nơi ta ở là cái địa phương gì?”

Tựa hồ căn bản không nghe ra ý tứ châm biếm trong giọng nói của Ngọc Linh Lung, Thôi ma ma mặt vẫn mỉm cười nói: “Tứ tiểu thư đừng nóng giận. Việc người hỏi phủ quá bất ngờ, phu nhân còn chưa kịp an bài chỗ ở nên mới chậm trễ. Xin Tứ tiểu thư thông cảm.”

Lời nói ra thật khách khí, Thôi ma ma ngẫm cẩn thận. Nha đầu kia muốn làm gì? Dựa vào địa vị Thôi ma ma nàng trong Ngọc phủ, các vị thứ xuất tiểu thư khác trông thấy cũng phải đứng lên gọi một tiếng “ma ma”. Ngọc Linh Lung này rõ ràng lại đem nàng trở thành vú già hạ đẳng, hồ đồ liên đến gọi đi liền đi. Điều này làm cho tâm tình vốn tốt đẹp của Thôi ma ma vô cùng không thoải mái, cũng âm thầm quyết định, nhất định phải khiến cho con nha đầu không biết quy củ này trước khi chết ăn nhiều khổ cực thêm một chút, có thể mới giải được mối hận trong lòng của nàng.

Nghe xong lời giải thích của Thôi ma ma, Ngọc Linh Lung ngược lại lại không hề có ý bỏ qua, từng bước ép sát: “Vậy bây giờ tính sao? Phủ đệ lớn như vậy, không phải ngay cả chỗ ở của ta cũng không có chứ?”

Thôi ma ma sững sốt, nàng chẳng qua là tới thử Ngọc Linh Lung một chút, làm bộ bước vào đây. Nàng thế nhưng cũng chỉ là một nô tỳ, nào có quyền lực an bài nơi ở cho Ngọc Linh Lung? Phải nói là không an bài nổi rồi, thế này không phải là tự vả vào mặt mình sao? Lúc này mới nói phu nhân phân phó mình tới thăm hỏi Ngọc Linh Lung, thế nhưng việc ăn ở an bài không tốt là sơ sẩy của phu nhân, lại vẫn là chính mình hành sự bất lực? Thôi ma ma nhất thời cảm thấy bản thân như một con chuột kẹt bẫy, hai bên đều bị ức hiếp, tiến thoái lưỡng nan.

Giương mặt Thôi ma ma lúc đỏ lúc trắng, cắn chặt răng nói: “Tứ tiểu thư đừng gấp. Chút nữa nô tỳ sẽ truyền đạt ý tứ của tiểu thư cho phu nhân, mau chóng cấp cho Tứ tiểu thư một cái công đạo.”

Ngọc Linh Lung khoan thai bụng lên một chén trà, có ý tiễn khách: “Mau đi đi, kiên nhẫn của ta vô cùng có hạn. Nếu tối nay còn không có tin chính xác, ta đây cũng chỉ có thể dùng biện pháp cũ.”

Thôi ma ma vừa nghe xong, trong lòng cảm thấy cả kinh. Biện pháp cũ? Ngọc Linh Lung này vừa mới cướp com của Mộ thị, chẳng lẽ giờ lại muốn đoạt lấy chỗ ở của nàng ta?

Nhớ tới hạ nhân trong viện Mộ thị, mặt mũi người nào cũng bầm dập, Thôi ma ma thập phần khẳng định, nếu Ngọc Linh Lung tiếp tục sử dụng bạo lực, chắc chắn trong nội viện không có ai là đối thủ của nàng. Nếu thật sự không an bài nơi ở cho nàng, chỉ sợ tới hôm nay Mộ thị thật không có chỗ để ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Nữ nhân sao phải làm khó nữ nhân

“Người làm việc là như vậy sao?” Nghe xong báo cáo của Thôi ma ma, Mộ thị tức giận đến mức lông mày dựng thẳng.

Đem chén trà trong tay ném thật mạnh, Mộ thị thật là tức không có chỗ để xả. Rõ ràng kêu Thôi ma ma đi thu thập Ngọc Linh Lung, kết quả hiện tại chẳng những Ngọc Linh Lung hoàn hảo không tổn hại gì, lại còn muốn nàng an bài chỗ ở cho? Chuyện này để cho người ngoài nhìn vào thì thành cái gì? Bản thân mình buổi sáng vừa mới bị Ngọc Linh Lung trắng trợn khi dễ, giờ lại còn muốn nàng an bài nơi ở cho, đây rõ ràng không phải là để cho người ngoài cảm thấy nàng – đường đường là phu nhân của Ngọc phủ lại sợ một đứa thứ nữ này sao? Thế này thì mặt mũi của nàng đem vất đi đâu?

Thôi ma ma đã sớm nghĩ ra cách đối phó, trong thấy Mộ thị tức giận, liền bước lên phía trước nói: “Phu nhân đừng vội, từ từ nghe nô tỳ nói đã. Phu nhân có thân phận như thế nào, cần gì phải chấp nhặt với một tiểu thư thứ xuất. Chuyện buổi sáng đã như vậy rồi, giờ nếu phu nhân an bài cho nàng ta thật tốt, để cho người khác nhìn thấy, lại nói phu nhân lòng dạ rộng rãi xử sự hào phóng, tuyệt đối không có người nói không tốt về phu nhân. Cũng coi như là tiện thể ngăn chặn mấy cái miệng nhàn rỗi không có việc gì làm đi. Việc này truyền đến chỗ lão phu nhân, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy phu nhân làm việc thỏa đáng. Còn về phần an bài chỗ ở của Tứ tiểu thư như thế nào, nô tỳ cũng đã có chủ ý.”

Nghe Thôi ma ma phân tích, sắc mặt Mộ thị mới tốt lên một chút. Thôi ma ma nói không sai, nàng thân là chủ mẫu phu nhân. Nếu tranh chấp cùng với một thứ nữ nhỏ nhôi kia, chẳng phải càng khiến người khác chê cười sao? Chỉ bằng rộng lượng một chút, làm bộ không so đo. Cứ như vậy vừa có thể trấn an Ngọc Linh Lung, vừa có thể đem đến cho mình thanh danh thật tốt là đối đãi tử tế với thứ nữ.

Mộ thị từ chối cho ý kiến gặt gặt đầu nói: “Người có biện pháp gì tốt?”

Thôi ma ma vội vàng ghé vào tai Mộ thị, thấp giọng nói vài câu, trên mặt Mộ thị nhất thời vân khai vụ tán, không nhịn được nở nụ cười: “Biện pháp như thế là vẹn cả đôi đường.”

(Vân khai vụ tán: Sau cơn mưa trời lại sáng, thoát khỏi cảnh đen tối)

Thôi ma ma lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: “Vây...Nô tỳ lập tức đi an bài?”

Ngọc Linh Lung quy định cho các nàng một ngày, nếu không nắm chặt thời gian làm tốt chuyện này, chỉ sợ Ngọc Linh Lung đem tình thế thêm rối loạn.

Mộ thị hừ lạnh: “Được, cứ thế mà làm! Còn có, từ hừng đông ngày mai, ta không muốn thấy khuôn mặt đó.”

Đây chính là thúc giục Thôi ma ma, nhanh đem con nha đầu chương mắt Ngọc Linh Lung này xử lý.

Thôi ma ma không dám lơ là, vội vàng trả lời: “Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cam đoan tối nay sẽ có tin tức tốt.”

Trong hoa viên của Ngọc phủ, Thôi ma ma đi trước dẫn đường, Ngọc Linh Lung dẫn theo Huyền Thảo đi phía sau, vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc.

Ngọc phủ này cũng chỉ là một phủ tướng quân bình thường, không phải là quá lớn, nhưng cảnh sắc ở hoa viên này cũng là đáng xem. Giờ là thời điểm cuối xuân, trong vườn khắp nơi oanh ca liêu xanh (chim hót riu rít, cỏ cây xanh thắm), hòn non bộ nguy nga, đình các thanh nhã, lại thêm dòng suối chảy róc rách, đúng là một địa phương tốt để giải sầu.

Ngọc Linh Lung trong lòng thật sự xem thường nữ tử cổ đại, ngày nào cũng chỉ ở trong nhà không được đi đâu, lại không cần lo ăn lo mặc, đương nhiên cũng chỉ có thể đầu đá lẫn nhau cho đỡ chán.

Lúc này, Ngọc Linh Lung vừa mới đi vòng qua một hòn non bộ, liền gặp phải hai kẻ rõ ràng là đến bắt lỗi nàng.

“A! Đây không phải là Tứ muội muội sao?” Thanh âm nhiệt tình này, thế nào cảm giác lại có chút giả dối.

Trước mặt Ngọc Linh Lung xuất hiện hai thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Người nhìn lớn tuổi hơn một chút, vóc người nhỏ nhắn xinh đẹp, gương mặt trắng hồng như hoa đào, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, vô cùng đầm ấm ân cần. Người còn lại mày đen mắt hạnh (Mắt hạnh: đôi mắt tròn, có đuôi mắt dài), thân hình mềm mại, gương mặt cũng có vài phần nhan sắc, ánh mắt tràn ngập khinh miệt nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Thôi ma ma tiến lên hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung phiền chán liếc mắt nhìn một cái hai vị tỷ tỷ trước mắt này, Nhị tiểu thư Ngọc Thiên Phụng nhìn cũng được, ít nhất không quá rõ ràng lộ ra tia địch ý. Còn Tam tiểu thư Ngọc Thiên Liễu này, vừa nhìn thấy đã biết là kiểu người không thể sống chung. Nếu không phải là gặp mặt chính diện, nàng cũng không muốn để ý tới con ranh quái gở dị hợm này.

Lúc này, Ngọc Thiên Phụng hướng đến Thôi ma ma mỉm cười: “Thôi ma ma, đây là muốn đi đâu vậy?”

Thôi ma ma cười nói: “Phu nhân an bài chỗ ở cho Tứ tiểu thư, nô tỳ mang Tứ tiểu thư đến viện mới.”

Những lời này vừa nói xong, Ngọc Linh Lung cảm giác được một ánh mắt tràn ngập ghen tị phóng lại. Không cần nhìn cũng biết, nhất định là nha đầu Ngọc Thiên Liễu có mưu đồ bất hảo kia.

Ngọc Thiên Liễu trong lòng tức giận, một thứ nữ chịu khổ nhiều năm trong phủ như nàng, còn chưa được phu nhân để vào mắt nhìn đến. Ngọc Linh Lung này mới vào phủ vài ngày, liền đánh hạ nhân của phu nhân, đoạt điểm tâm của phu nhân. Phu nhân chẳng những không trừng phạt, lại còn muốn an bài viện mới cho nàng ta? Phu nhân vì cái gì đối với Ngọc Linh Lung tốt như vậy?

Ngọc Thiên Liễu đương nhiên không dám khiêu chiến với Mộ thị, nàng chỉ có thể đem tức giận ngập tràn này phát tiết trên người Ngọc Linh Lung. Trước đây nàng chẳng thèm ngó tới thứ nữ mới tiến phủ này, nhưng giờ đã gặp rồi, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội, thu thập nha đầu ngoại lai này thật tốt!

“Mạng của Tứ muội thật tốt, mẫu thân đối với muội muội tốt như vậy, muội muội phải nên hiếu thuận với mẫu thân! Bằng không, chẳng phải là không biết tốt xấu sao?” Ngọc Thiên Liễu nặng nề nhấn mạnh hai chữ “hiếu thuận”, thanh âm đầy châm chọc.

Hiếu thuận? Kẻ nào không biết sáng hôm nay Ngọc Linh Lung làm gì với Mộ thị? Dám cướp điểm tâm của mẹ cả, đây không phải chính là không biết tốt xấu sao?

Con mắt Ngọc Linh Lung khẽ híp lại, lạnh lùng nói: “Hiếu thuận hay không với bà ta, liên quan đến người đánh rắm?”

Mấy người xung quanh nhất thời hóa đá tại chỗ, lời lẽ thô thiển như vậy? Không phải là lời một thiên kim tiểu thư nên nói đi?

Ngọc Thiên Liễu kinh ngạc đến một lúc sao mới hồi phục tinh thần: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Ngọc Linh Lung từng bước tiến lên, nhìn chăm chăm vào Ngọc Thiên Liễu đang kinh ngạc không thôi, gương mặt xinh đẹp vô song tràn đầy khinh thường, không khí xung quanh nhất thời bị ép đến cực hạn.

“Lão nương nói: Liên quan gì đến người đánh rắm!”

Từng chữ từng chữ, giống như một quyền, đánh cho Ngọc Thiên Liễu không ngừng thối lui vài bước.

Một thiên kim tiểu thư như vậy, đừng nói là nàng đã gặp qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy!

Mất thấy Ngọc Thiên Liễu chịu thiệt, Ngọc Thiên Phương chạy lên đến kéo nàng một cái, hướng Ngọc Linh Lung cười nói: “Tứ muội đừng nóng, Tam muội cũng chỉ là quan tâm đến muội thôi. Có gì từ từ nói!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh. Quan tâm? Có kiểu quan tâm như vậy sao? Tốt xấu thế nào chẳng lẽ nàng không phân biệt được?

“Được rồi, chó ngoan không cản đường, mau cút đi!” Ngọc Linh Lung không có tâm trạng nói chuyện phiếm với các nàng, cho các nàng biến đi cũng đã thật khách khí rồi.

Bất quá, lòng tốt của nàng tựa hồ bị người nào đó biến thành lòng lang dạ thú, chỉ thấy đôi mày thanh tú của Ngọc Thiên Liễu dựng thẳng, cả giận nói: “Ngọc Linh Lung, đừng thật sự nghĩ mình là cao quý! Người nào không biết mẫu thân của ngươi cũng chỉ là một vũ cơ hạ lưu? Ngươi dốt cuộc muốn cái gì? Cho ngươi một màu, ngươi liền muốn mở phường nhuộm sao?”

Ngọc Thiên Phương đứng một bên cảm giác có chút không tốt, vội vàng kéo Ngọc Thiên Liễu định rời đi, chẳng qua, đã chậm rồi.

Ngọc Linh Lung phút chốc dừng bước, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên tia cười lạnh. Cho một màu mở phường nhuộm? Còn không biết là ai được cho chút mặt mũi liền không biết xấu hổ đâu!

Nhìn nụ cười trên mặt Ngọc Linh Lung lạnh đến tận xương tủy, trong lòng Ngọc Thiên Liễu không khỏi cảm thấy khiếp đảm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng can đảm đứng thẳng sống lưng. Cho dù nàng chỉ là thứ xuất, nhưng cũng là tiểu thư của Ngọc phủ, còn là tỷ tỷ của Ngọc Linh Lung! Giáo huấn nàng ta vài câu thì có làm sao? Chẳng lẽ Ngọc Linh Lung thật dám đánh nàng sao?

Đáng tiếc là, còn không đợi nàng phục hồi tinh thần, trên đùi đã phải chịu một cước thật mạnh!

Vóc dáng yếu ớt của Ngọc Thiên Liễu làm sao có thể chịu đựng được một cước lôi đình này của Ngọc Linh Lung, trong phút chốc hai gối quỳ rạp xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Giúp người súc miệng!

“Người vừa mới nói gì?” Ngọc Linh Lung từ trên cao nhìn xuống Ngọc Thiên Liễu, nụ cười trên mặt hầu như đã biến mất.

“Người nói mẩu thân của ai là vũ cơ? Người nói ai được cho một màu liền mờ phùng nhuộm?”

Ngọc Thiên Liễu đau đến mức mồ hôi lạnh đầy đầu, nước mắt không nhìn được muốn chảy xuống, thế nhưng miệng vẫn không chịu thua: “Người dám đá ta? Ta là tỷ tỷ của người!”

“Tỷ tỷ? Người cũng tính là tỷ tỷ?”

Lời còn chưa dứt, Ngọc Thiên Liễu chỉ cảm thấy da đầu run lên, Ngọc Linh Lung đưa tay nắm lấy tóc nàng, kéo về hướng cái ao bên cạnh!

Nhìn thấy tình cảnh này, Ngọc Thiên Phương đành phải bất chấp tiến lên: “Tứ muội mau buông ra đi, nếu không lát nữa mẩu thân biết...”

Còn chưa nói xong, lời còn lại muốn nói đã bị ánh mắt hung tợn của Ngọc Linh Lung bức trở về: “Người có phải cũng muốn ném thử tư vị này hay không?”

Ngọc Thiên Phương nhất thời cảm như hén.

Về phần Thôi ma ma, ngay từ đầu đã muốn trốn sang một bên. Cũng chỉ là vài đứa thứ xuất tiểu thư đánh nhau mà thôi, nàng không cần phải nhảy vào. Giờ phút này nhìn bộ dáng chật vật của Ngọc Thiên Liễu, vô luận thế nào cũng càng không dám tiến vào. Nhớ tới Tiền ma ma bị đánh gãy mũi, còn có cổ tay của Song Đào bị trật khớp, Thôi ma ma rút đầu, dù cho nàng mười lá gan, nàng cũng không dám chủ động đi trên chọc Ngọc Linh Lung, càng không nói đến chuyện khuyên can.

Lúc này, Ngọc Thiên Liễu tóc tai toát loạn, trâm cài đầu đính đính đang rơi rụng, không còn bộ dáng hùng hực khí thế như vừa rồi nữa. Nàng liều mạng gầy dựa, nhưng vô luận thế nào cũng không thoát nổi cánh tay cứng rắn của Ngọc Linh Lung.

Trong nháy mắt, Ngọc Thiên Liễu đã bị kéo tới bên bờ ao. Dường như dự cảm được Ngọc Linh Lung muốn làm gì, Ngọc Thiên Liễu hoảng sợ kêu lên: “Người muốn làm gì? Mau thả ta ra!”

Ngọc Linh Lung không muốn cùng nàng nói lời vô ích, bàn tay nhỏ nhắn nắm một cái, trực tiếp đem mặt của Ngọc Thiên Liễu ấn xuống ao! (XN: /tung bông/ đánh hay lắm!)

Đám người Ngọc Thiên Phương và Thôi ma ma đứng một bên liền hít phải một luồng khí lạnh. Trời ạ! Tứ tiểu thư này, thật quá là gan to làm loạn! Nàng không sợ tại nạn chết người sao?

Chỉ thấy bọt khí trong ao ừng ục ừng ục bốc lên, tuy không nghe thấy tiếng kêu cứu của Ngọc Thiên Liễu, nhưng nhìn thân mình nàng kịch liệt vẫy vẫy lại không mấy may gầy thoát được, hoàn toàn có thể tưởng tượng được giờ phút này nàng ta thống khổ đến thế nào.

Mất thấy biên độ vẫy vẫy của nàng ngày càng nhỏ, Ngọc Linh Lung mới kéo lên.

“Ào ào” Ngọc Thiên Liễu cuối cùng cũng được ngoi ra khỏi mặt nước, nhưng đáng tiếc, khuôn mặt trang điểm tinh xảo kia đã sớm bị nước làm cho rối tinh rối mù. Bất quá, nàng ta không thể để ý nhiều như vậy được. Ngọc Thiên Liễu lúc này mặt và cổ đầy bùn, miệng mảnh liệt ho khan, một chữ cũng không nói được.

Ngọc Linh Lung cười thần nhiên, mặt cười như hoa sáng, lời nói cũng là băng lãnh đến thấu xương: “Miệng của người rất thối, ta giúp người súc miệng!”

Ngọc Thiên Phương đứng một bên nghe thấy, không khỏi cảm thấy tức cười, thế nhưng giờ phút này, nàng căn bản không có chút dũng khí nào đi giải cứu Ngọc Thiên Liễu. Ngọc Linh Lung trước mắt tựa hồ không phải người, mà là một nữ ma đầu cực kì hung ác.

Thuận tay đem Ngọc Thiên Liễu yếu ớt ném xuống đất, Ngọc Linh Lung lắc lắc cho hết nước trên tay, không thèm liếc nhìn cái thân thể nửa sống nửa chết dưới mặt đất kia lấy một cái, lưu loát xoay người rời đi.

Thôi ma ma không dám chậm trễ, nhanh chân đuổi theo.

Vụng trộm liếc nhìn khuôn mặt như không có việc gì của Ngọc Linh Lung, Thôi ma ma không khỏi có chút sợ hãi. Nàng cũng không có tận mắt nhìn thấy việc đêm qua và sáng nay, nhưng hiện tại, vị thứ xuất tiểu thư này thủ đoạn thật tàn nhẫn, đối đãi với tỷ muội ruột thịt cũng không chút lưu tình, thật sự là đáng sợ.

Nhớ tới kế hoạch của chính mình, Thôi ma ma không biết tại sao nội tâm lại có chút khẩn trương. Nếu làm tốt thì hoàn hảo, nếu không tốt, chẳng những không biết ăn nói thế nào với Mộ thị, chỉ sợ Ngọc Linh Lung cũng không bỏ qua cho mình.

Chính lúc Thôi ma ma còn đang miên man suy nghĩ, thanh âm thanh thúy của Ngọc Linh Lung bỗng vang lên: “Còn xa không?”

Thôi ma ma vội vàng cười lấy lòng: “Không xa, ở ngay phía trước.”

Ngọc Linh Lùng nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của Thôi ma ma, khẽ mỉm cười, đôi mắt nhỏ lưu chuyển mang theo chút hàn quang, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người:

“Sao? Sợ à?”

“Không, không có...” Thôi ma ma không nhận được sợ run người, Tứ tiểu thư này còn nhỏ, sao có thể lợi hại như vậy, ngay cả việc nàng đang nghĩ gì cũng đoán được.

Ngọc Linh Lùng đem dáng vẻ bất an của Thôi ma ma vào trong đáy mắt, cũng không lên tiếng nữa. Lão thái bà này bất quá cũng chỉ là một con chó của Mộ thị, có thể Mộ thị đã dùng rất nhiều xương để mua chuộc bà ta, khiến bà ta trung thành và tận tâm phục vụ. Nhưng thứ mà loại chó này sợ nhất, cũng chính là một chiếc đại bổng tàn nhẫn! (Đại bổng: Cây gậy lớn làm bằng gỗ dùng để đánh)

Hôm nay nàng trừng trị Ngọc Thiên Liễu một chút, nhất định sẽ khiến Thôi ma ma sinh lòng sợ hãi, Mộ thị muốn kế hoạch của mình tiến hành, chỉ sợ cũng không dễ dàng được như vậy.

Hai người đều có tâm tư riêng, hướng đến một tòa viện cách đó không xa.

Ở bên kia, đội đám người Ngọc Linh Lùng đi xa, Ngọc Thiên Phương mới dám đến nâng Ngọc Thiên Liễu dậy, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, phần son trên mặt loang lổ hòa cùng với nước bùn dưới ao, vừa thối lại vừa bẩn, mái tóc ướt sũng, từng giọt nước lạnh trên người không ngừng thi nhau rơi xuống đất.

Ngọc Thiên Phương giật nảy mình, gương mặt nhìn bốn phía định tìm người, nhưng xung quanh lại chẳng có ai. Nàng vội vàng lấy ngón tay đè huyết nhân trung của Ngọc Thiên Liễu, trong miệng không ngừng gọi:

“Tam muội, Tam muội! Muội mau tỉnh lại đi!”

Qua một lúc, Ngọc Thiên Liễu đột cuộc cũng dần tỉnh lại, Ngọc Thiên Phương lúc này mới yên lòng: “Tam muội, muội không sao chứ?”

Sau nửa ngày, Ngọc Thiên Liễu mới hoàn toàn tỉnh táo, đến khi hiểu rõ được tình huống trước mắt, nàng ta không nhận được liền mở miệng mắng: “Con nha đầu chết tiệt này, dám đối xử với muội như vậy!”

Ngọc Thiên Phương khẽ thở dài: “Không phải tỷ nói rồi sao? Muội cũng quá liều rồi. Biết rõ việc ả ta mới gây ra, lại còn đi gây sự!”

Ngọc Thiên Liễu oán hận đẩy người, giãy dụa muốn đứng dậy: “Ả ta đi đâu rồi? Chúng ta đi tìm ả!”

Tìm được Ngọc Linh Lùng thì có thể làm gì? Ngọc Thiên Phương không biết phải nói gì, chẳng lẽ lại muốn ăn đánh một lần nữa?

Gương mặt nhìn bốn phía, sắc mặt Ngọc Thiên Phương bỗng nhiên thay đổi. Nhìn hướng Thôi ma ma dẫn Ngọc Linh Lùng đi, đó chẳng phải là hướng...

Ngọc Thiên Phương do dự nói: “Hình như là hướng Phẩm Lan Uyên?”

Ngọc Thiên Liễu nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Cái gì? Phẩm Lan Uyên? Ả ta vào đó để làm gì?”

Ngọc Thiên Phương dù sao cũng lớn hơn, chỉ cần nghĩ lại liền hiểu ra dụng ý của Mộ thị: “Hay là... Noi phu nhân ban cho nàng ta là Phẩm Lan Uyên sao?”

Ngọc Thiên Liễu sùng sốt, tiếp theo đó thì bật cười lớn, tiếng cười tràn ngập vui sướng khi người gặp họa: “Vẫn là phu nhân có biện pháp. Thế mà lại đem cái viện kia cho ả ta. Muội sẽ đợi xem sau này ả ta có ngày nào yên ổn hay không. Ha ha, thật là thỏa mãn cái cơn giận của muội!”

Ngọc Thiên Liễu cười dần, vừa nhìn nhận con họ khan vừa ra sức đứng dậy, Ngọc Thiên Phương vội vàng đỡ nàng: “Muội vẫn là nên nói ít vài câu. Nhanh đi về thôi, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Ngọc Thiên Liễu vừa ho vừa cười: “Được, được! Xem ra muội không cần ra tay, ả ta cũng không sống thêm được vài ngày nữa!”

Ngọc Thiên Phương trầm mặc không nói, kéo Ngọc Thiên Liễu, đáy mắt xẹt qua chút hận ý không dễ dàng phát giác được.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Việc bất thường, tất có vấn đề

Phẩm Lan Uyên nằm ở phía Tây Bắc của Ngọc phủ, vị trí cũng không tính là hẻo lánh. Thế nhưng giờ là ban ngày, xung quanh lại vô cùng im ắng, không một bóng người. Thình thoảng chỉ có tiếng chim hót từ trong rừng trúc truyền ra, khiến cho tòa viện này càng thêm chút cảm giác thừa thớt.

Ngọc Linh Lung đứng trong viện, liếc nhìn bốn phía đánh giá, chỉ thấy căn nhà chính trong viện có ba gian, sương phòng phía đông tây có hai gian, nối với nhau bởi hành lang gấp khúc, vô cùng gọn gàng và sạch sẽ. Bên dưới hành lang, từng khóm lan nở quanh năm, khiến cho không khí vắng vẻ của nơi này thêm chút sinh khí. Ngoài bờ tường phía nam có một khu rừng trúc nhỏ, mỗi khi có cơn gió nhẹ lướt qua, tiếng lá trúc xào xạc vang lên, phá vỡ đáng vẻ tĩnh lặng của Phẩm Lan Uyển.

Sau đánh giá ban đầu, Ngọc Linh Lung tạm hài lòng với chỗ ở mới. Khung cảnh nơi này u nhã thanh tĩnh, thích hợp để ở lại.

Thôi ma ma lén lút quan sát sắc mặt của Ngọc Linh Lung, thấy nàng từ chối cho ý kiến, liền vội vàng cười lấy lòng: “Tứ tiểu thư thấy nơi này như thế nào?”

Ngọc Linh Lung không trả lời, bước lên cầu thang, đưa tay đẩy cửa lớn của căn nhà chính.

Mùi tro bụi đập thẳng vào mặt, Ngọc Linh Lung nhìn vũng nước đọng chưa khô trên mặt đất, đột nhiên hỏi: “Nơi này lâu rồi không có người ở phải không?”

Thôi ma ma ngăn người, Tứ tiểu thư sao lại hỏi cái này, chẳng lẽ là đã nghe được điều gì?

Gặp ánh mắt lạnh như băng của Ngọc Linh Lung lướt qua, trong lòng Thôi ma ma không khỏi cảm thấy hỗn loạn, bà ta vội vàng chế ngự tinh thần, kiên trì nói: “Cũng không phải phu nhân cố ý an bài chậm trễ cho Tứ tiểu thư. Chẳng qua gần đây trong phủ có nhiều việc, thời gian gấp gáp, cho nên mới vội vàng vàng sửa sang lại một khu viện. Tứ tiểu thư nếu cảm thấy nơi này quét tước không được sạch sẽ, nô tỳ lại gọi người đến sửa sang lại một lần nữa.”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, việc bất thường tất có vấn đề. Thôi ma ma này nếu không có tật giật mình, làm sao có thể chủ động bảo dọn dẹp cho nàng? Có vẻ như bà ta sợ nàng không hài lòng sẽ không chịu ở lại khu viện này. Nhất định là chồn chúc tết gà, không có ý tốt.

(Chồn chúc tết gà: Giả nhân giả nghĩa)

Nghĩ đến đây, ngược lại, Ngọc Linh Lung lại cảm thấy yên tâm, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười mỉm, đột nhiên hỏi: “Không biết thương thế của Lục muội thế nào?”

Thôi ma ma trong lòng chấn động, cả Ngọc phủ làm gì có ai không biết chuyện tối ngày hôm qua, vì Lục tiểu thư bị thương mà Tứ tiểu thư bị phu nhân hạ lệnh dùng bọ cạp lấy máu. Tứ tiểu thư chẳng những không sinh oán hận, lại còn chủ động hỏi thương thế của Lục tiểu thư, thế này là có ý gì?

Thôi ma ma khẽ cúi đầu xuống, cung kính trả lời: “Nghe nói hôm nay Lục tiểu thư đã tốt hơn, chắc là phương thuốc trước có tác dụng.”

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi vào phòng, tựa như đang thưởng thức đồ dùng và bài trí trong phòng, trong lòng lại đang âm thầm cười lạnh. Mấy ngày trước còn bị bức đến mức chết đi sống lại, hôm nay thì lại tốt lắm? Nếu dễ dàng như vậy, đêm qua Mộ thị vì cái gì muốn lấy máu của Ngọc Linh Lung luyện dược? Lời này của Thôi ma ma, rõ ràng là muốn vỗ về mình thôi.

Được! Vậy nàng sẽ nhìn xem, lão bà này muốn làm trò ma quỷ gì!

Ngón tay mảnh khảnh lướt qua mép bàn làm bằng gỗ hoa lê được khảm trai, đầu ngón tay của nàng khẽ ve vuốt hoa văn tinh xảo, lại có một loại cảm giác không hề chân thật.

Nàng thật sự đi vào cổ đại rồi! Về sau, nơi này chính là nhà của nàng.

“Được! Ta ở lại nơi này!”

Nghe được thanh âm của Ngọc Linh Lung, tảng đá trong lòng Thôi ma ma lúc này mới rơi xuống, vội vàng cười nói: “Tứ tiểu thư ưng thì tốt rồi. Vậy nô tỳ lui xuống trước đây.”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu, mang theo Huyền Thảo vào phòng ngủ, còn Thôi ma ma thì lặng lẽ lui ra ngoài.

Đến chỗ ánh nắng rực rỡ chiếu, Thôi ma ma mới dám đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Không biết vì sao, đứng trước mặt Ngọc Linh Lung, nàng cứ cảm giác được một loại áp lực vô hình, loại áp lực này khiến mỗi khi nàng nói dối lại thì trong lòng lại thấy run sợ. Cặp mắt lạnh như băng của đối phương tựa như có thể nhìn thấu hết thảy, làm cho nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bất quá cũng chỉ là một cô nương mười bốn tuổi mà thôi, vì cái gì lại khiến cho nàng bất an như vậy?

Thôi ma ma quay đầu nhìn tòa viện im ắng. Phẩm Lan Uyển? Cũng chỉ có loại người không biết rõ chi tiết như Ngọc Linh Lung mới dám vào ở. Nếu tất cả đều thuận lợi, thời điểm này ngày mai, nơi này sẽ có rất nhiều quý hôn.

Trong phòng ngủ, Huyền Thảo giống như là không dám tin vào mắt mình nữa, đưa tay sờ sờ màn che khéo léo tinh xảo, lại sờ sờ chăn gối mềm mại trên giường, mãi một lúc sau mới có thể mở miệng: “Tiểu thư, này... Đây là thật sao?”

Nàng thật sự khó mà tin được. Buổi sáng, nàng còn phải ở trong một căn phòng rách nát, lúc này lại cùng tiểu thư bước vào một tòa viện gọn gàng sạch sẽ như vậy!

Nhìn biểu tình Huyền Thảo kích động không thôi, vẻ mặt Ngọc Linh Lung hơi hòa hoãn lại. Nha hoàn này cũng không phải là chưa từng nhìn thấy đi, cũng chỉ là một chút tơ lụa mỏng mà thôi, hưng phấn đến mức như vậy sao?

Nhưng cũng khó trách nàng ta được, Ngọc Linh Lung từ trước đến nay, dù là con gái riêng của Ngọc tướng quân, nhưng vẫn là theo Y Lan sống trong một con ngõ nhỏ ở kinh thành, có lúc nào được thấy qua căn nhà tinh xảo như này? Thế nhưng trong mắt Ngọc Linh Lung lúc này, cũng chỉ coi là một căn nhà có thể miễn cưỡng ở lại mà thôi, so sánh với căn biệt thự có vườn hoa nằm ở trước biển của mình ở kiếp trước thì làm sao mà sánh được?

Chỉ là đến cổ đại, nàng cũng chỉ thể ở tạm chỗ này rồi tính sau. Nàng có dự cảm, nơi này chi sợ cũng không tốt như mình nghĩ.

Dùng đầu ngón chân cũng biết, Mộ thị có lòng tốt như vậy sao, để cho nàng thoải mái sống qua ngày? Chẳng qua là không thể trực tiếp giải quyết mình, nên mới tính sử dụng ám chiêu ngầm mà thôi.

Trời vừa sẩm tối, bên ngoài sân liền vang lên một âm thanh quen thuộc: “Tứ tiểu thư có đây không ạ? Nô tỳ đem com chiều cho người!”

Huyền Thảo nghe xong lời này, chạy nhanh ra ngoài đón, chỉ thấy một vú già mang theo một tiểu nha hoàn cầm theo hộp đựng thức ăn thập phần cung kính đứng ở trong viện.

Huyền Thảo trong lòng cảm thán, đi theo tiểu thư vào phủ nhiều ngày như vậy rồi, đây mới là lần đầu tiên có người đem com cho các nàng. Xem ra nếu tiểu thư không làm âm mưu hai lần vừa rồi, tất cả mọi người trong cái đại trạch này, cũng không có dám bắt nạt kẻ yếu như vậy?

Huyền Thảo tiến lên nhận hộp đựng thức ăn, nói: “Làm phiền tẩu tử...”

Lời còn chưa dứt, Huyền Thảo vừa nhắc đầu đã ngây ngẩn cả người. Vú già đưa com này không phải là ai khác, lại chính là Lý Phong Niên Gia mới bị đánh sáng nay.

Vết thương trên mặt bà ta lúc này đã được băng vải trắng, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, kết hợp với nụ cười kỳ quái, nhìn trong đêm thậm chí có vài phần quỷ dị.

“Cô nương đừng lo lắng, mau đưa com chiều vào đi thôi, không thì sẽ nguội mất.”

Lý Phong Niên Gia mở miệng, đánh gãy suy nghĩ của Huyền Thảo. Huyền Thảo đành miễn cưỡng nở nụ cười, rồi xoay người vào trong nhà.

Còn không đợi nàng nhắc chân, một thanh âm băng lãnh vang lên: “Đứng lại!”

Ngọc Linh Lung cao cao tại thượng đứng ở trên bậc cầu thang, một đôi mắt trong trẻo giữa trời chiều trông vô cùng rực rỡ, chỉ là trông mắt trong vắt bắn ra một tia lãnh khốc vô tình.

“Hai người các ngươi! Bước vào!” Bờ môi mịn màng như cánh hoa, phun ra một câu nói lạnh lùng.

Cũng chỉ là một mệnh lệnh đơn giản, thế nhưng tiểu nha hoàn phía sau Lý Phong Niên Gia lại rùng mình một cái, ánh mắt vẫn cúi thấp bỗng nhiên nâng lên nhìn Ngọc Linh Lung, trông đáng vẻ tràn đầy sợ hãi.

Liền khiến cho Ngọc Linh Lung trước đây vốn không đề phòng giờ lại cảm thấy có vấn đề. Thần sắc của tiểu nha đầu này làm cho người khác sinh nghi, chỉ là kêu bọn họ vào phòng mà thôi, sao phải sợ hãi đến như vậy?

Lý Phong Niên Gia cúi thấp đầu, nửa để ý nửa vô tâm tránh ánh mắt khí thế bức người của Ngọc Linh Lung, phải cố gắng kiềm chế hết sức mới có thể giữ cho ngữ điệu bình ổn: “Hồi bẩm Tứ tiểu thư, nô tỳ còn phải đưa com cho các viện khác, chỉ sợ không có thời gian hầu hạ Tứ tiểu thư dùng com.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, hai kẻ này xòe ra mấy lời nói dối sứt sẹo như vậy, hoàn toàn có ý muốn giả bộ trước mặt nàng!?

Hộp com này, khẳng định có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn hại ta? Độc chết người!

Ngọc Linh Lung thần nhiên cười, chậm rãi đi xuống bậc thang. Dưới ánh hoàng hôn, nụ cười của nàng phảng phất như ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi toàn bộ tòa viện u tối.

“Không có thời gian hầu hạ?” Thanh âm của nàng hết như tiếng chuông bạc êm tai dễ nghe, nhưng vào trong tai Lý Phong Niên Gia, lại cảm giác được một loại băng lãnh không rét mà run.

Ngọc Linh Lung bước tới bên người nàng, đôi mắt đầy hàn ý chăm chú nhìn: “Nếu ta nói ngươi nhất định phải hầu hạ?”

Ánh mắt của Ngọc Linh Lung dừng trên mặt Lý Phong Niên Gia, Lý Phong Niên Gia lập tức cảm thấy chỗ vết thương được băng bó bỗng dâng lên một trận đau đớn. Từ tiểu thư này, cũng không tốt đến như vậy!

Lý Phong Niên Gia rung mình một cái, mạnh mẽ trấn định tinh thần: “Nô tỳ... Nô tỳ chỉ sợ hầu hạ không tốt.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, vân đạm phong khinh* nói: “Không việc gì, vào đi!”

Vừa mới xoay người, tiểu nha đầu phía sau Lý Phong Niên Gia đã quỳ phịch xuống đất một cái, thanh âm mang theo chút trẻ con khóc nức nở: “Tứ tiểu thư, nô tỳ... Nô tỳ không dám đi vào, người cho nô tỳ trở về đi ——”

Nói còn chưa dứt lời, tiểu nha đầu kia đã bị Lý Phong Niên Gia hung hăng đá một cước: “Tiểu đồ tử không có tiền đồ! Mang ngươi đến hầu hạ Tứ tiểu thư, lại không biết điều đến như vậy!”

Nói xong, Lý Phong Niên Gia xoay người hướng Ngọc Linh Lung nói: “Tứ tiểu thư đừng trách, tiểu đồ tử này là mấy ngày trước mới được chọn, quy củ cũng không hiểu, nhìn thấy Tứ tiểu thư nên sợ quá.”

Ngọc Linh Lung hơi cười lạnh. Sợ nàng? Chẳng lẽ nàng là mãnh thú? Hay là ác ma ăn thịt người? Tiểu nha đầu này lại chưa có cơ hội chiêm ngưỡng quyền cước của nàng, sợ nàng làm gì? Chỉ sợ thứ mà nha đầu này sợ không phải là nàng, mà là chuyện sắp phát sinh kia kia?

Lười nói những lời vô nghĩa với các nàng, Ngọc Linh Lung trực tiếp ném hai chữ: “Tiến vào!” Rồi xoay người bước vào phòng.

Lý Phong Niên Gia néo lỗ tai nha đầu kia, cố tình nâng thanh âm thật lớn, vừa như quát tiểu nha đầu, vừa như để khiến cho Ngọc Linh Lung nghe thấy: “Tiểu đồ tử nhà ngươi ngay cả bàn cũng không biết dọn (Ý nói không biết làm việc đấy ạ! ^^), có chút việc còn con con đây cũng không làm được, còn không nhanh cút về! Đợi lão nương quay về thu thập ngươi!”

Đây chính là muốn đuổi nha đầu kia đi, sợ nàng ta tiết lộ bí mật của bọn họ đi? Ngọc Linh Lung ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi thẳng vào phòng.

Huyền Thảo đem từng hộp thức ăn bày lên bàn: vịt bát bảo, cá hấp gừng, ngó sen chua ngọt, bánh cuốn như ý, một bát canh gà nấu mộc nhĩ lớn, tản ra mùi vị mê người, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta thèm thuồng.

Ngọc Linh Lung cũng không thèm liếc mắt nhìn bàn ăn phong phú thịnh soạn lấy một cái, ánh mắt chỉ đặt lên trên người Lý Phong Niên Gia đang đứng khoanh tay hầu một bên, khiến cho bà ta cả người nổi da gà.

Chẳng lẽ Tứ tiểu thư nhìn thấu được điều gì? Lý Phong Niên Gia thầm kinh hãi. Sẽ không đâu, chuyện này chỉ có Thôi ma ma và mình biết, con nha đầu vừa rồi cũng chỉ là nhẹ dạ cả tin mấy lời đồn đãi trong phủ, mới sợ hãi tránh né nơi này. Nếu không phải sợ một mình mình mang đồ ăn đến sẽ khiến Tứ tiểu thư đem lòng nghi ngờ, nàng cũng không muốn mang con nha đầu nhất như chuột kia đến.

Trong lúc nàng ta miên man suy nghĩ, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên mở miệng nói: “Thế nào? Ngươi không hầu hạ chủ tử dùng đồ ăn sao?”

Lý Phong Niên Gia hồi phục tinh thần, cố gắng kiềm chế cảm giác bất an dưới đáy lòng, bước lên hai bước vội vàng cầm đũa: “Không biết Tứ tiểu thư thích ăn gì?”

Nhìn bàn tay run run của Lý Phong Niên Gia, khóe miệng Ngọc Linh Lung hiện lên một tia trào phúng. Nữ nhân này là lần đầu tiên làm việc này sao, thế nào lại run rẩy thế này? Loại tổ chất tâm lý thế này, có thể làm được đại sự gì?

Không thấy Ngọc Linh Lung trả lời, trong lòng Lý Phong Niên Gia không khỏi lo lắng. Bất buộc bản thân nhớ tới chuyện sáng nay bị Ngọc Linh Lung hành hung, lại nhớ đến lời dặn dò của Thôi ma ma, lòng quyết tâm, gắp lên một miếng chân vịt đặt trước mặt Ngọc Linh Lung:

“Tứ tiểu thư, bát vịt bát bảo này là dùng lạp xưởng, nấm hương, bạch quả, măng đông (măng đào vào mùa đông), hun khô với nhiều vật liệu quý khác, mời Tứ tiểu thư nếm thử.”

Ngọc Linh Lung thế nhưng cũng không thèm nâng đũa, đôi mắt tròn xoe long lanh như đang chế nhạo, lại làm cho người đối diện không nhận được cảm thấy rung mình ớn lạnh.

“À? Ngươi cảm thấy món này ngon lắm à? Không thì ngươi thay ta nếm thử trước đi!”

Lý Phong Niên Gia nghe xong lời này, trái tim tức khắc đập mạnh một cái. Cái gì? Muốn nàng ăn đồ ăn này sao!?

Trông thấy Lý Phong Niên Gia trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, Ngọc Linh Lung như cười như không đứng dậy, thanh âm càng trở nên hung hiểm hơn: “Nhu thế? Ngươi không dám ăn!?”

Lý Phong Niên Gia miễn cưỡng ổn định tinh thần, bất buộc bản thân mình không để lộ chân tướng phía sau. Ầ ừ mất xuống, che giấu vẻ kinh hoàng trên mặt, thấp giọng nói: “Đây là do phu nhân cố ý phân phó cho Tứ tiểu thư, nô tỳ không dám vọng động.” (Vọng động: làm bừa, hành động mù quáng)

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng. Đúng vậy, đồ ăn này chính là do Mộ thị “cố ý” phân phó cho nàng. Chẳng qua là, Mộ thị sắp tâm muốn làm gì, nàng không cần nghĩ cũng biết.

“Nếu... Ta nhất định muốn ngươi phải ăn?” Âm thanh lạnh như băng vang vọng khắp căn phòng trống trải, không khí trong phòng thoáng chốc đóng băng.

Đôi chân của Lý Phong Niên Gia không khỏi mềm nhũn, thiếu chút nữa thì quỵ rạp xuống đất. Từ tiểu thư nhất định đã biết cái gì rồi? Bằng không sao lại có thể nhiều lần cưỡng bức mình như vậy? Nghĩ đến đây, nàng không khỏi run run đứng lên.

“Ngươi sao lại không ăn? Chẳng lẽ sợ có độc sao?” Thanh âm của Ngọc Linh Lung mang theo một tia lạnh lùng cùng trào phúng, ánh mắt rét lạnh đến tận xương tủy.

“Nô tỳ...” Lý Phong Niên Gia chỉ cảm thấy ý đồ của bản thân khi đứng trước Ngọc Linh Lung đã không còn chỗ nào có thể che giấu, toàn thân run rẩy, một chữ cũng nói không nên lời.

Còn không đợi ả kiểm tra có, trên mặt đã trúng một bạt tai nặng nề, thẳng đứng miệng vết thương mới băng bó sáng nay.

Vết thương còn chưa khép miệng lại chịu thêm một cái bạt tai, nhất thời vỡ toang ra. Trong nháy mắt, miếng vải trắng ướt sũng máu, chảy cả xuống dưới cổ nàng. Lý Phong Niên Gia kêu thảm thiết liên tục, phịch một tiếng quỵ rạp trên mặt đất.

“Cho ngươi ăn là xem trọng ngươi! Cho ngươi mặt mũi, ngươi cũng đừng không biết xấu hổ!”

Ngọc Linh Lung phút chốc đứng dậy: “Huyền Thảo, đem đồ ăn lại đây!”

Huyền Thảo đứng một bên kinh hồn bạt vía, vội vàng đem đồ ăn trên bàn bung lại, đặt vào tay của Ngọc Linh Lung.

“Không cần! Không cần! Nô tỳ không muốn ăn——” Lý Phong Niên Gia cố gắng nhịn đau, liều mạng lắc đầu, tránh né bàn tay của Ngọc Linh Lung. Nhưng mà còn không đợi ả ta kêu xong, cổ đã bị tay của Ngọc Linh Lung bóp chặt!

“Ăn hay không ăn, không phải do ngươi quyết định!” Ngọc Linh Lung bốc lấy đồ ăn trên bàn, bất chấp tất cả nhét đầy vào miệng ả. Lý Phong Niên Gia cổ bị bóp không thở nổi, không thể không hé miệng đem tất cả thức ăn Ngọc Linh Lung nhét vào trong mồm.

Lý Phong Niên Gia sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu. Lượng độc nàng hạ trong thức ăn có liều lượng vừa đủ, nếu ăn hết, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ mất mạng!

“Ngô —— Từ tiểu thư —— Tha mạng a——” Giây không thoát cánh tay của Ngọc Linh Lung, Lý Phong Niên Gia một mặt cật lực đem đồ ăn trong miệng phun ra ngoài, một mặt dứt quãng câu xin: “Nô tỳ —— biết sai rồi —— van cầu người ——”

Nhìn đáng vẻ vô cùng hoảng sợ của Lý Phong Niên Gia, động tác trên tay Ngọc Linh Lung đột nhiên dừng lại.

Bất quá, không phải là nàng mềm lòng, mà là bởi vì đại bộ phận đồ ăn nhét vào trong miệng Lý Phong Niên Gia đều bị phun ra hết, cứ như thế thì cũng chẳng có hiệu quả gì.

Ngọc Linh Lung một tay cầm chén canh trên bàn, một tay gắt gao bóp mũi của Lý Phong Niên Gia, đem cả bát canh lớn đổ vào.

Bây giờ xem ngươi phun thế nào!?

Đợi đến khi trông thấy giọt canh cuối cùng biến mất trong miệng của Lý Phong Niên Gia, Ngọc Linh Lung mới buông lỏng tay ra.

Lý Phong Niên Gia tê liệt ngã vật xuống mặt đất, trên mặt lẫn lộn vết máu và vấy mỡ của đồ ăn, trông chật vật vô cùng.

“Cứu mạng... Cứu mạng a...” Lý Phong Niên Gia liều mạng đem một tia khí lực cuối cùng kêu thảm. ả tự tay hạ độc vào trong đồ ăn, giờ tất cả lại nằm trong bụng mình, dù có một vạn lá gan, ả cũng không dám lấy tính mạng của mình ra đùa.

Ngọc Linh Lung chậm rãi chùi vệt canh thừa trên tay, nhìn Lý Phong Niên Gia ôm bụng lẫn lộn, vân đạm phong khinh nói: “Thế nào? Ăn ngon không?”

*Vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng (thường diễn tả cảnh trời trong mây nhẹ, gió thổi hiu hiu...)

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Mạng ta là do ta, không phải do trời

Lý Phong Niên Gia té ngã về phía Ngọc Linh Lung: “Tứ tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi! Van cầu người cứu nô tỳ, nô tỳ không dám nữa!”

Khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Ngọc Linh Lung hiện lên một tia cười nhạt: “Lời người nói ta thế nào lại không hiểu a? Ta có ý tốt đem đồ ăn tặng cho người, sao giờ lại giống như muốn hại người thế này?”

Lý Phong Niên Gia đập đầu như đập tội: “Tứ tiểu thư người đại nhân đại lượng, đừng lấy cái mạng nhỏ của nô tỳ ra đùa giỡn! Nô tỳ thật không dám đối gạt người, trong cơm này... Cơm này có độc a!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh. Vô nghĩa, nàng đương nhiên biết đồ ăn này có độc, nếu không thì có thể đưa cho nàng ăn sao?

Từ lúc Thôi ma ma xuất hiện, Ngọc Linh Lung liền đề phòng Mộ thị. Chỉ cần nghĩ qua một chút liền biết, Mộ thị không có biện pháp trực tiếp hại chết nàng tự nhiên sẽ sử dụng ám chiêu này. Trong đại trạch này, biện pháp hại chết người vừa thuận tiện vừa mau lẹ là gì? Đương nhiên là hạ độc!

Cho nên Lý Phong Niên Gia vừa đến, nàng biết ngay trong đồ ăn nhất định có vấn đề, liền thử một kẻ nhỏ, quả nhiên là thế!

Thấy Ngọc Linh Lung không nói lời nào, Lý Phong Niên Gia sợ tới mức hồn phi phách tán, bụng càng ngày càng quặn đau, ả cũng không dám kéo dài thời gian nữa, vội vàng nói: “Cầu xin Tứ tiểu thư tha cho cái mạng nhỏ của nô tỳ, nô tỳ thề về sau nhất định sẽ trung thành và tận tâm với người, không dám hại người nữa.”

Ngọc Linh Lung nhếch môi cười lạnh: “Không sao đâu, lần sau người có thể tiếp tục hạ độc. Dù sao ta cũng cho người ăn hết!”

Lý Phong Niên Gia cả người run run không thôi. Mạng chỉ có một, ả cũng không dám hạ độc Ngọc Linh Lung nữa!

“Nô tỳ biết sai rồi! Van cầu Tứ tiểu thư tha cho nô tỳ!” Lý Phong Niên Gia nện đầu bang bang, máu tươi trên trán ồ ồ chảy xuống.

Ngọc Linh Lung nâng bàn tay trắng nõn lên, không kiên nhẫn chỉ ra ngoài cửa: “Được rồi, mau cút ra ngoài!”

Lý Phong Niên Gia như được đại xá, lắc lắc người đứng lên, lao đảo hướng ra ngoài cửa. Thời gian trì hoãn lâu như vậy, không biết độc tính đã khuếch tán bao nhiêu. ả càng nghĩ càng sốt ruột, càng nghĩ càng sợ hãi. Vừa ra đến sân lớn, Lý Phong Niên Gia lập tức thò ngón tay vào cổ họng, nôn ra một đồng thức ăn.

Trong phòng, Huyền Thảo nhìn thức ăn tình xáo vung vãi dưới đất, đã bị dọa mất hồn mất vía. Chuyện gì thế này? Phu nhân không phải có ý tốt an bài chỗ ở cho tiểu thư sao, tại sao lại sai người hạ độc tiểu thư? Trong đại trạch này, sao chuyện gì cũng quỷ dị như vậy?

Mà tiểu thư của nàng, tựa hồ như hoàn toàn biến thành người khác, một người vừa thông tuệ vừa hung hãn, vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ...

Không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung nhìn sắc trời bên ngoài, đứng dậy.

Giăng co lâu như vậy, nàng thật có chút đói bụng. Trong phòng này đương nhiên là không có gì có thể ăn được, nàng vẫn nên tự nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề đồ ăn cho chính mình thôi. Mặt khác, con mụ già ngu xuẩn không biết sống chết đi sờ mông hồ kia, sau khi bị giáo huấn chắc hẳn là đã thông suốt. Bằng không, nàng sẽ biến ả ta thành một quả hồng nhuyển, tùy ý chà xát, bóp nát!

Đưa tay cầm lên cái khăn nhỏ búi tóc, Ngọc Linh Lung bước ra ngoài, Huyền Thảo vội vàng đuổi theo: “Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

Ngọc Linh Lung cũng không quay đầu lại nói: “Em ra cổng chờ ta, ta đến ngay!”

Vừa ra đến trước cửa, Ngọc Linh Lung tùy tay túm lấy cái then cài cửa, dùng tay ước lượng.

Không tồi, rất vừa tay.

Huyền Thảo trở mắt nhìn Ngọc Linh Lung đi ra cửa, trong đầu mờ mịt.

Tiểu thư lại muốn nháo loạn nữa sao?...

Dưới ánh đèn, Mộ thị nhìn một bàn đầy thức ăn, nhưng một chút khẩu vị cũng không có.

“Vẫn không có tin gì sao?” Nàng ta chau mày, nhìn về phía Thôi ma ma đứng bên cạnh.

Thôi ma ma cũng vô cùng sốt ruột, đã hẹn với Lý Phong Niên Gia là chỉ cần làm xong xuôi mọi việc rồi quay trở lại báo tin, sao lâu như vậy rồi mà không có động tĩnh gì? Theo lý thuyết, Lý Phong Niên Gia buổi sáng vừa mới chịu thiệt dưới tay Ngọc Linh Lung, giờ lại có lệnh của Mộ thị, khẳng định sẽ toàn tâm toàn ý làm việc, sẽ không có sự cố gì chứ? Hay là...

Nhớ tới cặp mắt lạnh như băng của Ngọc Linh Lung, từ đáy lòng Thôi ma ma dâng lên một loại dự cảm xấu.

Còn chưa kịp trả lời Mộ thị, ngoài viện đã truyền đến một trận ồn ào náo động.

“Tứ tiểu thư, người không thể đi vào a!”

“Tứ tiểu thư, đợi nô tỳ vào bẩm báo với phu nhân một tiếng ——”

Nghe thanh âm thất kinh của nha hoàn canh phòng truyền vào, Mộ thị đột nhiên thay đổi sắc mặt!

Thế này là thế nào, Ngọc Linh Lung không những không chết, còn xông vào viện của mình! Chẳng lẽ kế hoạch thất bại, ngược lại còn đề lộ tin tức sao?

Nhớ tới bộ dáng hung ác hành hung mọi người trước mặt mình tới qua của Ngọc Linh Lung, Mộ thị không nhịn được trên người có chút run rẩy.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thôi ma ma đứng một bên cũng vô cùng kinh ngạc. Thật không nghĩ tới, Ngọc Linh Lung thế nhưng còn chưa chết!

Nhìn bộ dáng vừa kinh vừa sợ của Mộ thị, Thôi ma ma vội vàng nói: “Phu nhân đừng nóng vội! Dù Tứ tiểu thư lợi hại thế nào, người cũng là mẹ cả của nàng ta, nàng không dám làm gì quá đáng đâu!”

Mộ thị nghe xong lời này, mới trấn tĩnh lại được đôi chút, nhưng thanh âm vẫn còn mang theo vài phần run run: “Này... Đây là có chuyện gì?”

Không đợi Thôi ma ma trả lời, cửa phòng phịch một tiếng đổ xuống, chỉ thấy Ngọc Linh Lung đã đá văng cửa phòng xông vào.

Mộ thị giật nảy mình, theo bản năng đứng bật dậy.

Ở giữa phòng lúc này, Ngọc Linh Lung ngạo nghễ đứng thẳng, lạnh lùng nhìn Mộ thị, đôi mắt đen tựa như tảng băng vạn năm, khiến cho người đứng xem cảm giác được hàn khí bao khắp người mà vội vàng bỏ chạy.

“Ngươi, ngươi thật to gan!” Nhớ tới lời nói vừa rồi của Thôi ma ma, Mộ thị mạnh mẽ trấn định lại tinh thần, giơ tay chỉ vào Ngọc Linh Lung: “Ai cho ngươi vào đây? Còn không mau cút ra ngoài?”

Không sai, Mộ thị là mẹ cả của Ngọc Linh Lung, là đại phu nhân của Ngọc phủ! Thân phận như vậy, dù cho lá gan của Ngọc Linh Lung to đến đâu, cũng sẽ không dám bất chấp tất cả ngỗ ngược bất hiếu với phụ mẫu của mình!

Chẳng qua là Mộ thị không biết, linh hồn trong thân thể này không còn là một thứ nữ hèn mọn yếu đuối trước đây, mà là một chị cả hắc đạo không sợ trời không sợ đất, oai phong một cõi!

Cùng nàng giảng về phong kiến lễ giáo, đùa sao?

Trông bà ta đến nông nổi này rồi mà còn cố ra vẻ, Ngọc Linh Lung cũng chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp cầm then cửa tiến lên, đánh cho Mộ thị một cái!

“Ngươi! Ngươi dám đánh ta?” Mộ thị trợn mắt há hốc mồm, nàng thật không thể tưởng tượng được, Ngọc Linh Lung vậy mà dám ra tay đánh nàng!

Thôi ma ma đứng một bên vội vàng bỏ nhào tiến lên, gắt gao bảo vệ Mộ thị, miệng hô to: “Mau gọi người tới đây, mau tới bảo vệ phu nhân!”

Ngọc Linh Lung từ trên cao nhìn xuống chủ tớ hai người bọn họ lẫn lộn thành một đồng trên mặt đất, không nhịn được nhếch môi cười lạnh.

Đêm qua, nàng đã đem một con chó săn khác của Mộ thị là Tiền ma ma đánh trọng thương, vài nha hoàn ma ma đặc lực còn đang dưỡng thương, giờ chỉ còn lại vài người. Vừa rồi lúc tiến vào trong viện, từng người từng người đã bị nàng tiện tay xử lý, đang nằm bên ngoài rên hừ hừ! Cho nên, cái viện to như vậy, lúc này chỉ còn Mộ thị và Thôi ma ma là còn lại một chút sinh lực! Nàng ngược lại muốn nhìn coi, lão thái bà sống an nhàn sung sướng này muốn đối phó với nàng thế nào!

Mộ thị xem ra còn không hiểu rõ tình huống trước mắt, dù bị Ngọc Linh Lung đánh ngã nghiêng ngã ngửa, nhưng lại còn mạnh miệng mắng chửi: “Con nha đầu chết tiệt này, cả ta mà cũng dám đánh!? Ta chính là mẹ cả của ngươi! Ta cho ngươi biết, cái mạng nhỏ của ngươi là ở trong tay ta! Ta cho ngươi sống thì sống, cho ngươi chết, thì ngươi phải chết!”

Ngọc Linh Lung nghe xong lời này, rốt cuộc không nhịn được cất tiếng cười to. Ở trong giờ phút này rồi, còn dám nói mạng của Ngọc Linh Lung nàng là do mình định đoạt!? Con mẹ già này có phải bình thường dùng ám chiêu nhiều quá, không nghĩ tới bản thân mình cũng có ngày bị người khác dùng vũ lực đánh thành thế này sao?

Từ từ chậm rãi giơ chiếc then cửa trong tay lên, Ngọc Linh Lung giống như sứ giả Tu La đến từ địa ngục, quanh thân tràn ngập lệ khí, từng bước từng bước tiến đến bên cạnh Mộ thị!

“Nói cho ngươi biết, mạng của ta là do ta, không phải do trời!” Chiếc then cửa mang theo hàn phong (khí lạnh) hung hăng nện xuống, còn kèm theo cả thanh âm mạnh mẽ của Ngọc Linh Lung.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ta ghét nhất là trang B (Trang B: Kiểu người ra vẻ mình có học vấn, giàu có, đạo mạo)

“Ai ôi!” Da thịt mềm mịn của Mộ thị sao có thể chịu được cú đánh tàn nhẫn như vậy, mới trúng chút xú, ả ta đã kêu gào thảm thiết!

Thôi ma ma thấy tình thế không ổn, vội vàng nhào lên trên người Mộ thị, dùng thân thể của mình cản trở cơn mưa then cửa của Ngọc Linh Lung, luôn miệng nói: “Phu nhân mau đi đi, để nô tỳ chặn nó!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, thật đúng là một con chó trung thành! Được, vậy chị đây sẽ thành toàn cho người!

Thôi ma ma mặc dù thể cốt rắn chắc hơn Mộ thị, nhưng cũng không thể chịu nổi những cú đánh hung bạo của Ngọc Linh Lung, mới trúng năm ba cái đã quỵ rạp trên mặt đất, không dậy nổi.

Ngọc Linh Lung hung hăng đạp bả ta một cước, khẳng định con mụ già này không thể đứng dậy lên mặt với mình nữa mới dừng lại.

Con mụ già này dám giúp Mộ thị hại nàng, đây chính là kết cục của ả!

Thôi ma ma dùng máu thịt của chính mình đổi lấy chút thời gian quý giá cho Mộ thị chạy trốn, thừa dịp Ngọc Linh Lung chuyển tâm đánh Thôi ma ma, Mộ thị bò dậy, nghiêng ngả lão đào chạy ra ngoài cửa, luôn miệng hô: “Người đâu, mau tới đây! Cứu mạng a!”

Mộ thị luôn cao cao tại thượng, giờ phút này lại không còn một chút hình tượng tôn nghiêm cao quý nào, chỉ lo chạy ra ngoài. Trong đầu ả chỉ có một ý niệm: “Nếu không chạy, nhất định sẽ bị Ngọc Linh Lung đánh chết!”

Ngọc Linh Lung sao có thể để chính chủ chạy trốn, then cửa trong tay hất lên, bay thẳng đến lưng của Mộ thị.

Mộ thị vừa chạy ra tới ngoài sân, đã bị then cửa mạnh mẽ đập trúng gáy, ngã vật ra đất.

Bên trong sân, mười mấy nha hoàn lớn nhỏ nằm xiên xẹo trên mặt đất, tất cả đều là những kẻ vừa rồi có ý đồ cản trở Ngọc Linh Lung bị quật ngã. Giờ phút này nhìn vị chủ mẫu của mình cũng không thoát nổi án đánh, bọn họ nhất thời rụt đầu lại, không ai dám thở mạnh.

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi tới, nhìn lướt qua Mộ thị. Mộ thị bị nàng nhìn, trong lòng cảm thấy sợ hãi, lại mạnh miệng quát: “Ngọc Linh Lung! Ngươi dám đánh ta, ngươi tin hay không ngày mai ta đuổi ngươi ra khỏi phủ?! Ta xem ngươi rồi Ngọc phủ sống thế nào!”

Ngọc Linh Lung hít một hơi, vô cùng hứng thú đánh giá Mộ thị.

Đến lúc này rồi, còn giả B?

(Giả B: Tương tự Trang B)

Con mẹ này óc có nước ả, bị lễ giáo phong kiến tẩy não, lại còn lấy đạo hiếu ra áp chế nàng?

Nực cười, đạo hiếu là cái gì? Càng khỏi nói là Mộ thị cùng nàng một chút quan hệ huyết thống cũng không có! Nàng hiếu thuận hay không, cùng với Mộ thị có một xu liên quan sao?

Trong sân lúc này, hơn mười cặp mắt lớn nhỏ chăm chăm nhìn Ngọc Linh Lung, không khí nhất thời tràn ngập cảm giác bất an cùng khẩn trương.

Mộ thị ép buộc chính mình đối mặt với Ngọc Linh Lung, ánh mắt vẫn không tự chủ được khẽ liếc đến chỗ then cửa rơi xuống. Nếu Ngọc Linh Lung lại nhấc cái then cửa kia lên, ả sẽ không giả bộ nổi nữa, chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi.

May mắn là, Ngọc Linh Lung cũng không có ý định nhấc then cửa kia lên, ngược lại lại tiến lên vài bước.

Mộ thị trong lòng âm thầm cân nhắc, chẳng nhẽ lời nói của mình có tác dụng? Con nha đầu lỗ mãng bạo lực này có phải bị mình uy hiếp nên sợ rồi? Đúng a, trong... trong cái xã hội phong kiến này, một nữ tử độc thân bị gia tộc trục xuất, muốn sống sót cũng vô cùng khó khăn!

Không đợi Mộ thị suy nghĩ cẩn thận Ngọc Linh Lung muốn làm gì, đột nhiên ả cảm giác thấy áo bị kéo căng, cả người đều bị Ngọc Linh Lung xách lên!

“Ngươi có biết hay không, ta ghét nhất là trang B!”

Lời còn chưa dứt, xiêm y của Mộ thị đã bị xé toang. Chiếc váy gấm thêu hoa mẫu đơn chỉ có phu nhân chính thất mới được mặc trong tịch tắc bị Ngọc Linh Lung chia năm xẻ bảy!

“Ngươi ——” Tiếng kinh hô của Mộ thị bay tới tai Ngọc Linh Lung căn bản chỉ là gió thoảng bên tai, chỉ thấy nàng vô cùng nhanh gọn đem áo ngoài và áo lót xé nát, chỉ còn lại chiếc yếm và tiết khó trong cùng.

Trong tiết trời se lạnh của mùa xuân, Mộ thị run lấy bầy, ngay cả nói cũng nói không nổi.

Cho dù ả nói được, ả cũng không dám nói tiếp. Ả rất cuộc cũng hiểu, đứa thứ nữ này quả thật chính là ác ma, là vận hạn của ả! Mặc kệ mình nói gì, Ngọc Linh Lung cũng mất diết tai ngoi, muốn đánh thế nào liền đánh thế đấy! Còn không bằng thành thật một chút, không chừng còn có thể tránh được một kiếp.

Nhìn bộ dáng cần chắt môi đầy hoảng sợ của Mộ thị, Ngọc Linh Lung cười lạnh, đưa tay nhặt then cửa lên.

Tương xé nát xiêm y của nguoi là xong chuyện rồi? Trò hay giờ mới bắt đầu đây này!

Vừa rồi Mộ thị mặc quần áo dày như vậy, đánh thế nào cũng là cách một tăng lực cản, cần bản chẳng sáng khoái chút nào! Giờ thì tốt lắm, nàng có thể thông thoáng khoái khoái trừng trị Mộ thị rồi!

Nhìn chiếc then cửa trong tay Ngọc Linh Lung, Mộ thị dù ngốc cũng biết kế tiếp Ngọc Linh Lung muốn làm gì, ả bắt chắp áo quần có rách hay không, vội vàng bỏ ra ngoài. Giờ phút này, ả chỉ muốn tránh Ngọc Linh Lung càng xa càng tốt!

Vì thế, trong nội viện Ngọc phủ liền trình diễn một màn như này: Trong cơn gió lạnh, đường đường là phu nhân của Ngọc phủ, trên người chỉ mặc một chiếc yếm cùng tiết khô, liều mạng chạy trốn, phía sau là Ngọc Linh Lung cầm một chiếc then cửa vung vẩy đuổi theo.

Mộ thị vốn được nuông chiều từ bé, thân mình yếu đuối sao có thể chạy thoát được Ngọc Linh Lung. Mới chạy vài bước, ả đã bị Ngọc Linh Lung đuổi theo, hung hăng dùng then cửa đập một cái. Mộ thị bị đau, lại dốc toàn lực để chạy, nhưng là được mấy bước, lại bị Ngọc Linh Lung bắt được, rồi lại bị then cửa đập cho một cái nữa.

Chiếm ngưỡng tính cách quá mức hung ác của Ngọc Linh Lung, toàn bộ người trong nội viện của Ngọc phủ không có một ai dám đứng ra giải cứu cho Mộ thị!

Cuối cùng, Mộ thị sức cùng lực kiệt nằm dài trên mặt đất. Ả thật sự là chạy không nổi nữa, cứ chạy thế này, không bị Ngọc Linh Lung đánh chết, chính mình cũng kiệt sức mà chết.

Nhìn Ngọc Linh Lung mặt không đỏ khí không gấp, trong tròng mắt của một Mộ thị luôn cao ngạo rốt cuộc cũng lộ ra vẻ cầu khẩn: “Nguoi... Nguoi đừng đánh nữa...”

Tay phải cầm then cửa cân nhắc gõ gõ vào lòng bàn tay trái, gương mặt tuyệt mỹ của Ngọc Linh Lung hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Anh hùng còn không chịu nổi gây của nàng, huống chi chỉ là một phu nhân Ngọc phủ hèn mọn? Giờ cũng đã biết cầu xin tha thứ, sớm thế này có phải hơn không?

“Nguoi muốn gì ta đều cho nguoi, van cầu nguoi đừng đánh...” Thân thể Mộ thị đau rát khắp nơi, bên trên phần da thịt lõa lồ hiện đầy những vết tím đỏ, thoát nhìn thật quá ghê người.

Ngọc Linh Lung cúi đầu kiểm tra chiến quả của chính mình. Ân, tuy không có chút máu nào, nhưng vết thương cũng đầy người rồi. Tạm coi như vừa lòng, phỏng chừng lần này Mộ thị có thể nhớ lâu một chút.

Đối xử với những người không phục mình, Ngọc Linh Lung bình thường cũng không có kiên nhẫn, luôn đánh trước rồi nói sau, xem ra nguyên tắc này ở cổ đại cũng hữu hiệu.

“Muốn ta dừng tay? Có thể. Đem bạc tới đây!” Đối xử với một con chó bị rơi xuống nước, Ngọc Linh Lung không có một chút thương cảm nào.

(Chó bị rơi xuống nước: Kẻ sa cơ thất thế)

Nói đùa gì vậy, mới vừa rồi là ai muốn đưa nàng vào chỗ chết? Nhân từ với kẻ muốn hại mình, chính là kẻ ngu ngốc nhất trần đời.

Mặc dù kẻ đầu sỏ giờ phút này quỳ phục dưới chân mình, cầu xin mình thủ hạ lưu tình, nàng cũng tuyệt không có một chút thương hại.

Trong bóng đêm, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Ngọc Linh Lung nồng đậm lệ khí, khiến cho tất cả mọi người xung quanh không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế nào, không nữ à?

Nghe xong lời nói của Ngọc Linh Lung, Mộ thị trong lòng cả kinh. Gì vậy? Mục đích Ngọc Linh Lung đánh mình lại là bạc?

Liếc qua khuôn mặt kinh ngạc cùng do dự của Mộ thị, Ngọc Linh Lung lạnh giọng hỏi: “Thế nào, không nỡ à?”

Bị ánh mắt băng lãnh của Ngọc Linh Lung lướt qua, Mộ thị nhất thời cảm thấy vết thương trên người đau đớn như bị roi da quất, vội vàng nói: “Không, không, không... Người đâu, mau lấy bạc!”

Một đám đầy tớ già không dám ra ngoài tránh một bên xem náo nhiệt, giờ phút này lại vội vàng chạy ra, phi như bay bưng một đồng bạc trắng bóng đến trước mặt Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua. Ân! Vừa đủ nặng, xem ra những kẻ này vì cứu chủ nhân, cũng không tiếc chút vốn.

“Này... Người coi có đủ hay không?” Thanh âm khiếp đảm của Mộ thị kịch liệt run rẩy trong gió lạnh, ả thật sự chịu không nổi nữa. Nhìn y phục của mình bị lột sạch trơn, lại còn bị đánh tàn nhẫn, khiến cho ả chịu không được. Nhưng là tất cả đều phát sinh trước mặt hạ nhân của Ngọc phủ, say này mặt mũi của ả vứt đâu? Uy nghiêm chủ mẫu của ả ở đâu?

Bất quá giờ phút này Mộ thị căn bản không có thời gian lo lắng đến mấy vấn đề đấy, trong đầu ả chỉ có một ý niệm duy nhất là nhanh chóng thỏa mãn yêu cầu của Ngọc Linh Lung, khiến cho nàng ta giờ cao đánh khẽ, buông tha cho bản thân mình.

Sống nửa đời người, đây là lần đầu tiên Mộ thị cảm thấy mình thấp kém như vậy, hơn nữa đối phương lại chỉ là một thứ nữ nho nhỏ.

Như vậy lại càng nhục nhã, nhưng ả lại không dám có một chút oán hận trong lòng. Nữ tử mười bốn tuổi trước mắt này, quả thật chính là hóa thân của ác ma, đem tất cả thủ đoạn tâm kế của ả vứt vào khoảng không, hơn nữa lại mang đến cho ả một kết cục vô cùng bi thảm!

Ngọc Linh Lung cầm vài thỏi bạc lên ước lượng: “Còn lại, đưa vào phòng của ta!” Nói xong, nàng ném then cửa trong tay, không thèm quay đầu lại đi thẳng. Nàng thật sự chẳng muốn liếc mắt nhìn Mộ thị cả người trần truồng lộ đầy vết thương kia lấy một cái, nàng còn đang đói bụng đây này!

Ngọc Linh Lung đi rồi, để lại sau lưng một đồng lộn xộn.

Thẳng đến khi trông thấy Ngọc Linh Lung hoàn toàn biến mất, nhóm đầy tớ già mới ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ Mộ thị, lại có nha hoàn thông mình chạy như bay đi lấy xiêm y cho Mộ thị. Đường đường là chủ mẫu của Ngọc phủ, giờ phút này lại trần như nhộng trước mặt mọi người.

May mắn là ở nội viện không có nam nhân, nếu không Mộ thị cũng không cần sống nữa.

“Ai nha, phu nhân của ta thế nào ——” Thôi ma ma bị đánh ngất giờ phút này mới khập khiễng đi tới, trông thấy bộ dáng của Mộ thị, nhất thời nước mắt rơi như mưa: “Đều do nô tỳ vô dụng, để cho phu nhân bị ủy khuất như vậy...”

Mộ thị nào có tâm tình để ý đến chuyện này, thấy Ngọc Linh Lung đã biến mất, thần kinh bị kéo căng của ả giờ mới được thả lỏng, cơn đau đớn lúc này mới thoải mái đến như thủy triều, Mộ thị hai mắt tối sầm rồi ngất đi.

Phía bên ngoài viện, Huyền Thảo tâm trạng bất ổn đi tới đi lui, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía nội viện.

Đã lâu như vậy rồi, tiểu thư sao vẫn chưa ra?

Nhớ tới vừa rồi Ngọc Linh Lung một thân đầy sát khí đi vào, trong lòng Huyền Thảo càng lúc càng thấy bất an, tiểu thư không phải gặp chuyện gì rồi chứ?

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, bên tai chợt vang lên một thanh âm không thể quen thuộc hơn: “Huyền Thảo!”

Chỉ thấy trong bóng đêm, một thân ảnh xinh đẹp đi tới, dù là trong bóng tối, vẫn không che được ánh sáng chói lọi quanh thân nàng.

Huyền Thảo cơ hồ vui mừng đến phát khóc, vội vàng chạy lại nghênh đón: “Tiểu thư, người cuối cùng cũng về rồi.”

Ngọc Linh Lung trông thấy đôi mắt ngấn nước sắp khóc của Huyền Thảo, trong lòng không khỏi ngậm thờ dài, nha đầu này sao lại thích khóc như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt hôm qua cũng là ôm lấy mình khóc không ngừng, bây giờ chỉ là đợi hồi lâu một tí cũng thành cái dạng này.

Ngọc Linh Lung không thích kẻ yếu. Trong quan niệm của nàng, khóc là một loại hành vi yếu đuối, không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

Vậy mà nha đầu Huyền Thảo của mình lại là một con quỷ thích khóc, điểm này khiến Ngọc Linh Lung không biết phải làm sao. Lá gan nhỏ như vậy, về sau sống cùng mình thế nào đây?

Trông thấy Huyền Thảo vừa nhìn thấy mình là hưng phấn kích động, Ngọc Linh Lung vẫn là đem lời trách cứ nuốt trở lại. Dù sao nha đầu này cũng có lòng tốt, tuy mình vừa hung ác vừa lợi hại, nhưng cũng không phải là không biết tốt xấu, trả lại ý tốt của người khác bằng lòng lang dạ thú.

“Theo ta đi ra ngoài.” Thanh âm lạnh nhạt vừa dứt, Ngọc Linh Lung đã dẫn đầu đi ra khỏi cổng.

Đợi một hồi lâu, phía sau lại không hề truyền đến tiếng bước chân, Ngọc Linh Lung hơi nhíu mày, quay người lại.

Chỉ thấy Huyền Thảo nước mắt còn chưa khô, lẳng lặng đứng tại chỗ, căn bản là không có một chút ý định bước đi.

“Em ngốc nghếch đứng ở đó làm gì, lại đây mau lên.” Ngọc Linh Lung quả thật không hiểu nổi, Huyền Thảo vì sao lại không đi?

“Tiểu thư... Ở đó, ở đó là ngoại viện a.” Nhìn Ngọc Linh Lung coi như không có gì đứng bên ngoài, Huyền Thảo lắp bắp nói.

Bên kia ngoại viện nơi nào cũng có gã sai vặt và hộ vệ, tiểu thư đi qua thế nào? Chẳng lẽ không sợ bị người ngoài nhìn thấy sao?

Thấy bộ dáng vừa kinh vừa sợ của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung mới bùng tỉnh. Nàng sao lại quên rồi, nơi này là xã hội phong kiến a, bản thân là thiên kim tiểu thư, sao có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện đi ra cửa?

Ngọc Linh Lung đầu óc thoáng đen xì, thật là phiền toái!

“Không phải chỉ là ra khỏi cửa sao? Sao nhiều quy củ như vậy? Nhanh đến đây!” Muốn nàng cả đời chỉ đứng trong nội viện, chỉ cần nghĩ đến đã muốn chết vì ngột ngạt.

Quản người phá quy củ hay không cái rắm gì, chị đây muốn ra ngoài, coi ai dám chặn?

“Làm gì em phải khẩn trương đến như vậy? Bên ngoài không có con hổ ăn thịt người nào đâu!” Ngọc Linh Lung trừng mắt liếc Huyền Thảo một cái, quay đầu đi ra ngoài.

Trông thấy tình huống như vậy, Huyền Thảo đành kiên trì đi theo sau: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi ăn hàng!” Thanh âm cứng rắn của Ngọc Linh Lung vừa dứt, Huyền Thảo lại bị chấn động một hồi. Cái gì? Chủ tớ các nàng đi ra tiệm ăn sao?

Trong ấn tượng của nàng, trước khi đến Ngọc phủ, dù cuộc sống cũng không quá giàu sang, nhưng tiểu thư cũng tinh thông cầm kỳ thư họa, chính là một cô nương điển hình. Tuy rằng Y Lan chỉ là một vũ cơ, nhưng luôn cảm thấy tự hào vì bản thân sinh ra một vị tiểu thư cho Ngọc phủ, lúc nào cũng nghiêm khắc dùng quy củ của nhà giàu để dạy tiểu thư, tính cách của tiểu thư cũng vì vậy mà luôn dịu dàng mềm mại. Nhưng hiện tại, tiểu thư tựa hồ như không thèm để ý đến bất cứ chuyện gì, công khai bước ra cửa lớn của Ngọc phủ! Lại còn nói muốn ra tiệm ăn!?

Trong lúc nhất thời, Huyền Thảo không kịp phản ứng, chỉ có thể theo bản năng đi phía sau Ngọc Linh Lung, hướng về cửa lớn của Ngọc phủ.

Mặc dù dọc đường đi cũng có gặp vài gã sai vặt và hộ vệ, nhưng là chủ tớ hai người từ nội viện bước ra, Ngọc Linh Lung dù chỉ mặc xiêm y bình dân lại cũng không che được một thân khí phái, nên cũng không có người nào dám bước đến kiểm tra chất vấn, tùy ý để hai người xuất môn.

Đứng ở trên đường cái, Huyền Thảo chỉ cảm thấy trong lòng đầy khiếp đảm. Cái thế giới to lớn đen tối này, hai nữ tử độc thân các nàng xuất môn, có thể gặp nguy hiểm gì không?

Ngọc Linh Lung cũng không nghĩ nhiều như vậy, nàng không sợ nguy hiểm. Bởi vì bản thân nàng, so với bất kỳ kẻ nào cũng nguy hiểm hơn!

Giơ tay vẫy một chiếc xe ngựa, Ngọc Linh Lung trèo vào bên trong xe, cao giọng nói: “Đến từ lâu tốt nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mắt chó nhìn người thấp!

Trời bên ngoài lúc này đã muộn lắm rồi, trà lâu tửu quán hai bên đường đều treo lên những chiếc đèn lồng rực rỡ, mà thu hút hết ánh nhìn của mọi người khi đi ngang qua là một chiếc tửu quán thật lớn. Chỉ thấy rằng đây là một tòa lầu bốn tầng biệt lập, trước cửa dựng hai bức tượng thạch sư chạm khắc tinh xảo, thần thái vô cùng sống động, cùng nhau nghênh đón khách đến. Phía bên trên cửa chính, treo một tấm bảng hiệu màu đen làm bằng gỗ đàn hương, mặt bên trên chỉ có ba chữ rồng bay phượng múa sơn màu vàng kim thật lớn: “Túy Tiên Lâu”, vừa thấy liền biết là chữ của một vị học giả có tiếng nào đó.

Ngọc Linh Lung xuống xe, gương mặt nhìn bảng hiệu. Mặt ngoài thì không nói, chữ không phải là tầm thường, chỉ là trong đôi mắt đã quen nhìn mấy cảnh như thế này của nàng, thì nơi này nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một tửu điểm bốn sao mà thôi.

Khẽ nhắc váy lên, Ngọc Linh Lung dẫn theo Huyền Thảo vừa mới bước lên cầu thang, liền nghe thấy một thanh âm ngạo nghễ: “Này, này, này! Lấy nước gạo thì đi cửa sau đi!”

Hàng mi tinh xảo khẽ chau lại, Ngọc Linh Lung chậm rãi ngẩng đầu lên, câu này là nói với nàng sao?

Đứng ở cửa lúc này là một vài nam tử toàn thân mặc một kiểu áo ngắn, vừa thấy liền biết là bảo vệ trông cửa của tửu lâu này, một nam nhân tuổi còn trẻ

không kiên nhẫn hướng vào Ngọc Linh Lung quơ quơ tay, ý bảo nàng vòng cửa sau.

Đôi mắt đen khề kheo lại, Ngọc Linh Lung hừ lạnh. Không phải nhìn nàng mặc y phục bằng vải thô sao? Vậy mà dám coi nàng là kẻ đi thu nước gạo!

Không đợi Ngọc Linh Lung lên tiếng, Huyền Thảo phía sau đã cá giận nói: “Ngươi thế nào lại dám nói chuyện với tiểu thư của ta như vậy!?”

Huyền Thảo bước lên vài bước, chỉ vào nam nhân kia mắng: “Mở to mắt chó của ngươi ra nhìn một cái! Đây chính là Tứ tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân.”

Ngọc Linh Lung có chút giật mình. Từ đêm qua xuyên tới đây, ấn tượng Huyền Thảo cho nàng chính là nhất gan và sợ phiền phức, động một tí là khóc nhè, không nghĩ tới lúc này nhìn thấy mình chịu thiệt, Huyền Thảo lại dám dũng cảm đứng ra.

Vốn tưởng rằng chủ nhân của thân thể này trước giờ vốn yếu đuối, nha hoàn của nàng cũng sẽ không phải nhân vật lợi hại gì, không nghĩ tới ở trước mặt người khác, Huyền Thảo lại có thể bảo vệ nàng như thế. Nhớ tới lúc trước Huyền Thảo vì nàng mà không quản thân mình ăn trộm đồ ăn trong phòng bếp, từ đáy lòng Ngọc Linh Lung bỗng dưng có chút cảm động.

Có lẽ là không cần biết người nào chuyện gì, một khi xâm phạm đến Ngọc Linh Lung, Huyền Thảo căn bản cũng không nghĩ ngợi gì mà đứng ra bảo vệ nàng?

Như vậy thật là chủ tớ tình thâm, nàng từ trước đến nay cũng chưa từng gặp qua.

Trong lúc Ngọc Linh Lung còn đang mãi suy tư, mấy tên nam tử kia nghe xong lời nói của Huyền Thảo, lại cười vang đứng dậy. Khó trách được bọn hắn không tin, quan lại quyền quý bình thường cũng được nhìn thấy nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên bọn hắn trông thấy một tiểu thư nhà giàu, trên dưới toàn thân ngay cả một thứ giống trang sức cũng không có.

“Đi đi! Sao lại có con bà điên ở đây rồi, mau cút đi!” Một nam tử vừa cười vừa nói, giờ một tay ra định đẩy Ngọc Linh Lung.

“Rắc!”

Một tiếng giòn tan vang lên. Không một ai nhìn thấy Ngọc Linh Lung ra tay như thế nào. Chỉ thấy ngay sau đó, cổ tay của tên nam tử kia đã mềm oặt đong đưa, nay tiếp theo đó là tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Ngọc Linh Lung lấy ra tấm khăn nhỏ, tao nhã lau tay, tựa hồ như trên tay dính thứ dơ bẩn nào đó.

“Đường đường là Túy Tiên Lâu, liệu chiều đãi khách nhân như vậy sao?” Thanh âm thanh tú như chim oanh, lại ẩn chứa tức giận cùng lạnh lùng.

Bên dưới ánh đèn lồng rực rỡ như ban ngày, Ngọc Linh Lung xinh đẹp thanh tú đứng ở trước cửa lớn. Gió lồng ban đêm khiến xiêm y của nàng khề lay động lại khiến cho người khác không dám lại gần.

Có lẽ là vì bị dọa bởi khí thế khiếp người của nàng, mấy người... mấy tên nam nhân trông cửa kia trong nhất thời lại nói không ra lời.

Nam tử té trên mặt đất thảm thiết kêu từng trận, rất nhanh sau đó, một người có bộ dáng giống quân sự vội vàng bước ra: “Âm ỹ cái gì! Xảy ra chuyện gì vậy!?”

Mấy tên nam nhân này rốt cuộc cũng tìm được cọc, vội vàng vớ lấy đưa tin: “Lý quân sự, nữ nhân này bẻ gãy cổ tay của Nguru Tứ.”

Tầm mắt của Lý quân sự dừng lại ở trên người Ngọc Linh Lung, trong ánh mắt lộ ra vài phần dò hỏi. Nữ nhân trước mắt này, chỉ mặc y phục lam bằng vải thô, tóc trên đầu cũng chỉ là tùy tiện búi, ngay cả một cây trâm cũng không có, phía sau chỉ dẫn theo một tiểu nha hoàn, thế nhưng quanh thân lại tản ra từng trận khí thế bức người.

Lý quân sự là nhân vật thế nào, ánh mắt tự nhiên cũng sẽ không giống mấy kẻ đứng trông cửa. Chỉ cần nhìn lướt qua, hắn liền biết Ngọc Linh Lung có lai lịch không nhỏ. Phải biết rằng xiêm y cùng trang sức còn có thể dùng bạc mua được, nhưng khí phái quý tộc tài trí hơn người này chỉ có thể là bẩm sinh, dùng bao nhiêu bạc cũng mua không được.

Gặp tình huống này, tuy còn không hiểu rõ chuyện gì, Lý quân sự cũng vội vàng tươi cười tiến lên nghênh đón: “Vị tiểu thư này, không biết xưng hô thế nào?”

Huyền Thảo ghen một bụng tức giận cứng rắn quay đầu: “Khuê danh tiểu thư của ta ngươi cũng có thể hỏi sao?”

Khóe miệng Ngọc Linh Lung hiện lên chút ý cười. Tốt lắm, nha đầu này bắt đầu làm cho nàng phải nhìn bằng con mắt khác rồi.

Lý quân sự ăn phải một câu như vậy, ý cười trên mặt lại càng không dám giảm bớt: “Thật có lỗi, thật có lỗi, kính mời tiểu thư vào trong. Tội họ Lý, ngài có việc gì xin cứ phân phó.”

Ngọc Linh Lung mắt không thèm chớp bước vào, nhẹ nhàng quăng một câu: “Ngươi họ gì, không quan hệ tới ta.”

Đối với thẳng cha coi người khác thấp hơn cả đồ ăn này, nàng cũng chẳng muốn kiên nhẫn làm gì.

Lý quán sự kiên trì bước theo, cười lầy lùng nói: “Tiểu thư thích ăn gì? Để tiểu nhân đi xuống chuẩn bị!”

Kiểu người này chính là phải như vậy, người càng kiêu ngạo, hãnh càng tỏ ra hèn mọn hơn. Phải biết rằng ở nơi kinh thành tào long ngọa hổ này, bọn họ mờ tối lâu lại càng phải tươi cười ngênh đón tám hướng. Vạn nhất không cẩn thận đắc tội với vị thần tiên nào, bọn họ chính là đám đương không nổi.

Ngọc Linh Lung tùy tay vớt ra hai khối bạc nặng trĩu: “Các người có gì đặc biệt, mang lên đây.”

Nếu như lúc trước Lý quán sự đối với thân phận của Ngọc Linh Lung còn có chút nghi hoặc, hiện tại nhìn Ngọc Linh Lung ra tay hào phóng, dáng dấp vô cùng cao quý, khiến cho một tia hoài nghi cuối cùng của hắn cũng biến mất hoàn toàn.

“Dạ, dạ, dạ! Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị, xin tiểu thư chờ một chút.” Sau khi dẫn chủ tớ hai người Ngọc Linh Lung bước vào một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ trong căn phòng trang nhã, Lý quán sự về mặt tươi cười đi xuống.

Huyền Thảo hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng của Lý quán sự: “Cái gì vậy, thật đúng là mắt chó nhìn người thấp.”

Ngọc Linh Lung đem túi tiền đưa cho Huyền Thảo: “Cái này, em cầm đi.”

Trong trí nhớ của Ngọc Linh Lung, nàng thật lâu đã không chạm đến tiền. Với thân phận của nàng, đi đến đâu cũng ít phải dùng đến tiền, cho dù cần, cũng là do đàn em phía sau xử lý. Giờ đến cổ đại lại phải mang theo một túi tiền nặng trĩu chạy tới chạy lui, thật sự là không quen.

Huyền Thảo lấp bắp kinh hãi, theo bản năng rút tay về: “Tiểu thư... Như vậy sao được...”

“Có gì mà không được. Đưa em cầm thì em cứ cầm đi.” Ngọc Linh Lung lấy túi tiền nhét vào trong tay Huyền Thảo.

Huyền Thảo ngồi ngơ ngẩn. Túi tiền trong tay cầm cũng không được, bỏ cũng không xong. Đi theo tiểu thư lâu như vậy, chưa có lúc nào nàng cầm trong tay nhiều bạc đến như vậy. Trong lúc nhất thời, Huyền Thảo đối với Ngọc Linh Lung lại càng thấy không quen.

Nhìn bộ dáng Huyền Thảo chân tay luống cuống, Ngọc Linh Lung lần đầu tiên bật cười: “Sao lại phát ngốc rồi? Có chút bạc ít ỏi này cũng dọa em rồi sao?”

“Em...” Huyền Thảo gương mặt nhìn nụ cười của Ngọc Linh Lung giống như đang tỏa sáng, nhất thời cảm thấy nghẹn ngào.

Tiểu thư của nàng, từ trước đến giờ vẫn luôn thanh nhã dịu dàng, chưa từng nở nụ cười tự tin đến thế?

Lúc này đồ ăn đã bung lên, tiểu nhị đặt bốn món điểm tâm lạnh lên bàn rồi khom lưng nói: “Tiểu thư từ từ dùng bữa, món nóng sẽ có ngay.”

Ngọc Linh Lung vừa đưa tay cầm đũa vừa nói: “Ăn nhanh, chốc nữa chúng ta đi mua y phục.”

Đôi đũa trên tay Huyền Thảo vừa cầm lên đã rơi xuống mặt bàn. Cái gì? Đi tiệm ăn còn chưa đủ, tiểu thư còn muốn đi mua y phục sao?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kẻ điên say rượu

Tình huống bị khinh thường vì ăn mặc thấp kém lúc này ở Túy Tiên Lâu thiếu chút nữa lại phát sinh trong tiệm may. Chẳng qua là, gương mặt lạnh như băng của nhân viên cửa tiệm khi vừa nhìn thấy túi bạc của Huyền Thảo trong nháy mắt liền biến mất.

“Hai vị tiểu thư, đây là gấm Kim Hoa hảo hạng, phải do năm vị tú nương nhất đẳng khâu suốt mười ngày mới xong. Ngài nhìn xem chất lượng thể này, tình xảo thể này, thật quá xứng với ngài...”

Ai ngờ Ngọc Linh Lung ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, tùy ý chỉ chỉ vài bộ quần áo: “Cái này! Cái này! Còn có cái kia nữa, bọc lại cho ta!”

Trời biết nàng đối với việc đi dạo phố luôn không có hứng thú. Kiếp trước quần áo của nàng đều do nhà thiết kế nổi danh nhất thiết kế riêng, chẳng giống như bây giờ phải phí thời giờ suy nghĩ.

Chọn xong đồ cho mình rồi, Ngọc Linh Lung lại chỉ thêm hai bộ: “Lấy cả hai bộ này xuống! Huyền Thảo, em xem thử đi!”

“Gi cơ?” Còn chưa có phục hồi tinh thần từ lúc Ngọc Linh Lung để cho nàng trông nom túi tiền, Huyền Thảo lại lần nữa kinh ngạc: “Em cũng phải mua xiêm y? Em... Em chỉ là nha hoàn thôi mà!”

Ngọc Linh Lung quét mắt nhìn nàng một cái: “Nha hoàn thì làm sao? Nha hoàn cũng không phải mặc xiêm áo à? Cho em thử thì cứ thử đi, lại nói nhiều lời

vô nghĩa như vậy!”

Chỉ bằng chuyện lúc nãy Huyền Thảo đứng ra bảo vệ chính mình, thế nào cũng xứng đáng với hai bộ xiêm y này.

Thời điểm làm chị cả kiều ngạo ở kiếp trước, nàng lúc nào cũng nghiêm khắc, đối với ưu khuyết điểm của cấp dưới cũng luôn thường phạt phân minh. Nha đầu Huyền Thảo này nếu đã đi theo nàng, đương nhiên cũng không thể chịu ủy khuất.

Nhân viên cửa tiệm vui vẻ đi lấy xiêm y, ngoác miệng cười đến không ngậm lại được. Chẳng nghĩ tới muộn thế này rồi còn kiếm được nhiều sinh ý đến như vậy, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Ngọc Linh Lung đánh giá chính mình trong gương đồng, chỉ thấy trong gương một nữ tử mặc một chiếc váy hoa màu xanh nhạt, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của nàng càng thêm rực rỡ, con mắt sáng trong như ngọc, mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân cũng tràn đầy khí phái cao quý.

Nàng thế này mới có vẻ hơi vừa lòng gật đầu. Quả nhiên là người đẹp vì lụa, mặc một bộ y phục đẹp như thế này, cả người đều rực rỡ hẳn lên.

Nếu đã đi tới cổ đại, vậy hãy là một sự khởi đầu hoàn toàn mới đi!

Chủ tớ hai người vừa thử quần áo xong, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm khẩn trương: “Mau! Mau đóng cửa lại!”

Nhân viên cửa tiệm kia cả kinh, gương mặt hướng ra ngoài nhìn, chỉ thấy một nam tử trung niên một thân áo dài vội vàng đi đến, hướng một vài người trong quầy quát lớn: “Không nghe thấy sao? Nhanh đi cài then!”

Nhân viên cửa tiệm bất chấp hai người Ngọc Linh Lung, vội vàng chạy ra nghênh đón: “Chường quây, làm sao vậy?”

Nam tử trung niên gấp đến độ dậm chân: “Không nghe thấy sao? Ma đầu kia lại đến đây!”

Vừa nói xong, hắn mới nhìn thấy hai người Ngọc Linh Lung, chắc không nghĩ là trẻ thế này còn có khách nhân. Chường quây sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, vội vàng cười lấy lòng: “Hai vị tiểu thư, bổn điểm muốn đóng cửa, xin hai ngài dời bước, ngày khác lại đến.”

Không đợi câu hỏi của Ngọc Linh Lung, bên ngoài liền truyền đến thanh âm cài then hỗn loạn của các cửa tiệm bên cạnh, chường quây của tiệm may càng sốt ruột: “Nếu không, mấy bộ y phục này đều lưu lại, hôm khác ngài quay lại lấy đi.”

Vừa nói xong, chường quây đã đưa tay làm bộ tiễn khách.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhú lại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho chường quây này ngay cả kiếm lời cũng không muốn, lại muốn đuổi khách đi?

Nàng bất động thanh sắc, cầm lấy bọc quần áo đã gói kỹ trên quầy nói: “Không cần để ý, Huyền Thảo, trả tiền!” Rồi xoay người ra cửa.

Chường quây kia ngẩn người, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, chạy nhanh vài bước, do dự chốc lát mới lên tiếng: “Hai vị tiểu thư vẫn nên nhanh hồi phủ. Bên ngoài... không tốt lắm!”

Lúc này, trên đường tiếng vó ngựa từ xa truyền đến càng ngày càng gần, chường quây bất chấp nhiều lời, ở phía sau Ngọc Linh Lung luống cuống tay chân đóng cửa tiệm.

Ngọc Linh Lung nhướng nhướng mày. Thật thú vị, không nghĩ tới vừa mới xuất môn ăn một bữa cơm, mua y phục, lại có thể chiêm ngưỡng một màn náo nhiệt ở cổ đại này.

Con đường lớn mới vừa rồi còn đông như trẩy hội, giờ phút này nhà nào cửa cũng đóng chặt, trên đường chỉ còn lại vài người ít ỏi vội vàng vàng, trong tích tắc liền biến mất trong ngõ nhỏ. Nháy mắt, trên đường lớn chỉ còn chủ tớ hai người Ngọc Linh Lung.

“Tiểu thư, chúng ta nhanh đi đi.” Tựa hồ cũng bị không khí khẩn trương này lây nhiễm, Huyền Thảo bất an nhìn bốn phía, thấp giọng thúc giục.

Ngọc Linh Lung gật gật đầu, quay trở lại đường lúc nãy nàng đến.

Vừa mới tới cổ đại, nàng cũng không muốn gây chuyện thị phi gì, nhìn bộ dáng mỗi người xung quanh chỉ sợ tránh không kịp, người tới xem ra cũng chẳng lương thiện gì.

Tiếng vó ngựa mới vừa rồi còn xa xa ở đầu phố trong giây lát đã tới gần, cùng với đó là tiếng cười lớn lạnh lùng: “Ha ha —— rượu ngon, rượu ngon a ——”

Ngọc Linh Lung hơi hơi nhú mi, người này chẳng lẽ là mụ rợ rợ làm càn?

Bóng đêm yên tĩnh bao phủ con đường, chỉ có tiếng vó ngựa càn rỡ cùng tiếng cười kiều ngạo của người nọ, nghe qua thật sự là cực kì quái nhiễu người dân.

Khó trách mọi người đều muốn đóng cửa, người này nếu tùy tiện vào bất kì một cửa tiệm nào đó quấy rầy, chỉ sợ muốn tống cổ đi chỗ khác cũng không được.

Tiếng vó ngựa lộc cộc càng ngày càng gần, đảo mắt một cái đã đến phía sau chủ tớ hai người Ngọc Linh Lung. Ngọc Linh Lung hất mi, quay đầu nhìn lại.

Một con ngựa xám yên ngọc cương vàng phi như bay mà đến, cho dù là trong đêm khuya, vẫn lộ một vẻ thần tốc phi phàm. Ngựa đã như vậy, người ngồi trên ngựa lại càng anh tuấn phóng khoáng. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của đèn lồng, chỉ thấy người nọ một thân áo dài trắng như tuyết, mấy lọn tóc phiêu tán trong gió, đem khuôn mặt tuấn tú càng trở nên vô cùng hoàn mỹ, cho dù đôi mắt say lờ mờ mông lung nhắm lại, vẫn không hề mất đi tác phong nhanh nhẹn, phong thần tuấn lãng.

Nam tử kia một tay nắm một bình rượu trắng xanh, một tay tùy ý kéo dây cương, khiến cho người khác nhìn vào không khỏi lo lắng hẳn không cẩn thận trượt chân ngã ngựa, nhưng hẳn vẫn cứ ngồi vững vàng như vậy, luôn thúc giục ngựa đi mau, một mặt lại cao giọng ngâm thơ:

“Độc ải Thanh Sơn thủy lưu trường

Đa tình thủy trợ ngã thiên thương.”

(Nước Thanh Sơn đơn độc một mình

Ai đa tình cùng ta ngàn chén.)

Chỉ cần nhìn trang phục không hề tầm thường cùng dáng vẻ say rượu cũng không hề mất đi phong thái cao quý của người nọ, Ngọc Linh Lung thật dễ dàng đưa ra một kết luận, người này nếu không phải là con nhà quan thì cũng là con nhà giàu. Cũng chỉ có người như vậy, mới có lòng dạ thanh thoi nửa đêm uống rượu rồi phóng ngựa như bay trên đường lớn, cũng không thêm để ý đến cảm thụ của dân chúng.

Ngọc Linh Lung khinh bỉ quét mắt nhìn hẳn một cái, uống công sinh ra một gương mặt dễ nhìn, loại nam nhân này chỉ có thể dùng một câu để hình dung: giả áo túi cơm! (kẻ bất tài, vô tích sự)

Mặt đường cũng không rộng lắm, nam tử phóng ngựa rất nhanh đi đi lại lại, thẳng đến thời điểm lần thứ hai đi qua Ngọc Linh Lung, nam tử kia mới phát hiện ra chủ tớ hai người.

“Uy, rõ ràng trông thấy ta đang dắt ngựa đi dạo, các người thế nào còn không tránh đi?”

Cây roi ngựa nạm vàng khảm ngọc vung lên, không chút khách khí chỉ vào Ngọc Linh Lung. Thanh âm hơi khàn khàn vì say của nam tử kia đột ngột vang lên, tràn ngập ương ngạnh cùng kiêu ngạo.

Đôi mắt lạnh của Ngọc Linh Lung hiện lên một tia không kiên nhẫn, đường này là nhà hắn à? Tại sao hắn phóng ngựa quấy nhiễu người dân, lại muốn người khác tránh đi chỗ khác?

Huyền Thảo đứng một bên có chút sợ hãi, lặng lẽ kéo kéo góc áo của Ngọc Linh Lung, thấp giọng nói: “Tiểu thư, đừng để ý đến kẻ điên say rượu này, chúng ta hay là mau đi đi.”

Bắt đầu từ đêm qua, tính tình tiểu thư nhà mình thay đổi, không còn nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục khi bị khi dễ như trước đây nữa. Nam tử trước mắt này rõ ràng là vô cùng phú quý, hai nữ tử yếu đuối như các nàng, vẫn là không nên cùng nam nhân xung đột.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một cái, xoay người muốn rời đi. Huyền Thảo nói đúng, người này uống quá nhiều rượu, không cần chấp nhặt với hắn.

Ai ngờ nam tử nhìn thấy Ngọc Linh Lung muốn đi, roi ngựa trong tay lập tức quăng lại, tuy rằng cường độ không lớn, vẫn là tạo thành một luồng gió lạnh phía sau Ngọc Linh Lung.

“Ta nói chuyện với các người, các người dám không trả lời!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chì đây là vì dân trừ hại!

“Ba!” một tiếng, một luồng gió mạnh lướt qua đỉnh đầu Huyền Thảo, thẳng hướng Ngọc Linh Lung đi tới!

Mắt lạnh híp lại, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên ra tay, bàn tay trắng nõn vô cùng chính xác nắm lấy chiếc roi ngựa tinh tế kia, nàng xoay tay lại kéo một cái, chiếc roi ngựa dài nhỏ đột nhiên bị túm trực tiếp!

Đại khái là không nghĩ tới một nữ tử nhỏ nhắn như Ngọc Linh Lung lại có thể có một thân thủ mạnh mẽ cùng phản ứng nhanh nhẹn như vậy, roi ngựa thiếu chút nữa rời khỏi tay nam tử, chỉ thấy thân hình hắn khẽ giật mình, trong giây lát lại vững vàng như cũ ngồi trên ngựa, sức mạnh trên tay lại gia tăng.

“Buông ra!” Trong bóng đêm, thanh âm lười biếng của nam tử truyền đến, ngữ điệu tựa hồ như thanh tĩnh không ít.

Ngọc Linh Lung cười lạnh, bàn tay đột nhiên tăng thêm sức lực, tỏ ra không hề yếu thế với nam tử kia.

Kẻ ăn chơi trác táng như vậy, không giáo huấn hẳn một chút, hẳn thật đúng là đem mình làm bàn ăn!

Một người đứng dưới đất, một người ngồi trên ngựa, không khí như dừng lại trong tích tắc.

Gương mặt của nam tử lúc này được đèn lồng chiếu sáng, chỉ thấy lông mày hắn nhíu lại, đôi mắt sáng long lanh như viên kim cương thượng đẳng nhất, chiếc mũi cao tôn lên toàn bộ gương mặt góc cạnh, đôi môi mỏng giờ phút này mím chặt, hiển nhiên là đang âm thầm dùng sức.

Một mỹ nam khí chất bất phàm như vậy, giờ lại cùng với một nữ tử độ sức, thật đúng là mắt húng.

“Tiểu thư... Tiểu thư!” Huyền Thảo một bên phục hồi tinh thần, ngay lập tức bỏ nhào về phía trước, muốn trợ giúp Ngọc Linh Lung một tay.

“Đừng yên đó đừng nhúc nhích!” Ngọc Linh Lung quát mạnh, nhưng không ngờ trong lúc hơi phân tâm, đối phương đột nhiên gia tăng sức lực, roi ngựa thuận thế rời khỏi tay, tạo thành một đường cong xinh đẹp trên không trung. Đuôi roi mang theo sức mạnh, vô tình cắt một vết máu dài trên gương mặt của Huyền Thảo vừa mới chạy ra.

“Ai gia——!” Huyền Thảo đau đớn hít một luồng gió lạnh.

Nghe thấy tiếng kinh hô của Huyền Thảo, mắt đẹp của Ngọc Linh Lung lập tức bắn ra một tia sắc bén!

Dám động đến người của nàng!?

Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Ngọc Linh Lung vốn nghĩ tự bảo vệ mình đã muốn ra tay.

Cái loại thiếu gia kiêu ngạo này, không cho hắn ném thử giáo huấn, lại luôn nghĩ mình cảm tình con của, có thể hoành hành ngang ngược khắp nơi!

Đôi tay nhỏ bé như bạch ngọc một phát bắt lấy đầu ngựa, chân phải mượn lực hướng lên kẻ đang ngồi trên ngựa, Ngọc Linh Lung thuận thế phi thân nhảy lên. Ngay lúc thân mình còn trên không trung, chân trái nàng đã chuẩn bị tinh thần đá vào eo của nam tử. Chỉ nghe thấy một tiếng thò nhẹ ngoài ý muốn, thân anh cao lớn của nam tử từ trên lưng ngựa bay ra, ngã xuống mặt đất.

Nam tử kia xem ra đã hoàn toàn tỉnh rồi, thanh âm trong trẻo mang theo chút tức giận: “Ngươi! Thật to gan!”

Một thân bạch sam là lướt như tuyết rơi, đầu chân tinh xảo khéo léo bên hông trong đêm đen càng bất mắt, nhưng nam tử kia lại không hề mất đi khí chất bất phàm. Giờ phút này đứng dưới đèn, chỉ thấy đôi mắt đen như mực của hắn lấp lánh sáng, ngoài ý muốn lộ ra một tia vừa giận vừa tức, tựa hồ hận không thể chọc vài lỗ trên người Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung mới vừa rời còn ra tay mạnh mẽ, giờ phút này tự đắc ngang nhiên ngồi trên lưng ngựa, ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt nam tử kia lấy một cái.

Thật đúng là gỏi thêu hoa, mới trúng một cước đã ngoan ngoãn lăn xuống ngựa. Thân thủ như vậy mà cũng dám nghênh ngang ra đường.

“Ngựa của ngươi, ta lấy!” Ngọc Linh Lung không chút khách khí nói, giống như đây là chuyện đương nhiên vậy. “Còn có, trở về với cha mẹ ngươi học cái gì mà gọi là giáo dưỡng đi!”

(Gỏi thêu hoa: chỉ người có hình thức bề ngoài nhưng không có học thức.

Giáo dưỡng: Bồi dưỡng văn hóa đạo đức.)

Bàn tay nhỏ bé vỗ mông ngựa một cái, con ngựa bị đau, không nhịn được tiến lên phía trước. Huyền Thảo một bên sớm trốn mất há hốc mồm đã phục hồi tinh thần, nhanh chân chạy theo.

Đi chưa được mấy bước, phố bên kia đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhíu, thế nào, còn có người đến giúp?

Ngoài đầu lại phía sau đón nhận ánh mắt giận dữ rực rỡ trong đêm của nam tử, mùi rượu tràn ngập trong bóng đêm, càng khiến cho người có cảm giác muốn say.

“Vương gia, đợi nô tài một chút ——!” Thanh âm vừa nói vừa hỏn hển thờ, lại có có chút lạnh lạnh khác với người thường. Thẳng đến khi nhìn thấy nam tử kia đứng bên đường, người tới mới phát ra một tiếng kinh hô đầy bất ngờ: “Vương gia, người làm sao vậy!?”

Không đợi con ngựa dừng hẳn, người tới đã muốn lộn nhào xuống ngựa, hướng thẳng tới chỗ nam tử, vội vàng quỳ xuống: “Vương gia, người không có việc gì chứ?”

Dưới màn đêm, gương mặt tuần tú kia bỗng hiện lên một chút tươi cười, đầu hướng tới bóng lưng của Ngọc Linh Lung như đang nghĩ tới điều gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt phức tạp phía sau, nhưng Ngọc Linh Lung cũng không hề quay đầu lại. Vương gia thì làm sao? Vương gia thì có thể nửa đêm kiêu căng phi ngựa như điên trên đường, còn vô duyên vô cớ lấy roi ngựa đánh người qua đường?

Cho dù là ông trời, cũng chọc không nổi nàng!

Tiếng vó ngựa từng trận vang lên, người con gái kia đảo mắt đã biến mất nơi góc đường.

Phủi phủi bụi đất trên người như không có chuyện gì, trong bóng đêm thanh âm của nam tử thân nhiên vang lên: “Đi điều tra, đó là tiểu thư nhà nào?”

Lúc trở lại Ngọc phủ, đêm đã khuya lắm rồi, người gác cổng vốn ngái ngủ nhìn thấy Ngọc Linh Lung dắt ngựa trở về, nhất thời cả kinh, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

“Cho ngựa vào chuồng, chăm cho tốt.” Không thèm để ý đến ánh mắt kinh sợ của người gác cổng nhìn về phía mình, Ngọc Linh Lung nói xong liền tiến về phía nội viện.

“... Dạ, Tứ tiểu thư!” Vất vả khép lại cái miệng đang há thật to, người gác cổng vội vàng cúi đầu đáp.

Thành tích vĩ đại bên trong viện của vị tứ tiểu thư này sớm đã truyền khắp đại viện Ngọc phủ. Ngay cả phu nhân cũng dám chinh đón, một người gác cổng nho nhỏ như hắn nào dám không nghe lời?

Thẳng đến lúc vào đến cổng trong, Huyền Thảo mới dám lên tiếng: “Tiểu thư, người chúng ta gặp tối hôm nay, thực sự là Vương gia sao?”

Huyền Thảo trong lòng thập phần sợ hãi không yên, cũng chỉ là ra ngoài ăn cơm một bữa thôi, sao còn có thể đụng tới Vương gia gì gì đó chứ? Xem người nọ một thân khí phái, chỉ sợ cũng không phải người dễ chọc.

Vậy mà tiểu thư lại một cước đá người ta xuống ngựa, lại còn cướp mất ngựa của người ta, nếu đó thật sự là Vương gia, bằng lòng chịu để yên hay sao?

Ngọc Linh Lung tựa hồ cũng không để trong lòng: “Là Vương gia thì sao? Chị đây là vì dân trừ hại!”

Nàng từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, một Vương gia hèn mọn vô dụng, có hình thức mà không có học thức sao có thể khiến nàng sinh lòng sợ hãi?

“Nhưng là...” Huyền Thảo muốn nói rồi lại thôi. Quan nhất phẩm còn đề chết người, huống chi người ta là hoàng thân quốc thích!

Đừng nói Ngọc Linh Lung chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ của Ngọc phủ, dù là Ngọc tướng quân cũng phải cung cung kính kính với người tan ha!

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa.” Ngọc Linh Lung bước vào Phẩm Lan Uyển, thẳng hướng phòng ngủ mà đi: “Ta mệt rồi, đi ngủ!”

Ngày hôm nay thật nhiều chuyện, khó khăn lắm mới giành được một chỗ ở tốt như vậy, nàng đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt.

Huyền Thảo không dám nhiều lời, sau khi hầu hạ Ngọc Linh Lung rửa mặt, chủ tớ hai người liền đi ngủ.

Nằm trong chăn đệm mềm mại làm bằng tơ tằm, Ngọc Linh Lung rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, nàng tựa hồ nhớ lại một đời gió tanh mưa máu, người lừa ta gạt của kiếp trước, chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên có cảm giác cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi.

Đủ rồi, nàng từng muốn thoát ải giang hồ, đem hết tất cả đau đớn cất vào kho; nàng từng tin tưởng hai người một đời một kiếp bên nhau, đem lệ khi quanh thân hóa thành dịu dàng; nàng từng cố nào mong muốn cùng hắn giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, vì hắn cải tà quy chính, cùng trải qua những ngày tháng giản đơn đầy hạnh phúc.

Hóa ra tất cả chỉ là một giấc mộng, con người sống với nhau lại quá lạnh lùng.

Hóa ra chỉ là giang hồ rực rỡ, trải qua những năm tháng thê lương, cuối cùng cũng như ảo ảnh tan thành mây khói, ruột gan đứt từng khúc.

Trong bóng đêm, giống như là đang ní non khóc thầm... Là nàng kim lòng không được nơi nước mắt sao?

Vì hắn vô tình vô si phản bội? Vì mình cam tâm tình nguyện trả giá hết cả, đốt cuộc lại chịu kết cục bi thảm như thế sao?

Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy ngực như bị một tảng đá lớn đè ép, tiếng khóc âm ỉ trong bóng đêm, tựa hồ càng ngày càng rõ ràng.

Hoảng hốt, nàng bỗng nhiên cảm thấy thân thể bị một cánh tay gắt gao bắt lấy.

Trong đêm khuya, thanh âm của Huyền Thảo tràn ngập kinh sợ: “Tiểu thư, người nghe! Có... có tiếng gì vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Quỷ thần sợ người xấu

Không biết tiếng khóc từ đâu truyền đến, khi thì chua xót, khi thì thê lương, cứ quanh quẩn trong phòng tối, nghe vô cùng rõ ràng.

Đây không phải là ảo giác, cũng không phải là mộng!

Ngọc Linh Lung chậm rãi ngồi dậy, Huyền Thảo một bên sớm đã hoảng sợ không thôi, sợ tới mức hàm răng đánh vào nhau cầm cập: “Tiểu thư... Nơi này, nơi này chỉ có hai người chúng ta thôi a!

Đúng vậy nha, ở đây chỉ có chủ tớ hai người các nàng, tiếng khóc kia lại từ đâu mà đến?

Trong đầu Ngọc Linh Lung, bỗng nhiên hiện ra vẻ mặt kinh hoàng của tiểu nha hoàn mà tối hôm qua Lý Phong Niên Gia dẫn đến.

Nàng sao có thể bỏ qua điểm này, nếu Lý Phong Niên Gia có ý định hạ độc mình, sao có thể để một tiểu nha hoàn biết nội tình?

Nếu tiểu nha hoàn kia không biết trong đồ ăn có độc, thì tại sao lại không dám tiến vào phòng này?

Đáp án chỉ có một, Phạm Lan Uyển này có vấn đề!

Bên tai truyền đến tiếng khóc ầm ầm lúc cao lúc thấp, phiêu dạt ở trong phòng, lại khiến cho người ta không thể tìm ra thanh âm này từ chỗ nào truyền đến.

Thân là chị cả hắc đạo đến từ hiện tại, Ngọc Linh Lung đương nhiên không tin trên thế giới này có quỷ. Từ xưa đến nay, những chuyện ma quỷ đối với nàng mà nói cũng chỉ là truyền thuyết. Nếu hiện tại thật sự xuất hiện chuyện ma quỷ, thì nhất định là có người giả thần giả quỷ!

Xem ra, Mộ thị đối với nàng cũng thật đúng là đủ “tốt”, chẳng những mang đồ ăn có độc tới cho nàng, còn muốn an bài cho nàng một cái viện ma quái, thật đúng là hai bút cùng vẽ, không giết chết nàng thì không bỏ qua đây mà.

(Hai bút cùng vẽ: cùng lúc tiến hành. Đồi Đường, họa gia nổi tiếng Trương Tảo có sở trường vẽ tranh sơn thủy và vẽ từng trạch, cây tùng mà ông vẽ khiến người ta phải khen rằng tuyệt. Mỗi lần vẽ tranh hai tay đều cầm bút vẽ, một tay vẽ thân tùng, một tay vẽ nhánh tùng, cùng vẽ một lúc. Phàm những người đã từng xem ông vẽ tranh không ai không khâm phục bản lĩnh vẽ tranh hai tay của ông. Cho nên người thời ấy có bình luận về ông rằng: “Trương Tảo vẽ tranh, hai bút cùng vẽ một lúc.”)

Lại nghe tiếng khóc nức nở của Huyền Thảo vang lên bên cạnh nàng: “Tiểu thư, chúng ta trước hết rời nơi này đi chỗ khác đi, em sợ...”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Rời đi? Đi chỗ nào?”

Đêm hôm khuya khoắt, chẳng lẽ chủ tớ hai nàng phải ra bụi cỏ bên ngoài?

Huyền Thảo không dám nói nữa, thấp giọng nức nở.

Ngọc Linh Lung khẽ nhíu mi: “Khóc cái gì? Còn ngại không đủ loạn à?”

Huyền Thảo một bên cắn chặt môi, đem tiếng khóc nuốt xuống.

Tiếng khóc thấm bên ngoài vẫn nhất quyết không tha truyền đến, tựa như muốn chui thẳng vào trong lỗ tai của các nàng, hòa cùng với tiếng gió càng lúc càng lớn bên ngoài, lại càng muốn thê lương thấm thiết hơn.

Ngọc Linh Lung xóc chân lên, trèo xuống giường.

Huyền Thảo giật nảy mình: “Tiểu thư, người muốn làm gì?”

Mới chỉ nghe tiếng khóc kia thôi cũng đã khiến người khác bị dọa quá mức, nếu lại ra ngoài, thật sự gặp quỷ quái gì thì phải làm sao bây giờ?

Ngọc Linh Lung không chút sợ hãi đi ra ngoài, vừa đi vừa trầm giọng nói: “Bản thân ta muốn nhìn, là vật gì dám đến viện của ta tác oai tác quái!”

“Rầm” một tiếng, Ngọc Linh Lung đã mở cửa xông ra, gió lạnh bên ngoài lập tức ủa vào phòng, đem trung y màu xanh nhạt của nàng khẽ tung bay.

Huyền Thảo bị dọa sợ run người, vừa lạnh vừa sợ, không khỏi ôm bả vai co rúm người lại.

Cửa phòng vừa mở, tiếng khóc ai oán kia càng thấp hơn, mà gió đêm không biết khi nào càng lớn, lại càng lúc càng lạnh hơn, đem hàn ý dày đặc bao quanh thân nàng.

Dưới ánh trăng âm ẩm, trong viện hiện ra bóng đen khe lác lác. Phẩm Lan Uyển ban ngày đầy cây cao bóng lớn, rừng trúc thanh nhã, hoa lan tinh xảo, giờ phút này tất cả lại mượn sức gió lay động, đem bóng dáng quý dị của mình chiếu xuống mặt đất, như lớp mực lớn biến hóa thất thường, có chút âm trầm đáng sợ. Phẩm Lan Uyển vốn là một tiểu viện u tĩnh, trong đêm khuya lại càng lộ ra âm khí.

Ngọc Linh Lung cười lạnh, chẳng lẽ thật đúng là có quý?

“Tiểu, tiểu thư, chúng ta trở về đi.” Huyền Thảo vừa sợ vừa lạnh, run rẩy nói.

Âm cuối run run còn chưa rút, Ngọc Linh Lung đã muốn bước ra cửa, trực tiếp hướng vào trong sân tối om om.

Huyền Thảo bất đắc dĩ, kiên trì đi theo. Sân to như vậy lại chỉ có hai người chủ tớ các nàng, nàng càng không dám dời Ngọc Linh Lung nửa bước.

Đi đến giữa sân, tiếng khóc quý mị kia giống như là đang dần dần lớn hơn, sắc nhọn như muốn đâm thủng tim phổi của người khác, khiến người ta vừa không muốn nghe, cũng không dám nghe.

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên cao giọng mắng: “Cái thứ cho chết gì lên la lên lút, trốn vào chỗ tối thì có bản lĩnh gì? Có bản lĩnh thì con mẹ nó mau hiện thân cho bà!”

Huyền Thảo sợ tới mức muốn ngất, bình thường mấy thứ quỷ quái này mọi người đều chỉ sợ tránh không kịp, tiểu thư nhà nàng lại còn chửi ầm lên!? Chẳng lẽ thật sự không sợ ma quỷ kia đi ra sao?

Tựa hồ nghe được tiếng mắng của Ngọc Linh Lung, tiếng khóc kia đột nhiên cất cao thanh điệu, giống như sắp muốn phá không mà ra!

Ai ngờ chỉ sau giây lát, thanh âm kia liền biến mất.

Mà gió đêm, cũng dần dần ngừng thổi. Ánh trăng không biết khi nào đem ánh sáng phủ lên, không chút keo kiệt chiếu sáng khắp sân. Trong sân mới vừa rồi còn tiêu điều lạnh lẽo, giờ phút này cây lặng gió ngừng, không một tiếng động.

Tiếng khóc quý dị đáng sợ vừa rồi đã vô tung vô ảnh, giống như vừa rồi chỉ là một con ác mộng của các nàng.

“Này...” Huyền Thảo tròn mắt há hốc mồm.

Khe liếc mắt nhìn Huyền Thảo đang kinh sợ không thôi, gương mặt Ngọc Linh Lung hiện ra một tia cười mỉm. Dưới ánh trăng bao phủ, gương mặt thanh lệ như ngọc của nàng sáng như bạc.

“Em không biết, quý thần cũng sợ kẻ xấu sao?”

Như thế là một câu chế giễu, Ngọc Linh Lung sau đó hướng về phòng ngủ, để lại một mình Huyền Thảo kinh ngạc đứng yên một chỗ.

“Sao còn chưa vào? Chờ quý đến bắt em à?”

Đến khi nghe thấy Ngọc Linh Lung gọi mình, Huyền Thảo mới phục hồi tinh thần, chạy đến sau lưng Ngọc Linh Lung trốn.

“Tiểu thư, rốt cuộc vừa rồi là sao vậy?” Nhìn Ngọc Linh Lung một lần nữa trèo lên giường đắp chăn, mãi đến lúc này Huyền Thảo còn đang kinh sợ chưa yên mới có lá gan hỏi.

Dù sao cũng ngủ không được, Ngọc Linh Lung khó có được kiên nhẫn mở miệng nói với Huyền Thảo: “Em nghĩ lại đi, bà già kia sao có thể dễ dàng đem một toàn viện tốt như vậy cho chúng ta ở? Chuyện này khẳng định là có vấn đề.”

Vẫn là nàng quá khinh địch, cho là mình cho Mộ thị một chút mặt mũi, Mộ thị cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ gì. Ai ngờ vừa tránh thoát được một màn hạ độc kia, lại đến một viện “ma quái”.

Cũng là vì giờ lá gan của Ngọc Linh Lung đã lớn hơn, chứ nếu thật là Ngọc Linh Lung kia, chỉ sợ vài ngày đã bị hù chết?

Huyền Thảo bừng tỉnh, tiện đà theo bản năng nhìn bốn phía, trong ánh mắt mang theo một chút khiếp đảm: “Vây... vậy nơi này thật có quý sao?”

Ngọc Linh Lung thoải mái duỗi lưng một cái: “Nha đầu ngốc, trên đời này nào có quý? Đều là người sống hù dọa mà thôi.”

“Vây tiếng khóc vừa rồi sao lại như vậy?” Huyền Thảo khó hiểu hỏi.

Ngọc Linh Lung trầm mặc, nếu như là ở hiện đại, nàng có thể nghĩ ra một vạn cái khả năng. Tỷ như có người ở chỗ tối đặt máy ghi âm, hoặc là cách vách đang xem phim kinh dị. Nhưng đây là cổ đại a, nào có công nghệ cao gì đó như vậy?

“Có lẽ là nha hoàn nào bị ức khuất, tránh bên ngoài sân khóc?” Ngọc Linh Lung thuận miệng nói ra một lý do.

Chỉ cần một chút bất an phủ lên đầu tiểu nha đầu này, sợ rằng nàng cả đêm đều nghĩ đến chuyện muốn ngủ.

“...Có lẽ vậy.” Mặc dù đối với lời giải thích gượng ép này có vài phần hoài nghi, Huyền Thảo cũng không dám nghĩ đến nữa.

“Ngủ đi!” Ngọc Linh Lung trở thân, thân nhiên bảo.

Vừa trở mình, nàng đã có chủ ý. Rốt cuộc là người nào phá rối, nàng rất nhanh sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Một đám tàn binh bại tướng

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới phòng bếp sớm đã phái hai nha hoàn đem điểm tâm đến cho chủ tử Ngọc Linh Lung.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lý Phong Niên Gia – người chịu trách nhiệm quản lý nhà bếp bị Tứ tiểu thư hung hăng trừng trị, ngay cả phu nhân chính thất Mộ thị cũng bị đánh đến mức giờ còn chưa dậy nổi. Hai ví dụ rõ ràng và tàn khốc xảy ra trước mắt, còn có ai trong Ngọc phủ dám trên chộc vị Tứ tiểu thư ra tay hung ác này?

Không sai! Trong cái viện này, chính là lưu hành trào lưu nâng cao đập thập, và lại bắt nạt kẻ yếu cũng là bản tính của con người! Nay trông thấy ngay cả Mộ thị cũng phải hàng phục Tứ tiểu thư, mọi người lập tức liệu gió chống thuyền, dù không dám tiến lên lấy lòng, trăm nghìn lần cũng không thể đắc tội a.

(Liệu gió chống thuyền: Gió chiều nào theo chiều đó)

Đây chính là mục đích của Ngọc Linh Lung, bắt giặc là phải bắt vua trước, nàng không thích tốn thời gian thu thập đám vũ già nha hoàn tôm tép này, mà là muốn dùng thời gian nhanh nhất chấn phục (chấn động, thu phục) mọi người. Đề giết gà dọa khỉ, đương nhiên cái bia ngắm chuẩn nhất là Mộ thị. Muốn trách cũng chỉ có thể trách Mộ thị sinh không đúng thời điểm, làm cái gì không làm, lại cố tình làm phu nhân quản lý Ngọc phủ, không thu phục ả thì thu phục ai!?

Huyền Thảo hầu hạ Ngọc Linh Lung rửa mặt, thay một bộ hồng y thêu bướm tim hoa đầy sống động mới mua tối qua, làm cho làn da như ngọc của Ngọc Linh Lung càng thêm trắng, thanh thiết như trăng mừng một, đôi con ngươi trong suốt sáng lấp lánh như vì sao, cho dù là ban ngày cũng tỏa sáng rực rỡ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chớp mắt nhìn lướt qua hai nha hoàn đang nom nớp lo sợ kia một cái, khuôn mặt Ngọc Linh Lung lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, khiến cho người ta không đoán được tâm tình giờ phút này của nàng như thế nào. Dừng một chút, Ngọc Linh Lung mới mở miệng hỏi: “Ai sai các ngươi đến?”

Vừa nghe nàng nói, một nha hoàn sợ tới mức theo bản năng quỳ xuống, nha hoàn còn lại cũng vội vàng quỳ, run giọng nói:

“Hồi...hồi bẩm Tứ tiểu thư. nô tỳ...là...là Lý tẩu phái tới hầu hạ Tứ tiểu thư dùng cơm.”

Lý Phong Niên Gia? Ngọc Linh Lung không nhận được cười lạnh, xem ra những người này rốt cục cũng đã khôn ra.

Dám không cho nàng cơm ăn? Vậy đừng ai nghĩ là có thể sống dễ chịu!

Vân đạm phong khinh đứng dậy, Ngọc Linh Lung đưa mắt nhìn hộp thức ăn trên bàn: “Các ngươi muốn ném thử hay không?”

Đem qua Lý Phong Niên Gia bị thu thập, hai nha hoàn này đương nhiên biết lý do vì sao, vừa nghe Ngọc Linh Lung nói vậy, hai người sợ tới mức nước mắt thi nhau rơi xuống, một nha hoàn khóc nức nở, run run nói:

“Nô tỳ cho dù có một vạn lá gan cũng không dám mang đồ ăn có vấn đề cho Tứ tiểu thư! Tứ tiểu thư người đại nhân đại lượng ——”

“Được rồi, được rồi, mau cầm miệng!” Ngọc Linh Lung không kiên nhẫn đánh gãy lời của nàng ta, nha hoàn kia lập tức ngoan ngoãn cầm miệng.

Ngồi ở trên bàn, Ngọc Linh Lung tao nhã cầm thìa lên: “Ta đây là một chủ tử rộng lượng, không chừng ngày nào đó tâm tình tốt một chút, lại đem đồ ăn thưởng cho các ngươi. Dừng nào mà nghĩ một chút, trở về hỏi Lý tẩu của các ngươi, làm như thế sẽ có hậu quả gì!”

Một lời đánh xuống, hai nha hoàn kia run rẩy, mồm không ngừng đáp ứng: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám!”

“Tốt lắm, đi xuống đi!”

Nhìn hai nha hoàn cung kính rời khỏi phòng, Huyền Thảo lo lắng hỏi: “Đồ ăn này, chúng ta thật sự ăn sao?”

Ngọc Linh Lung quét mắt liếc nàng một cái: “Thế nào, em còn muốn mỗi ngày đều tới tiệm ăn?”

Huyền Thảo nghẹn lời, bước lên đoạt lấy chiếc thìa trong tay Ngọc Linh Lung: “Vậy để em ném thử trước, nếu không có độc, thì tiểu thư hãy ăn!”

Nói xong, Huyền Thảo đi nhanh đến bên chiếc bàn bày đầy điểm tâm ném thử, sau đó về mặt nghiêm túc như thể đang đợi điều gì đó phát sinh.

Nhìn bộ dáng thấy chết không sờn (coi thường cái chết) của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung nhìn không được bật cười: “Em làm gì vậy?”

Cười thì cười, đáy lòng Ngọc Linh Lung lại dâng lên một loại cảm giác cảm động không tên.

Rõ ràng đêm qua mới nhìn thấy Lý Phong Niên Gia hạ độc trong đồ ăn, thế nhưng lúc này Huyền Thảo còn dám lấy thân đi ném thử trước, nếu không phải vì lòng trung thành và tận tâm dành cho Ngọc Linh Lung, thì còn động lực gì có thể khiến một người làm như vậy?

Huyền Thảo đón ánh mắt của Ngọc Linh Lung, đôi mắt rung rung lại vô cùng kiên định: “Em từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, em cũng chỉ có thể chết! Trong phủ này có nhiều người muốn hại tiểu thư như vậy, em không thể mạo hiểm được!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung lại không biết nên nói gì cho phải.

Cũng chỉ mới xuyên qua có hai ngày, lại có thể có một nha hoàn trung tâm (trung thành + tận tâm) như vậy, cũng là một loại may mắn.

Ngọc Linh Lung thu hồi tia cảm động khẽ lóe qua đáy mắt, hàng mi rũ xuống, cố gắng đặt lực chú ý của mình lên điểm tâm: “Không có việc gì, ăn thôi!”

Huyền Thảo cố gắng cảm thụ xem trong cơ thể mình có dị dạng gì hay không, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới tươi cười nói: “À, không có việc gì. Tiểu thư, người có thể yên tâm ăn!”

Đôi đũa trên tay Ngọc Linh Lung khẽ dừng lại: “Nếu em lo lắng như vậy, chúng ta liền tự làm một cái phòng bếp nhỏ đi. Mướn vài nha hoàn cùng đầu bếp là tốt rồi.”

Huyền Thảo giật mình: “Tiểu thư, chủ ý này thật tốt! Em lập tức ra ngoài tìm người.”

Nàng thế nào lại quên, tiểu thư nhà mình bây giờ là người có tiền, mướn vài nha hoàn cùng đầu bếp cũng chẳng tính là chuyện gì ghê gớm lắm.

Trong lúc chủ tớ hai người đang thương lượng, từ bên ngoài bỗng truyền đến một thanh âm kinh hoàng: “Tứ tiểu thư! Không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ngọc Linh Lung nhú mày. Nàng mới đến đây có hai ngày, có thể xảy ra chuyện gì?

Huyền Thảo đi ra ngoài, quát: “Tiểu thư đang dùng điểm tâm, kẻ nào dám đến đây làm ồn?”

Chỉ nghe thấy từ trong viện truyền đến một thanh âm kinh sợ không thôi: “Nô tỳ không dám! Là... là Húc vương gia đến, luôn mồm nói muốn mời Tứ tiểu thư ra ngoài!”

Húc Vương? Trong đầu Ngọc Linh Lung bỗng hiện lên một đoạn trí nhớ ngắn, người nọ một thân bạch sam trắng như tuyết đứng dưới ánh đèn lồng môn lung, có người gọi hắn —— “Vương gia!”

Chẳng lẽ lại chính là Húc Vương?

Có thể tìm đến Ngọc phủ nhanh như vậy, người này xem ra cũng có chút bản lĩnh.

Cũng không thềm để ý tới nha hoàn báo tin run rẩy đứng trong viện, Ngọc Linh Lung đứng dậy, thanh âm lạnh lùng nói: “Đi! Đi ra ngoài nhìn thử một cái!”

Phía bên này, về mặt Mộ thị đen kịt nghe nha hoàn hồi báo: “... Mới sáng sớm Húc Vương đã tới rồi, ngồi trong phòng khách ngoại viện không chịu đi. Đại quân gia nói vài lần, kêu tướng quân không ở nhà, trong phủ chỉ có nữ quyến, thân thể phu nhân có bệnh không tiện tiếp khách... Húc Vương gia vẫn nhất quyết không chịu đi...”

Mộ thị nghe xong không nhìn được choáng váng đầu óc. Vết thương đêm qua vẫn còn đau, vừa mới từ trong hôn mê tỉnh lại, lại nghe đến một tin tức khủng bố như vậy.

Húc Vương a, cái kẻ kiêu ngạo khắp kinh thành không ai là không biết, làm việc quái đản, không thể trêu vào, mà trêu vào là trốn không nổi ấy?

Day day huyết thái dương, Mộ thị gian nan mở miệng: “...Hắn không nói là có chuyện gì sao?”

Nha hoàn báo tin chần chừ trong chốc lát, mới cẩn thận nói: “Húc Vương Gia nói... Hắn nói Tứ tiểu thư của quý phủ chúng ta đoạt ngựa của hắn, hắn đến đòi ngựa!”

Lại là Ngọc Linh Lung kia! Ở nhà hành hung mẹ cả còn chưa đủ, gặp rắc rối cũng coi như sấm ngoài tai đi! Thế nào lại gặp phải Húc Vương Gia – kẻ khó chơi nhất!

Mộ thị chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, hai mắt biến thành màu đen, nàng thật muốn tức chết luôn đi, không cần mang vạ vào thân nữa.

Nhưng sự thật là, nàng vẫn còn phải đối mặt với cục diện rối rắm này!

Mộ thị cắn chặt răng, nhìn xuống từng trận đau xót quanh thân, từ từ ngồi dậy: “Người đâu, thay quần áo cho ta!”

Thôi ma ma mặt mũi bầm dập khắp khiêng bước lên: “Phu nhân trước hết vẫn nên nghỉ tạm đi, người bây giờ... Chỉ sợ không tiện đi ra ngoài gặp khách.”

Mộ thị nhìn đám người thân cận bên mình, cánh tay Song Đào vẫn còn đang treo trên cổ, khuôn mặt Tiễn ma ma bao một lớp vải trắng thật dày, Thôi ma ma khẽ động một chút liền đau đến nhe răng trợn mắt...

Những người còn lại cũng chẳng tốt hơn là mấy, ai ai cũng mang một khuôn mặt hoảng sợ. Một đám tàn binh bại tướng!

Trong nhất thời, Mộ thị vừa buồn vừa tức, cơ hồ muốn rơi lệ. Nàng chưa từng chịu thiệt thòi nhiều như vậy, không chỉ cả người mình toàn thân tím tái, lại mất hết mặt mũi trước hạ nhân trong phủ, chẳng còn chút uy tín nào!

Cắn chặt răng, Mộ thị mở miệng hạ lệnh: “Đi! Mời Vũ Ca nhi trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Người là đầu kim, ta là râu (lúa mì)!

(Xuất phát từ một câu nói so sánh giữa đầu kim và râu (phần trên của lúa mì) có ý nghĩa: ăn miếng trả miếng, quyết không nhượng bộ)

Trong phòng khách ở ngoại viện, Húc Vương ngay ngắn ngồi trên ghế thái sư giữa phòng. Tia nắng sớm mai của buổi sáng bỗng bình bay qua hòn giả sơn, nhẹ nhàng dừng bước trên trường bào trắng như tuyết thêu Giao Long, đem toàn thân Húc Vương như phát ra một tầng ánh sáng màu bạc chói lọi, làm nổi bật gương mặt tuấn tú, phong hoa tuyệt đại của hắn, lại càng khiến người đối diện không cách nào mở mắt nhìn.

Chính là nam tử tiêu sái như tiên giáng trần này lại mang một ý cười lãnh đạm trên gương mặt, tựa hồ hoàn toàn đem đại quân gia của Ngọc phủ đang đứng hầu bên cạnh trở thành không khí.

“... Vương gia xin thứ tội, phu nhân của tỳ phủ thật đang mang chút bệnh nhẹ, không tiện gặp khách...”

(Tỳ: dùng để nói về những sự vật có liên quan đến mình, có ngữ điệu khiêm tốn)

Cho dù đại quân gia đã nói toạc ra như thế, Húc Vương vẫn đem lời của hắn như gió thoảng bên tai.

“A? Vậy ý của ngươi là nói, hôm nay bốn vương dù có đến hay không? Con ngựa kia cũng thuộc về các ngươi?” Húc Vương bùng chén trà lên, nhàn nhã thổi lá trà nổi lừng lờ trong nước ấm “Vẫn là Ngọc Tường quân ý công trạng lỗi lạc, càng ngày càng tự cao tự đại!? Ngay cả bốn vương cũng phải từ từ đợi?”

Đại quân gia lập tức cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Húc Vương này tuy rằng ngày thường cũng hiếm khi qua lại cùng Ngọc phủ, nhưng trong tầng lớp quyền quý ở kinh thành, hắn vốn nổi tiếng là không dễ chọc, không hẳn là nói hắn thô bạo thế nào, mà bởi vì hành động cùng lời nói của hắn vốn là làm theo cảm tính, lại chưa bao giờ nói qua đạo lý. Thời điểm tâm tình tốt, chuyện gì cũng đều hi hi ha ha cho qua; đến lúc tâm tình không tốt, cho dù là trứng gà cũng phải cho người lấy ra xương cốt.

Càng làm cho người khác không biết làm sao là thân phận của hắn tôn quý, lại là Cữu hoàng tử mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất. Điều này quyết định một sự thật: Hắn chọc giận người, người chỉ có thể cảm kích ăn hoàng liên, có khổ nói không được; nhưng người chọc hắn, thì chính là chọc phải tổ ong vò vẽ.

Cái gọi là cha mẹ sinh con trời sinh tính mỗi người đều không giống nhau, thân là hoàng tử nhỏ nhất, Húc Vương tính tình ngang bướng, làm việc tùy tâm tùy tính, vô luận là ai chọc hắn, thì đều phải đau đầu một thời gian lâu.

Đại quân gia nhìn vị hôn thê ma vương ngồi trên ghế thái sư, cảm thấy nói chuyện cũng không phải, không nói lời nào cũng không được, gấp đến độ như kiến bò quanh chảo nóng.

Đúng lúc đó, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến: “Không biết Húc vương gia đại giá quang lâm, phải làm sao đây?”

Đại quân gia như thể nghe được thiên âm (thanh âm của trời), tràn đầy hi vọng ngẩng đầu lên, cuối cùng thì cũng có chủ tử thay ông tiếp Húc Vương, rốt cuộc ông cũng có thể lui xuống được rồi.

Nhưng là ngay sau đó, đại quân gia giống như bị sét đánh ngang tai, ngay cả nói cũng không nổi.

Chỉ thấy dưới ánh nắng mặt trời, Ngọc Linh Lung một thân hồng sam thanh tú đứng trước cửa, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết không chút khách khí nhìn thẳng vào vị vương gia đang ngay ngắn ngồi trên ghế.

Đây không phải là oan gia ngõ hẹp sao? Người ta đã đánh tới cửa rồi, vị Tứ tiểu thư này còn dám xuất đầu lộ diện?

Chỉ thấy Húc Vương mỉm cười, buông chén trà trong tay xuống: “Nguyên lai lại đúng là Tứ tiểu thư của Ngọc gia, ta còn tưởng đêm qua gặp nữ phi tặc.”

Nói nàng là nữ phi tặc!? Ngọc Linh Lung khẽ cười lạnh. Muốn đấu võ mồm sao? Để rồi xem ai thắng ai!

“Vương gia quá khen, dù ta có thể nào, cũng không phong nhã bằng Vương gia đêm khuya say rượu phóng ngựa!” Ngọc Linh Lung không hề khoan nhượng đáp lại: “Chẳng qua là khiến nhà nhà gà chó ngủ không yên, lại không biết có phải là ý nguyện của Vương gia?”

“Tốt! Thật đúng là hổ phụ không sinh khuyển nữ!” Húc Vương đột nhiên mở chiếc quạt xếp màu bạc trong tay, trên quạt phác họa một bức tranh sơn thủy vừa nhìn đã biết là do cao nhân vẽ, lại như tăng thêm một tầng khí phái quý tộc nồng đậm quanh thân hắn, vừa cao quý nho nhã lại vừa không mất đi khí chất phong lưu.

“Bốn vương rất tốt, vốn là rượu ngon ngựa tốt mà thôi, người lại phá mất nhã hứng của bốn vương, không biết đáng tội gì?”

Nam tử ngồi trên ghế tựa tiểu phi tiểu, đôi con ngươi trong suốt khê di chuyển, nhìn thẳng Ngọc Linh Lung, ánh mắt như ẩn như hiện một tia đánh giá cũng không kiên nhẫn.

Nữ tử như vậy, dù đã biết thân phận của hắn nhưng lại vẫn có thể ngạo nghễ như vậy, thanh cao và kiêu ngạo như đoá sen tuyệt thế, thật khiến cho người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Ngọc Linh Lung khẽ cười lạnh, không hề sợ hãi hất cao chiếc cằm xinh xắn của mình lên: “Vậy xin hỏi Vương gia: Đêm khuya phóng ngựa, quấy nhiễu dân chúng không thể yên lòng, vô duyên vô cớ quát roi vào người qua đường, phải phạt tội gì?”

Ngươi là đầu kim, ta là râu! Cứng đối cứng xem ai sợ ai!?

Đại quân gia đứng một bên hết hồn nghe lời Ngọc Linh Lung nói, sợ tới mức chân tay mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, lắp bắp nói: “Vương... Vương gia, Tứ tiểu thư vừa mới vào phủ chưa lâu, không hiểu quy củ. Xin Vương gia đại nhân độ lượng...”

Hai con người trong phòng khách không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, hai đôi mắt gay gắt nhìn nhau, một mang theo ý sùng sốt cùng nghiên cứu tìm kiếm, một lại ngang ngạnh bướng bỉnh như con ngựa hoang rong ruổi trên thảo nguyên rộng lớn. Không khí trong phòng cơ hồ như có thể sắp tóe lửa đến nơi.

Trong thời điểm cấp bách này, một thanh âm nghe qua có chút suy yếu khê vang lên, đánh vỡ không khí khẩn trương trong phòng.

“Vương gia giá lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong Vương gia thứ tội!”

Húc Vương hừ lạnh một tiếng, chậm rãi dời mắt, tầm mắt dừng trên người mới bước vào.

Chỉ thấy Mộ thị run rẩy được nha hoàn đỡ vào, lớp son phấn thật dày cũng không che được vết xanh vết tím trên mặt, bước chân hơi lún một chút khóe mắt liền không nhận được cơ giặt, hẳn là vô cùng đau xót khổ sở.

Trực giác nói cho hắn biết, Mộ thị chật vật như vậy, nhất định có liên quan đến nữ tử trước mắt này.

Mộ thị cắn chặt răng chịu đau, hành lễ với Húc Vương rồi cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng nói: “Không biết Vương gia đại giá quang lâm có vấn đề gì?”

Húc Vương mỉm cười, nhàn nhã tựa lưng vào ghế, khôi phục lại hình tượng vương gia nhanh nhẹn thường ngày, không chút để ý nói: “Đừng giả bộ làm đáng! Nếu ngươi đối với bốn vương cung kính như vậy, cũng không đem ta đợi ở đây nửa ngày!”

Mộ thị khó khăn lắm mới chống đỡ ra ngoài gặp khách được, vừa nghe xong lời này lại như sấm đánh bên tai. Húc Vương này vừa mở miệng liền chụp cái mũ bắt kính, khiến cho nàng trong nháy mắt cứng họng, nói cũng nói không được.

Rốt cuộc thì Mộ thị cũng không chống đỡ nổi thân mình đau đớn, phịch một tiếng quỳ xuống đất, khóc nói: “Thiếp thân dù có một vạn cái lá gan, cũng không dám bất kính với Vương gia, cầu Vương gia cảm thông cho thiếp thân đang mang bệnh trong người, tha cho thiếp thân!”

Ngọc Linh Lung nhìn Mộ thị tung ra bộ dáng chó vẫy đuôi mừng chủ khóc rống lên, chán ghét dời ánh mắt.

Đây là Ngọc phu nhân mới tới hôm kia còn hất hàm vênh mặt sai khiến người khác sao? Đối với thứ nữ hung tàn ngoan độc, đối với một cái giá áo túi cơm như Vương gia lại khúm núm như thế, thật đúng là hình mẫu bắt nạt kẻ yếu điển hình.

Húc Vương nhìn lướt qua Mộ thị, ánh mắt lại rơi vào trên người Ngọc Linh Lung đang đứng sững một bên.

Mộ thị nói có bệnh trong người? Buồn cười! Kẻ sáng suốt liếc mắt một cái là sẽ nhận ra, là bà ta có thương tích trong người!

Nhưng mà một vị quý phu nhân nhà cao cửa rộng, sao có thể bị đả thương nặng như vậy? Lại nhìn đến Ngọc Linh Lung kiêu ngạo ngang bướng đứng bên cạnh, kẻ ngốc cũng nhìn ra được vài phần manh mối.

Húc Vương nhàn nhả thành thói phe phẩy quạt, trưng ra một bộ dáng công tử phong nhã, ngữ điệu cũng khê đỗi: “Được, đứng lên đi! Để cho người ngoài nhìn vào, lại nói bốn vương tới khi dễ kẻ già yếu bệnh tật các ngươi!”

Mộ thị trong lòng thầm nghĩ, cái gì mà người bên ngoài nhìn vào đều là nói nhảm, Ngọc phủ không có nam nhân chủ quản, Húc Vương đến ức hiếp người già yếu bệnh tật này rõ ràng là sự thật.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngàn vạn lần cũng không dám nói ra mồm, Mộ thị buồn mi mắt, chậm rãi đứng dậy, cung kính hỏi: “Vương gia tự mình giá lâm, không biết là có chuyện gì?”

Húc Vương cười như không cười nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Lời này, phu nhân hay là hỏi Tứ tiểu thư của quý phủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chính là ta đoạt!

Mộ thị gương mặt nhìn Ngọc Linh Lung, lại đón nhận đôi con ngươi như phát ra lưỡi dao lạnh lẽo của nàng ta, theo bản năng co rúm lại.

Công đường của cái con người này, một là Húc Vương, một là Ngọc Linh Lung, bất kể là ai nàng cũng không thể trêu chọc, cho dù trong đó một người trên danh nghĩa là nữ nhi thứ xuất của nàng.

Trước mặt Húc Vương, Mộ thị chỉ có thể bất chấp khó khăn mà hỏi: “Linh Lung, đây là có chuyện gì?”

Ngọc Linh Lung cổ ngẩng cao, tia nắng mỏng manh chiếu rọi phía sau lưng nàng, phác họa nên một đường cong tao nhã, như thể một con thiên nga vừa tuyệt mỹ vừa cao ngạo. Da thịt mịn màng như phát ra một vàng hào quang dưới vô số những tia nắng long lánh như kim cương, kết hợp với khuôn mặt nghiêm nghị thấy chết không sờn lại càng khiến cho người đối diện không dám ngược nhìn.

“Ta đoạt ngựa của hần! Thì sao?” Thanh âm trong trẻo tràn đầy khí phách vang vọng trong căn phòng nhỏ, Ngọc Linh Lung quét mắt, khinh thường nhìn Húc Vương.

Mộ thị nghe xong thiếu chút nữa thì ngất xỉu, vừa rồi nghe nha hoàn hồi báo, nàng còn ôm một tia ảo tưởng, cảm thấy chuyện Ngọc Linh Lung đoạt ngựa của Húc Vương là chuyện bất khả tư nghị, nhưng hiện tại theo như lời nói từ trong miệng Ngọc Linh Lung, nàng cảm thấy choáng váng muốn ngất.

Quả thật, Mộ thị tuy sống trên đời hơn bốn mươi năm, nhưng cũng chỉ là sống trong một cái vòng luẩn quẩn, với chuyện một thiên kim nhà quan giữa đêm khuya xuất môn như thế này là vô cùng hiếm thấy, không những thế lại còn cướp ngựa của người khác, càng làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

Húc Vương nhìn Mộ thị hí hí cười, tựa như thể ngựa mà Ngọc Linh Lung cướp về là của một người khác, mà hần là kẻ đến xem náo nhiệt.

“Phu nhân nghe thấy không? Đây là Tứ tiểu thư của quý phủ tự thừa nhận!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh một tiếng, xông về phía trước vài bước, một đôi mắt lạnh như sương không kiên nhẫn nhìn Húc Vương: “Chính là ta đoạt, ngươi muốn thế nào?”

Mộ thị quên cả đau, cả kinh nhìn Ngọc Linh Lung.

Nha đầu này có phải điên rồi không? Ngay cả Húc Vương cũng dám chọc? Đây là muốn Ngọc gia bị tịch biên diệt tộc sao?

Húc Vương chậm rãi hạ chén trà trong tay xuống, có chút hứng thú đánh giá Ngọc Linh Lung, lại hướng về Mộ thị nói: “Tứ tiểu thư của quý phủ, tính cách cũng không tầm thường đâu nhỉ.”

Mộ thị nghe không ra hi vọng trong giọng nói của Húc Vương, thân thể không tự chủ được run rẩy đứng dậy: “Vương gia... Xin thứ cho thiếp thân giáo dục nữ nhi không nghiêm...”

Nàng cũng chỉ có thể nói như vậy, dù là trước mặt Húc Vương, nàng cũng không dám trêu chọc Ngọc Linh Lung lần nữa.

Húc Vương bỗng nhiên nở nụ cười, như thể câu nói của Mộ thị vô cùng buồn cười: “Phu nhân thật sự rất khiêm tốn, một vị thiên kim tiểu thư tính cách ngay thẳng dám làm dám chịu như vậy, bốn vương là lần đầu tiên gặp!”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng đánh giá Húc Vương, không phải mới vừa rồi còn vênh mặt hất hàm sai người tới cửa đòi ngựa sao? Sao giờ lại thay đổi khẩu khí rồi?

Nhưng là ngay sau đó, Ngọc Linh Lung liền biết Húc Vương có ý tứ gì: “Khó trách Tứ tiểu thư của Ngọc phủ lại muốn bốn vương trở về học gia giáo cho tốt, nguyên lai là do Ngọc phủ gia giáo lại nghiêm khắc như vậy, thật đúng là làm cho bốn vương được đại khai nhãn giới!”

Mộ thị nghe xong lời này, trong lòng tựa như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cái gì? Ngọc Linh Lung thế nhưng lại kêu một vị hoàng tử trở về học gia giáo!? Đây không phải là chỉ trích gia giáo hoàng gia không nghiêm sao? Lời này là bao tóm toàn bộ người hoàng gia phải không?

Không đợi Mộ thị lên tiếng, Ngọc Linh Lung không cam lòng yếu thế đáp trả: “Thế nào? Vương gia học gia giáo nhanh giỏi đến vậy sao?”

Mộ thị rút cuộc nhìn không được, oa một tiếng, mồm phun ra một hùm máu lớn!

Mà lúc này, Ngọc Linh Lung vẫn còn mang bộ dáng không sợ cộp của một con nghé mới sinh, sớm muộn gì cũng hại chết cả nhà!

Nhìn Ngọc Linh Lung trừng mắt lạnh lùng nhìn mình, Mộ thị trong lòng bỗng nhiên nhảy ra một chủ ý, nàng lập tức phịch một tiếng quỳ xuống đất, ô ô khóc: “Vương gia tha mạng, Ngọc Linh Lung không hiểu quy củ, bất kính trước bô, thật sự là ngang bướng không chịu nổi, thiếp thân cũng không biết phải làm gì! Vương gia người xem, vết thương trên người thiếp thân, tất cả đều là do nàng ta đánh!”

Mộ thị nước mắt giàn giụa, lớp son phấn dày trên mặt cũng từng mảng từng mảng bị rửa trôi rơi xuống, miệng vết thương trên mặt hiện ra càng nhìn càng thấy ghê người.

“Đều nói việc xấu trong nhà không được mang ra ngoài, nhưng là thiếp thân thật sự không dám để cho một thứ nữ không hiểu quy củ liên lụy đến toàn bộ Ngọc gia! Cầu Vương gia nể tình tướng quân nhà ta ở Bắc Cương anh đừng chiến đấu vì dân vì nước, mắt nhắm mắt mở với Ngọc gia chúng ta một lần đi! Thiếp thân nguyện ý đem Ngọc Linh Lung giao cho Vương gia, tùy ý Vương gia xử trí!”

Lần này Mộ thị khẳng khái thuật lại thống khổ của mình, đầu tiên là muốn sạch sẽ quãng đi quan hệ giữa mình và Ngọc Linh Lung; thứ hai là ám chỉ với Húc Vương rằng mình không phải là thân sinh của Ngọc Linh Lung, nàng chỉ là bất lực dạy bảo không được, bởi vậy mới bị Ngọc Linh Lung hành hung khiến bản thân bị trọng thương, cũng chỉ là một người bị hại; thứ ba là nhắc nhở Húc Vương, tướng quân nhà mình còn đang dẫn binh ngoài tiền tuyến, cho dù Húc Vương muốn tìm Ngọc phủ, cũng phải lo lắng đến ảnh hưởng của Ngọc tướng quân trong triều; thứ tư lại vô cùng “khẳng khái” thỉnh cầu Húc Vương mang kẻ đầu sỏ là Ngọc Linh Lung đi, tự cho Húc Vương một cái công đạo.

Hai ngày này, Mộ thị phải chịu đựng vô số một từ Ngọc Linh Lung, rốt cuộc giờ phút này mới có thể phát huy tài năng của bản thân: ngôn ngữ kịch liệt, châm ngòi ly gián, hận không thể ngay lập tức đem củ khoai lang nóng phồng tay Ngọc Linh Lung quăng đi, tốt nhất là bị Húc Vương tử hình ngay tại chỗ.

Đương nhiên, thời điểm Mộ thị nói những lời này, thật cẩn thận cách xa Ngọc Linh Lung, nói xong lại khoa trương tránh phía sau Húc Vương, làm cho người ngoài thoạt nhìn liền biết chính mình e ngại Ngọc Linh Lung đến cỡ nào, càng tăng thêm tính chân thật trong lời nói của mình.

Mất thấy Mộ thị mới vừa rồi bả vai còn co rúm, giờ phút này lại thao thao bất tuyệt, tựa như hai người hoàn toàn khác.

Húc Vương vẫn mang một nụ cười tủm tỉm không liên quan đến mình, anh tuấn khê chớp mi, như thể cảm thấy hai mẹ con Ngọc phủ trước mặt rất thú vị. Quả thật, tại... tại cái xã hội phong kiến mà đạo đức luân lý đề chết người này, có thể có một thứ nữ lớn gan hành hung mẹ cả như Ngọc Linh Lung thật sự là có một không hai, cũng khó trách Húc Vương mang biểu cảm xem nào nhiệt.

Mất nhìn Húc Vương vẫn như cũ phe phẩy chiếc quạt trên tay, Ngọc Linh Lung khinh thường cười khẩy. Thời tiết mùa xuân tuy rằng không quá lạnh, nhưng căn bản cũng không cần phải đưa đi đưa lại cái quạt như thế chứ? Vương gia này lớn lên mặt mũi cũng không tồi lắm, chỉ tiếc lại là một bộ dáng phong lưu khoe khoang, thật khiến cho người ta cảm thấy chán ngán.

Tâm tình không thèm đặt lên bộ dáng tiểu vương gia quần áo lụa là của Húc Vương, ánh mắt sắc bén của Ngọc Linh Lung lại rơi vào trên người Mộ thị đang trốn sau lưng hắn.

Mụ đàn bà thối tha này, nàng còn chưa tính tới mấy chuyện ma quái đêm qua ả ta bày ra trong viện của mình đâu, vậy mà hôm nay ả lại chạy tới trước mặt Húc Vương ra vẻ ủy khuất?

Lại còn muốn Húc Vương mang nàng đi, mặc cho hắn xử lý?

Cho dù Ngọc Linh Lung nàng là một thứ nữ không có đạo lý, không chỗ nương tựa, không người thương, không người yêu... thì nàng cũng là một con người! Một con người có tình cảm, có suy nghĩ! Mộ thị thân là phu nhân chính thất của Ngọc gia, một Húc Vương chạy đến nháo loạn liền vội vàng đem nàng tiễn ra cửa? Xem nàng là cái gì? Một con mèo, con chó không biết nghe lời sao!?

Nhớ tới đêm qua trước khi bị đòn, Mộ thị cũng nói những lời giống như vậy, Ngọc Linh Lung khế nheo mắt, đôi con ngươi đen láy vốn ôn hòa giờ phút này phát ra từng trận khí lạnh.

Đúng vậy, nàng nhớ rất rõ, Mộ thị từng nói: “Ta muốn người sống thì sống, muốn người chết thì người phải chết!”

Đem nàng cho Húc Vương đổi lấy bình an vô sự của Ngọc phủ, còn có thể thuận tiện nhỏ đi cái đinh trong mắt, phu nhân chính thất như Mộ thị thật biết tính toán!

Thù cũ hận mới cùng này lên trong lòng, gương mặt thanh tú của Ngọc Linh Lung dần đánh lại, đôi chân từng bước từng bước hướng về phía Mộ thị. Nàng không cần quan tâm Húc Vương kia có ra tay tương trợ cho Mộ thị hay không, một kẻ vô tích sự làm sao có thể khiến nàng sợ hãi?

Trông thấy ánh mắt sắc bén của Ngọc Linh Lung, đau xót quanh thân nhất thời lại quay trở về, lúc này Mộ thị sợ tới mức lắp bắp nói: “Người... người muốn làm gì?”

“Thương thế của người có phải nhanh khỏi rồi không? Có muốn ta giúp người ‘nhìn thử’ hay không?” Nắm chặt bàn tay, hơi thở quanh thân Ngọc Linh Lung đầy nguy hiểm, như thể sẽ động thủ đánh người ngay tức khắc.

Mộ thị sợ tới mức nói năng lộn xộn, nhìn về phía Húc Vương tìm sự giúp đỡ: “Vương gia... Vương gia, người xem xem...”

Nàng là vì Húc Vương mới đắc tội với Ngọc Linh Lung nha, Vương gia sẽ không lờ nàng đi phải không?

Thế nhưng, Húc Vương lúc này lại giống như vừa mới phát hiện ra điều gì đó thú vị, tò mò đứng dậy, hướng ra ngoài cửa: “A! Con chim ở đây bay đến này, màu lông trông thật đẹp.” Tựa hồ không thèm để ý, đem không gian vút lại cho Ngọc Linh Lung, ung dung nhàn nhã bước ra.

Mất đi che chở của Húc Vương, thân mình Mộ thị đột nhiên run như cây sậy.

Bình thường nhìn bộ dáng bắt nạt kẻ yếu của Mộ thị, Ngọc Linh Lung đã cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ (XN: Ừ! /rùng mình/), nàng không chút khách khí, một tay kéo Mộ thị lên!

Mộ thị lúc này đã hoàn toàn mất đi ý chí chống cự, nàng thật không nghĩ tới, trước mặt Húc Vương, Ngọc Linh Lung cũng dám động thủ! Càng không nghĩ đến, bản thân mình toàn tâm toàn ý muốn nịnh bợ Húc Vương, thế nhưng Vương gia đối với Ngọc Linh Lung lại làm bộ như hoàn toàn không thấy!

Nhớ lại tình cảnh đêm qua Ngọc Linh Lung “thân thiết chiêu đãi” mình như thế nào, Mộ thị giờ phút này tuyệt vọng cảm thấy một loại cảm giác “kêu trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay”.

Đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên vang lên một thanh âm hồ hững: “Dừng tay!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Còn muốn ngựa không?

Chỉ thấy trước mắt một nam tử trẻ tuổi mặt to mày rậm tiến vào, quỳ một gối hành lễ với Húc Vương: “Thần, đội trưởng đội hộ quân Ngọc Duy Vũ, tham kiến Húc Vương Gia.”

Húc Vương mỉm cười, tựa hồ cảm thấy chuyện trước mắt càng lúc càng thú vị.

“Miễn lễ, người là đội trưởng đội hộ quân? Nhìn không giống lắm!”

Gương mặt Ngọc Duy Vũ có chút biến đổi. Tính cách của Húc Vương trong truyền thuyết này thật đúng là không đúng đắn. Có cái lý nào lại đem tương mạo ra bình phán chức nghiệp của người khác?

Chỉ là những lời này đương nhiên không dám nói trước mặt Húc Vương, Ngọc Duy Vũ đứng lên, cung kính nói: “Thần không dám, nghe nói trong nhà có chút việc nên mới xin phép trở về xem thử.”

Đúng vậy nha, xảy ra chuyện lớn như vậy... Mẫu thân của mình bị đánh đến mức thương tích khắp người, hơn nữa, Húc vương gia – người khó đối phó nhất kinh thành lại đang trấn thủ ở nhà hãn, hãn còn có tâm tình làm cái chức quan này sao?

Mộ thị đang bị Ngọc Linh Lung túm tóc, nhìn thấy Ngọc Duy Vũ trở về như nhìn thấy cứu tinh, không biết lấy sức lực từ đâu gỡ khỏi tay Ngọc Linh Lung xông đến: “Duy Vũ, con trở về rồi!”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt từ trên xuống dưới. Ngọc Duy Vũ? Sao trong trí nhớ không tìm thấy người này?

Bất quá nhìn bộ dáng vui mừng khôn siết của Mộ thị, Ngọc Linh Lung cũng có thể đoán ra tám chín phần mười, người có thể khiến cho Mộ thị mừng vui như vừa ăn đường, chắc chắn là nhi tử của ả.

Ngọc Linh Lung đoán không sai. Người vừa tới chính là trưởng tử của Ngọc phủ, con trai ruột của Mộ thị, năm nay vừa tròn 19 tuổi. Ngọc Duy Vũ tập võ từ nhỏ, thừa hưởng uy danh của Ngọc tướng quân, hiện tại đang giữ chức danh đội trưởng đội hộ quân đứng hàng bát phẩm, ngày thường đều ở hộ quân làm nhiệm vụ, rất ít khi về nhà. Sáng ngày hôm nay, Mộ thị phái người đến thông báo trong nhà xảy ra chuyện, hắn mới xin phép trở về nhà gấp.

Ngọc tướng quân chinh chiến bên ngoài, Ngọc Duy Vũ coi như là trụ cột trong nhà, vừa nghe Húc Vương giá lâm, đương nhiên phải nhanh chóng trở về nghênh đón.

Húc Vương gấp chiếc quạt trong tay lại, đôi mắt đen như ngọc nửa cười nửa không: “Người trở về thật đúng lúc. Ta còn lo quý phủ các người không có trụ cột, không lấy được ngựa ta không về đâu.”

Ngọc Duy Vũ vừa trở về, còn chưa rõ tình huống trước mắt, nghe xong không khỏi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì. Lúc này, Mộ thị vội nói: “Duy Vũ, là... là Tứ muội muội của người đắc tội với Húc vương gia, mang ngựa của Vương gia về nhà chúng ta.”

Tứ muội muội? Ngọc Duy Vũ như rụng mảy, ánh mắt ngay lập tức rơi trên người Ngọc Linh Lung.

Chỉ thấy thứ muội chưa từng gặp mặt đang đứng trong sảnh đường này một thân hồng sam, tựa như một đóa Phù Dung xinh đẹp rực rỡ đón ánh nắng mặt trời. Nàng lúc này lạnh lùng đón ánh mắt đang đánh giá mình của hắn, không chút sợ hãi.

Ngọc Duy Vũ thân là trưởng tử của Ngọc phủ, khí thế tự nhiên cũng không giống người khác, giờ phút này nhìn gương mặt của Ngọc Linh Lung không hề biết hối lỗi, nhất thời tức giận đứng lên: “Còn không nhanh quỳ xuống, nhận sai với Vương gia!”

Ngọc Linh Lung quét mắt nhìn hắn đầy khinh thường, đúng là có kiêu kiêu có ki tử, bất cứ việc gì cũng không thèm hỏi cho rõ xanh đỏ đen trắng, liền nhận định đây là lỗi của nàng. Không phải chỉ là một Vương gia thôi sao? Muốn nàng làm một quả hồng bị bóp nát, không có cửa đâu!

“Người tính làm gì? Dựa vào cái gì bắt ta quỳ?” Tiếng quát mắng đột nhiên vang lên khiến tinh thần Ngọc Duy Vũ bị chấn động, trợn mắt há hốc mồm.

“Người ——” Ngọc Duy Vũ vừa định mở miệng giáo huấn Ngọc Linh Lung thì Mộ thị đã chạy nhanh đến kéo áo hắn.

Ý tứ của Mộ thị là nha đầu Ngọc Linh Lung kia không dễ chọc, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng là Ngọc Duy Vũ lại hiểu lầm, nhớ tới bên cạnh còn có Húc Vương đang đứng xem náo nhiệt, Ngọc Duy Vũ nhất thời nhớ tới việc xấu trong nhà không thể để người khác biết, liền miễn cưỡng đè bức tức trong lòng xuống, quay đầu phân phó quản gia đứng bên ngoài: “Nhanh trả ngựa cho Vương gia!”

“Chậm đã!” Ngọc Linh Lung lạnh lùng mở miệng, “Để Húc Vương mang ngựa đi cũng được, nhưng hắn phải xin lỗi ta đã.”

Xin lỗi!?

Mọi người đứng trong phòng đều ngậm ngẫn cả người.

Ngọc Linh Lung đoạt ngựa của Húc Vương, thế mà lại còn muốn người ta xin lỗi mình?

Chỉ thấy một tia kinh ngạc lướt qua khuôn mặt của Húc Vương trong giây lát, ngay sau đó một nụ cười thần nhiên như có như không nhanh chóng thay thế: “Không biết Tứ tiểu thư dựa vào cái gì mà muốn bốn vương xin lỗi?”

Đúng vậy nha, Húc Vương thân phận cao quý, dù có đem trời dâm thủng vài lỗ cũng chẳng có ai dám nói nửa lời. Một Tứ tiểu thư thứ xuất nho nhỏ của Ngọc phủ, có bản lĩnh gì muốn hắn xin lỗi?

Không đợi Ngọc Linh Lung lên tiếng, Ngọc Duy Vũ đứng một bên đã không còn kiềm chế được, bước lên quát: “Con nha đầu không biết sống chết này, dám nói chuyện với Vương gia như vậy! Có tin hay không ta ——”

Không ai biết Ngọc Duy Vũ muốn làm gì, vì Ngọc Linh Lung đã ra tay nhanh như chớp, hung hăng tặng cho Ngọc Duy Vũ một cái bạt tai!

“Người dám nói với ta như vậy, ta xem người mới là kẻ không biết sống chết!”

Húc Vương rốt cuộc cũng được xem náo nhiệt, giờ phút này nhìn Ngọc Linh Lung gơ tay tặng cho Ngọc Duy Vũ một cái tát vang dội, không nhịn được cười to thành tiếng: “Thân thủ quả nhiên tốt. Khó trách đêm qua lại có thể một cước đá bay bốn vương xuống đất! Bốn vương thật sự thua khâm phục khấu phục rồi!”

Ngọc Duy Vũ đứng một bên trở mặt nhìn, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, không khỏi vừa tức vừa giận: “Ta xem người là chán sống rồi!”

Trong Ngọc phủ, ngay cả Mộ thị cũng không nỡ đánh hắn một cái, một con nha đầu ti tiện do vũ cơ sinh ra này dám đánh hắn sao!?

Ngọc Linh Lung cười lạnh. Đánh người thì sao? Ngay cả Mộ thị nàng còn đánh kêu cha gọi mẹ không xuống giường được, một Ngọc Duy Vũ thì tính là gì?

Cho dù thân thể này cùng Ngọc Duy Vũ có chung một nửa dòng máu, Ngọc Linh Lung cũng không có ý định coi hắn là ca ca của mình. Người thân cái gì? Đối tốt với nàng, xuất hiện bảo vệ nàng trong thời khắc quyết định, thế mới là người thân! Thế nhưng Ngọc Duy Vũ với Mộ thị giống nhau, kẻ xấu đến thì vội vàng muốn nàng gánh tội thay, người thân cái mẹ gì!?

Ngọc Duy Vũ rèn luyện trong quân đội đã vài năm, thân thể cũng được tính là cường tráng, vậy mà lúc này lại bị một tiểu nữ từ bạt tai ngay trước mặt Húc Vương cùng mẫu thân của mình, với hấn mà nói, đây quả thật là bị lăng nhục. Hấn lúc này đã hoàn toàn bất chấp cái gì gọi là việc xấu trong nhà không để người khác biết, bàn tay to nhắc lên chuẩn bị bắt lấy Ngọc Linh Lung.

Tiểu nha đầu này, không cho nàng biết tay, lại coi hấn là một kẻ bất lực!

Bàn tay trắng nõn của Ngọc Linh Lung khẽ đảo, chuẩn xác nắm lấy cổ tay Ngọc Duy Vũ. Ngọc Duy Vũ còn chưa kịp phản ứng, bụng đã trúng một cú đấm thật mạnh!

“Ngô ——” Ngọc Duy Vũ đau đớn kêu rên, co rút người lại. Hấn dù sao cũng là một nam nhân trẻ tuổi, trai tráng, một cú đấm này cũng chỉ là đá hấn đau một cái, nhưng không bị đẩy ngã. Chỉ là ngay sau đó, Ngọc Linh Lung xông tới, hung hăng vung tay chém lên cổ hấn một cái thật mạnh.

Lần này, Ngọc Duy Vũ ngay cả kêu cũng không kịp kêu, thân hình cao lớn đổ gục xuống mặt đất.

“Duy Vũ ——” Mộ thị thê lương hét chói tai, theo bản năng muốn xông lại. Thế nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngoan lệ như Tu La của Ngọc Linh Lung thì cứng nhắc dừng lại.

Con đau khắp người nhắc nhở nàng, thứ nữ này không bỏ đến thế nào.

Ngọc Linh Lung nâng chân lên, dẫm lên mặt Ngọc Duy Vũ. Đôi giày tơ lụa thêu sen tinh để đồ bạc không chút khách khí di di vài cái, khuôn mặt Ngọc Duy Vũ nhanh chóng xuất hiện vài vết màu đỏ dơ bẩn.

“Con mẹ ngươi muốn làm cái gì, dám đến tìm ta gây chuyện?” Thanh âm xinh đẹp vang lên, lại nồng đậm lãnh ý, “Từ chỗ nào đến, biến trở về chỗ đó. Đừng quên chuyện của lão nương!”

Ngọc Duy Vũ bị đánh đến mức thần chí mơ hồ, vẻ hung tợn mới vừa rồi đã sớm không còn một chút gì, giờ phút này hấn phải chật vật chịu không nổi mà té xuống đất, ngay cả mở miệng nói cũng không được.

Ngọc Linh Lung tao nhã thu chân về, đến lúc này mới ngẩng đầu, nét mặt sắc bén hướng về Húc Vương đang trầm mặc một bên:

“Ngươi! Còn muốn ngựa không?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chính là thật người, thì sao?

Ánh mắt của Húc Vương chậm rãi từ trên người Ngọc Duy Vũ ngược lên, dừng lại trên khuôn mặt của Ngọc Linh Lung, trong khoảnh khắc không rõ hi vọng.

Khuôn mặt của cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này đầy sát khí, đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh như thủy tinh lộ ra tia miệt thị nồng đậm, giống như là không đem Húc Vương gia như hấn vào trong mắt.

Mộ thị lòng đầy sợ hãi đứng tránh một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đừng nói là lên tiếng khuyên can.

Không khí trong phòng như ngưng đọng lại, không ai biết, phản ứng của Húc Vương sẽ như thế nào.

Chậm rãi thu chiếc quạt trong tay lại, Húc Vương mỉm cười: “Nếu Tứ tiểu thư thích con ngựa kia, bản vương sẽ tặng cho Tứ tiểu thư.”

Dứt lời, hấn tiêu sái đứng dậy, hướng về phía cửa chính, rất có ý tứ không hề truy cứu.

Thẳng khi đi đến cửa, hấn quay đầu, ánh mắt vốn trầm tĩnh lộ ra tia phức tạp, đánh giá Ngọc Linh Lung thật sâu.

“Ngươi, thật đặc biệt!”

Vô duyên vô cớ ném ra một câu, Húc Vương xoay người bỏ đi.

Đặc biệt? Ngọc Linh Lung hừ lạnh. Tiểu vương gia này là ăn no thừa hơi đi, là chưa thấy qua thiên kim tiểu thư nào anh dũng như nàng nên cảm thấy mới mẻ sao?

Bất quá, nàng cũng không rảnh rồi ngồi suy đoán tâm tình của Húc Vương. Khi Húc Vương đã đi xa, nàng cúi đầu nhìn Ngọc Duy Vũ còn nằm dưới đất không thể dậy nổi, lại quay sang nhìn Mộ thị run rẩy đứng bên cạnh, Ngọc Linh Lung nhếch môi cười lạnh.

“Phu nhân có phải là rất muốn đem ta đá ra ngoài hay không?”

Mộ thị cứ tưởng rằng chính mình bị đánh một trận, lại nghe Ngọc Linh Lung hỏi vậy, trở mắt đứng yên tại chỗ.

Đây không phải là vô nghĩa sao, nàng nằm mộng cũng muốn đem kẻ hung tính này ném ra cửa, chỉ là những lời này dù thế nào nàng cũng không dám nói ra khỏi miệng!

“Linh Lung à, ta... Ý của ta không phải vậy.” Mộ thị cố gắng tươi cười tìm cách lấy lòng, “Tình huống vừa rồi con cũng thấy đấy, Húc Vương gia đem người đến hỏi tội, ta cũng chỉ là cho hắn một ý kiến...”

“Cho nên người muốn đá ta ra ngoài, mặc cho người ta xử lý, để bảo vệ cả nhà bình an?”

Thân hình nhỏ nhắn của Ngọc Linh Lung ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, lại ẩn tàng một khí thế vô cùng lớn, đè ép không khí xung quanh đến mức Mộ thị và Ngọc Duy Vũ không thể nâng đầu lên nói.

Mộ thị ghen lời, trong quan niệm của nàng, nữ nhi trong một đại gia tộc là phải cống hiến cho gia tộc. Một thứ nữ xuất thân ti tiện như Ngọc Linh Lung, chỉ cần có thể giữ vững bình an cho gia tộc, bảo toàn đường quan bằng phẳng, hy sinh một thứ nữ nhỏ thì có gì quá đáng?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, Mộ thị làm như vậy cũng có gì lạ đâu.

Nhưng tại thời điểm gặp được Ngọc Linh Lung, quy luật này hoàn toàn mất tác dụng. Nàng cũng mặc kệ trước đây các người làm như thế nào, chỉ cần chạm đến an nguy cùng ích lợi của bản thân mình thì ai cũng đừng mong sống yên ổn.

Đối mặt với Mộ thị đang quần bách không biết phải trả lời thế nào, Ngọc Linh Lung khinh miệt nở nụ cười.

Nếu nàng vẫn là một thứ nữ thế gia vọng tộc như trước đây, đối với việc làm của Mộ thị, sợ là chỉ có thể đồng ý nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tùy ý để người khác nắm giữ vận mệnh của mình, tựa như sau khi Y Lan qua đời, con đường duy nhất của nàng là trở về Ngọc phủ, dựa vào Mộ thị mà sống.

Nhưng nàng không phải là Ngọc Linh Lung, nàng là Ngọc Mai – chị cả giới hắc đạo!

Đó là một thời đại lấy mạnh hiếp yếu, cá lớn nuốt cá bé. Nhiều năm sống trong giới hắc đạo đã khiến cho nàng nhìn thấu thế giới này, muốn sinh tồn chỉ có thể làm cho mình hung mạnh hơn, dựa vào người khác, sớm muộn gì cũng bị lợi dụng, thậm chí là hại chết.

Vận mệnh đem nàng tới Ngọc phủ, biến thành Ngọc Linh Lung, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tiếp nhận vận mệnh của Ngọc Linh Lung. Vô luận là ở trong hoàn cảnh nào, nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi bản thân, lại càng không tự ủy khuất chính mình!

Tựa như giờ phút này, nàng từ trên cao nhìn xuống, nhìn mẹ con Mộ thị, nhàn nhạt nói: “Các người xem ta không thuận mắt, ta nhìn các người lại càng không vừa mắt. Nếu như vậy, chúng ta làm một cái hiệp định: hàng tháng, các người đem năm trăm lượng bạc đến cho ta. Ta ở lại Phẩm Lan Uyển, không quấy rầy các người, các người cũng đừng đến làm phiền ta.”

Nếu đã đi tới cổ đại, nói thẳng ra thì vẫn tốt hơn, người đừng phạm ta, ta cũng sẽ không phạm người, hai bên không dính dáng đến nhau là tốt nhất. Nàng cũng lười tranh đấu cùng những người này, bởi những âm mưu quỷ kế mà các nàng ta có, với Ngọc Linh Lung mà nói cũng chỉ là những trò đùa nghịch của đám hài tử mà thôi.

Mộ thị kinh ngạc không nói được lời nào, một tháng năm trăm lượng!? Đây không phải là muốn lấy mạng của nàng sao? Ngọc Thiên Kiều – nữ nhi do nàng sinh ra tiền tiêu hàng tháng là hai mươi hai, Ngọc Thiên Phụng cùng Ngọc Thiên Liễu mỗi tháng cũng chỉ có mười hai, Ngọc Linh Lung này vừa mở miệng là đòi năm trăm lượng, đủ nuôi sống năm mươi thứ nữ!

Nhưng lời này nàng dám nói sao? Ngay cả con trai ruột làm hộ quân cũng bị Ngọc Linh Lung đánh quỵ rạp trên mặt đất, nàng dám cự tuyệt Ngọc Linh Lung sao?

Ngọc Linh Lung vắt chéo chân, nhàn nhã nhìn về mặt đau lòng của Mộ thị.

Những kẻ này muốn biến nàng thành công cụ, nàng cũng chẳng cần giữ cái gì gọi là hiếu khách với bọn họ nữa. Đêm qua đi Túy Tiên lâu ăn cơm rồi đi mua xiêm y tốn hết hai mươi lượng bạc, nàng cảm thấy năm trăm lượng không sai biệt lắm đủ cho nàng sống qua một tháng.

Nàng hiểu được một cái đạo lý, dù là cổ đại hay hiện đại đều giống nhau, có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi. Khi còn chưa biết tương lai nên thế nào, nàng quyết định làm cho Mộ thị xuất huyết nhiều một chút, coi như là cho ả ta một bài học nho nhỏ.

Chính là thịt bạc của người, người dám làm gì?

Mộ thị do dự nửa ngày mới cố lấy dũng khí, về mặt cầu xin nói: “Linh Lung, không phải ta không chịu cho con, chính là trong nhà tạm thời không có nhiều bạc như vậy. Lại nói, hôm qua cho con nhiều như vậy...”

Dưới ánh mắt sắc bén của Ngọc Linh Lung, thanh âm của mộ thị càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng cơ hồ không nghe rõ.

Ngọc Linh Lung lạnh lùng nhìn Mộ thị: “Người không vừa ý ta đòi nhiều!?”

Mộ thị vội vàng phủ nhận: “Không, không, không... Ý của ta là... Một tháng năm trăm lượng, trong nhà thật sự không có nhiều như vậy...”

Đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Ngọc Linh Lung, thanh âm của Mộ thị liền dừng lại.

Đến lúc này, Mộ thị còn dám cò kè mặc cả với nàng?

“Chê nhiều sao? Được, một tháng 1 ngàn lượng.” Ngọc Linh Lung vẫn đậm phong khinh thoỉ thoỉ móng tay hồng nhạt của mình, “Không cho, tối nay ta thiêu Ngọc phủ.”

Mộ thị ngã ngồi trên mặt đất, trong lòng giống như bị khoét mất một khối thịt lớn. Một ngàn lượng! Chỉ vì mình do dự trong chốc lát, số tiền liền tăng lên gấp đôi!

Hơn nữa, nhìn dáng điệu của Ngọc Linh Lung, Mộ thị tuyệt đối tin chuyện nàng ta nói muốn phóng hỏa đốt nhà không chỉ là uy hiếp ngoài miệng.

Mới có hai ngày, Ngọc gia đã bị giày vò người ngã ngựa đổ, nếu không trấn an Ngọc Linh Lung, nàng thật không dám tưởng tượng đến chuyện thứ nữ này có thể làm ra sự tình khủng bố nào.

Coi như là giải trừ xui xẻo đi, đáp ứng yêu cầu của nàng ta trước, nếu không nàng không dám nghĩ cuộc sống trước mắt của mình sẽ thế nào.

“Được...” Mẹ cả luôn luôn cao ngạo, luôn ngẩng cao đầu trước mặt thứ nữ, giờ phút này lại cúi đầu nói: “Trong vòng ba ngày, ta nhất định sẽ đem bạc đến Phẩm Lan Uyển.”

Ngọc Linh Lung đứng lên: “Tốt! Còn có, từ nay về sau, đừng trông nom chuyện của ta. Nếu không, ta tuyệt đối không tha thứ cho các người như ngày hôm nay đâu.”

Đầu Mộ thị rũ xuống, thân thể vì đau đớn cùng sợ hãi mà kịch liệt run rẩy. Hôm nay là tha tội mạng chưa? Mặt mũi của chính nàng trước mặt của Húc Vương đều mất hết, con trai nàng bị đánh ngã nằm bò trên mặt đất giờ phút này thân chí còn chưa rõ, vậy mà Ngọc Linh Lung còn nói đây là giờ cao đánh khẽ!?

Thứ nữ này, rốt cuộc là Sát Tinh đến từ nơi nào!?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ôm cây đọt thỏ

Bất tri bất giác, đêm đã buông xuống từ lúc nào.

Trong Phẩm Lan Uyển, Huyền Thảo nhìn hoàng hôn mà đứng ngồi không yên, vừa rồi đầu bếp nữ mới tới làm xong đồ ăn, mời Huyền Thảo nếm thử hương vị, nàng cũng không biết vị thế nào.

Tiếng khóc đêm qua như quỷ mỵ không biết từ đâu mà đến, vẫn cứ quanh quẩn trong đầu nàng, làm cho nàng càng thêm sợ hãi, nhìn đến bộ dáng không thêm để ý của Ngọc Linh Lung, khiến cho nàng muốn hỏi mà không dám mở miệng, trong lòng lại càng không yên.

Mất thấy đêm tối vắng lặng một lần nữa bao phủ Phẩm Lan Uyển, bất an trong lòng Huyền Thảo cũng đạt tới cực hạn.

Đêm nay, tiếng khóc khủng bố kia sẽ không đến chứ!?

Trời vừa tối, Ngọc Linh Lung cho gọi tất cả mọi người trong Phẩm Lan Uyển tụ tập lại, ban ngày Huyền Thảo ra ngoài mượn vài nữ đầu bếp, giờ phút này tất cả đều đã ở chính sảnh.

Ngọc Linh Lung ngồi trên ghế, chậm rãi thoỉ thoỉ ly nước trà ấm áp, nàng lúc này đã thay sang một bộ xiêm y bằng gấm thêu một đôi Mọc Lan xanh, khuôn mặt thanh tú hiện ra dưới ánh nến, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến người đối diện không khỏi sinh ra lòng sợ hãi.

Vài nữ đầu bếp mới tới không rõ tính tình của chủ tử mới, lại không biết khuya như vậy chủ tử gọi các nàng tới làm gì, nhất thời không dám cất tiếng.

Ngọc Linh Lung uống ngụm trà, mới chậm rãi mở miệng: “Các người nếu theo ta, làm việc cho tốt, ta tuyệt đối không bạc đãi các người. Bất quá nếu có người hai lòng, đừng trách ta không khách khí!”

Nhóm đầu bếp nữ mới cũng có chút kinh nghiệm, hiểu được khi theo một chủ tử mới, đều có thể bị đánh nếu không làm tốt, vội vàng cung kính đáp lời.

“Cũng khéo, đêm nay vừa vặn ta muốn dùng người, để xem các người có chịu tận lòng hay không.”

Nói xong, Ngọc Linh Lung đưa mắt nhìn Huyền Thảo đứng bên cạnh, Huyền Thảo liền rút ra hai đỉnh bạc đặt lên bàn. Dưới ánh đèn cây, đỉnh bạc phát ra tia ngân quang nhàn nhạt, nhóm nữ đầu bếp trong phòng đồng loạt mở to hai mắt nhìn.

“Chịu! Nô tỳ chịu!” Một nữ đầu bếp nóng vội mở miệng cười, “Tứ tiểu thư có chuyện gì xin cứ việc phân phó, nhóm nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực!”

Ngọc Linh Lung mỉm cười, nhìn về phía người vừa nói: “Ngươi tên gì?”

Nữ đầu bếp kia đáp: “Hồi bẩm Tứ tiểu thư, nô tỳ tên Mã Trường Canh.”

Mã Trường Canh? Có chút thú vị.

Ngọc Linh Lung gật gù đầu: “Được, về sau cho ngươi coi quản phòng bếp.”

Mã Trường Canh nhất thời thụ sủng nhược kinh, vài nữ đầu bếp còn lại không khỏi âm thầm hối hận chính mình không mở miệng trước.

Cũng chỉ là tiên phong biểu đạt lòng trung thành thôi, lại được làm quản sự phòng bếp, phải biết rằng đây chính là một cái chức vụ béo bở nha!

Đem thần tình phức tạp của từng người vào trong mắt, Ngọc Linh Lung ung dung thản nhiên rũ mi mắt xuống.

Nàng vừa mới bước tới cổ đại, trừ bỏ Huyền Thảo, cũng không có một người có khả năng làm việc cho nàng. Toàn bộ hạ nhân trong Ngọc phủ, một người nàng cũng không tin. Nếu muốn bồi dưỡng thế lực của mình, thì phải bắt đầu từ giờ.

Tựa như vừa rồi, tuy là nàng cho Mã Trường Canh làm quản sự, nhưng là nhấn nhủ cho mọi người một điều: người nào nguyện ý làm việc cho nàng, nàng sẽ không bạc đãi.

Chỉ có thưởng phạt phân minh, mới có thể cho người khác cam tâm tình nguyện trung thành với mình, mới có thể củng cố địa vị của chính mình.

Ngọc Linh Lung hắng giọng một cái nói: “Đêm nay, đại khái sẽ có người đến Phẩm Lan Uyển của chúng ta làm khách, mọi người vất vả một chút, chiêu đãi người ta một chút.”

Hóa ra chỉ đơn giản như vậy, nhóm nữ đầu bếp yên lòng, Mã Trường Canh lại càng lớn tiếng: “Tiểu thư yên tâm, nhóm nô tỳ nhất định xuất toàn lực, chiêu đãi khách quý của tiểu thư thật tốt.”

“Không cần như vậy” Ngọc Linh Lung nhàn nhạt cười, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ ra tia hào quang khiến người khác rét lạnh, “Các ngươi chỉ cần làm một chuyện, canh giữ tất cả các góc trong viện, đem khách quý của chúng ta vào đây.”

Mã Trường Canh càng nghe đầu càng mờ mịt: “Ý của tiểu thư là...”

Ngọc Linh Lung lãnh đạm vuốt ve đỉnh bạc trong tay, chậm rãi mở miệng: “Ta nói, đêm nay, các ngươi canh giữ ở các góc tối, trông thấy người lạ liền mang vào đây cho ta. Vô luận là ai, cũng không được buông tha!”

Chuyện ma quái trong sân nếu là do người, như vậy người khởi xướng nhất định sẽ đến xem kết quả, việc nàng cần làm, chính là ôm cây đợi thỏ.

Nàng cũng không tin, không bắt được kẻ cố ý làm ra về huyền bí này!

“Ai bắt được, hai mươi lượng bạc này chính là của người đó!”

Gương mặt của nhóm nữ đầu bếp trong phòng lập tức lộ ra tia kinh hi. Hai mươi lượng bạc nha, đây chính là tiền công nhiều năm của các nàng!

Có trọng thưởng, tất có dũng phu (hiểu nôm na là người dũng cảm, tận tâm tận sức), tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử, Mã Trường Canh lại liên tục trả lời: “Tiểu thư yên tâm, nhóm nô tỳ nhất định mở mắt thật to, chỉ cần kẻ kia dám đến, nhóm nô tỳ tuyệt đối không để ả chạy mất!”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu: “Tốt! Bắt được, lập tức dẫn vào đây cho ta!”

Thân ảnh tao nhã đứng dậy, Ngọc Linh Lung đi vào phòng trong.

Buổi tối còn có một trận quan trọng, nàng phải giữ sức, thu thập kẻ trốn trong tối kia thật tốt.

Đêm, càng lúc càng khuya.

Trong lúc mơ ngủ, tiếng khóc mơ hồ kia không biết từ khi nào lại truyền đến, như hình vôi bóng tiến vào trong tai, như thế nào cũng thoát không được. Thanh âm kia khi thì u oán, khi thì sắc nhọn như ma quỷ, dày đặc bao phủ Phẩm Lan Uyển.

Trong phòng ngủ, Ngọc Linh Lung đã sớm tỉnh, đôi mắt sáng ngời. Huyền Thảo canh giữ bên cạnh vẫn không dám mở mắt giờ phút này gắt gao cắn chặt môi, sợ chính mình hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

Bên ngoài sân, bỗng vang lên tiếng kêu thật lớn của Mã Trường Canh: “Kẻ nào!?”

Ngay sau đó liền truyền đến một loạt những tiếng bước chân hỗn loạn, Ngọc Linh Lung phút chốc xoay người bước xuống giường đi ra ngoài, Huyền Thảo vội vàng cầm lấy áo ngoài của Ngọc Linh Lung, theo sát phía sau nàng.

Chẳng lẽ thật sự có người giả thân giả quý?

Ngọc Linh Lung vừa bước đến chính sảnh, liền nghe thấy thanh âm hỗn độn từ ngoài sân truyền đến: “Bắt được rồi, bắt được rồi!”

Mã Trường Canh thở hồng hộc chạy vào phòng: “Tiểu thư thật đúng là thần cơ diệu toán, đám người nô tỳ canh giữ hơn nửa đêm, quả nhiên bắt được một nha đầu lạ mặt!”

Ngay sau đó, vài nữ đầu bếp túm tay có, nắm bả vai cũng có, ngay cả dây đai lưng cũng kéo, lôi một nữ tử trẻ tuổi một thân mặc y phục nha hoàn bước vào.

Ai cũng nhanh nhồm nhanh miệng kể công: “Hồi bẩm Tứ tiểu thư, là nô tỳ phát hiện trước!”

“Là nô tỳ bắt được đầu tiên!”

“Không phải nô tỳ cho nàng một bạt tai, nàng đã sớm chạy —”

Ngọc Linh Lung khoát tay, mọi người lập tức im lặng, khuôn mặt háo hức mong chờ được thưởng công.

“Yên tâm, ai cũng được thưởng.” Nói xong, tầm mắt của Ngọc Linh Lung rơi vào trên người nha hoàn vừa bị kéo vào vẫn đang cúi đầu.

“Thế nào, dám làm lại không dám nhận sao?”

Dưới ánh nến, đôi mắt Ngọc Linh Lung khẽ lưu chuyển, tựa như nước trong hồ trong veo và gọn sóng, mang theo cơn khí rét lạnh: “Nói! Ngươi là ai?”

Nghe được thanh âm lạnh thấu xương của Ngọc Linh Lung, nha hoàn kia đột nhiên quỳ rạp xuống đất, thanh âm run run cất lên: “Tứ tiểu thư tha mạng, nô tỳ là bị chủ tử phái tới xem thử một chút, nô tỳ cái gì cũng không biết.”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Ngẩng đầu lên!”

Nha hoàn đang quỳ kia run rẩy nâng mặt, người xung quanh còn chưa kịp lên tiếng, Huyền Thảo đứng một bên bỗng nhiên kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

“Là ngươi!?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lừa ta? Bỏ chết ngươi!

Ngọc Linh Lung nhìn gương mặt thanh tú xa lạ kia, khẽ chau mày: “Huyền Thảo, em biết nàng ta?”

Huyền Thảo vội nói: “Tiểu thư, đây là nha hoàn trong viện của Tam tiểu thư, gọi là Lăng Giác.”

Ngọc Linh Lung đánh giá tiểu nha hoàn đang kinh sợ không thôi, nàng là do Ngọc Thiên Liễu phái tới? Thế là có ý tứ gì?

“Vậy sao? Ngươi là nha hoàn của Ngọc Thiên Liễu? Nàng ta phái ngươi tới làm gì?”

Dưới ánh mắt tràn ngập nhuệ khí của Ngọc Linh Lung, Lăng Giác lại càng run hơn trước, nước trong hốc mắt ngày càng nhiều, lắp bắp nói: “Tam, tam tiểu thư là sai nô tỳ đến Phẩm Lan Uyển xem thử...”

“Xem cái gì?” Ngọc Linh Lung tiếp nhận tách trà nóng Huyền Thảo bưng đến, vân đạm phong khinh hỏi: “Đến xem ta đã chết hay chưa?”

Lăng Giác sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu, đầu đập bang bang trên mặt đất: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám!”

“Không dám? Ta coi lá gan của ngươi cũng thật lớn.” Ngọc Linh Lung cười lạnh, “Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện ma quỷ trong viện này sao? Một mình ngươi hơn nửa đêm chạy đến đây, chẳng phải là lá gan rất lớn sao?”

Động tác đập đầu của Lăng Giác ngưng trệ trong nháy mắt, toàn thân nàng ta lúc này nằm rạp trên mặt đất, kịch liệt run rẩy: “Nô tỳ... Nô tỳ không biết...”

Không đợi nàng nói thêm, tách trà trong tay Ngọc Linh Lung chớp mắt đã bay đi, nặng nề nện lên người Lăng Giác!

“Ngươi không biết!? Ngươi cái gì cũng không biết, hơn nửa đêm lại dám chạy đến một tòa viện đầy chuyện ma quỷ xem nào nhiệt? Ngươi cái gì cũng không biết lại dám đến đùa với ta!?”

Nàng không tin, huyền não trong Ngọc phủ hai ngày qua lớn như vậy, tiểu nha hoàn này một chút cũng không nghe đến lợi hại của nàng? Dám lên lút đến, tiểu nha đầu này còn dám giả bộ đáng thương trước mặt nàng!?

Nước trà nóng hồi hắt lên người Lăng Giác, khiến nàng ta tức khắc hét chói tai: “Tứ tiểu thư tha mạng! Nô tỳ nói, nô tỳ cái gì cũng nói!”

Lăng Giác lau lau nước mắt, thanh âm đứt quãng: “Là... là Tam tiểu thư nói, trong Phẩm Lan Uyển có nhiều chuyện ma quái, không biết Tứ tiểu thư ở chỗ này thế nào, liên... liên sai nô tỳ vụng trộm đến xem...”

Nhìn Lăng Giác hoảng sợ không thôi quỳ rạp trên mặt đất, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên nở nụ cười.

Được lắm, xem ra tất cả mọi người đều biết chuyện ma quỷ ở Phẩm Lan Uyển, chỉ có nàng là không!

Lúc Mộ thị sai Thôi ma ma dẫn nàng đến tòa viện này, nàng cũng đã mơ hồ cảm nhận được có điểm kì lạ. Dù sao nàng cũng chỉ là một thứ nữ, hơn nữa lại từng hung hãn thu thập Mộ thị, Mộ thị làm sao có thể thông khoái an bài cho mình một tòa viện sạch sẽ ngay ngắn như thế này được? Hóa ra là cho nàng một tòa viện ma quái không ai dám ở!

Lăng Giác còn chưa nói xong, Ngọc Linh Lung bỗng mở miệng cắt ngang: “Ngươi đúng là do Ngọc Thiên Liễu phải tới?”

Trên mặt Lăng Giác thoáng hiện ra một tia kinh hoàng, nháy mắt một cái lại cúi đầu thật sâu: “Nô tỳ là người của Tam tiểu thư, đương nhiên phải nghe Tam tiểu thư phân phó.”

Ngọc Linh Lung chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Lăng Giác, chăm chú đánh giá nha hoàn đang không ngừng run rẩy trước mặt.

Thanh âm nhàn nhạt của nàng so với tuyết động trên núi Thiên Sơn còn lạnh hơn: “Ngươi cho rằng ta rất ngu, dễ lừa lắm phải không?”

Nghe thấy lời nói của Ngọc Linh Lung, Lăng Giác sợ hãi, ngay lập tức đầu đập bình bình như đập tội trên mặt đất: “Tứ tiểu thư, người tha cho nô tỳ đi! Lời của nô tỳ đều là sự thật a! Chính là Tam tiểu thư phải nô tỳ đến nhìn, còn những cái khác, nô tỳ cái gì cũng không biết!”

“Đáng khen cho một con nha đầu nhanh mồm nhanh miệng!” Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, xoay người ngồi lên ghế, lạnh lùng nói: “Người đâu!”

“Dạ!” Đám người Mã Trường Canh ngay lập tức đồng thanh đáp.

“Đi lấy chậu than đến đây!” Ánh mắt Ngọc Linh Lung sắc nhọn như đao thép đang mài xương, “Miệng hoa ngôn xảo ngữ như thế này, giữ lại làm gì? Cho cái miệng ả lên than lửa, cho ả vĩnh viễn không nói ra lời nữa!”

(Hoa ngôn xảo ngữ: Lời ngon tiếng ngọt)

“Dạ!” Sớm đã bị thủ đoạn ác liệt của Ngọc Linh Lung dọa sợ tới mức hãi hùng, mọi người cung kính trả lời, bận rộn đi lấy chậu than.

“Tứ tiểu thư tha mạng!” Lăng Giác sợ tới mức thanh âm biến đổi, miệng còn gào khóc thật to, “Thật sự là Tam tiểu thư sai nô tỳ đến, nô tỳ là nghe chủ tử phân phó ——”

Chậu than rất nhanh được bê vào, than lửa nóng cháy lớp lớp trong chậu than đen xì, hơi ấm trong phòng đột nhiên tăng cao, thế nhưng lại ngăn không được mọi người trong phòng cảm thấy một tia hàn ý thật sâu.

Gương mặt thanh tú của Ngọc Linh Lung mỉm cười nhìn chậu than đang bùng cháy, lại giống như một tầng sương lạnh bao trùm tất cả.

Mắt diếc tai ngơ với lời cầu xin tha thứ của Lăng Giác, Ngọc Linh Lung tự tay dùng cặp gấp than, gấp lên một khối than đang cháy hừng hực, không chút khách khí hướng về phía mặt Lăng Giác đâm thẳng tới.

“A!” Lăng Giác sợ hãi liên tục lùi về phía sau, nét mặt như bị khủng bố, tràn đầy sợ hãi, “Tứ tiểu thư tha mạng a ——”

Than lửa nóng hằm hập lướt qua một bên tai Lăng Giác, lửa bén vào một bên tóc ả, một thanh âm vang lên, thoáng cái, mùi tóc cháy đã lấp đầy không khí!

Có thể tượng tưởng được, nếu lửa nóng rơi vào trên mặt Lăng Giác thì sẽ có kết quả gì!

“Trốn cái gì mà trốn?” Trong ánh lửa đỏ rực, gương mặt Ngọc Linh Lung vô cùng tàn bạo, “Trốn nữa, ta đem cả mặt ngươi thiêu cháy, cho con mẹ ngươi cũng không nhận ra được người!”

“Ô ô... Tứ tiểu thư tha mạng...” Trong nháy mắt, hơi nóng hừng hực kia thiêu hủy toàn bộ lý trí cuối cùng còn sót lại của Lăng Giác, “Nô tỳ biết sai rồi, cầu xin Tứ tiểu thư tha mạng! Nô tỳ không dám nói dối nữa!”

Đám người Huyền Thảo đứng một bên kinh ngạc tròn mắt nhìn, Lăng Giác thật là đang nói dối!?

Nhưng mà làm sao Ngọc Linh Lung lại biết được!?

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Ngọc Linh Lung cầm cặp gắp than, từ từ đem than củi đã muốn biến thành màu đen thả lại chậu than.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ Ngọc Linh Lung buông tha cho Lăng Giác như vậy, Ngọc Linh Lung lại gắp lên một khối than lửa khác.

“Cái kia lạnh rồi, ta đổi cho ngươi một miếng nóng hơn.”

Hơi nóng dâng lên trước mặt Lăng Giác, Lăng Giác giờ phút này bị dọa đến nỗi muốn động cũng không được, đôi mắt gắt gao chăm chăm nhìn khối lửa đỏ, tựa như thể sắp chết ngất.

“Nô tỳ... nô tỳ là do Nhị tiểu thư phái tới!” Cùng với một tiếng kêu thê lương thật to, Lăng Giác sụp đổ, “Là Nhị tiểu thư sai nô tỳ đến xem Tứ tiểu thư thế nào! Còn nói nếu nô tỳ không cẩn thận bị phát hiện thì bảo nô tỳ là nghe Tam tiểu thư phân phó! Như vậy Tứ tiểu thư sẽ đi thu thập Tam tiểu thư, không trách tội lên đầu Nhị tiểu thư —”

Cặp gắp than trong tay Ngọc Linh Lung rút cuộc cũng đình chỉ di động, nhìn chăm chăm gương mặt vô cùng hoảng sợ của Lăng Giác, nàng nhếch môi cười lạnh: “Còn gì nữa không?”

“Chuyện ma quỷ cũng là do Nhị tiểu thư làm! Là Nhị tiểu thư sai nô tỳ ra ngoài mua sáo sắt, đặt ở chỗ đầu gió ngoài hành lang, chỉ cần có gió sẽ phát ra tiếng ô ô —”

Lăng Giác phủ phục dưới chân Ngọc Linh Lung, nước mắt ràn rụa: “Tứ tiểu thư tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa!”

Ngọc Linh Lung chậm rãi đứng dậy, ngồi lên ghế thái sư, thanh âm không chút hơi ấm, “Vì cái gì Ngọc Thiên Phụng muốn giả thần giả quỷ ở Phẩm Lan Uyển?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chờ cá mắc câu

Lăng Giác như thể đem tất cả triết để nói ra: “Phẩm Lan Uyển trước đây là chỗ ở của Nhị tiểu thư cùng Lan di nương. Sau khi Lan di nương qua đời, Nhị tiểu thư không muốn người khác đến đây ở nên động tay động chân trong viện, khiến cho mọi người đều cho rằng Phẩm Lan Uyển có ma quỷ —”

Nghe xong lời Lăng Giác nói, Ngọc Linh Lung khẽ nheo mắt.

Đơn giản như vậy sao?

Từ trong lời của Lăng Giác, không khó để đoán Lan di nương kia là mẹ ruột của Ngọc Thiên Phụng, sớm đã mất rồi. Ngọc Thiên Phụng không muốn người khác đến tòa viện mà mẹ ruột của mình đã từng ở nên mới ngấm ngầm tạo ra mấy chuyện ma quỷ này.

Chẳng lẽ chỉ vì tư tâm của Ngọc Thiên Phụng? Chẳng lẽ bản thân mình là do thần xui quỷ khiến vô tình làm vật hi sinh?

Trực giác nói cho Ngọc Linh Lung biết, mọi chuyện cũng không hề đơn giản như vậy.

Nhưng nhìn đến bộ dạng Lăng Giác bị dọa đến mức thành khẩn như vậy, Ngọc Linh Lung biết, nha hoàn này cũng biết biết nhiều đây thôi.

Nghĩ cũng đúng, Ngọc Thiên Phụng nếu có thể lợi dụng nha hoàn của Ngọc Thiên Liễu làm việc cho mình, sao có thể để cho Lăng Giác biết mục đích thật sự?

Xem ra, tranh đấu trong nhà, không phải muốn tránh là có thể tránh. Chẳng qua chỉ vì bản thân mình thu thập Ngọc Thiên Liễu một lần, đã bị Ngọc Thiên Phụng ghi nhớ trong lòng, thậm chí muốn lợi dụng nàng đánh Ngọc Thiên Liễu.

Mấy cái tâm tư quanh quanh quẩn quẩn của tiểu cô nương này, thật đúng là khiến người khác khó lòng phòng bị.

Nhìn bộ dáng trầm tư của Ngọc Linh Lung, Lăng Giác trong lòng run sợ, không biết Tứ tiểu thư ra tay độc ác này muốn xử trí mình thế nào. Lăng Giác hoảng sợ, lê gối về phía trước, gục dưới chân Ngọc Linh Lung, khóc rống lên: “Van cầu Tứ tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ không dám nữa!”

Coi như là Ngọc Thiên Phụng có thể dùng ngân lượng thu mua nàng, nhưng nhiều bạc hơn nữa, cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình! Tứ tiểu thư này ngay cả một chủ mẫu như Mộ thị cũng dám đánh, một nha hoàn nhỏ nhỏ như mình có là cái gì? Lăng Giác hoàn toàn tin, Tứ tiểu thư tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với nàng.

Ngọc Linh Lung nhìn Lăng Giác bị dọa đến mức hồn phi phách tán, khoe miệng thoáng hiện lên một chút ý cười.

Muốn lợi dụng nàng? Được! Nàng muốn nhìn ngược lại xem, Ngọc Thiên Phương này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

Mộ thị nằm trên giường, toàn thân đau xót khiến nàng lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được. Tiền ma ma một bên chăm sóc bụng chén qua, thanh âm buồn rầu nói: “Phu nhân, tới giờ uống thuốc rồi.”

Tầm mắt Mộ thị dừng lại trên khuôn mặt băng đầy vôi trắng của Tiền ma ma, nhất thời cảm thấy bi thương, thiếu chút nữa thì khóc thành tiếng: “Ta đây tạo nên cái nghiệp gì mà lại mang một con Sát Tinh trở về!”

Tiền ma ma mơ mơ hồ hồ an ủi Mộ thị: “Phu nhân đừng gấp, việc gì cũng có cách giải quyết. Người uống thuốc trước đi.”

Lời nói cứng nhắc như vậy sao có thể lay chuyển được Mộ thị, Mộ thị cảm thấy như bị mắc xương trong cổ họng, nuốt thế nào cũng không trôi, nàng đẩy chén thuốc ra, nước mắt không nhịn được thi nhau chảy xuống: “Người nói mới có mấy ngày trong phủ đã biến thành cái dạng gì!? Ngay cả Vũ nhi cũng bị thương, đến giờ còn chưa tỉnh. Còn tình hình bên Húc Vương gia còn chưa biết thế nào, ngộ nhờ trách tội xuống dưới, ta phải ăn nói thế nào với lão gia đây!?”

Đám người Tiền ma ma nghe xong cũng cảm thấy chua xót. Đúng vậy a, đầu tiên là người của Mộ thị, sau đó là Mộ thị toàn thân bị đánh đến mức xuống giường không nổi, ngay cả nam trưởng trong nhà là Ngọc Duy Dũ cũng bị Ngọc Linh Lung đánh tới nổi bây giờ còn chưa tỉnh. Bao nhiêu tâm phúc của Ngọc phủ đều đã ngã xuống, còn ai có thể chủ trì đại cục đây?

Mộ thị càng nghĩ càng đau đầu: “Đều là do con nha đầu Ngọc Linh Lung làm loạn! Biết trước nó là một con nha đầu chanh chua đánh đá như vậy, ta không nên mềm lòng thu vào phủ!”

Tiền ma ma nói: “Mấy ngày đầu Tứ tiểu thư mới tiến phủ còn hiền lành thành thật, ai nghĩ được tính tình của nàng ta lại như vậy!”

Song Đào đứng một bên oán hận nói: “Nàng ta chẳng qua là giả bộ mà thôi!”

Tiền ma ma nghĩ nghĩ, nói: “Đúng vậy, vài ngày đầu còn không có chuyện gì, chính là từ khi phu nhân nói muốn dùng máu của nàng làm giải dược cho Lục tiểu thư, nàng ta giống như là đột ngột thay đổi. Một khắc trước còn nằm trên mặt đất, động cũng không động được. Đào mất một cái, lại giống như cùng quỷ thần nhập làm một, đem nhóm nô tỳ đánh toi tã! Ôi a..khiến cho nô tỳ đau —”

Lông mày Mộ thị nhíu chặt: “Người nói cái gì?”

Tiền ma ma đáp: “Nô tỳ nói, Tứ tiểu thư đào mất một cái liền xuất ra công phu đánh đám nô tỳ, giống như là có quỷ thần nhập vào người —”

Đôi mày của Mộ thị trong nháy mắt giãn ra, như thể đột nhiên hiểu được điều gì: “Đúng! Quỷ nhập vào người! Nha đầu kia nhất định là bị quỷ nhập vào người!”

Mộ thị càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là nguyên nhân. Khi Ngọc Linh Lung mới vào phủ, nàng cũng lười quan tâm. Chuyện hạ nhân xem thường nàng ta, nàng cũng mắt nhắm mắt mở coi như không thấy. Dù sao cũng chỉ là một thứ nữ thôi, không đối chết là được, làm gì có ai có lòng quan tâm tới nàng ta. Đối với chuyện Mộ thị làm như không thấy cùng với sự ngược đãi của hạ nhân Ngọc phủ, Ngọc Linh Lung kia ngay cả cái rắm cũng không dám phóng. Thế nhưng từ khi bị bọn họ cạo cấn, Ngọc Linh Lung liền thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, ra tay tàn nhẫn, chẳng có một nửa đáng vẻ của tiểu thư khuê các.

Cùng một người, trong nháy mắt, sao có thể thay đổi lớn như vậy được? Ngọc Linh Lung nhất định là bị quỷ ám!

Trong lòng Mộ thị vô cùng hối hận, lẽ ra nàng nên sớm nghĩ đến điều này mới phải. Nếu sớm nhìn ra Ngọc Linh Lung bị quỷ ám, nàng sẽ thật nhanh đi mời bà đồng đến đuổi quỷ, mấy chuyện kia cũng sẽ không phát sinh, chính mình cũng sẽ không bị biến thành bộ dạng như hiện tại.

Mộ thị nắm chặt tay, nặng nề đập xuống giường: “Người đâu! Nhanh đi mời bà đồng giỏi nhất đến đây! Chỉ cần đuổi được con ác quỷ này, tốn bao nhiêu bạc cũng được!”

Tại Phẩm Lan Uyển...

Huyền Thảo hầu hạ Ngọc Linh Lung rửa mặt, nhìn không được lo lắng hỏi: “Tiểu thư, chuyện này liền quên đi như vậy sao?”

Đối với chuyện Ngọc Linh Lung để cho Lăng Giác một cọng lông cũng không hào tổn chạy đi, Huyền Thảo cứ canh cánh trong lòng. Nàng không quên, đêm hôm qua bản thân bị dọa thành cái dạng gì. Tất cả đều do Lăng Giác giả thần giả quỷ a!

Ngọc Linh Lung dùng khăn khô lau mặt, lãnh đạm nói: “Sáo sất kia đã mang đi rồi, chuyện ma quỷ cũng chỉ là chuyện giả dối, em còn muốn thế nào nữa?”

“Nhưng mà...” Huyền Thảo bĩu mồm, vẻ mặt đầy bất mãn, “Nô tỳ cảm thấy, vẫn là nên giáo huấn nha đầu kia một chút!”

Hai ngày nay đi theo Ngọc Linh Lung, lá gan Huyền Thảo cũng lớn lên không ít. Huyền Thảo nghĩ không ra, với Mộ thị và Húc Vương gia, tiểu thư đều có gan vừa đánh vừa mắng, thế nhưng với một nha hoàn nho nhỏ giả thần giả quỷ như Lăng Giác, tiểu thư sao có thể một câu cũng không thèm nói mà bỏ qua?

“Giáo huấn như thế nào? Đánh nàng ta một cái sao?” Ngọc Linh Lung đưa tấm khăn cho Huyền Thảo, cảm thấy có chút buồn cười, “Đánh nàng ta thì làm sao? Cho dù đánh chết, với chúng ta có lợi gì?”

Huyền Thảo nghẹn lời, nàng cũng chỉ là cảm thấy có chút bức bối nên nói thế thôi, nhưng mà tiểu thư nói cũng đúng. Nếu thật sự đánh Lăng Giác, trừ bỏ hết giận, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Ngọc Linh Lung nhìn gương mặt thất vọng của Huyền Thảo, khóe miệng gọi lên một chút ý cười như có như không: “Yên tâm, bố cục ta sắp xếp tốt lắm, chọc đến người của chúng ta, nhất định sẽ không sống yên ổn qua ngày.”

Một câu nói ra khiến Huyền Thảo cao hứng vô cùng, lại nhớ tới điều khiến bản thân nghi hoặc nửa ngày, Huyền Thảo tò mò hỏi: “Đúng rồi, tiểu thư, làm sao tiểu thư biết được Lăng Giác không phải là do Tam tiểu thư phái tới?”

Lăng Giác rõ ràng là nha hoàn của Ngọc Thiên Liễu, nhưng tiểu thư làm sao lại biết Lăng Giác không phải do Ngọc Thiên Liễu phái tới?

Ngọc Linh Lung ngồi trên giường, nhìn Huyền Thảo ngồi xổm xuống đất cời giày cho mình, nói: “Thứ nhất, những kẻ bị bắt ngay tại chỗ thường sẽ có vài câu nguy biện giải vây cho mình, nhưng Lăng Giác ngay tập tức khai là do Ngọc Thiên Liễu phái tới, điểm này không bình thường. Thứ hai, chuyện ma quái là do có người cố ý, có thể bày ra một bố cục như vậy, khẳng định kẻ này có chút thông minh, mà Ngọc Thiên Liễu, em cũng từng gặp qua rồi đấy, nàng ta là người có thể có chút cơ mưu này sao? Nếu nàng ta có chút trí khôn này, sẽ không bị ta cho nuốt cả một bụng nước bẩn.”

Huyền Thảo bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tiểu thư, người thật sự là quá thông minh. Vậy kế tiếp chúng ta làm thế nào?”

Ngọc Linh Lung nằm trên giường, đôi mắt sâu thẳm nhìn hoa văn phức tạp ở thành giường, mơ hồ lộ ra tia hàn ý: “Điều chúng ta hiện tại phải làm, chính là chờ cá mắc câu.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Người hiểm, ta còn độc hơn!

Ở kinh thành, phủ Ngọc tướng quân cũng không được tính là một tòa nhà lớn cho lắm. Mặc dù Ngọc Thiên Phụng và Ngọc Thiên Liễu đều là tiểu thư của Ngọc phủ, nhưng không thể ở riêng một mình, mà là được Mộ thị an bài ở cùng một viện, Ngọc Thiên Phụng ở sương phòng phía đông, Ngọc Thiên Liễu thì được ở một nơi rộng rãi hơn một chút, sương phòng phía tây.

Ngọc Thiên Phụng cùng Ngọc Thiên Liễu ở cùng nhau, quan hệ cũng thân thiết hơn một ít, mâu thuẫn nhỏ thì tránh không được, nhưng bình thường coi như cũng không có khó khăn gì. Hơn nữa lại có cùng địch nhân là Ngọc Linh Lung, quan hệ của hai tỷ muội về sau lại thân mật hơn không ít.

Hôm nay trời vừa sáng, Ngọc Thiên Phụng đã bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, lười biếng rời khỏi giường, gọi tiểu nha hoàn hầu hạ bên người tới hỏi: “Bên ngoài có tiếng gì, sao lại ầm ỹ như vậy?”

Tiểu nha hoàn đáp: “Là Tam tiểu thư muốn đi vấn an phu nhân. Mới sáng sớm, đã kêu người múc nước rửa mặt chải đầu, lại muốn tìm xiêm y, người bên kia đều bận rộn rộn!”

Ngọc Thiên Phụng nhíu mày, Mộ thị bình thường đối với mấy thứ nữ các nàng cũng không quan tâm quá nhiều, sao hôm nay Ngọc Thiên Liễu bỗng dưng lại muốn qua thăm?

Nhớ tới ván cờ đêm qua mình sắp đặt, Ngọc Thiên Phụng đột nhiên ngồi dậy: “Mau lấy nước cho ta, ta muốn qua gặp Tam muội muội.”

Rất nhanh, Ngọc Thiên Phụng mang theo nha hoàn Xuân Yên bên người ra khỏi cửa.

Vừa ra đến cửa, nàng liền nhìn thấy Lăng Giác đang bung một chậu nước, từ trong hành lang gấp khúc bước vội tới.

Ngọc Thiên Phụng dùng ánh mắt ra hiệu cho Xuân Yên phía sau, Xuân Yên hiểu ý, vội đề cao thanh âm nói: “Người vội vàng vàng, muốn đi đâu?”

Lăng Giác dừng bước, cười lấy lòng nói: “Nô tỳ vội vàng mang nước cho tiểu thư, lại không nhìn thấy Nhị tiểu thư. Nô tỳ thỉnh an Nhị tiểu thư!”

Ngọc Thiên Phụng thận trọng gật đầu, biết rõ còn có hỏi: “Àn, các người sao lại vội vậy, Tam muội muội muốn đi ra ngoài sao?”

Lăng Giác cười nói: “Hồi bẩm Nhị tiểu thư, tiểu thư chúng nô tỳ muốn trang điểm đẹp, lên nhà trên vấn an phu nhân.”

Ngọc Thiên Phuong nghe vậy, mày nhíu lại. Một thị luôn không muốn gặp mấy thứ xuất tiểu thư gì gì đó, chê các nàng chường mắt, sớm đã phân phó các nàng nếu ngày thường không có việc gì thì không cần thỉnh an, hôm nay Ngọc Thiên Liễu lại giống trống khua chiêng, trông có vẻ như là tràn đầy hào hứng đi thỉnh an Mộ thị. Chẳng lẽ không sợ chọc giận Mộ thị sao? Chuyện này là thế nào?

Ngọc Thiên Phuong càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, nhìn sắc mặt cổ quái của Lăng Giác, không khỏi sinh lòng hoài nghi.

Nếu Mộ thị muốn gọi thứ nữ đến thỉnh an, tuyệt đối không gọi mình Ngọc Thiên Liễu mà không gọi Ngọc Thiên Phuong, chẳng lẽ là...

Lăng Giác nhìn bốn phía, đề thấp thanh âm, vô duyên vô cớ buông một câu: “Nói là đến chỗ phu nhân, thật ra là muốn đi ngang qua Phẩm Lan Uyển.”

Ngọc Thiên Phuong nghe xong, không nhịn được cười với suy nghĩ trước đó của mình: “Ta biết rồi, người mau đi đi. Đừng để nước ngoài, Tam muội muội lại trách tội người.”

Lăng Giác nhún người cười với Ngọc Thiên Phuong một cái liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Lăng Giác, gương mặt Ngọc Thiên Phuong lộ ra một tia cười đắc ý.

Xem ra kế sách của mình thành công rồi, Ngọc Linh Lung nhận định người đứng sau mấy trò ma quái là Ngọc Thiên Liễu. Đây chính là cái bẫy, khiến cho Ngọc Linh Lung muốn thu thập nàng ta.

Đáng thương cho Ngọc Thiên Liễu lòng đầy vui mừng tí mỉa trang điểm, không biết rằng bản thân đang tự chui đầu vào lưới.

Thường ngày, Ngọc Thiên Liễu ý vào bản thân mình so với Ngọc Thiên Phuong đáng người thon thả hơn, gương mặt xinh đẹp hơn, không ít lần bóng bóng gió gió châm chọc Ngọc Thiên Phuong, Ngọc Thiên Phuong vẫn ghi hận trong lòng. Nhớ lần trước Ngọc Linh Lung cho Ngọc Thiên Liễu đầy cả một bụng nước bẩn, trong lòng Ngọc Thiên Phuong vô cùng sáng khoái. Lần đó Ngọc Thiên Liễu chỉ mắng Ngọc Linh Lung vài câu, Ngọc Linh Lung liền xuống tay ngoan độc như vậy, lần này Ngọc Linh Lung nhất định sẽ không bỏ qua cho Ngọc Thiên Liễu.

Dù sao thì Ngọc Thiên Liễu và Ngọc Linh Lung cũng từng náo loạn âm ỉ với nhau, nàng chỉ cần ngư ông đắc lợi là được rồi.

Nghĩ đến đây, cước bộ Ngọc Thiên Phuong nhẹ nhàng đi rất nhiều, nàng khẽ xoay người nói: “Đi! Về ăn cơm, lát nữa đi xem kịch hay.”

Xuân Yến sao lại không đoán được tâm tư của Ngọc Thiên Phuong, cũng cười nói: “Tiểu thư thật là thần cơ diệu toán.”

Ngọc Thiên Phuong rút cuộc không nhịn được cười, nhẹ nhàng gõ gõ lên trán Xuân Yến: “Con nha đầu này, cũng thích xem náo nhiệt nha!”

Chủ tớ hai người vừa cười vừa nói, thoáng cái đã trở về phòng.

Tại Phẩm Lan Uyển...

Ngọc Linh Lung nhàn nhã ngồi uống trà, nhìn Huyền Thảo chăm chỉ ngồi thêu khăn tay bên cửa sổ.

Thói xấu của người cô đại cũng thật nhiều, một chiếc khăn tay mà thôi, còn muốn phí công phí sức thêu hết chim này hoa nọ, thật không thấy phiền phức sao.

Huyền Thảo thêu được một lát, bất an ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Tiểu thư, rốt cuộc là chúng ta đang đợi ai?”

Sáng sớm hôm nay, Ngọc Linh Lung sai nàng pha một chum trà, nói rằng có người đến, mà gần nửa ngày trôi qua rồi, vẫn chẳng thấy chút động tĩnh gì cả.

Ngọc Linh Lung hiếm khi cảm thấy vui vẻ, cười nói: “Nha đầu như em sao lại nóng vội như vậy, chờ một chút nữa thôi.”

Ngọc Linh Lung đang nói, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tranh cãi âm ỉ, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm tức giận của Ngọc Thiên Phuong: “Đám đầy tớ già các người từ đâu đến, lại dám động thủ với ta!”

Ngọc Linh Lung đột nhiên đứng dậy: “Con cá mắc câu! Đi, đi ra ngoài xem.”

Ra đến cửa, nàng tùy tay cầm theo chiếc kéo Huyền Thảo đang dùng.

“Tiểu thư, thế này là...” Huyền Thảo run sợ nhìn sắc mặt của Ngọc Linh Lung, nhớ rõ lần trước tiểu thư đi tìm Mộ thị tính sổ, cũng là về mặt này.

“Sợ cái gì, còn không mau đi ra...” Ngọc Linh Lung không thèm quay đầu lại, vén rèm cửa bước ra ngoài.

Ngoài sân, chủ tớ hai người Ngọc Thiên Phuong đang bị mấy nữ đầu bếp túm lấy, Xuân Yến cao giọng mắng: “Các người thật to gan, không nhìn xem đây là ai! Đây chính là Nhị tiểu thư của chúng ta! Chủ tớ của các người là ai, không dạy quy củ cho các người sao?”

Lời còn chưa dứt, một thanh âm lạnh lùng đã vang lên: “Chủ tử của bọn họ chính là ta!”

Thanh âm trong trẻo dễ nghe nhưng lại làm cho trái tim của người khác hóa băng, Ngọc Thiên Phương trong lòng giật mình, động tác trên tay thoáng chốc ngưng trệ.

Khó trách sao cảm thấy đám đầy tớ này lạ mắt đến thế, hóa ra lại là nữ đầu bếp Ngọc Linh Lung trốn từ bên ngoài về, bọn họ đương nhiên không biết thân phận của Ngọc Thiên Phương nàng. Trong mắt bọn họ, chỉ có một mình chủ tử Ngọc Linh Lung của mình!

Ngọc Thiên Phương phản ứng nhanh nện, vội vàng nói: “Xuân Yến, không được vô lễ!” Sau đó nàng quay đầu, khuôn mặt tròn trịa như trăng tròn hiện lên một nụ cười ôn hòa: “Hóa ra là Tứ muội muội, ta đang muốn đến thăm muội muội đây.”

Nàng chỉ là muốn đến xem nào nhiệt, nào ngờ vừa mới tới bên ngoài Phẩm Lan Uyển đã bị một đám đầy tớ già vây quanh, trực tiếp lúi vào trong. Phẩm Lan Uyển vốn có thanh danh đầy ma quỷ, dù là ban ngày cũng không có ai dám qua lại, chủ tớ các nàng phản kháng kêu to nhưng cũng chẳng có ai nghe thấy.

Lúc này nhìn gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Ngọc Linh Lung rét lạnh giống hệt như băng tuyết trên núi Thiên Sơn, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy không yên, chỉ có thể hi vọng tất cả chỉ là hiểu lầm, Ngọc Linh Lung sẽ thả mình đi thật nhanh.

Đã từng nhìn thấy thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, nàng nào dám có nửa phần sơ suất? Chỉ có thể điềm đạm giữ hòa khí thật tốt, tránh gặp phải con cọp mẹ này.

“Muội muội chuyển vào viện mới, ta còn chưa có chúc mừng muội muội.” Ngọc Thiên Phương mạnh mẽ kiềm chế bất an trong lòng, vẻ mặt tươi cười nói.

“Phải không? Nhưng mà ta đã sớm nhận được quà mừng của người rồi.” Ngọc Linh Lung ngồi xuống ghế thái sư nhóm đầu bếp nữ vừa mang tới, từ trên cao nhìn xuống Ngọc Thiên Phương, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn như cười như không, “Đêm qua, Lăng Giác đã thay người đem qua rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Thật sự có quỷ!

Ngọc Thiên Phương vừa nghe đến tên của Lăng Giác, cảm giác như sét đánh ngang tai, muốn động cũng không động nổi.

Không đâu, Lăng Giác là do mình lén lút phái tới thám thính, cho dù có bắt được, cũng sẽ khai ra Ngọc Thiên Liễu, không thể nào khai ra mình được?

Sắc mặt Ngọc Thiên Phương tái nhợt, cố gắng mỉm cười: “Tứ muội muội nói thế này là có ý gì? Sao ta nghe không hiểu chút nào?”

Ngọc Linh Lung ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, gương mặt nồng đậm lệ khí tựa như một bức tranh tĩnh xảo: “Người không hiểu? Không phải hôm nay người tới xem nào nhiệt sao!?”

Khi Ngọc Thiên Phương phái Lăng Giác đến xem thử Ngọc Linh Lung sống thế nào trong một tòa viện đầy ma quỷ, nàng liền biết, Ngọc Thiên Phương nhất định sẽ không muốn bỏ lỡ cảnh nàng giáo huấn Ngọc Thiên Liễu, vậy nên nàng liền đảo khách thành chủ (từ bị động chuyển sang chủ động). Trước hết để cho Lăng Giác giả vờ góp ý với Ngọc Thiên Liễu, lấy danh nghĩa Mộ thị bị bệnh, khuyên Ngọc Thiên Liễu đến tịnh bọ. Ngọc Thiên Liễu đầu óc đơn giản, liền cho rằng chủ ý lấy lòng mẹ cả này rất tốt, ngay lập tức giống trống khua chiêng đi thỉnh an Mộ thị. Sau đó, Lăng Giác dựa theo chỉ thị của Ngọc Linh Lung, cố tình ám chỉ với Ngọc Thiên Phương là Ngọc Linh Lung muốn thu thập Ngọc Thiên Liễu. Ngọc Thiên Phương cho rằng Lăng Giác là người của mình, tin tưởng kể sách vu oan giá hoạ của mình đã thành công, liền đắc ý vênh vác đi xem Ngọc Thiên Liễu bị Ngọc Linh Lung trừng trị như thế nào, kết quả là tự chui đầu vào lưới, rơi vào cái bẫy của Ngọc Linh Lung.

Trên thế giới này, người nào tự cho rằng mình thông minh, đa số đều sẽ chết vì sự khôn vặt của chính mình.

Ngọc Thiên Phương bị Ngọc Linh Lung đoán trúng tâm sự, sắc mặt trắng bệch, không còn giả vờ bình tĩnh được nữa: “Tứ muội muội, ta...”

Ngọc Linh Lung cao cao tại thượng nhìn xuống Ngọc Thiên Phương đang hoảng hốt lo sợ: “Không hiểu sao? Không phải người nên giải thích cho ta một chút sao?”

Thân thể Ngọc Thiên Phương không nhịn được run rẩy, nàng vốn đã chứng kiến qua thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, giờ phút này bị dọa đến mức hồn phi phách tán: “Tứ muội muội, ta thật sự không cố ý! Ta... ta là vô tình đi ngang qua nơi này a!”

Ngọc Linh Lung không nhịn được cười lạnh, mới vừa rồi còn nói là đến thăm nàng, nhanh như vậy liền biến thành vô tình đi ngang qua. Ngọc Thiên Phương này bị dọa đến choáng váng đầu óc rồi sao? Nàng ta cho dù âm hiểm, thì tất cả cũng chỉ là trò lừa đảo của một con nha đầu mười mấy tuổi mà thôi!

Những thủ đoạn nhỏ mà nàng ta tự cho là hay, ngược lại thật quá ngu xuẩn và tức cười!

“Giờ này, không hiểu ngươi đến đây đi dạo làm gì?” Ngọc Linh Lung chậm rãi đứng dậy, dáng người mảnh khảnh càng lộ ra khí thế bức người, “Chẳng lẽ ngươi không biết, nơi này có ma quỷ lộng hành sao?”

Thanh âm nặng nề nhấn mạnh hai chữ ‘ma quỷ’, Ngọc Thiên Phương hiển nhiên nghe được ý tứ sâu sa trong lời nói, hai tay theo bản năng gắt gao nắm lấy Xuân Yển bên cạnh, mới có thể đứng vững vàng trước mặt Ngọc Linh Lung.

“Ta...Ta là...Đúng vậy nha, nghe nói nơi này không tốt lắm, cho nên...cho nên ta mới định qua xem Tứ muội muội...”

“Xem quỷ nơi này có hù chết ta hay không? Phải không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ngọc Linh Lung hiện lên một nụ cười lạnh như băng, “Ta đây nói cho ngươi biết một chuyện.”

Khuôn mặt tuyệt mỹ vô song chậm rãi cúi xuống, cánh môi hồng phấn của Ngọc Linh Lung từ từ tới gần bên tai Ngọc Thiên Phương, hơi thở nhàn nhạt như hương lan.

“Nơi này...thật sự có quỷ!”

Thanh âm thanh thép vang vọng bên tai Ngọc Thiên Phương tựa như sét đánh, trong nháy mắt đem một chút ảo tưởng cuối cùng còn sót lại của ả thành tro tàn.

Ngọc Thiên Phương không dám tin, giương mắt nhìn Ngọc Linh Lung. Nàng ta nói gì?

Ngọc Linh Lung nắm bắt nàng mang tới đây, tám chín phần mười là đã nhìn thấu tâm tư của nàng, đương nhiên cũng sẽ đoán được mấy chuyện ma quỷ nơi này do một tay nàng bày ra. Thế nhưng hiện tại, Ngọc Linh Lung nói nơi này có quỷ là có ý gì?

Rất nhanh, nàng liền biết Ngọc Linh Lung rốt cuộc muốn làm gì.

Bởi vì ngay sau đó, Ngọc Linh Lung đưa tay nắm lấy búi tóc được chải tỉ mỉ của Ngọc Thiên Phương, hung hăng kéo ả ngã xuống đất.

“Cứu mạng!” Ngọc Thiên Phương không chịu nổi màn tra tấn đáng sợ này, đau đớn kêu lên.

Trong nháy mắt đó, nàng nhớ tới kết cục của Ngọc Thiên Liễu. Ngọc Thiên Liễu cũng chỉ là mắng Ngọc Linh Lung vài câu, đã bị đồ đầy một bụng nước bùn, bây giờ nàng giả thân giả quỷ hù dọa Ngọc Linh Lung, Ngọc Linh Lung sẽ trừng phạt mình thế nào đây?

Ngọc Thiên Phương tuyệt vọng nắm lấy Xuân Yển, trong tòa viện này, nàng chỉ có thể dựa vào nha hoàn bên người. Nhưng lúc này, Xuân Yển đang bị đám người Mã Trường Canh đề cứng đờ, tự lo cho mình còn không được, làm sao có thể lo cho chủ tử!?

Hai tay Ngọc Thiên Phương chộp vào không khí, cái gì cũng không chạm được. Trước giờ nàng vẫn luôn kiêu ngạo vì mái tóc đen nhánh của mình, giờ phút này lại bị Ngọc Linh Lung nắm chặt, muốn gãy cũng không gãy nổi, đau đớn từ trên đầu truyền tới càng làm cho nàng không nhịn được mà hét chói tai: “Người đầu mau tới, cứu mạng a——”

“Kêu đi! Kêu lớn một chút.” Thanh âm của Ngọc Linh Lung lạnh lẽo, “Đừng quên, nơi này là Phàm Lan Uyển đầy ma quỷ, ta xem ai dám tới cứu ngươi.”

Ngọc Thiên Phương tuyệt vọng rơi nước mắt. Đúng vậy, đây là do một tay nàng bày ra, chuyện ma quỷ trong Phàm Lan Uyển tất cả mọi người đều biết, giờ phút này ai dám xuất hiện ở đây? Càng không nói tới chuyện vào đây cứu nàng!

Ngọc Thiên Phương luôn tự cao vì trí thông minh của mình, giờ phút này rốt cuộc lại trở thành mua dây buộc mình (tự chuốc họa vào thân).

Không tốn chút sức nào lời Ngọc Thiên Phương ra chỗ vắng nhất ngoài sân, Ngọc Linh Lung tay trái kéo tóc của nàng ta, tay phải giờ kéo lên.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì——” Ngọc Thiên Phương run bần bật, hai hàm răng đánh vào nhau, “Ngươi ta cho ta đi——”

Bàn tay Ngọc Linh Lung đùa bỡn hơn kéo trong không trung, tạo ra vô vàn hoa văn xinh đẹp, càng khiến người ta hoa mắt hoảng sợ hơn.

Ngọc Thiên Phương bị dọa đến mức nước mắt giàn giụa: “Tứ muội muội, chúng ta đều là thứ xuất, ngươi tha cho ta đi——”

“Thứ xuất?” Ánh mắt của Ngọc Linh Lung híp lại, như thể cảm thấy lời nói của Ngọc Linh Lung rất thú vị, “Ý của ngươi là, ngươi cảm thấy ta và ngươi giống nhau?”

Ngọc Thiên Phương cả người run run: “Không...Ta không có ý này...”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Ngươi cảm thấy ta và ngươi giống nhau?”

Muốn lời kéo làm quen với nàng? Nực cười, Ngọc Thiên Phương nàng là thứ chó má gì, cũng xứng so với nàng!?

Ngay sau đó, thanh âm dao sát chém vào gió đột nhiên thanh thúy vang lên, truyền vào trong tai Ngọc Thiên Phương, liền biến thành thanh âm từ địa

ngục truyền tới.

“Người không nên đến nơi ma quái như này, cũng đừng trách ta tặng người lễ gặp mặt!”

Từ trên cỗ truyền đến một luồng khí lạnh của sắt, Ngọc Thiên Phuong dựng hết tóc gáy, thoáng chốc bị dọa đến mức động một cái cũng không dám, Ngọc Linh Lung là muốn giết nàng sao!?

Ngay sau đó, nàng biết là mình sai rồi.

Từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng rắc rắc không chút lưu tình, ngược lại lại không hề cảm thấy có tí mảy may đau đớn nào, Ngọc Thiên Phuong trở mắt nhìn tóc mình bị Ngọc Linh Lung từng nắm từng nắm tiến xuống, bay lá tả trong ánh nắng rực rỡ.

Ngọc Linh Lung vậy mà đem tóc nàng cạo sạch!

Da tóc trên cơ thể đều là của phụ mẫu, người xưa trước nay đối với mái tóc đều quý trọng như tính mạng, nhất là nữ tử, tóc hơi thừa thớt một chút cũng không dám đi ra ngoài gặp người khác. Thế mà giờ phút này, mái tóc đen nhánh dày dặn của Ngọc Thiên Phuong loáng cái đã bị cắt sạch!

Ngọc Thiên Phuong cảm thấy lòng đau như cắt, muốn khóc cũng khóc không nổi, nháy mắt một cái liền ngất đi.

Trong mơ màng, nàng nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Ngọc Linh Lung: “Người đâu, ra ngoài nói với mọi người, Nhị tiểu thư của chúng ta đến Phẩm Lan Uyển, không cần thận bị quý bất mất, ngay cả tóc cũng bị cắt hết!”

Chẳng những cắt sạch đầu của người, ta còn muốn người trốn cũng không có chỗ trốn, giấu cũng không có chỗ giấu.

Nàng ngược lại muốn coi, Ngọc Thiên Phuong này không có tóc, còn có thể gả ra ngoài hay không!

Muốn giờ trò, vậy nhìn thử coi xem ai âm độc hơn ai!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phu nhân đại hỉ

Không thể không nói, nhóm nữ đầu bếp này thật sự là những kẻ lão luyện trong phương diện tung tin đồn. Sáng sớm ngày hôm sau, tin tức nhanh chóng rơi vào trong tai Mộ thị.

“Cái gì? Bệnh rụng tóc!” Mộ thị thiếu chút nữa liền ném đi chén thuốc trong tay, “Người nói ai bị bệnh rụng tóc?”

Thôi ma ma vội nói: “Nô tỳ cũng chỉ là sáng nay nghe người đưa điểm tâm nói, người trong phủ chúng ta đều biết, Nhị tiểu thư hôm qua đi sang Phẩm Lan Uyển, lúc trở về liền biến thành người hói, tất cả mọi người đều nói là bị bệnh rụng tóc rồi!”

“Phẩm Lan Uyển?” Mộ thị nghe đến tên này, đáy mắt xẹt qua một tia khó hiểu kinh hoàng, “Đang êm đẹp, nó đi vào đó làm gì?”

Thôi ma ma trả lời, “Cái này nô tỳ cũng không biết, nghe nói cả ngày hôm qua từ khi trở về, Nhị tiểu thư trốn ở trong phòng không chịu ra, ai cũng không gặp.”

Đúng nha, một cô gái đang tuổi thanh xuân, nháy mắt một cái liền biến thành ni cô đầu bóng lờng, ai còn muốn ra khỏi cửa nữa, không phải là mất mặt xấu hổ lắm sao?

Mộ thị buồn bực bất an nói: “Nha đầu này, một phút cũng không yên! Một phút cũng không để cho người khác bớt lo!”

Vừa mới dùng một ngàn lượng bạc trấn an nữ ma đầu Ngọc Linh Lung kia tốt một, Ngọc Thiên Phuong lại ra cái tình trạng này. Mộ thị đương nhiên không phải đau lòng vì Ngọc Thiên Phuong không có tóc, nàng chính là cảm thấy Ngọc Thiên Phuong cố tình gặp chuyện tại thời điểm rối loạn này, càng khiến cho nàng thêm vài phần phiền lòng.

Tĩnh tĩnh Ngọc Linh Lung đại biến, Ngọc Thiên Phuong lại mắc bệnh rụng tóc, Mộ thị càng thêm tin tưởng bên trong Ngọc gia có vấn đề.

“Kêu các người đi tìm bà đồng, tìm thế nào rồi?”

Tiền ma ma nói: “Nô tỳ đã mời Bạch tiên cô đạo hạnh cao thâm tới, nhưng Bạch tiên cô nói gần đây thật sự rất bận, mấy ngày nữa mới có thể đến.”

Mộ thị khẽ nhíu mày, một ngày nàng cũng không đợi nổi. Mới vài ngày đã nhiều chuyện lộn xộn thế này, nếu còn phải đợi thêm mấy ngày nữa, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

“Ngươi không nói là phủ Ngọc tướng quân muốn mời nàng sao?”

Tiền ma ma vội cười lấy lòng nói: “Nói rồi à! Bất quá... bất quá Bạch tiên cô nói, quan lại quyền quý mời nàng cũng rất nhiều, nàng chỉ có thể theo trình tự mà tới, người nào cũng không đắc tội nổi!”

Mộ thị hừ một tiếng: “Cái gì mà đắc tội không nổi, còn không phải muốn nhiều bạc hơn? Ngươi đi nói, chỉ cần có thể đem tai họa trong phủ chúng ta tiêu trừ sạch sẽ, ta sẽ cho nàng một trăm lượng bạc!”

Một trăm lượng bạc cũng không phải là ít, Bạch tiên cô gì kia sẽ không chối từ chứ?

Tiền ma ma thấy Mộ thị tức giận, vội vàng đáp lại rồi khúm núm đi xuống.

Chính là đang bàn bạc, thanh âm từ bên ngoài đột nhiên liên tiếp truyền đến: “Phu nhân đại hỉ, phu nhân đại hỉ!”

Mộ thị day day trán, gương mặt nhìn ra phía ngoài. Nàng thật sự nghĩ không ra, thời điểm giặc trong loạn ngoài thế này, nàng còn có thể có đại hỉ gì?

Chỉ thấy vài nha hoàn cùng một người vợ của quân sự công sau vội vàng bước tới, vẻ mặt mỗi người đều vui mừng hớn hở, người vợ của quân sự kia hành lễ xong, liền tươi cười nói: “Phu nhân, bên ngoài vừa lấy được tin, lão gia thắng trận, đang trên đường trở về!”

“Cái gì?” Hai mắt Mộ thị tròn tròn, vội vàng ngồi bật dậy, ngay cả đau đớn trên người đều đã quên, “Không phải cuối năm mới có thể trở về sao? Thế nào lại về sớm đến hơn nửa năm?”

Vợ của quân sự cười nói: “Nô tỳ vừa nghe lão gia sắp về, mừng đến mức cái gì cũng không nhớ, vội vàng chạy tới báo tin vui cho phu nhân. Người đưa tin còn chờ ở công sau, hay là nô tỳ gọi hân vào hỏi một chút?”

Mộ thị khăn trương vẫy tay: “Nhanh đi nhanh đi!”

Người vợ của quân sự vội vàng chạy đi, mọi người trong phòng đều vui vẻ ra mặt, tất cả đều tiến lên nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Lão gia lần này khai hoàn trở về, nhất định là sẽ thắng quan tiến tước!”

Mộ thị cũng không giấu được vẻ mặt đắc ý, gương mặt đầy vết bầm tím cũng như tỏa sáng: “Lão gia trở về là tốt rồi, bình an trở về chính là phúc khí của trời đất a!”

Ngọc tướng quân đi ba năm, toàn bộ Ngọc phủ đều phải dựa vào một nữ nhân như Mộ thị chống đỡ, cũng thật không dễ dàng chút nào. Lúc này trụ cột trong nhà trở về, Mộ thị đương nhiên vui mừng.

Trong khi nói chuyện, người vợ của quân sự kia đã dẫn người đưa tin bước vào. Người đưa tin này cũng chính là thể bộc của Ngọc phủ (Các thể hệ đều làm nô bộc cho Ngọc phủ), thời điểm Ngọc tướng quân đi Bắc Cương (vùng biên cương phía Bắc) cũng dẫn hân đi theo làm người hầu hạ, lúc này Ngọc tướng quân trở về, liền phái hân đi trước báo tin.

Gã đưa tin cả người mệt mỏi, vừa vào phòng liền quỳ rạp xuống đất: “Tiểu nhân Vương Dũng, thỉnh an phu nhân!”

Mộ thị vừa thấy gã đưa tin là người quen, liền cảm thấy yên tâm hơn, vội hỏi: “Lão gia đến đâu rồi? Sao lại trở về sớm hơn nửa năm? Thân thể lão gia thế nào?”

Đối diện với những câu hỏi dồn dập của Mộ thị, Vương Dũng cười đáp: “Phu nhân yên tâm, thân thể lão gia tốt lắm. Lão gia đã dẹp yên phản loạn Bắc Cương, cho nên Thánh Thượng ân chuẩn cho lão gia về kinh. Lúc này lão gia đã dẫn binh đến Thiều Môn Quan, ba bốn ngày nữa là về đến kinh thành.”

Mộ thị lúc này mới thoáng yên lòng, trên mặt cũng dần lộ ra nụ cười, lại nghe Vương Dũng kia nói thêm: “Còn một việc khác cần bẩm báo phu nhân. Gia đình truyền tin phu nhân phải đi đúng lúc gặp được quân binh của lão gia ở Thiều Môn Quan, đưa thư cho lão gia. Lão gia nghe nói Lục tiểu thư trúng độc, lập tức lệnh cho tiểu nhân đem thuốc giải độc ở Biên Cương trở về.”

Mộ thị vừa nghe, ánh mắt tức khắc liền phát sáng. Thương thế của Ngọc Thiên Kiều vẫn không tiến triển, vẫn là mối bận tâm lớn trong lòng nàng, nay nghe nói Ngọc tướng quân đem thuốc giải độc từ Bắc Cương trở về, tức khắc cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nói: “Mau đưa lên!”

Wang Dũng rút từ trong người ra một chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn, nói: “Lão gia sợ chậm trễ thương thế của Lục tiểu thư, lệnh cho tiểu nhân thúc ngựa trở về. Đây là thần dược giải độc đặc biệt có tiếng ở Bắc Cương, lại vô cùng hiệu quả với chất độc của rắn.”

Mộ thị vui mừng khôn xiết: “Thật tốt quá! Ngươi đi xuống lĩnh thưởng đi. Ngươi đâu, đem cho hân phong bao thưởng xứng!”

Tiếp theo liền đem giải dược đưa cho Thôi ma ma: “Nhanh đem đến cho Thiên Kiều, càng nhanh càng tốt!”

Phân phó hạ nhân xong xuôi, Mộ thị lại thấy Vương Dũng vẫn còn quỳ trên mặt đất, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái: “Ngươi sao vẫn chưa đi lĩnh thưởng?”

Wang Dũng dập đầu, dáng vẻ như muốn nói rồi lại thôi: “...Lão ra có lời nhắn, muốn tiểu nhân chuyển tới phu nhân.”

Mộ thị vẫn còn đắm chìm trong niềm vui có giải được cứu chữa cho Ngọc Thiên Kiều, cũng không chú ý tới dáng vẻ chán chường của Vương Dũng. Nàng nhận lấy tách trà Song Đào bung lên, nói: “Còn có chuyện gì, mau nói đi.”

Vương Dũng có chút xấu hổ nhìn đám nha hoàn vú già đầy phòng, lại thấy Mộ thị cũng không có ý tứ cho họ tránh đi, đành phải bất chấp khó khăn nói: “Lão gia nói, thỉnh phu nhân chuẩn bị một tòa viện sạch sẽ chỉnh tề.”

Mộ thị nghi hoặc nhướn mày: “Thế nào? Lão gia dẫn khách về sao? Không biết là khách thể nào?”

Vương Dũng quỳ phục bên dưới, không dám nhìn mặt Mộ thị: “Không phải là khách nhân, là... là di nương lão gia mang về từ Bắc Cung...”

Cạch! Chén trà trong tay Mộ thị rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn giòn tan, Mộ thị nhìn Vương Dũng chằm chằm, không dám tin hỏi: “Người nói cái gì? Di nương cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Một hòn đá làm dậy sóng

Ngọc tướng quân đi Bắc Cung ba năm, không phải là đi đánh giặc à? Sao lại còn mang về một di nương?

Nhìn thấy Mộ thị thất thố, Vương Dũng hoảng sợ, đầu càng cúi thấp hơn: “Phu nhân bớt giận, tiểu nhân cũng chỉ là trở về báo tin...”

Nhìn thấy bộ dáng Vương Dũng không dám nhiều lời, Mộ thị phục hồi tinh thần, lập tức nghiêm khắc quét mắt khắp phòng, đám nha hoàn vú già cũng đang bị tin tức này làm cho ngây người vì kinh ngạc phục hồi tinh thần, vội vàng biết điều lui ra ngoài.

Song Nhị yên lặng quét dọn tách trà Mộ đánh rơi dưới đất, lại thay một chén trà mới dâng lên. Mộ thị hớp một hớp trà nóng, lấy lại tinh thần, thanh âm cũng bình tĩnh trở lại.

“Vương Dũng, người cả đường vì mạng thuốc về cho Lục tiểu thư, quả thật là đã vất vả rồi. Nay lão gia trở lại, người cũng không cần phải tất bật bên ngoài chịu khổ nữa, sau này ở lại làm quản sự trong phủ đi.”

Đây là một chuyện thực tốt, Vương Dũng vốn là thế phó, già trẻ trong nhà đều làm việc trong Ngọc phủ, Mộ thị cho hắn làm quản sự, so với việc đi theo Ngọc tướng quân màn trời chiếu đất nơi tiền tuyến đương nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Vương Dũng nghe xong cũng không dám tỏ ra quá vui mừng, trên thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí, chuyện gì tốt cũng đều phải trả giá.

Quả nhiên, sau khi đám nha hoàn xung quanh ra khỏi phòng, Mộ thị không vòng vo nữa mà hỏi thẳng: “Người nói lại hết cho ta nghe, chuyện lão gia mang về một di nương rốt cuộc là thế nào?”

Vương Dũng do dự, một bên là Ngọc tướng quân mình đã theo hầu nhiều năm, một bên là phu nhân chính thất quản lý mọi chuyện trong phủ, người nào hắn cũng không đắc tội nổi. Nếu Ngọc tướng quân trở về biết mình nhiều chuyện trước mặt Mộ thị, về sau còn có quả ngon cho hắn ăn sao?

Thấy Vương Dũng không dám nói, Mộ thị bồi thêm: “Người sợ cái gì? Ta chỉ là nghe nói lão gia dẫn thêm người trở về, muốn biết rõ ràng một vài chuyện thôi. Phải biết tính tình của di nương mới thế nào, ta mới có thể an bài chỗ ở cho tốt chứ.”

Vương Dũng nghe Mộ thị nói thế, đành phải đem đầu đuôi gốc ngọn ra kể: “Nhà mẹ đẻ của tân di nương họ Mai, vốn là con gái nhà lành. Sau này gặp chiến loạn, bị loạn binh bắt đi, đúng lúc lão gia gặp được, liền ra tay cứu Mai di nương. Người thân của Mai di nương đều đã bị loạn binh giết chết, giờ không chỗ nương tựa, lão gia bèn thu lưu lại nàng (thu nhận và giúp đỡ), sau thì... sau thì tiểu nhân cũng không rõ.”

Hóa ra là anh hùng cứu mỹ nhân, thật đúng là phong cách cũ rích.

Mộ thị âm thầm nghĩ rằng, ngoài mặt lại phải giả bộ tươi cười: “Nàng theo lão gia bao lâu rồi?”

Vương Dũng đáp: “Khoảng hơn hai năm. Từ lúc lão gia bắt đầu đến Bắc Cung, đều là do Mai di nương chăm sóc.”

Hơn hai năm, Ngọc tướng quân gửi thư về cũng chưa từng nói đến chuyện này.

Mộ thị sắc mặt đại biến, năng cường chế lửa giận đang ngập tràn trong lòng nói: “Biết rồi, người đi xuống trước đi.”

Vương Dũng lui ra ngoài. Thôi ma ma lặng lẽ đi tới, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Mộ thị, vội vàng khuyên nhủ: “Phu nhân trước tiên đừng nóng giận, lão gia ở bên ngoài cũng không dễ dàng gì, có lẽ là có nỗi khổ trong lòng.”

Mộ thị cầm chén trà trong tay ném mạnh xuống đất, phẫn nộ nói: “Hắn có nỗi khổ gì? Hừ! Tùy tiện nhốt một nữ nhân từ tay loạn binh về rồi gọi bậy là di

nuong, ngay cả chủ mẫu cũng chưa gặp qua, ai dám phong ả làm di nương? Chẳng qua cũng chỉ là một nha đầu mà thôi!”

Mộ thị càng nghĩ càng tức: “Ta cực nhọc vất vả thay hấn lo liệu chuyện gia đình, hấn ở bên ngoài nuôi cái gì mà di nương! Nhi tử cũng sắp thành thân rồi, hấn còn làm mấy cái chuyện già không nên này!”

Nhớ tới Ngọc Linh Lung kia cũng chính là kết quả một đêm phong lưu trước đây của Ngọc tướng quân, Mộ thị lại càng giận. Một đồng lõa xôn trong nhà còn chưa đủ, Ngọc tướng quân còn đem về một người mới, đây là cho rằng chưa đủ loạn phải không?

Con mắt Thôi ma ma đảo tròn: “Vừa rồi không phải Vương Dũng đã nói rồi sao, Mai di nương này là cứu ra từ đám loạn binh. Phu nhân nghĩ thử xem, Bắc Cương loạn lạc khắp nơi, lai lịch của nữ nhân này cái gì cũng chưa biết, vạn nhất có vấn đề gì ——”

Mộ thị được nhắc nhở, tức khắc tỉnh ngộ: “Ngươi nói rất đúng, nữ nhân này không rõ lai lịch, quý phủ của chúng ta không thể thu lưu một nữ nhân như vậy được.”

Lý do này rất chọn vẹn, nhưng phải nói thế nào với Ngọc tướng quân?

Mộ thị nghĩ nghĩ: “Ngươi đi ra chỗ hậu viện sát đường kia, tùy tiện thu dọn cho ả một chỗ ở.”

Thôi ma ma ngăn người: “Phu nhân, nhưng mà nơi đó là chỗ ở của hạ nhân trong phủ...”

Mộ thị hừ lạnh một tiếng: “Ngươi đi đi, lão gia về, ta tự có cách.”

Tại Phẩm Lan Uyển...

Ngọc Linh Lung ngồi trên ghế thái sư, nhàn rỗi uống bát súp lê hầm nấm nấm đầu bếp nữ vừa mang lên, nghe Mã Trường Canh sinh động như thật kể lại tin tức vừa nghe được từ bên ngoài.

“... Đều nói mấy ngày nữa lão gia sẽ trở về, còn mang về một tân di nương! Nghe nói phu nhân tức giận vô cùng, ngay cả chén thuốc cũng ném vỡ, hạ nhân khắp phủ đều đang bàn luận chuyện này, còn chưa biết phu nhân sẽ an bài cho di nương mới thế nào!”

Ngọc Linh Lung buông chén canh xuống: “Còn có tin gì khác không?”

Ngọc tướng quân sắp hồi phủ, tin tức này đối với toàn bộ người trong phủ đều là sự kiện trọng đại, thế nhưng Ngọc Linh Lung lại chẳng thấy có gì đáng mừng ở đây cả. Nàng với Ngọc tướng quân chưa gặp mặt lần nào, càng chưa nói tới có tình cảm đáng nói nào không. Trong trí nhớ từ trước tới giờ, Ngọc tướng quân sau một đêm phong lưu cùng Y Lan, gần như chưa một lần nhìn qua mẹ con các nàng, chỉ là phân phó hạ nhân cách một thời gian thì đem cho mẹ con các nàng một chút ngân lượng làm phí sinh hoạt, còn những chuyện khác căn bản là chẳng quan tâm.

Nam nhân không có trách nhiệm như vậy, khiến cho Ngọc Linh Lung cảm thấy không chút hứng thú. Lại nhìn hấn đối với Y Lan chỉ là nhất thời cao hứng rồi bội tình bạc nghĩa, vậy nên chuyện hấn từ Bắc Cương mang về một tân di nương căn bản cũng không có gì ngoài ý muốn cả.

Tóm lại, Ngọc tướng quân có trở về hay không, dẫn theo người nào trở về, cũng chẳng quan hệ gì tới Ngọc Linh Lung.

Mã Trường Canh còn nói thêm: “Phu nhân nghe nói Nhị tiểu thư bị bệnh rụng tóc, nói muốn mời tiên cô về hành lễ, ước chừng vài ngày nữa, quý phủ chúng ta lại có náo nhiệt.”

Ngọc Linh Lung rốt cuộc cũng cảm thấy có chút hứng thú, nhướn nhướn mày: “A! Tiên cô ư?”

Ngọc Thiên Phương đương nhiên không phải là bị bệnh rụng tóc, đây chính là do nàng tự tay cắt sạch. Chỉ có điều, chẳng lẽ Mộ thị định mượn chuyện này làm chuyện gì?

Mã Trường Canh cười nói: “Nghe nói là một tiên cô họ Bạch, gần đây rất nhiều phu nhân nhà quan trong kinh thành tin nàng, phu nhân đại khái nghe nói Nhị tiểu thư xảy ra chuyện, nên cũng vội vàng mời Bạch tiên cô đến phủ chúng ta xem phong thủy.”

Ngọc Linh Lung trầm ngâm không nói. Khi nào thì, Mộ thị bắt đầu để ý tới một thứ xuất như Ngọc Thiên Phương rồi? Nếu Mộ thị thật sự đối xử tốt với thứ nữ như vậy, Ngọc Linh Lung trước cũng không chết thảm dưới ngòi độc của họ cạp.

Chẳng lẽ là vì Ngọc tướng quân sắp về, Mộ thị muốn mượn chuyện này thể hiện mình từ ái? Cũng không phải, Mộ thị hiện tại còn đang sút đầu mẻ trán vì chuyện của Mai di nương, sao lại có tâm tình để ý tới cảm thụ của Ngọc tướng quân, hưởng hồ, Ngọc tướng quân kia cũng chưa từng coi trọng thứ nữ, nếu không cũng không để cho mẹ con Ngọc Linh Lung phiêu bạt bên ngoài lâu như vậy?

Sợ rằng không phải vì chuyện của Ngọc Thiên Phương, Ngọc Linh Lung nhớ tới chuyện Ngọc Thiên Phương trăm phương ngàn kế tạo nên thanh danh mà quái cho Phẩm Lan Uyển, trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

“Ra ngoài điều tra một chút, xem thời gian Lan di nương ở đây lúc trước, rốt cuộc có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Bạch tiên cô giá đáo

Sáng sớm hôm nay, Ngọc Linh Lung vừa dùng xong điểm tâm, Mã Trường Canh đã chạy vội vào.

“Tiểu thư, Bạch tiên cô kia đến rồi, chính là hướng đến chỗ của chúng ta!”

Huyền Thảo nghe xong cảm thấy có chút kỳ quái: “Phủ lớn như vậy, vì sao có tình đến chỗ chúng ta? Tiểu thư, không phải phu nhân lại muốn làm gì chứ?”

Ngọc Linh Lung buông chén trà, thần nhiên cười lạnh: “À? Không có cái gan này.”

Mấy ngày hôm trước liên tiếp bị thủ đoạn của Ngọc Linh Lung làm cho kinh hãi tới mức không dám ra khỏi phòng, Mộ thị lúc này làm sao dám trêu chọc Ngọc Linh Lung nữa. Chuyện này, nhất định có nguyên nhân khác.

Không cảm thấy bất an hay có gì ngoài ý muốn như người khác, chuyện Bạch tiên cô vừa vào phủ liền đến thẳng Phàm Lan Uyển sớm đã ở trong dự đoán của Ngọc Linh Lung. Nếu nói muốn xem phong thủy, thì một nơi có thanh danh đầy chuyện ma quái như Phàm Lan Uyển nhất định đứng mũi chịu sào. Chẳng qua, Bạch tiên cô lưu loát nhanh nhẹn đến chỗ của mình như vậy, lại càng thêm khẳng định ý nghĩ trước đây của Ngọc Linh Lung: Bạch tiên cô này, hẳn là có chuẩn bị mà đến.

Loại tiên cô đạo giáo chuyên đoán mệnh và xem phong thủy này, có một vạn thì đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín kẻ cố làm ra vẻ huyền bí, tất cả cũng chỉ là lừa người, nào có bản lĩnh gì? Vậy mới phải sớm chuẩn bị, ví dụ như đi hỏi thăm rõ ràng tình huống phong thủy nhà người ta trước. Bình thường nhà nào muốn mời người đến xem phong thủy đuổi tà, cũng đều những nơi xảy ra chút sự cố, chỉ cần tìm được điểm mấu chốt, giả thần giả quỷ một phen, là có thể giả tăng thêm tính xác thực.

Thử hỏi, một người xa lạ, vừa bước liền trực tiếp tìm được vấn đề trong nhà mình, nào có ai không tin người này có bản lĩnh thật sự đâu?

Thế nhưng, loại người càng cố làm ra vẻ như thế, gặp Ngọc Linh Lung cũng chỉ còn con đường chết. Nàng mặc kệ người là tiên thật hay tiên giả, dám chọc nàng, dù là Thiên Hoàng tới đây, nàng cũng tuyệt đối không giữ lại mặt mũi cho hắn!

Tiếng nghị luận ong ong ngoài sân, chuyện ma quái trong Phàm Lan Uyển mọi người đều biết, ngày thường thì ra sức đi đường vòng, nay lại nghe nói có tiên cô đến làm phép, lá gan của mọi người cũng lớn hơn một chút, kéo nhau đến xem náo nhiệt.

Nhưng mà giờ phút này, cửa chính của Phàm Lan Uyển vẫn đóng chặt, chính chủ tựa hồ như mất điếc tai ngơ với tiếng nói chuyện bàn luận của người bên ngoài, hoàn toàn coi Bạch tiên cô như không hề tồn tại.

Chỉ thấy Bạch tiên cô dẫn theo hai tiểu đạo cô cầm pháp khí, tay mình lại cầm một cái phát trần màu trắng bạc, người mặc một áo đạo sĩ xanh nhạt, búi tóc trên đầu chỉ dùng một chiếc dây lụa thêu tinh xảo buộc lại, hai đầu dây rủ xuống tung bay theo gió, tôn lên vẻ trang nghiêm cho khuôn mặt nàng, lại càng thêm vài phần thoát tục xuất thần.

Giờ phút này nàng đi quanh Phàm Lan Uyển vài vòng, phát trần trong tay điểm điểm khắp nơi, miệng lầm bầm, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Thôi ma ma một bên cười lấy lòng, dè dặt hỏi: “Tiên cô, không biết nơi này có vấn đề gì không?”

Sắc mặt Bạch tiên cô đầy nghiêm trọng, gật gật đầu: “Nơi này chính là hung huyết của quý phủ, âm khí tám phương đều ngưng tụ ở đây, lại không có cát thú hay trận pháp áp chế gì, đối với phong thủy gây bất lợi rất lớn.”

(Cát thú: con thú mang lại may mắn)

Thôi ma ma sợ hãi, sắc mặt đột biến: “Vậy phải làm sao bây giờ? Tiên cô có cách nào khắc chế không?”

Bạch tiên cô trầm ngâm không nói, đôi mắt quan sát cửa chính của Phàm Lan Uyển một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Biện pháp thì cũng có, chỉ có điều theo như ta nhìn thấy, tà khí tụ hội ở chỗ này đã lâu, chỉ sợ là đã ảnh hưởng tới tính cách và sinh mệnh của những người sống ở đây. Nếu không nhanh chóng ra tay giải trừ, chỉ sợ là sẽ có biến cố.”

Thôi ma ma nghe xong, trong lòng vô cùng bất an, quả nhiên là giống với suy đoán của Mộ thị. Gần đây trong phủ liên tiếp gặp chuyện không may, hóa ra là bởi vì tà khí quá phá!

Phát trần của Bạch tiên cô nhẹ nhàng vung lên, chỉ vào Phàm Lan Uyển: “Không biết nơi này là chỗ ở của quý nhân nào?”

Thôi ma ma thấy Phàm Lan Uyển, theo bản năng rút vai lại, thấp giọng nói: “Đây... Đây là tòa viện của Tứ tiểu thư chúng ta.”

Bạch tiên cô hơi tiếc nuối lắc đầu, bày ra bộ mặt trách trời thương dân: “Ồ chỗ này, ai, chỉ sợ Tứ tiểu thư là chịu ảnh hưởng nhiều nhất!”

Thôi ma ma liều mạng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy! Tứ tiểu thư chúng ta không biết tại sao, tính tình gần đây biến đổi lớn, ngay cả phu nhân cũng không có cách nào.”

Về mặt Bạch tiên cô như thể tất cả đều trong dự đoán của ta: “Cái này là do tà ma nhập vào cơ thể. Không việc gì, đợi ta bày trận hóa giải, Tứ tiểu thư chắc chắn sẽ không sao.”

Thôi ma ma vội vàng cười lấy lòng nói: “Vậy mời tiên cô mau chóng thi pháp, cần cái gì của việc phân phó, ta liền cho người đi chuẩn bị.”

Bạch tiên cô chỉ chỉ vào một chỗ đất trống đối diện cửa chính Phẩm Lan Uyển: “Đem mấy cái án bày chỗ này cho ta, chuẩn bị hương và tiền giấy, thêm một thùng máu chó nữa.”

Thôi ma ma nhanh nhẹn kêu đám nha hoàn cùng vú già đi chuẩn bị, đảo mắt một cái đã bày biện xong. Mọi người vây xung quanh bốn phía, không ai dám thở mạnh, mắt mở trừng trừng nhìn Bạch tiên cô thi pháp thế nào.

Bạch tiên cô đứng sau án ổn định lại thần khí, hai tiểu đạo cô về mặt nghiêm túc đứng hầu hai bên, cũng không hề nhúc nhích, không khí thoáng chốc trở nên đông cứng.

Chỉ thấy một tay Bạch tiên cô giơ ra trước ngực, miệng thì thảo đọc thần chú, dưới chân dần nổi lên bộ pháp Thiên Cương (Thiên Cương: sao Bắc Đẩu), xung quanh liền vang lên những tiếng kinh hô bị đè nén.

Trong nội viện lúc này là một đám nha hoàn và vú già, nào có ai từng được nhìn thấy tình huống này, người người cúi đầu, mắt không dám nháy, sợ bỏ lỡ nhất cử nhất động của Bạch tiên cô.

Sau một loạt những động tác phức tạp, phát trần của Bạch tiên cô đột nhiên chỉ vào hướng Phẩm Lan Uyển, miệng quát lên: “Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh, phá!”

Ánh mắt mọi người đồng loạt quét về phía Phẩm Lan Uyển.

Vào thời khắc này, cửa lớn vẫn đóng chặt chậm rãi mở ra.

Mọi người không nhìn được hít mạnh, vài nha hoàn nhát gan thậm chí còn thấp giọng kinh hô. Bạch tiên cô vừa thi phép một cái, cửa lớn liền mở ra? Chẳng lẽ Phẩm Lan Uyển thật sự có quý sao?

Ngọc Linh Lung một thân diện cẩm bào màu xanh ngọc bích thêu hoa, tóc mai mượt như mây, nhẹ nhàng cài thành một hình vòng cung trước trán, điểm thêm một vài bông hoa nhỏ bằng ngọc cùng màu, càng tôn thêm vài phần thanh lệ trên khuôn mặt, dung mạo lạnh lùng, sắc mặt không giận mà uy đầy khí chất cao quý.

Đám vú già vừa trông thấy, không tự chủ lùi lại vài bước. Tứ tiểu thư này là người cực kì không dễ chọc, không có ai ngốc đến mức muốn đâm vào cái gai nhọn của nàng.

“Mới sáng sớm ngày ra, chạy tới đây ầm ĩ cái gì? Không có việc gì làm sao?”

Từ trên cao, Ngọc Linh Lung quét mắt đè áp đám người trước mặt, lạnh lùng nói.

“Yêu nghiệt to gan, thấy bốn tiên dám không quý!” Phát trần của Bạch tiên cô thẳng tắp hướng về phía Ngọc Linh Lung, lớn tiếng gào to.

Ánh mắt Ngọc Linh Lung chậm rãi rơi trên mặt Bạch tiên cô. Đây là cái thứ tiên cô Mộ thị tốn đồng tiền mời về sao!?

Cầm cái chổi phát trần khoa chân múa tay, ra vẻ chính nhân quân tử, giả bộ cái gì mà bán tiền, rõ ràng là tên giang hồ lừa đảo!

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi xuống từng bậc thang, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy sương lạnh: “Ngươi đang nói chuyện với ta?”

Thôi ma ma một bên sợ hãi trốn phía sau, lấy một chút lòng can đảm còn sót lại nhắc nhở Bạch tiên cô: “Tiên cô, đây... đây chính là Tứ tiểu thư của chúng ta.”

Bạch tiên cô quát lạnh: “Các ngươi thần trí mê loạn, nhìn không thấu tà ma! Đây sao có thể là Tứ tiểu thư của các ngươi, rõ ràng là bị quỷ nhập vào!”

“A ——” Một trận kinh hô nhất thời vang lên, khó trách mấy ngày nay hành vi của Tứ tiểu thư bất thường như thế, tính tình nóng nảy, hóa ra là bị quỷ nhập!

Ánh mắt mọi người nhìn Ngọc Linh Lung lập tức trở nên sợ hãi, ma quỷ có ai không sợ? Huống chi những người ở đây đều đã từng chứng kiến tận mắt Ngọc Linh Lung hành hung Mộ thị như thế nào. Ngay cả phu nhân quản gia cũng dám đánh, một thiên kim tiểu thư bình thường nào dám làm ra mấy chuyện thế này? Không phải quỷ nhập vào người thì là gì?

Ngọc Linh Lung nghe xong lời nói của Bạch tiên cô, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp không hề giận mà lại cười: “Ngươi nói ta là cái gì? Quỷ nhập vào người?”

Không sai, nàng chính là quý nhập vào người! Là chị cả giới hắc đạo nhập vào thân thể thứ nữ Ngọc Linh Lung này!

Hơn nữa, nàng không có ý định đi, xem Bạch tiên cô này làm cách nào phá nàng đi!?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Con mẹ nó, cả nhà người đều bị quý nhập

Về mặt Bạch tiên cô kiên cường chính trực, đón nhận ánh mắt sắc như dao của Ngọc Linh Lung: “Không sai, chính là quý nhập vào người! Nếu bốn tiên không ra tay, không quá ba ngày, quý phủ của các người nhẹ thì hao tổn tiền tài, nặng thì cửa nát nhà tan ——”

Thôi ma ma nghe được cảm thấy sợ hãi không thôi, không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy? Nhớ tới lời nhắc nhở của Mộ thị, Thôi ma ma nhất định sẽ mở miệng xin Bạch tiên cô lập tức ra tay giúp đỡ, trừ khử yêu ma quỷ quái trên người Ngọc Linh Lung.

Chỉ là chưa kịp mở miệng, đã thấy một đôi hải thủ đỏ tươi bay vút tới, trực tiếp chụp vào cái miệng đang thao thao bất tuyệt của Bạch tiên cô.

“Người nói ai bị quý nhập vào người!” Ngọc Linh Lung ung dung vỗ vỗ tay, như thể người vừa quăng chiếc hải thủ màu đỏ kia không phải là nàng, “Ta xem người thực sự là chán sống rồi!”

Hình tượng chính nghĩa của Bạch tiên cô nháy mắt đã bị một chiếc hải thủ đánh vỡ, tức khắc khiến cho nàng cảm thấy vừa ngượng vừa phẫn nộ. Để hải thủ vừa vịn chụp vào miệng, Bạch tiên cô chịu đựng đau đớn, vẫn cố làm ra vẻ hồ lớn: “Yêu nghiệt lớn mật, nếu không chịu đền tội, đừng trách bốn tiên đánh người hồn phi phách tán.”

Vừa dứt lời, hai tiểu đạo cô lập tức vọt lên, một trái một phải vây quanh Ngọc Linh Lung, một người cầm chập cheng không ngừng đánh, một người cầm chuông đồng phe phẩy, leng keng leng keng, khiến cho lỗ tai mọi người cứ ơng ơng mãi.

Mà Bạch tiên cô bên này, gương mặt trắng nõn còn in vết hải, phát trần trong tay vung qua vung lại trong không khí, phối hợp với chú ngữ quang quác trong miệng, bộ dáng thật đúng là có chút giống như đang bày trận pháp.

Ngọc Linh Lung quét mắt nhìn hai tiểu đạo cô như hai con khỉ nhảy nhót xung quanh, đôi mi thanh tú nhíu lại, thật là âm ỹ muốn chết!

Bàn tay trắng nõn khê đảo, cái chập cheng rời khỏi tay tiểu đạo cô, trực tiếp rơi vào tay Ngọc Linh Lung!

“Người —— Yêu nghiệt nhà người!” Có lẽ là chưa từng bị khản kháng thể này, tiểu đạo cô bị đoạt mất pháp khí, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất đỏ bừng vì tức giận, cũng đã quên mất lời dặn của Bạch tiên cô, theo bản năng xông lên cướp lại cái chập cheng của mình.

Không có cái chập cheng kia, nàng thi pháp thể nào?

Chính là nàng đã quên, thiếu nữ đối diện với mình lúc này không phải là Tứ tiểu thư yếu đuối kia của Ngọc gia, mà là Ngọc Linh Lung bị “quý nhập vào người”!

Ầm một cái! Hai mảnh chập cheng một trái một phải bay vào đầu tiểu đạo cô, thanh âm rộn người kéo dài từ ngực cho đến lỗ tai!

Tiểu đạo cô nhỏ nhắn non nớt sao có thể chịu đựng được cú đánh này, trong nháy mắt đã ngất đi, mất đi ý thức ngã nhào trên mặt đất, động cũng không động nổi.

Tiểu đạo cô còn lại nhìn thấy bạn bị đánh ngất xỉu, sợ tới mức không nhúc nhích nổi, ngay cả chuông đồng cũng quên không lắc.

Trông thấy đồ nhi của mình chịu thiệt, Bạch tiên cô hét lớn một tiếng: “Thanh Nguyệt, quay về!”

Tiểu đạo cô không bị đánh lúc này mới vực tỉnh, vội vàng trốn sang một bên, không dám tiến lên nữa.

Trong sân chỉ còn lại một mình Bạch tiên cô, lúc này như đang làm ảo thuật lấy từ trong tay áo ra một lá bùa giấy màu vàng, cắm trên mũi kiếm gỗ đào, giờ lên không trung quơ vài vòng, lá bùa kia đột nhiên bốc cháy!

Ngay lập tức, những người xung quanh kinh ngạc kêu lên, thật thần kì! Không hổ là cao nhân, pháp thuật không gọi lại cao thâm đến thế!

Ngọc Linh Lung nhếch mép cười lạnh. Không phải chỉ là dùng bột phốt-pho vẽ lên lá bùa thôi sao, bột phốt-pho gặp không khí thì bốc cháy có gì lạ? Cái loại thủ thuật che mắt người này, hù được kẻ khác, không hù được nàng!

Con mụ lừa đảo có vài mảnh lối thủ đoạn, lại dám đến trước mặt nàng, chỉ tự ôm lấy mất mặt và xấu hổ mà thôi!

Bạch tiên cô dùng sức vung tay, lá bùa giấy đang bốc cháy mang theo ánh lửa, lao thẳng về phía Ngọc Linh Lung!

“Đốt! Yêu nghiệt, còn không mau hiện hình!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh, đảo thân một cái, lá bùa giấy kia bay sượt qua. Ngay sau đó, ánh mắt mạnh mẽ của nàng chiếu thẳng lên người Bạch tiên cô, tựa như đao kiếm đang bộc lộ khả năng sắc bén của mình!

Dám chọc đến nàng, thật đúng là muốn tìm chết!

Ngọc Linh Lung tiến lên vài bước, một cước đá đổ mấy cái nhang đèn trên án. Bạch tiên cô bị bất ngờ, không kịp phòng ngự, tức khắc liền bị mấy cái án đánh ngã xuống đất!

Thuận tay nhặt lên nửa viên gạch, Ngọc Linh Lung không chút do dự đánh vào mặt Bạch tiên cô: “Con mẹ nó, cả nhà ngươi mới bị quỷ nhập! Cả nhà ngươi bị quỷ nhập!”

Bạch tiên cô bị đánh ngã nhào trên mặt đất, đạo bào màu trắng dính đầy tro bụi, búi tóc tinh xảo lúc ban đầu giờ phút này cũng rối tinh mù, gương mặt bị gạch đánh máu tươi đầm đìa, lại thêm tiếng kêu thảm thiết chả khác nào tiếng sói khóc quỷ gào. Hình tượng này, đúng là có vài phần giống với nữ quỷ!

“Con ác quỷ này! Ngay cả bản tiên cũng dám đánh!” Bạch tiên cô yếu ớt giãy dụa, một mặt ra sức chống đỡ, một mặt lại hướng sang bên cạnh rống to, “Thanh Nguyệt, đem máu chó lên!”

Tiểu đạo cô bị điểm danh, bất chấp sợ hãi ôm chậu máu chó xông thẳng lên, hướng về phía Ngọc Linh Lung hất ào một cái.

Ngọc Linh Lung phản ứng cực kì nhanh, nhẹ nhàng xoay người, nguyên cả chậu máu chó tanh nồng một giọt cũng không dính lên người nàng, trái lại, Bạch tiên cô đang nằm trên mặt đất kia lại bị hất đầy lên mặt và cổ!

“Trời ạ, sư phụ!” Thanh Nguyệt gây họa lớn, khóc không thành tiếng, “Sư phụ, người không sao chứ! Đồ nhi không phải có ý!”

Bạch tiên cô lúc này đã không một chút phong thái đạo tiên như lúc nãy nữa, chỉ thấy cả người nàng lúc này dính đầy tro bụi cùng bùn đất, máu chó cùng máu người trộn lẫn trên mặt, bốc lên mùi tanh nồng vô cùng khó ngửi.

“Đồ vô dụng!” Bạch tiên cô thẹn quá hóa giận chửi ầm lên, không còn để ý đến hình tượng tiên cô của mình nữa!

Mà cho dù nàng có muốn để ý cũng không được, bộ dạng như nữ quỷ thế này, ai có thể tin được mới lúc nãy nàng còn là một tiên cô thanh cao?

“Đứng sừng ra đó làm gì, còn không mau lấy kiếm đào đâm ả!”

Không thể không nói, Bạch tiên cô đúng là một bà đồng chuyên nghiệp. Bản thân mình biến thành bộ dạng như này, vẫn không quên phân phó Thanh Nguyệt – lực lượng cuối cùng còn sót lại của mình tiến lên thu phục “ác quỷ” Ngọc Linh Lung.

Thanh Nguyệt nhặt kiếm đào lên, run rẩy đi về phía Ngọc Linh Lung, bộ dạng như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống mặt đất, ngay cả đám vú già nha hoàn đứng một bên xem náo nhiệt cũng không tin nàng có thể đuổi được quỷ.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhú lại, những kẻ này đúng là chưa đến phút cuối chưa thôi!

“Ngươi nghe lời sư phụ thật đấy nhỉ!” Ngọc Linh Lung trở tay, đem chậu máu chó cướp về, thuận tay hướng lên đầu của Thanh Nguyệt đập một cái!

Mặc dù nàng không dùng sức, nhưng đối với Thanh Nguyệt đang bị dọa, chỉ sợ lần này lại vượt ra khỏi chút dũng khí cuối cùng của nàng!

Rầm một cái, thanh kiếm đào trong tay Thanh Nguyệt vô lực rơi xuống, cả người cùng chậu máu cũng cùng nhau ngã xuống.

Rút từ trong người ra một chiếc khăn tay lau máu, Ngọc Linh Lung đứng ngạo nghễ giữa một đồng hỗn độn, ánh mắt đầy uy hiếp quét đến đám người đang đứng xem: “Còn có ai muốn đến thu phục quỷ trên người bản tiểu thư?”

Ngay sau đó, cả đám người đang ngây ra vì sợ hãi tức khắc liền chạy toán loạn, chạy nhanh nhất chính là Thôi ma ma – người đã dẫn Bạch tiên cô đến!

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Linh Lung cũng thềm liếc mắt nhìn đến ba sư bà Bạch tiên cô đang vịn vịn trong vũng máu, xoay người trở về Phàm Lan Uyển.

Đám phế vật này, phải đợi đến lúc bị đánh toi tã, mới biết chị đây không phải người dễ chọc!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trấn an

Trong nhà chính, Mộ thị sững sờ nghe Thôi ma ma bẩm báo, bỗng nhiên lại có một loại cảm giác khóe không ra nước mắt.

Ngay cả Bạch tiên cô pháp thuật cao thâm cũng không thu phục được Ngọc Linh Lung kia, trái lại lại bị đánh cho người đầy thương tích. Hậu viện nhà mình đốt cuộc từ đầu dẫn về loại tiểu thư như hung thần này!

Thôi ma ma đầy sợ hãi lau mồ hôi trên trán, dè dặt nói: “Phu nhân, bây giờ phải làm sao?”

Chẳng những không đem ác quỷ đuổi đi, ngược lại lại hoàn toàn đắc tội với Ngọc Linh Lung. Chưa nói đến chuyện Ngọc Linh Lung sẽ quay lại trả thù Mộ thị như thế nào, chỉ cần nhìn đến một vấn đề đơn giản trước mắt, ba thầy trò Bạch tiên cô bị đánh trọng thương, dù sao Ngọc phủ cũng phải đứng ra chịu trách nhiệm?

Ác quỷ không đi, lại rước về một vị tiên cô dưỡng thương trong phủ, Mộ thị đúng là đau đầu vô cùng.

“Cho thầy trò bọn họ vào trong tòa viện của đám người Ngọc Thiên Phuong ở đi. Mời một lang trung đáng tin đến xem sao.” Mộ thị day day huyết Thái Dương, về mặt mặt mời nói.

Bạch tiên cô đuổi quỷ bất thành, trái lại lại bị “quỷ” đánh trọng thương. Chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh Bạch tiên cô nhất định sẽ bị tổn hại, mà Ngọc phủ khẳng định cũng không hi vọng người ngoài biết chuyện trong hậu viện có một “ác quỷ” tiểu thư dũng mãnh như vậy. Kể sách duy nhất lúc này, chỉ có thể để Bạch tiên cô lặng lẽ dưỡng thương trong Ngọc phủ, còn lại để sau này rồi tính.

Vừa phải mời lang trung, vừa phải cấp bạc cho lang trung giữ miệng, Ngọc phủ lại tốn kém rồi.

“Thế này...” Thôi ma ma nghe thấy Mộ thị sai bảo, về mặt lộ vẻ chán chừ, “Nhị tiểu thư bây giờ thành cái dạng này, chỉ sợ không muốn gặp người ngoài. Lại nói, trong phủ còn mấy phòng để đó không dùng đến...”

Mộ thị trừng mắt, liếc Thôi ma ma một cái: “Người sao cũng hồ đồ rồi? Mấy cái chỗ trong phủ không dùng đến, nhưng có thể để cho người khác đến ở sao? Nếu bị lão gia biết trong nội viện còn chỗ, ta lại đem nữ nhân họ Mai kia an bài ở sân sau, ta biết ăn nói thế nào với lão gia?”

Thôi ma ma lúc này mới nhớ tới chuyện đó, không khỏi liên tục tự trách mình: “Nô tỳ là bị dọa đến choáng váng rồi, thế mà lại quên mất chuyện này. Nô tỳ biết sai rồi.”

Mộ thị khó chịu hừ một tiếng: “Ngọc Thiên Phuong không phải là bị bệnh rụng tóc sao? Ta an bài tiên cô đến chỗ của nàng, cũng là để trừ tà.”

Thôi ma ma vội trả lời: “Vẫn là phu nhân chu đáo, nô tỳ đi xuống an bài.”

Mộ thị nhớ tới Ngọc Linh Lung, không nhịn được thở dài một cái: “Lấy bộ trang sức bằng vàng kia của ta nữa, tìm một bà mụ biết ăn nói, mang đến Phẩm Lan Uyên đi.”

Đã có vài phần kinh nghiệm trước đó, Mộ thị thật tâm sợ Ngọc Linh Lung, bản thân mình lúc này lại mời Bạch tiên cô về thu thập nàng, không chừng Ngọc Linh Lung lại muốn trừng trị mình. Vẫn là sớm một chút phái người đi nhận lỗi với Ngọc Linh Lung. Thân thể mình lúc này, không chịu nổi cùng Ngọc Linh Lung giằng co.

Thôi ma ma nhìn thương thế chưa lành của Mộ thị, trong lòng cũng cảm thấy chua xót. Bao nhiêu năm nay, chủ tử nhà mình trong Ngọc phủ vẫn luôn cao cao tại thượng, đã bao giờ phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy? Hơn nữa lại thua trong tay một thứ nữ, đã mất tiền lại còn bị đánh, nay lại phải ăn nói khép nép với người ta, thật sự không dễ chút nào.

Thôi ma ma chỉ có thể an ủi Mộ thị: “Phu nhân chịu đựng một chút, dù sao mấy hôm nữa lão gia trở về rồi, đến lúc đó nhất định sẽ làm chủ cho phu nhân.”

Mộ thị gật gù đầu: “Chỉ hy vọng thế đi.”

Người ta chinh chiến ở Bắc Cương ba năm, vẫn không quên ôn hương nhuyễn ngọc * trong ngực, tặng cho mình một di nương mới của Ngọc tướng quân, thật có thể ra mặt cho Mộ thị hay sao? Chuyện này, chính là ngay cả Mộ thị cũng không dám chắc chắn.

*ôn hương nhuyễn ngọc: chỉ người con gái dịu dàng ôn hòa, yếu liễu đào tơ.

Trong Phẩm Lan Uyên, Ngọc Linh Lung vừa ngủ trưa dậy, liền nghe thấy tiếng Huyền Thảo nói chuyện bên ngoài: “Tiểu thư chưa dậy đâu, tẩu đại ở ngoài hiên trước đi.”

Ngọc Linh Lung không nhịn được khẽ cười mỉm, bản thân lộng hành trong Ngọc phủ vài ngày, lá gan của Huyền Thảo cũng lớn thêm không ít, cũng dám nói chuyện với hạ nhân trong phủ như vậy. Phải biết rằng ngay tại đây mấy hôm trước, Huyền Thảo còn giống một con chuột nhắt đi trộm đồ ăn, ngay cả một tiểu nha hoàn hạ đẳng của Ngọc phủ cũng dám há mồm đánh mắng nàng, mà Huyền Thảo chưa bao giờ dám phản kháng lại.

Như bây giờ là tốt rồi, người của nàng, sao có thể tùy ý để người khác bắt nạt?

Chỉ có điều, nghe ý tứ của Huyền Thảo, hình như có người đến thăm mình. Ngọc Linh Lung nghĩ một chút, liền đoán được tám chín phần.

Mộ thị mời Bạch tiên cô đến đuổi quỷ bị thất bại, ăn trộm gà bắt thành lại mất nắm gạo, đại khái là sợ mình lại tức giận đi đánh nàng đi?

Tốt lắm, hiệu quả nàng muốn chính là thế này!

Ngọc Linh Lung khoan thai đuổi lưng, háng giọng kêu một cái: “Huyền Thảo!”

“Có em!” Huyền Thảo lớn tiếng trả lời, vén rèm đi vào, “Tiểu thư tỉnh rồi à?”

“Ừm!” Ngọc Linh Lung nhận lấy chén trà Huyền Thảo mang đến, súc miệng xong mới hỏi: “Người bên ngoài là thế nào?”

Huyền Thảo không dấu được ý cười trên mặt: “Là Điền tẩu trong viện của phu nhân, nói phu nhân sai nàng mang đồ đến tặng cho tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung không thêm đề ý, gật gật đầu: “Biết rồi, cứ để nàng ta đợi ở ngoài một lúc.”

Huyền Thảo mang một chậu nước ấm tới, hầu hạ Ngọc Linh Lung rửa mặt. Ngọc Linh Lung nhìn Huyền Thảo bận rộn, lại nhớ tới một chuyện: “Viện chúng ta chỉ có vài người như vậy cũng không được, em sai Mã Trường Canh đi mua thêm vài tiểu nha hoàn, như thế em cũng thoải mái hơn một chút.”

Huyền Thảo có chút thụ sủng nhược kinh: “Tiểu thư, em không mệt, để người khác hầu hạ tiểu thư, em cũng không yên tâm.”

Đáy lòng Ngọc Linh Lung khẽ xẹt qua một tia cảm động, trên mặt lại cố ra vẻ nghiêm túc: “Bảo em mua thì mua đi, nói nhiều lời vô nghĩa làm gì!”

Huyền Thảo hoảng sợ, vội vàng cúi đầu: “Dạ, chút nữa em sẽ sai Mã tẩu đi.”

Nhìn bộ dáng khúm núm sợ hãi của Huyền Thảo, Ngọc Linh Lung nhịn không được khẽ cười: “Em đấy, có phúc cũng không biết hưởng.”

Lo lắng vô căn cứ trong lòng Huyền Thảo lúc nào mới có thể bỏ xuống, cười nói: “Tiểu thư cũng đừng trêu em.”

Hai chủ tớ nói đùa vài câu, Ngọc Linh Lung lúc này mới lên tiếng: “Em đi dẫn cái họ Điền kia vào đây. Ta muốn xem một chút, bà già kia muốn giải thích với ta thế nào.”

Huyền Thảo vâng lời đi ra ngoài.

Điền Phong đứng đợi bên ngoài hơn nửa ngày, nghe tiếng đùa giỡn của Ngọc Linh Lung và Huyền Thảo trong phòng, trong lòng cảm thấy nom nớp sợ, không dám ho cũng không dám thở mạnh.

Nàng đúng là xui xẻo, bị Thôi ma ma sai làm chuyện này. Bây giờ trong phủ có ai là không biết thanh danh của Tứ tiểu thư, không cần thận liên bị nàng trừng trị, mà cuộc đời mình tạo nghiệt gì đến nỗi phải thay phu nhân đến nhận lỗi với Tứ tiểu thư?

Nghe thấy tiếng Huyền Thảo vén rèm đi ra, Điền Phong vội vàng bước lên, lòng đầy run sợ bước vào.

Điền Phong vừa vào phòng liền vội vàng quỳ rạp xuống đất, nặng nề dập đầu: “Nô tỳ là Điền Phong, thỉnh an Tứ tiểu thư.”

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy thanh âm của Ngọc Linh Lung, không nhìn được lớn gan gương mặt nhìn về phía trước, nhưng cái gì cũng không thấy.

Lúc này, sau rèm truyền đến tiếng quần áo ma sát nhỏ, lại mang theo một mùi hương nhẹ nhàng như có như không, tiếp đó là thanh âm lãnh đạm của Ngọc Linh Lung: “Đứng lên đi!”

Điền Phong cũng không dám ngẩng đầu, thận trọng đứng lên, ép buộc ánh mắt của mình dừng trên đôi giày thêu tinh xảo lấp ló dưới làn váy màu xanh của Ngọc Linh Lung, cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói: “Quấy rầy giấc ngủ trưa của Tứ tiểu thư, là nô tỳ có lỗi.”

“Đừng nói mấy lời vô dụng!” Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, “Bà già kia sai người tới làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Vết sẹo nhanh lành, quên cả đau

Điền Phong sững sờ một lúc, mới kịp nhận ra bà già Ngọc Linh Lung nói là Mộ thị. Trong nhất thời, nàng không biết phải trả lời thế nào. Nếu nói thẳng ý

đồ đến đây, chính là tự mình thừa nhận bà già trong miệng Ngọc Linh Lung là Mộ thị, nếu không nói, nàng cũng không thể đắc tội với Tứ tiểu thư.

Vội vàng suy nghĩ trong chốc lát, Điền Phong quyết định, thà đắc tội với Mộ thị, không thể đắc tội với Ngọc Linh Lung.

Nàng vội vàng đem hộp trang sức bằng gỗ khắc hình hoa lê tinh xảo dâng lên, miệng nói: “Phu nhân sai nô tỳ mang đồ tới tặng cho Tứ tiểu thư.”

Ánh mắt Ngọc Linh Lung khẽ híp lại, Mộ thị đây là vừa đánh vừa dỗ ngọt mình sao? Chọc đến mình, lại đem vài thứ đồ đến tặng thì sẽ không có chuyện gì?

Huyền Thảo nhìn thấy Ngọc Linh Lung không lên tiếng, liền đưa tay nhận lấy hộp trang sức, mở ra cho Ngọc Linh Lung xem.

Chỉ thấy bên trong đặt một bộ trang sức hình hoa mẫu đơn bằng vàng ròng lóa mắt cả mắt, nào là ngạch phi (đồ trang sức ở trước trán), lắc chân, trâm cài tóc, hoa cài tóc... thứ gì cũng có, tất cả đều rất tinh xảo, cánh hoa mẫu đơn khéo léo dùng vàng lá tầng tầng xếp thành, lúc này như khẽ rung rung, vô cùng sống động, khiến cho người ta không thể rời mắt.

Mặc dù Ngọc Linh Lung không hiểu biết nhiều về trang sức cổ đại, những cũng có thể nhìn ra giá trị xa xỉ của bộ trang sức này.

Điền Phong khẽ liếc trộm Ngọc Linh Lung một cái, đánh bạo nói: “Phu nhân sai nô tỳ chuyển lời đến Tứ tiểu thư, tất cả đều là do phu nhân nhẹ dạ cả tin lời nói của bà đồng gia, hiểu lầm Tứ tiểu thư, khiến cho Tứ tiểu thư bị ủy khuất, mong Tứ tiểu thư đại lượng, bỏ qua cho phu nhân.”

Thân là đại phu nhân, lại phải ăn nói khép nép với một thứ nữ như vậy, đúng là không dễ dàng.

Không còn cách nào khác, không làm yên lòng Ngọc Linh Lung, thân thể nhỏ bé của Mộ thị liền chịu tội. So với chuyện da thịt bị đánh trọng thương, bộ trang sức vàng ròng này cũng chẳng là gì.

Sau một lúc lâu, Ngọc Linh Lung mới gật gật đầu: “Huyền Thảo, đem đến đây.”

Nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của Ngọc Linh Lung, Điền Phong không nhịn được co rúm lại, đầu lại càng cúi thấp hơn: “Vâng... Ý của Tứ tiểu thư là...?”

Ngón tay mảnh khảnh gõ gõ lên hộp trang sức, Ngọc Linh Lung nhàn rỗi bụng chén trà lên: “Mười bộ, cũng không nhiều lắm.”

Xem ra lần trước nói một nghìn lượng bạc hàng tháng là quá ít, Mộ thị căn bản là vẫn chưa học được kinh nghiệm gì!

Điền Phong sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã nhào ra đất. Bộ trang sức này là bảo bối dưới đáy hòm của phu nhân, đừng nói là mười bộ, ngay cả một bộ như vậy cũng là cực kì khó thấy. Tứ tiểu thư thế mà lại như sư tử ngoạm một cái, liền muốn mười bộ trang sức!?

Thế này thì nàng biết trở về ăn nói với Mộ thị như thế nào đây!

Thế nhưng Điền Phong cũng được coi là biết điều, hiểu được rằng lúc này trăm ngàn lần không được cự tuyệt Ngọc Linh Lung. Nếu không, đừng nói là không thể hoàn thành nhiệm vụ của Mộ thị, mà ngay cả bản thân mình cũng không thoát khỏi chỗ này.

“Vâng... Nô tỳ về bẩm báo lại với phu nhân...” Thanh âm lí nhí như tiếng muỗi kêu, lộ ra sự bất đắc dĩ cùng lo lắng.

Ngọc Linh Lung lúc này mới mỉm cười, khẽ nhấp một ngụm trà, tâm tình nàng lúc này tốt vô cùng, liền đứng dậy nói chuyện phiếm với Điền Phong: “Phu nhân nhà ngươi mấy ngày nay thế nào? Vết thương trên người có khá hơn chút nào không?”

Thanh âm ấm áp như gió xuân của Ngọc Linh Lung, lại khiến cho Điền Phong sồn gai ốc, nàng lúc này như đang nhìn thấy một con hổ mới ăn uống no say hướng về phía mình nhe răng nanh.

Vết thương trên người Mộ thị rõ ràng là do Ngọc Linh Lung gây ra, mà giờ phút này lại có thể tỏ ra ân cần vô cùng hỏi thăm Mộ thị, thật sự làm cho người khác vừa không biết nói gì, vừa không biết phải làm sao.

“Phu nhân... Phu nhân đỡ hơn chút rồi ạ!” Điền Phong nom nớp lo sợ đáp.

Ngọc Linh Lung thối thối lá trà, cười như không cười nói: “Ta nói vết sẹo của nàng nhanh lành thế, quên cả đau. Hóa ra là thân thể khá lên nhiều rồi.”

Nếu không như vậy, sao dám gọi Bạch tiên cô tới chỗ mình diệt quỷ đây? Mộ thị đúng là kẻ chỉ nhớ ăn mà không nhớ đòn.

Điền Phong đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng lau cũng không dám lau: “Phải... Mà không phải...”

Nhìn bộ dáng sợ hãi không nói được gì của Điền Phong, Ngọc Linh Lung đổi đề tài: “Nghe nói Ngọc Bằng sắp về phủ rồi?”

Không nghĩ tới chuyện Ngọc Linh Lung gọi thẳng tên thật của Ngọc tướng quân, Điền Phong ngẩn người một lúc mới khó khăn nói: “Dạ!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, đầy hàm ý nói: “Vậy phu nhân các người cũng bận nhiều việc lắm.”

Điền Phong không dám trả lời, chỉ dám cúi đầu thật thấp, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Ngọc Linh Lung khoát tay áo: “Được rồi, người ra ngoài đi!”

Điền Phong thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống.

Nhìn Điền Phong rời đi, Huyền Thảo cười tủm tỉm bước tới: “Tiểu thư, bộ trang sức kia thật đẹp. Lớn vậy rồi mà em chưa bao giờ được thấy bộ trang sức tinh xảo như thế đâu!”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn hộp trang sức một cái liền đưa cho Huyền Thảo: “Đem cất đi. Chút trang sức này tính là gì, sau này còn nhiều thứ hay hơn.”

Cũng chỉ là một chút vật ngoài thân, tiểu nha đầu Huyền Thảo này đúng là dễ thỏa mãn.

“Tiểu thư, người nói phu nhân thật sự sẽ lại mang trang sức đến nữa sao?” Gương mặt Huyền Thảo đầy mong chờ hỏi.

Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười: “Bà ta dám không đưa thử coi!”

Huyền Thảo nhìn không được cười thành tiếng: “Tiểu thư, người lợi hại thật. Đoán chừng, phu nhân lúc này đau lòng muốn chết.”

Một bộ trang sức đáng giá còn không đủ, lại phải mang thêm chín bộ nữa, Mộ thị lần này muốn học máu rồi.

Ngọc Linh Lung tựa như không nghe thấy lời nói của Huyền Thảo, khẽ đặt chén trà xuống, ánh mắt trong veo như dòng suối mát nhìn bóng cây loang lổ ngoài sân.

Ngọc Băng, sắp về rồi sao?

Theo như trí nhớ của thân thể này, nàng gần như không tìm thấy một chút bóng dáng nào của Ngọc Băng. Phụ thân Ngọc Băng này, đối với Ngọc Linh Lung mà nói, dường như chỉ tồn tại trong lời kể của Y Lan.

Một trọng thần quốc gia uy phong凛凛, một đại tướng quân chiến công hiển hách rong ruổi chiến trường.

Sự trở về của hắn, sẽ mang đến biến cố gì cho cuộc sống vừa mới ổn định của mình?

Từ sau khi được thưởng hai nghìn bạc nhờ bắt được Lăng Giác, đám người Mã Trường Canh làm việc nhiệt tình hơn bao giờ hết, mới đầu ngày hôm trước Ngọc Linh Lung nói muốn mua tiểu nha hoàn, ngay buổi chiều ngày hôm sau, Mã Trường Canh đã dẫn về một người mới giới.

“Tiểu thư, đây là Lư Nhị, thế gia vọng tộc nào muốn mua nha hoàn hay vú già đều tìm đến nàng ta.”

Ngọc Linh Lung ngược mắt nhìn, liếc mắt nhìn Lư Nhị một cái, chỉ thấy người này dáng người bình thường, không cao không thấp, gương mặt mập mạp lộ ra một nụ cười lấy lòng, hai con mắt không ngừng đảo tròn.

Đây là tên buôn người ở cổ đại sao? Nhìn cũng ra vẻ một kẻ làm ăn khôn khéo đấy.

Lư Nhị tiến lên vài bước, cười nói: “Kẻ ra cũng vừa khéo, tiểu nhân lúc này vừa vặn có mười mấy tiểu nha đầu, người nào cũng thông minh lanh lợi, muốn đáng có đáng, muốn mặt có mặt ——”

“Đem bọn họ mang hết vào đây, ta muốn nhìn thử.” Ngọc Linh Lung cắt ngang lời giới thiệu thao thao bất tuyệt của Lư Nhị, lạnh lùng nói.

Lư Nhị có chút ngượng ngùng dừng nói, rất nhanh dẫn một đám cô nương vào Phẩm Lan Uyển.

“Không biết Tứ tiểu thư muốn a hoàn như thế nào?” Lư Nhị chăm chú theo dõi ánh mắt của Ngọc Linh Lung, hy vọng có thể nhìn thấy tâm ý của vị khách này.

“Nha đầu kia tay dài chân dài, thù thừa rất tốt. Nha đầu kia lại biết vài chữ, tiểu thư giữ làm nha hoàn bên người là thích hợp nhất, nhưng mà ——” Lư Nhị tựa hồ quên mất vừa rồi Ngọc Linh Lung mắt kiên nhẫn như thế nào, bệnh nghề nghiệp lại nổi lên thao thao giới thiệu.

Mắt diếc tai ngơ với tiếng ồn ào của nàng, Ngọc Linh Lung ngồi trên hiên, nhìn ánh mặt trời chiếu xuống một đám tiểu cô nương đang đứng xếp hàng, hơi nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nàng ấy, ta mua!

Đám tiều cô nương này khoảng từ tám, chín đến mười hai tuổi, mặc y phục bằng vải thô, mái tóc tùy tiện buộc lại bằng vải bố, thể nhưng gương mặt lại sạch sẽ vô cùng. Có lẽ Luru Nhị sợ khách hàng không nhìn rõ tướng mạo của các nàng mới cố ý như vậy.

Chỉ thấy các cô nương người nào cũng e dè sợ hãi đón nhận ánh mắt chăm chú đánh giá của Ngọc Linh Lung.

Chỉ có một người, ngang bướng ngang đầu, hung dữ đối mặt với Ngọc Linh Lung, ánh mắt tràn ngập căm hận.

Trong lòng Ngọc Linh Lung khẽ động, tầm mắt dừng lại trên gương mặt nàng ta, cuối cùng lại không rời mắt nổi.

Nha đầu này đại khái khoảng mười một, mười hai tuổi, đáng đáp cũng được coi là thanh tú. Chính là trên gương mặt nhỏ nhắn này lại mang theo vài vết máu cùng bùn đất rất mới, nhìn một cái liền biết là mới bị thương.

Điều hấp dẫn Ngọc Linh Lung không phải là vết thương trên mặt của nha đầu ấy, mà là biểu cảm phẫn nộ kia. Mặc dù có vài phần trẻ con nhưng lại đầy thẳng thắn và cừu hận, răng nanh trắng như tuyết cắn chặt môi dưới, bàn tay nhỏ nắm chặt, giống như một con thú nhỏ chuẩn bị phá lồng nhảy ra cắn xé.

Hứng thú nhượng mảy, bàn tay Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng duỗi ra, chỉ về phía nha đầu kia: “Ngươi, lại đây cho ta nhìn.”

Luru Nhị hơi sùng sốt, gương mặt lộ ra một chút chán chừ: “Tứ tiểu thư, nha đầu này rất bướng bỉnh, hay là... Hay là người nhìn lại một lần nữa đi?”

Ngọc Linh Lung không hề lay chuyển: “Chính là nàng, mang lại đây.”

Luru Nhị cau mày, cuối cùng vẫn không dám đắc tội với Ngọc Linh Lung, bước qua túm lấy tiều nha đầu kia lôi lên.

“Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Tiếng quát lạnh lạnh của tiều cô nương ấy đột nhiên vang lên, thanh âm trẻ con đầy oán hận, “Ta không đi!”

Bị một đũa nha đầu quát mắng trước mặt nhiều người như vậy, Luru Nhị then quá hóa giận, vung tay tát nha đầu kia một cái thật mạnh: “Con nha đầu chết tiệt kia, còn làm như mình là tiểu thư sao? Còn không mau lăn lại đây cho lão nương?”

Ba một tiếng, gương mặt trắng nõn của tiều cô nương trong nháy mắt liền sưng đỏ, đôi mắt đen láy lại không hề sợ hãi chăm chăm nhìn Luru Nhị.

“Ta không đi!” Thanh âm trong trẻo đầy khí phách của tiều cô nương vang lên, “Đến chết ta cũng không làm nô tỳ!”

“Ta coi ngươi lại muốn ăn đòn —” Luru Nhị vén tay áo, chuẩn bị làm một tràng giáo huấn nha đầu bướng bỉnh này.

“Đợi đã!” Ngọc Linh Lung lạnh lùng lên tiếng, “Huyền Thảo, dẫn nàng lại đây!”

Huyền Thảo không để ý tới gương mặt dần đỏ lên của Luru Nhị, ngay lập tức bước về phía trước, nắm lấy tay tiều cô nương dịu dàng nói: “Ngươi đừng sợ, tiểu thư của chúng ta chỉ muốn nhìn ngươi một chút. Không có ý gì khác.”

Tiều cô nương vung tay, gạt Huyền Thảo ra: “Các ngươi đều là người xấu! Đều là người xấu hại chết cha mẹ ta!”

Ngọc Linh Lung nhíu mày, cái chuyện không đầu không đuôi này rốt cuộc là thế nào?

Luru Nhị giật nảy, sợ lời nói của tiều cô nương mang đến tai họa, vội vàng hướng về Ngọc Linh Lung giải thích: “Tứ tiểu thư đừng nóng giận, nha đầu này trước đây là tiểu thư của tiêu cục * Phúc Uy. Sau này tiêu cục Phúc Uy gặp chuyện không may, cha mẹ của nàng bị quan phủ hành quyết, tuổi nàng còn nhỏ nên bị mang đi bán, mới có thể thoát mạng.”

* Tiêu cục: Là một tổ chức chuyên làm nhiệm vụ bảo tiêu (vệ sỹ) của thời xưa.

Luru Nhị nói xong, lại hung hăng đẩy tiều cô nương kia một cái: “Con nha đầu điên khùng này, còn nói năng lung tung nữa, coi chừng ta đánh chết ngươi!”

Tiều cô nương bị đẩy một cái mạnh, khễ lao đảo, sau khi cố gắng đứng vững cũng không yếu thế hất cằm: “Nếu cha và ca ca ta ở đây, ta bảo bọn họ chặt tay ngươi!”

“Ha ha ha!” Luru Nhị cười như điên, “Cha và ca ca ngươi sớm đã chết rồi, ta xem còn ai đứng ra che chở cho ngươi!”

Khóe mắt của tiều cô nương thoáng chốc đầy nước, nhưng lại quật cường không chịu rơi, hai mắt mờ thật to nhìn chăm chăm Luru Nhị, như thể chỉ hận không thể cắt một miếng thịt trên người nàng.

Luru Nhị duỗi tay ra, trực tiếp túm lấy tiều cô nương gầy yếu lôi lại, đẩy ngã trước mặt Ngọc Linh Lung, lấy lòng nói: “Tứ tiểu thư, nha đầu này mặc dù có chút ngang bướng, nhưng ngày thường rất tốt, nghe nói nàng ta còn biết một ít võ. Nếu được dạy bảo từ tế, chắc chắn sẽ là một nha hoàn tốt.”

Ngọc Linh Lung vẫn lạnh lùng nhìn Luru Nhị, nghe xong lời này mới hơi nhíu mày: “Ồ! Nàng ta còn biết võ sao?”

Lưu Nhị cười hi hi: “Tiểu thư của tiêu cục, sao có thể không biết vài mảnh vỡ.”

Ngọc Linh Lung nhấp một ngụm trà, rõ ràng là không tin lời nói của Lưu Nhị: “Nếu nàng biết vỡ, sao có thể để im cho người bắt nạt.”

Lưu Nhị đắc ý nở nụ cười: “Chuyện này, Tứ tiểu thư còn có điều không biết. Tiểu nhân làm nghề này nhiều năm như vậy, chút kinh nghiệm này cũng phải có. Hề là nha đầu có sức khỏe hay không nghe lời, giam lại vài hôm, không cho ăn cơm. Bướng bỉnh đến thế nào cũng phải nghe lời.”

Ánh mắt Ngọc Linh Lung khẽ đảo qua gương mặt tái nhợt của tiểu cô nương, nàng lúc này đang bị Lưu Nhị ép quỳ trên đất, thân mình yếu ớt không ngừng gầy dựa, bàn tay nhỏ bé ra sức cào Lưu Nhị, một khắc cũng không chịu yên tĩnh.

Nhìn bộ dáng của cô gái, đáy lòng Ngọc Linh Lung không biết tại sao bỗng nhiên cảm thấy có chút rung động.

Trong thoáng chốc, tựa như thể thấy lại thời thơ ấu của chính mình. Ngày đó, mẹ cầm dao đâm về phía cha, khắp phòng đều là máu, một đứa trẻ là nàng ngồi trong vũng máu khóc lớn. Hàng xóm xung quanh, người qua đường... không một ai, không một người vào xem có chuyện gì xảy ra. Thế giới khi đó như mất đi hơi ấm, mà lòng của nàng, từng chút từng chút lạnh hơn, cho đến khi đóng thành băng.

Tiểu cô nương nhà tan của nát lúc này, giống như khi nàng máu chảy đầm đìa đứng trước mặt mọi người, không ai quan tâm, không người thương xót.

“Buông nàng ra!” Ngọc Linh Lung thổi thổi nước trà, nhàn nhạt nói: “Nàng ấy, ta mua!”

Về vui mừng lập tức lộ rõ trên mặt Lưu Nhị, đưa chân đá tiểu cô nương dưới đất một cái: “Còn không mau quỳ xuống, dập đầu trước chủ tử mới của người!”

Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy “ba” một tiếng, trên trán Lưu Nhị xuất hiện một vết máu dài. Lưu Nhị ngẩn người, ngay sau đó cảm thấy đau đớn vô cùng mới thấm thiết gào khóc.

Nàng thật sự không biết mình mắc tội gì, lại bị chén trà của Ngọc Linh Lung đập cho một cái. Mặc cho cảm giác đau đớn truyền từ trên trán, nàng theo bản năng quỳ xuống: “Tứ tiểu thư...”

“Ta nói mua nàng thì nàng là người của ta. Người có tư cách gì giáo huấn nàng!” Gương mặt thanh tú của Ngọc Linh Lung như phủ một tầng sương lạnh, lạnh lùng quát, “Cầm bạc của người lên. Cút!”

Lưu Nhị không dám nói thêm, ôm vết thương trên trán, dẫn đám nha đầu còn lại đi.

Tiểu cô nương được mua vẫn quỳ dưới đất, ngẩng người nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, như thể còn chưa hiểu được số phận của mình đã hoàn toàn thay đổi. Lúc này, Huyền Thảo bước lên, đau lòng lau bùn đất trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Còn đau không?”

Ánh mắt mờ mịt của tiểu cô nương dừng lại trên gương mặt của Ngọc Linh Lung, mãi mới hoàn hồn: “Người... Người đánh nàng, là vì ta?”

Ngọc Linh Lung đứng dậy, cũng không đáp lời nàng: “Huyền Thảo, mang nàng xuống, tắm rửa sạch sẽ rồi dẫn lên đây.”

Tiểu cô nương phục hồi tinh thần, lại quỳ xuống đất phịch một cái. Khi nãy nàng bị ép, đánh đập nửa ngày nhưng vẫn ngẩng cao đầu, giờ phút này lại chậm rãi cúi xuống: “Tiểu thư...”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngọc tướng quân hồi phủ!

Ăn xong cơm chiều, Huyền Thảo dẫn tiểu cô nương đã tắm rửa sạch sẽ vào phòng.

“Tiểu thư!” Tiểu cô nương vừa vào phòng liền quỳ xuống, nặng nề dập đầu trước Ngọc Linh Lung, “Nô tỳ thỉnh an tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung khẽ nhíu mày: “Người không phải chết cũng không chịu làm nô tỳ sao? Hiện tại lại dập đầu với ta làm gì?”

Tiểu cô nương ngẩng đầu, hai hàng nước trong suốt chảy dài trên gương mặt nhỏ nhắn: “Nô tỳ đã không còn nhà, không còn cha mẹ. Có làm nô tỳ hay không, có gì khác nhau đâu?”

Huyền Thảo đứng bên cạnh rời xa người thân đã lâu, lén lút lau khóe mắt. Rõ ràng lúc nãy nàng đã hỏi thân thế của tiểu cô nương nên giờ mới thổn thức mãi không thôi.

Ngọc Linh Lung thân nhiên bưng chén trà lên: “Người tên gì? Nhiều tuổi?”

Tiểu cô nương thấp giọng đáp: “Nô tỳ tên Phúc Linh Nhi, mười hai tuổi.”

“Phúc Linh Nhi, phúc chí tâm linh *, là một cái tên hay.” Ngọc Linh Lung gật gù đầu, “Về sau gọi người là Linh Nhi đi, theo Huyền Thảo học quy củ cho tốt.”

* Phúc chí tâm linh: Phúc đến thì con người cũng khôn khéo hơn.

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ.”

Huyền Thảo bước đến nâng Linh Nhi dậy nói: “Người đói bụng lâu như vậy, ta mang người đi ăn trước đã.”

Không ngờ Linh Nhi đột nhiên hất tay Huyền Thảo ra, hướng Ngọc Linh Lung đập đầu mấy cái, cuống quýt ngẩng đầu lên, bi thương nói: “Tiểu thư là người tốt, van cầu người cứu đệ đệ của nô tỳ.”

Lông mày Ngọc Linh Lung nhíu lại: “Đệ đệ của người? Đệ đệ của người làm sao?”

Linh Nhi lau lau nước mắt trên mặt, khóc nói: “Nô tỳ và đệ đệ cùng bị mang đi bán. Đệ đệ bị một người họ Lư mua đi, nghe nói là muốn hấn làm người coi ngựa... Tiểu thư, đệ đệ của nô tỳ mới mười tuổi. Hấn còn nhỏ như vậy, sao có thể làm được chuyện gì? Tiểu thư, người phát lòng từ bi, mua cả đệ đệ của nô tỳ đi.”

Nghe Linh Nhi khóc lóc kể lể, Ngọc Linh Lung mím môi, trầm mặc không nói.

Khó trách từ lúc mình mua Linh Nhi, nàng ta liền nghe lời như vậy, hóa ra là muốn cầu xin Ngọc Linh Lung mua lại đệ đệ.

Cũng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, trong lúc nhà tan cửa nát còn có thể nhớ rõ đệ đệ của mình bị người nào mua đi, nhỏ như vậy còn có tâm tư này thật sự là hiếm thấy.

Huyền Thảo đứng nghe một bên không nhìn được rơi nước mắt, muốn giúp Linh Nhi xin Ngọc Linh Lung, nhưng lại vẫn không dám nói ra miệng.

Linh Nhi là một tiểu cô nương, Ngọc Linh Lung mua nàng làm nha hoàn là điều hiển nhiên, nhưng đệ đệ của nàng chỉ là một thằng nhóc, Ngọc Linh Lung mua hấn về để làm gì?

Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng thổi thổi nước trà, lời nói ra lại khiến người khác lạnh lẽo: “Ta dựa vào cái gì lại muốn cứu đệ đệ của người?”

Nàng không phải là thiện nam tín nữ *, cũng không có hứng thú về cổ địa làm từ thiện, mua Phúc Linh Nhi đã là cao hứng nhất thời của nàng, nhưng đệ đệ của Phúc Linh Nhi có quan hệ gì với nàng?

*thiện nam tín nữ: người đơn giản, tâm địa hiền từ

Linh Nhi sững sốt, lập tức cắn chặt răng nói: “Trừ bỏ cái mạng này, nô tỳ cái gì cũng không có. Nếu tiểu thư chịu phát lòng từ bi, mua đệ đệ của nô tỳ, cái mạng này của nô tỳ chính là của tiểu thư!”

Ngọc Linh Lung thần nhiên cười: “Ta mua người, mạng của người đương nhiên là của ta.”

Dòng nước mắt trong suốt khẽ đầy khóe mắt, nhưng Linh Nhi lại cố nén lại: “Nô tỳ... Nô tỳ nguyện ý vì tiểu thư làm bất cứ chuyện gì.”

Ngọc Linh Lung không chút phản ứng đứng dậy, rõ ràng là không muốn nói tiếp chuyện này: “Người đi xuống đi!”

Nàng cũng không phải là không chịu mua đệ đệ của Linh Nhi. Chỉ là một thằng nhóc mười tuổi mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ tốn mấy lượng bạc, mua hấn về cũng không có gì khó. Nhưng là nàng không thể khinh địch đáp ứng Linh Nhi ngay lập tức như vậy được, dù sao nàng ta từ trước tới nay vốn là một vị tiểu thư được ăn sung mặc sướng, sợ là chưa từng bị ai cự tuyệt. Nàng muốn cho nàng ta biết, trên thế giới này, không một ai vô duyên vô cớ giúp người, ngoại trừ dựa vào chính mình, người không còn cách nào khác.

Nhìn Ngọc Linh Lung muốn rời đi, Linh Nhi sững sốt, bàn tay theo bản năng giữ chặt góc áo của Ngọc Linh Lung: “Tiểu thư, nô tỳ van cầu người——”

Huyền Thảo giật mình, vội vàng kéo Linh Nhi lại, nhìn Ngọc Linh Lung vào phòng mới nhỏ giọng nói: “Đừng làm ồn, náo loạn cũng vô dụng.”

Linh Nhi nhìn bóng lưng của Ngọc Linh Lung, nước mắt tuyệt vọng cuộn cuộn rơi xuống.

Ba ngày sau, Mộ thị cuối cùng cũng mang theo tâm trạng phức tạp đón phu quân của mình trở về.

Sáng sớm, Mộ thị mang theo đám người Ngọc Thiên Liễu chờ ở cửa lớn. Theo lý thuyết, Ngọc tướng quân hồi phủ thì cả nhà phải đi nghênh đón, thế nhưng lúc này, Ngọc Thiên Phụng biến thành người hói tránh trong phòng không chịu ra, Ngọc Thiên Kiều thương tích đầy mình cũng không thể đến, mà Ngọc Linh Lung lại càng không phải nói, khẳng định sẽ không cùng nàng đi đón người cha chưa từng thấy mặt này. Cho nên hiện tại, Mộ thị chỉ dẫn tới một vị tiểu thư là Ngọc Thiên Liễu, một di nương họ Tiền, hai nhi tử Ngọc Duy Đức và Ngọc Duy Nguyên.

Thắng qua giờ Thìn, mới thấy gã sai vặt bên người Ngọc Duy Vũ chạy vội vào báo tin: “Khởi bẩm phu nhân, lão ra mới từ Binh bộ ra, đại thiếu gia đã đi đón, cũng sắp trở về rồi.”

Mộ thị gật gù đầu, còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Ngọc Duy Nguyên bảy tuổi lớn tiếng kêu: “Phụ thân sao còn chưa về?”

Ngọc Duy Nguyên là do Tiền di nương sinh ra, mới bốn tuổi thì Ngọc tướng quân xuất chinh, nay gần như đã quên mấy bộ dáng của Ngọc tướng quân. Biết Ngọc tướng quân trở về liền hưng phấn, nhưng chờ đợi từ sang sớm tới giờ vẫn không thấy bóng người đâu, không nhìn được cảm thấy sốt ruột.

Tiền di nương hoảng sợ, vội vàng kéo Ngọc Duy Nguyên lại, ánh mắt biết điều nhìn về phía Mộ thị: “Đừng âm ỷ, phụ thân sắp trở về rồi.”

Ngọc Duy Nguyên cũng không nghe lời kêu: “Đợi cả nửa ngày, con đói bụng rồi.”

Tiền di nương lúc này chỉ hận không thể che miệng Ngọc Duy Nguyên lại, chỉ có thể thấp giọng dỗ: “Ngoan, đợi lát nữa cho ăn đường cao *.”

*Đường cao: bánh đường

Sau một lúc không lên tiếng, Mộ thị lúc này lại khoan dung cười: “Nguyên nhi còn nhỏ như vậy, sao có thể dễ chịu đói được. Song Đào, dẫn Nguyên nhi xuống ăn chút điểm tâm đi.”

Trong lòng Tiền di nương khẽ thở phào một cái, trên mặt lại cười lấy lòng: “Đa tạ phu nhân.”

Ngọc Duy Đức mười bốn tuổi thật nhanh ngẩng đầu liếc Mộ thị một cái, lại cúi đầu, như thể không chú ý tới chuyện vừa rồi.

Sau khi Ngọc Duy Nguyên được Song Đào dẫn đi, chưa đến một nén nhang liền nghe thấy tiếng vó ngựa lâm râm từ đầu đường bên kia truyền lại.

Mộ thị lập tức vui mừng ra mặt: “Nhất định là lão gia đã trở về rồi.”

Quả nhiên, đầu đường xuất hiện một đội người ngựa, đi đầu là một nam tử trung niên toàn thân áo giáp đen, đầu đội một chiếc mũ sắt có gắn dải tua rua đỏ trên chóp, ngồi trên ngựa đi tới, gương mặt không hề trẻ bên trong mũ sắt tăng thêm vài phần anh khí *.

*anh khí: khí khái hào hùng

Mộ thị trông thấy phu quân ba năm không gặp của mình, kim lòng được được bước lên trước vài bước. Nhưng mà... Lại nhìn thấy cỗ xe ngựa màu đen phía sau Ngọc tướng quân, động tác dưới chân đột ngột dừng lại.

Kia, chính là Mai di nương mà Ngọc tướng quân mang từ Bắc Cương về phải không?

Sắc mặt Mộ thị thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn là chọn một cái mặt cười, chân thành bước về phía trước.

“Lão gia, người cuối cùng cũng trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đòn phủ đầu

Ngọc tướng quân xoay người bước xuống ngựa, uy nghiêm quét mắt nhìn đám nữ nhân ra đón một vòng, mày hơi nhíu lại: “Mọi người đi đâu hết rồi?”

Mộ thị âm thầm cắn chặt răng, chẳng lẽ nàng không phải là người sống sờ sờ ra đấy sao?

Tuy rằng oán thầm, Mộ thị vẫn cười lấy lòng nói: “Thiên Kiều và Thiên Phương đều bị bệnh, thiếp không gọi bọn chúng tới. Chờ thêm vài ngày nữa thương thế của bọn chúng khá hơn, thiếp sẽ gọi tới vấn an lão gia.”

Ánh mắt Ngọc tướng quân lúc này rơi đến người Tiền di nương, bỗng dừng nhớ tới một người: “Nguyên Nhi đâu?”

Mộ thị làm như lơ đãng nói: “Nguyên Nhi còn nhỏ, đứng đợi nửa ngày, vừa đi xuống ăn rồi.”

Ngọc tướng quân có chút bất mãn, hừ một tiếng. Bản thân mình ba năm không về nhà, Ngọc Duy Nguyên làm nhi tử lại chờ lâu một lúc cũng không chịu, chẳng lẽ đi ăn còn quan trọng hơn là đứng đón phụ thân?

Mộ thị nghe thấy Ngọc tướng quân hừ lạnh, khoe miệng càng giương cao hơn. Tiền di nương thì lại rụt rè đứng phía sau Mộ thị, cũng không dám lên tiếng. Nàng đương nhiên không dám nói, Ngọc Duy Nguyên đi ăn là chính mồm Mộ thị cho phép, lại nói, dù ở đây thì làm sao, trong lòng Ngọc tướng quân, Ngọc Duy Nguyên chung quy cũng chỉ là nhi tử thứ xuất mà thôi.

Lúc này, Ngọc Duy Đức cung kính tiến lên hành lễ: “Nhi tử vẫn an phụ thân.”

Nhìn thấy một đứa con thứ xuất khác, sắc mặt Ngọc tướng quân mới tốt hơn một chút: “Vài năm không gặp, người cũng cao lên không ít. Hiện tại đọc sách thế nào?”

Ngọc Duy Đức đáp: “Nhi tử không dám quên việc học, nay vừa học tới Xuân Thu.”

Ngọc tướng quân gật gù đầu, bày tỏ khen ngợi, thuận miệng hỏi: “Di nương của người sao không đến, lại bị bệnh sao?”

Thân mình Ngọc Duy Đức khẽ run lên, gương mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt: “Di nương người...”

Mộ thị như thể không chú ý tới sự khác thường của Ngọc Duy Đức, tiếp lời nói: “Lão gia, sau khi người đi, Lan di nương liền bị bệnh. Thiếp có cho mời lang trung tốt nhất đến, ai ngờ vẫn không qua khỏi...”

Ngọc tướng quân dừng chân một lúc, quay đầu nhìn về phía Mộ thị: “Cái gì? Lan Nhi mất rồi?”

Về mặt Mộ thị ra chừng thương xót, thở dài: “Dạ. Tội nghiệp nàng tuổi còn trẻ lại mắc bệnh lao, cứ như vậy mà đi.”

Vừa nói, Mộ thị vừa cúi đầu một bên, lấy từ trong người một chiếc khăn nhỏ lau lau khóe mắt.

Ngọc tướng quân trầm mặc chốc lát rồi nói: “Thôi vậy!”

Không ai chú ý tới, Ngọc Duy Đức đứng một bên cắn chặt môi.

(Edit đến đoạn này mà muốn đập máy ghê. ABCXYZ cái lão già thói tha. Phụ quân cái kiểu khi gì mà lại thế. >.

Tâm tư của cả đám người đều vây quanh Ngọc tướng quân, đang chuẩn bị vào cửa, lại nghe thấy một thanh âm nũng nịu ở phía sau: “Lão gia!”

Mộ thị không nhịn được nhủ mày, chốc lát lại giãn ra, cùng Ngọc tướng quân quay người lại.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa màu đen đi cùng đoàn người của Ngọc tướng quân đã dừng trước cửa lớn. Một tiểu nha hoàn từ trong xe nhảy xuống, nhanh nhẹn đặt một chiếc ghế nhỏ xuống đất, lúc này mới nhắc màn xe lên: “Di nương, từ từ một chút.”

Một tiếng di nương, sắc mặt Mộ thị cùng Tiền di nương biến đổi, ánh mắt hai người như hai con dao sắc bén nhìn về phía xe ngựa.

Một cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn từ trong xe ngựa vươn ra, hướng về phía tiểu nha hoàn. Chỉ cần nhìn lướt qua cánh tay này một cái cũng có thể hình dung ra người trong xe phong tình vạn chủng đến thế nào. Quả nhiên ngay sau đó, một khuôn mặt xinh đẹp như hoa xuân từ trong xe hiện ra, hướng về Ngọc tướng quân, dịu dàng gọi: “Lão gia, xe ngựa chứa đồ của Mai nhi nên để ở đâu?”

Mộ thị vừa nghe xong lời này, bàn tay ngấm ngấm nắm chặt trong tay áo.

Nàng rõ ràng là chính thất nắm quyền cai quản, nữ nhân họ Mai này lần đầu tiên bước chân vào phủ, chẳng những không thỉnh an nàng, ngược lại bước xuống xe cũng chỉ nói chuyện với một mình Ngọc tướng quân, giống như là không nhìn thấy nàng đâu. Loại thái độ này, là muốn ném phu nhân chính thất như nàng đi đâu!?

Ngọc tướng quân đương nhiên sẽ không để ý đến cảm xúc của Mộ thị, vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ kia, đường nét trên mặt hẳn không khỏi nhu hòa đi vài phần, đôi chân vừa đến cửa cũng thu trở về, bước về phía xe ngựa.

“Mai nhi, nàng cũng mệt rồi, đi nghỉ trước đi. Còn mấy thứ này nọ, từ từ sắp xếp cũng không muộn.”

Mai di nương lúc này mới tươi cười nói: “Lão gia, Mai Nhi dù sao đem đồ đạc cất gọn vào mới tốt a.”

Ngọc tướng quân gật gù đầu, quay đầu về phía Mộ thị hỏi: “Tòa viện ta bảo nàng thu dọn ở chỗ nào?”

Nụ cười trên mặt Mộ thị có chút cứng nhắc: “Trong phủ không còn tòa viện nào trống, nhưng hậu viện ở sát đường thì còn chỗ. Thiếp đã sai người tới dọn dẹp rồi.”

Ngọc tướng quân nghe vậy nhưng mảy: “Nơi đó sao có thể để người ở? Cả cái phủ lớn như vậy, chẳng lẽ một chỗ cũng không có?”

Mai di nương nghe xong lời Mộ thị nói, gương mặt lập tức hiện ra một chút ủy khuất, dịu dàng nói: “Lão gia ——”

Mộ thị tức giận nghiêng răng, quay đầu đánh mắt ra hiệu với Thôi ma ma. Thôi ma ma lập tức lặng lẽ lùi về phía cửa, hướng vào viện vẫy vẫy tay.

Mộ thị miễn cưỡng cười nói: “Lão gia đừng vội. Vốn là sau khi Lan di nương mất, Phạm Lan Uyển liền để trống, chẳng qua —— ”

Lời nói còn chưa dứt, một tiểu nha hoàn đã vội chạy đến, lo lắng gọi: “Phu nhân, phu nhân. Không xong rồi!”

Lực chú ý của mọi người lập tức rời đi, tiểu nha hoàn kia đã túm váy chạy đến, quên cả hành lễ với chủ tử, miệng liên thanh nói: “Phu nhân, người mau trở về đi. Tứ tiểu thư lại đi tìm Bạch tiên cô rồi!”

Mộ thị cố ý làm ra vẻ sợ hãi: “Cái gì? Nó lại tới đó làm gì?”

Ngọc tướng quân nhăn mặt: “Có chuyện gì? Tứ tiểu thư cái gì?”

Mộ thị như bị chạm đến nỗi khổ trong lòng, vài giọt nước mắt rơi xuống: “Lão gia, người nghỉ ngơi một chút. Thiếp qua xem thế nào.”

Nói xong, Mộ thị mang theo Ngọc Thiên Liễu vội vã đi về phía nội viện, công khai ném Ngọc tướng quân cùng Mai di nương ngoài cửa lớn.

Cái miệng nhỏ nhắn của Mai di nương rầu rĩ kêu một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Lão gia, Mai Nhi phải làm sao bây giờ?”

Nàng không ngốc, đương nhiên nhìn ra được Mộ thị cố ý lạnh nhạt với nàng. Thế nhưng những lời này nàng không thể nói với Ngọc tướng quân, bằng không, nàng còn chưa vào cửa đã mắc tội bất kính với phu nhân chính thất.

Ngọc tướng quân tùy tiện phát tay áo: “Nàng ra hậu viện trước, thu xếp xong xuôi ta sẽ đi gặp nàng.”

Mai di nương sừng sốt, còn chưa kịp nói gì, Ngọc tướng quân đã dẫn theo vài nữ nhân chậm rãi bước vào cửa.

Thôi ma ma bước lên phía trước, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta dẫn cô nương đến sân sau, mời cô nương đi bên này.”

Gương mặt trắng nõn của Mai di nương đỏ bừng. Thôi ma ma xưng hô với nàng là cô nương, không hành lễ, lại không tự xưng là nô tỳ, rõ ràng là không thừa nhận thân phận di nương của nàng.

Nhưng đang đứng trên đường lớn, nàng không thể khóc lóc om sòm trên đường, càng không thể giở giọng với Thôi ma ma. Nếu không, Thôi ma ma vừa đi, nàng một người cũng không quen, hoàn toàn có thể bị quăng ra đường cái.

Đây, chính là đòn phủ đầu ra oai của Mộ thị.

Mai di nương cắn chặt răng, quăng ra một câu: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Châm ngòi

Trên nhà chính, Ngọc tướng quân vừa thay xiêm y mới bước ra từ trong phòng, liền trông thấy Mộ thị mệt mỏi dẫn hạ nhân trở về.

Mộ thị giống như là không nhìn thấy Ngọc tướng quân, nghiêng đầu hướng Tiền ma ma phân phó: “Cứ như vậy đi, đem chiếc vòng rồng vàng của ta đi cầm lấy hai trăm lượng đèn cho Bạch tiên cô.”

Tiền ma ma do dự nói: “Phu nhân, nhưng đây là cửa hồi môn của người mà.”

Mộ thị thờ dài: “Có cách nào khác đâu. Giữ gìn thanh danh trong phủ vẫn quan trọng hơn.”

Trông thấy Tiền ma ma chuẩn bị ra ngoài, Ngọc tướng quân quát: “Chậm đã!”

Mộ thị lúc này như mới nhìn thấy Ngọc tướng quân, vội vàng bước đến: “Lão gia, người đi đường mệt mỏi, sao không vào trong nghỉ ngơi một lát?”

Ngọc tướng quân hừ một tiếng: “Nghỉ cái gì mà nghỉ? Ta còn chưa hỏi nàng, ta xuất môn chưa bao lâu, trong nhà sao biến thành cái dạng này?”

Mộ thị thờ dài, đánh mắt ra hiệu cho Tiền ma ma, Tiền ma ma liền lén lút đi ra ngoài.

Mộ thị đỡ Ngọc tướng quân ngồi lên ghế thái sư sát cửa sổ mới lên tiếng: “Lão gia, người không biết. Từ khi Tứ tiểu thư kia vào phủ, nhà chúng ta thành giặt gấu và vai *, thiếp cũng không có cách nào khác, mới đưa ra cái hạ sách này.”

*giặt gấu và vai: nghèo dốt mùng toi.

Ngọc tướng quân vào cửa chưa được nửa ngày, đây đã là lần thứ hai nghe đến ba chữ “Tứ tiểu thư”, không nhịn được nhíu mày: “Tứ tiểu thư cái gì, ở đâu đến?”

Mộ thị cố ý tỏ ra kinh ngạc nói: “Lão gia, người quên rồi sao? Chính là nữ nhi mà vũ cơ tên Y Lan kia sinh cho ngài, gọi là Linh Lung.”

Ngọc tướng quân lúc này mới nhớ ra: “À, là nàng sao? Sao tự dung lại vào phủ?”

Mộ thị nói: “Y Lan bị bệnh mất, để Linh Lung lẻ loi một mình, thiếp thấy đáng thương liền đón nàng vào phủ.”

Mộ thị không biết ngược đem khoảng thời gian gian khổ từ khi vào phủ của Ngọc Linh Lung bỏ qua, càng không nhắc một chữ đến chuyện bản thân mình ngược đãi hà khắc với Ngọc Linh Lung, ngược lại lại bày ra bộ dáng của một người mẹ hiền từ vô cùng rộng lượng, như thể bản thân mình đối với Ngọc Linh Lung khoan dung đến cỡ nào.

Mộ thị nhìn sắc mặt của Ngọc tướng quân, tiếp tục nói: “Có lẽ là bởi vì lớn lên ở bên ngoài, tính tình Linh Lung vô cùng bướng bỉnh. Mấy ngày gần đây gây ra không ít tai họa trong phủ. Lại nói đến Bạch tiên cô kia, đến phủ chúng ta xem phong thủy, nhưng không biết thế nào lại chọc đến nàng, bị nàng đánh cho đến giờ vẫn chưa tỉnh. Thiếp để Bạch tiên cô dưỡng thương trong phủ, chẳng qua ——”

Mộ thị thở dài thật sâu: “Lão gia, người nghĩ coi. Chuyện này là chúng ta không phải lý, Bạch tiên cô kia là nhân vật thế nào, sao có thể để cho người khác khi nhục. Thiếp không còn cách nào khác, buộc phải cung cấp thức ăn đồ uống thật ngon, lại gọi lang trung tốt nhất đến chữa cho nàng, chỉ mong Bạch tiên cô dưỡng thương tốt thì rộng lượng bỏ qua. Ai ngờ hôm nay Linh Lung lại chạy đến chỗ Bạch tiên cô cãi nhau, làm tiên cô giận vô cùng. Thiếp phải qua an ủi nàng cả ngày mới đỡ. Nhưng chính là màn náo loạn này, lại khiến thương thế của tiên cô nặng hơn, nàng còn tức giận đến mức muốn báo quan. Thiếp phải thuyết phục mãi, nàng mới chịu đồng ý cho phủ chúng ta bồi thường hai trăm lượng bạc, nàng mới không lộ ra chuyện này. Bằng không nếu để ngoài ngoài biết, thanh danh của phủ chúng ta liền mất hết.”

Ngọc tướng quân nhú mày: “Cũng chỉ hai trăm lượng bạc thôi, sao phải mang trang sức của nàng đi cảm?”

Đối với chuyện Bạch tiên cô bị Ngọc Linh Lung đánh, Ngọc tướng quân cũng không thực sự để ý. Dù sao cũng chỉ là một bà đồng từ ngoài đường về mà thôi, đánh thương thì đền bù chút bạc, cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Mộ thị đắm chiều ử dột nói: “Lần trước Ngọc Linh Lung cướp ngựa của Húc Vương ——”

“Cái gì?” Ngọc tướng quân cả kinh: “Nàng cướp ngựa của ai?”

Mộ thị than thở: “Cướp ngựa của Húc vương gia a! Hiện tại con ngựa kia vẫn đang ở trong phủ của chúng ta. May mắn là Húc vương gia rộng lượng, không truy cứu việc này, nếu không thì”

Ngọc tướng quân tức giận trợn mày: “Nha đầu kia làm phản rồi, ngay cả Vương gia cũng dám chọc!”

Trong lòng Mộ thị mừng thầm, trên mặt lại ra vẻ rầu rĩ: “Đúng vậy a, lần đó làm cho thiếp sợ hãi. Sau khi cướp ngựa về, Linh Lung nói muốn sống một mình trong phủ, lại muốn thiếp mỗi tháng phải đưa cho nàng một nghìn lượng để tiêu vật, khó khăn lắm thiếp mới gom góp được. Mấy hôm trước nàng còn nói không có trang sức, muốn mấy bộ trang sức của thiếp. Ai! Nếu không có chuyện này, phủ chúng ta cũng không thành cái dạng này ——”

Ngọc tướng quân nghe đến đó, giận giữ đập bàn: “Nàng là cái thứ gì, dám đòi một nghìn lượng tiêu vật mỗi tháng!? Không cho thì nàng có thể làm gì?”

Mộ thị trông thấy thời cơ đã đến, tự tay rót chén trà, bung đến cho Ngọc tướng quân, miệng nói: “Lão gia đừng nóng, uống ngụm trà giảm nhiệt đi.”

Ngọc tướng quân vừa gắp tay định đỡ lấy chén trà, Mộ thị bỗng dung kêu lên một tiếng, chèn trà trên tay rơi xuống đất.

“Có chuyện gì vậy?” Ngọc tướng quân nhú nhú mày, đưa mắt nhìn Mộ thị đang ôm tay.

Mộ thị ra vẻ sắp khóc: “Là... là thiếp mấy hôm trước bị thương...”

Ngọc tướng quân cảm thấy có chút không đúng. Mộ thị là phu nhân chính thất chỉ ở trong nhà, bụng không phải bụng, khiêng không phải khiêng, làm sao lại bị thương?

Ngọc tướng quân vươn tay, kéo tay áo Mộ thị lên. Trông thấy vết xanh vết tím trên cánh tay kia vẫn chưa kịp tan, Mộ thị đau đớn khê kêu: “Lão gia, nhẹ một chút.”

Ngọc tướng quân tức giận nói: “Đây là có chuyện gì?”

Mộ thị lau lau khóe mắt, vẻ mặt ủy khuất: “Là... là Linh Lung đánh.”

Ngọc tướng quân giận tím mặt, đứng lên: “Láo xược! Mẹ cả cũng dám đánh, nha đầu kia chán sống rồi sao? Không hiểu chuyện như vậy, ta xem nàng đối với bọn chúng cung chiêu quá rồi!”

Nhớ tới Ngọc Duy Nguyên lúc này vì đôi bụng mà không chịu chờ ngoài cửa ngênh đón mình, cơn giận của Ngọc tướng quân từ từ bốc lên. Mới vài năm không về, đám con cháu trong nhà lại không thêm ra đón, uy nghiêm cùng địa vị của một người chủ gia đình như mình để ở đâu?

Ngọc tướng quân càng nghĩ càng giận, lập tức bước ra ngoài cửa, lớn tiếng quát: “Người đâu, đem cái thứ nghiệt nữ Ngọc Linh Lung kia lại đây cho ta!”

Ở trong phòng, Mộ thị nghe thấy thanh âm đầy giận dữ của Ngọc tướng quân, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Nàng trị không được Ngọc Linh Lung, nhưng Ngọc tướng quân cũng không phải là dễ chọc! Nàng muốn nhìn thử coi, cái dạng thứ nữ này rơi vào tay Ngọc tướng quân sẽ có kết cục gì!

Nàng nhìn nhiều ngày như vậy, chính là đang đợi Ngọc tướng quân trở về. Màn diễn ngày hôm nay, nàng chuẩn bị đã lâu. Hiện tại, mục đích của nàng đã đạt được rồi.

Với hiểu biết của nàng về Ngọc tướng quân, một thứ nữ lại gây ra nhiều họa như vậy, Ngọc tướng quân dù không đem nàng đánh chết, cũng phải lôi nàng ra lột da.

Chỉ là một nữ hài tử mười bốn tuổi thôi, cho dù hung hãn đến thế nào, cũng không thể đối đầu với nắm tay cứng như thép của Ngọc tướng quân. Nàng muốn mở to mắt ra nhìn, thứ nữ ức hiếp mình bao lâu nay, bị gia pháp của Ngọc tướng quân hạ hạ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Muốn gặp ta? Bảo hán lẫn tới đây!

“Tiểu thư, tiểu thư! Không xong rồi!” Huyền Thảo chân nam đá chân xiêu chạy đến, vẻ mặt đầy khiếp đảm, “Lão gia trở về rồi, muốn tiểu thư qua đó.”

Ngọc Linh Lung ở trên giường ngồi dậy, thoải mái duỗi lưng một cái, làm như không thấy sự lo lắng của Huyền Thảo: “Hán trở về, liên quan gì đến ta?”

Huyền Thảo gấp đến độ giậm chân: “Em nghe người trong viện của phu nhân nói, lão gia tức giận vô cùng, muốn tiểu thư nhanh chóng sang đó!”

Ngọc Linh Lung đỡ lấy bát trà Linh Nhi đưa tới, súc miệng xong mới lên tiếng: “Hán gọi ta là ta phải tới à? Hán là cái gì?”

Huyền Thảo sừng sốt một lát mới lắp bắp nói: “Nhưng... nhưng lão gia là phụ thân của tiểu thư a!”

Tiểu thư trăm nghìn cay đắng mang nàng vào phủ, không phải là muốn tìm phu thân nương tựa hay sao? Sao bây giờ Ngọc tướng quân trở về, tiểu thư lại không hề lo lắng như vậy?

Ngọc Linh Lung bước xuống giường, đi đến chỗ cái bàn vuông giữa nhà ngồi xuống, nhàn nhã cầm hạt đậu phộng mật ong bỏ vào miệng, tựa hồ như không đem mệnh lệnh của Ngọc tướng quân để vào trong lòng.

Huyền Thảo vừa lo lắng vừa sợ hãi nói: “Tiểu thư, người không đi sao?”

Ngọc Linh Lung xoa xoa lớp đường rơi trên áo nói: “Hán không có chân à? Muốn gặp ta? Bảo hán lẫn lại đây!”

Huyền Thảo sợ hãi là lưỡi, cũng không dám nhiều lời nữa.

Linh Nhi đứng một bên kinh ngạc mở to mắt, nàng đi theo một chủ tử lợi hại đến mức nào đây? Ngay cả cha ruột gọi cũng không thêm đi!

Ngọc Thiên Liễu vừa nghe thấy tin này, đứng bật dậy, thiếu chút nữa thì đem chén trà trong tay ném đi.

“Thật sao? Lão gia muốn trừng trị Ngọc Linh Lung à?”

Nha hoàn thiếp thân Hồng Liên của nàng cười nói: “Còn không phải sao? Em nghe người ở nhà trên nói, lão gia bảo Tứ tiểu thư lập tức qua, còn gọi người đi lấy gia pháp, nói là muốn giáo huấn Tứ tiểu thư!”

Ngọc Thiên Liễu dùng khăn con che miệng, cười rung cả người: “Ta đã nói nha đầu kia nháy nhót không được vài ngày ngày đâu! Bây giờ thì hay rồi, ta muốn tự mắt nhìn xem lão gia trừng trị nàng thế nào!”

Đôi con ngươi đảo vài vòng, Ngọc Thiên Liễu đưa tay chỉnh chỉnh trâm cài tóc trên đầu, bước nhanh ra cửa, vừa đi vừa nói: “Không được, ta phải đi nói với lão gia nha đầu kia khi dễ ta thế nào, để lão gia trút giận thay ta!”

Nếu chỉ có vì một mình chuyện Ngọc Linh Lung bắt nạt nàng, Ngọc tướng quân có thể sẽ không ra tay, nhưng hiện tại, nếu nàng đi cáo trạng lúc này, nhất định là đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho lửa giận của Ngọc tướng quân tăng thêm vài phần.

Hồng Liên chạy chậm phía sau, chủ tớ hai người phần phoi kéo nhau đi về phía nhà trên.

Trên đời này, còn có một loại người như vậy. Chính là không sợ lớn chuyện, chỉ sợ không được xem náo nhiệt.

Đến nhà trên, Ngọc Thiên Liễu thu vội sắc mặt vui mừng, cố gắng bày ra bộ dáng bị ủy khuất, vừa đến cửa thì kêu lên một tiếng: “Phụ thân, mẫu thân.” rồi mới đi vào.

Ngọc tướng quân nổi giận đùng đùng ngồi giữa nhà, thấy Ngọc Thiên Liễu đến tức giận nói: “Ngươi tới làm gì?”

Ngọc Thiên Liễu ra vẻ bị dọa sợ, thấp giọng nói: “Nữ nhi tới thăm phụ thân.”

Vừa mới nói một câu, Ngọc Thiên Liễu liền ho khan, chỉ thấy nàng dùng khăn con che miệng, vẻ mặt vô cùng đau đớn, như thể muốn nhịn mà không nhịn được.

Trước mặt Ngọc tướng quân, Mộ thị đương nhiên muốn bày ra biểu hiện quan tâm tới con gái thứ xuất, liền ân cần hỏi: “Thiên Liễu, con làm sao vậy? Cảm lạnh sao?”

Ngọc Thiên Liễu ho một lúc lâu sau mới miễn cưỡng trả lời: “Đa tạ mẫu thân quan tâm. Nữ nhi không sao, chỉ là sau khi bị Tứ muội muội đánh, thân thể thi thoảng không được tốt lắm.”

Ngọc tướng quân nghe xong lời này, quả nhiên càng thêm giận dữ: “Con nha đầu kia ngay cả tỷ tỷ cũng dám đánh? Thật quá to gan lớn mật rồi!”

Ngay lúc đó, Ngọc Thiên Liễu càng lúc càng ho lợi hại hơn, nước mắt cũng rất đúng lúc thì nhau rơi xuống: “Phụ thân, từ khi Tứ muội muội vào phủ, trong phủ liền biến thành cái dạng này. Nữ nhi bị đánh thì cũng bỏ qua đi, nhưng mà mẫu thân... chịu thật nhiều ủy khuất a!”

Hai người Mộ thị cùng Ngọc Thiên Liễu ngơ ngác một lời ta một chữ, đem cơn giận của Ngọc tướng quân kích động đến cực điểm, Ngọc tướng quân đập bàn hướng ra ngoài quát lớn: “Con nha đầu chết tiết kia sao còn chưa tới?”

Nha hoàn bên ngoài thật sự không trốn nổi nữa, cuối cùng phải bắt chấp con sợ đi vào bẩm báo: “Hồi bẩm lão gia, Tứ tiểu thư... Tứ tiểu thư nói nàng không muốn đến...”

“Cái gì?” Ngọc tướng quân cùng Mộ thị đồng thời trợn mắt nhìn.

Ngọc Linh Lung thật không ngờ lại to gan đến thế, ngay cả lời của Ngọc tướng quân mà cũng dám không nghe!?

Nha hoàn kia ngay lập tức quỳ gối, lòng nom nớp lo sợ nói: “Tứ tiểu thư nói... Nói nếu lão gia muốn gặp nàng, mời lão gia qua...”

Lời nói nguyên gốc của Ngọc Linh Lung đương nhiên không phải thế, nhưng dù cho nha hoàn này mười cái lá gan cũng không dám đem lời của Ngọc Linh Lung không sai một chữ thuật lại cho Ngọc tướng quân.

Dù rằng lời nói của nha hoàn kia được chỉnh sửa lại khéo léo vô cùng, Ngọc tướng quân vẫn là nổi trận lôi đình: “Con nha đầu chết tiết này, ngay cả lời của ta cũng dám không nghe? Ngươi đâu, mang roi của ta ra đây!”

Ngọc tướng quân sải bước ra ngoài, kéo căng roi da trong tay, vừa đi vừa hầm hầm quát: “Dám bảo ta phải đi gặp ngươi? Coi ta có đánh chết ngươi hay không!”

Cả đời Ngọc tướng quân ngồi trên ngựa chiến, thủ đoạn giải quyết chuyện gia đình đều luôn rất đơn giản mà đầy thô bạo. Mặc dù Ngọc Linh Lung chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối, nhưng trong mắt hắn, không nghe lời là phải dùng roi đánh một trận!

Phía sau Ngọc tướng quân uy phong凛冽, Mộ thị và Ngọc Thiên Liễu vui mừng bước theo. Hai người đều có chung một suy nghĩ: Ngọc Linh Lung rốt cuộc cũng bị ăn đòn, tin tức này khiến cho các nàng cao hứng vô cùng!

Hai người đều từng bị mất mặt trong tay Ngọc Linh Lung, mặc dù lòng còn đầy sợ hãi với thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, nhưng các nàng tuyệt đối tin tưởng Ngọc tướng quân. Với kinh nghiệm nơi chiến trường của Ngọc tướng quân, trừng trị một cái thứ nữ còn chẳng bằng ăn một bữa sáng? Các nàng chỉ cần chờ xem cảnh nào nhiệt mà thôi!

Rất nhanh, đoàn người đã đến Phẩm Lan Uyển. Xung quanh Phẩm Lan Uyển lúc này vô cùng im ắng, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Ngọc tướng quân một cước đá văng cửa chính, giận dữ hét: “Con nha đầu chết tiết kia, cút lại đây cho lão tử!”

Ở trong phòng nghe thấy tiếng gào thét này, sắc mặt Huyền Thảo và Linh Nhi lập tức trở nên khó coi, hai đôi mắt đồng thời nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Lão già Ngọc Bằng này nghe lời thật, bảo hắn đến, hắn thật đúng là đã đến rồi!

Người ta đã đánh đến cửa, chủ nhân là nàng đây, hiển nhiên cũng phải cho người làm phụ thân như hắn chút mặt mũi!

Huyền Thảo theo bản năng nhìn quanh phòng, muốn Ngọc Linh Lung tìm cái gì vừa tay một chút, lại trông thấy Ngọc Linh Lung đã muốn đi ra ngoài, dưới tình thế cấp bách, nàng vội vàng cầm một chiếc ghế đầu nhỏ chạy vọt lên: “Tiểu thư, lão gia nhất định sẽ đánh người, người mau cầm cái này đi!”

Mặc dù cảm ghê đầu trông hơi khó coi một chút, nhưng ít nhất cũng có thể phòng thân a!

Ngọc Linh Lung nhìn chiếc ghê đầu trong tay Huyền Thảo không biết nên cười hay nên khóc. Lá gan tiểu nha hoàn này thật sự là càng ngày càng lớn. Lúc trước bản thân mình muốn đi đánh người, nàng đều sợ tới mức run lên bần bật, thế mà bây giờ lại giúp mình đi tìm vũ khí!

Lấy tay đẩy Huyền Thảo ra, Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, khuôn mặt như quét một lớp sương lạnh: “Ta ngược lại muốn nhìn thử xem, Ngọc Bằng này rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Có bản lĩnh, ra đây đánh ta!

Đã từ lâu rồi, Phầm Lan Uyên không có náo nhiệt như lúc này, Ngọc tướng quân vừa trở về liền giọng trống khua chiêng muốn dạy bảo lại thứ nữ Ngọc Linh Lung đang vô cùng nổi bật trong thời gian gần đây. Trò hay này, đương nhiên chẳng ai muốn bỏ qua.

Kết quả là, trong hậu viện của Ngọc phủ hiện tại hiện ra một cảnh tượng như thế này: “Ngọc tướng quân cầm trong tay một chiếc roi da hùng hổ đứng giữa sân ở Phầm Lan Uyên, hướng thẳng về phía cửa phòng vẫn đang đóng chặt phần nội rộng to. Mộ thị và Ngọc Thiên Liễu theo sát phía sau về mặt mang biểu tình xem kịch vui, lại mang theo cả đám ma ma nha hoàn hầu hạ hai người đi đằng sau, cộng thêm nhóm vú giả nửa đường gia nhập vào, tính đi tính lại thế mà cũng được mấy chục người.

Sau mấy lần gào thét liên tục của Ngọc tướng quân, cánh cửa gian nhà chính của Phầm Lan Uyên cuối cùng cũng chịu mở.

Ngọc Linh Lung mặc một bộ áo dài bằng lụa mỏng thêu hoa màu khói bạc, tóc trên đầu được búi gọn gàng thành hình xoắn ốc, chiếc trâm kim phượng tinh xảo cài trên đầu lộ ra ba dải dây kết làm bằng mã não *, theo cước bộ chậm rãi của nàng, dây kết khẽ đung đưa, càng khiến cho khuôn mặt xinh đẹp trắng sáng như ánh trăng mùa thu, mà lạnh lẽo như băng tuyết.

Ngọc tướng quân đột nhiên nhìn thấy một cô nương xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy, nhất thời ngơ ngẩn trong chốc lát. Khuôn mặt này lại quen thuộc đến như vậy, bất tri bất giác nhớ về chuyện mười mấy năm trước.

Chẳng qua, đoạn quá khứ ám áp ngăn ngui kia vừa mới mờ hồ hiện lên, đã bị một tiếng quát lạnh lạnh chói tai cắt đứt.

“Kêu cái gì mà kêu, muốn chết à!”

Ngọc Linh Lung đầy khinh miệt nhìn đám người trong sân, ánh mắt sắc lạnh vừa đảo qua Ngọc tướng quân đang phần nội giương nanh múa vuốt như sừ tử, nháy mắt liền rời đi, như thể người nàng vừa nhìn đến cũng chẳng khác một hạ nhân là bao.

Thật thú vị, Ngọc Bằng muốn đánh nàng, lại có nhiều người đến đây xem náo nhiệt như vậy.

Ngọc tướng quân hồi phục tinh thần lại, cả giận nói: “Lão xược, lão tử gọi ngươi, ngươi dám không ra!?”

Mộ thị từng bị Ngọc Linh Lung đánh nên đã tạo thành bóng ma tâm lý, mặc dù lúc này là đến cùng với Ngọc tướng quân, nhưng bà vai theo bản năng vẫn co rúm lại, giả nhân giả nghĩa khuyên nhủ Ngọc tướng quân: “Lão gia đừng nóng giận, Linh Lung không hiểu chuyện, chúng ta từ từ dạy bảo...”

Nàng thật sự rất sợ Ngọc Linh Lung, mặc kệ Ngọc tướng quân có trừng trị được Ngọc Linh Lung hay không, dù sao thì nàng cũng phải để cho mình một đường lui, không để mất lòng Ngọc Linh Lung thì tốt hơn.

Ngọc tướng quân gạt cánh tay đang giả vờ ngăn cản của Mộ thị ra, vung roi da chỉ vào Ngọc Linh Lung: “Con nha đầu chết tiệt kia, còn không mau cúi lại đây!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Ngươi muốn cái gì, dám nói chuyện với ta như vậy?”

Một lời vừa nói, người xung quanh tức khắc hít phải một ngụm khí lạnh.

Ở trong Ngọc phủ, Ngọc tướng quân là một người chủ gia đình việc nào cần làm thì phải làm, đừng nói là Ngọc Linh Lung, ngay cả Mộ thị cũng không dám nói chuyện như vậy với hắn a!

Ngọc tướng quân tức giận ngập trời quát: “Con nha đầu không biết quy củ này, ngay cả ta mà cũng dám chửi!?”

Ngọc Linh Lung chậm rãi bước xuống cầu thang, khuôn mặt thanh diễm thoát tục lộ ra vẻ khinh thường: “Chửi thì sao?”

Ngọc tướng quân giận tím mặt, lập tức vung roi da lên: “Nha đầu chết tiệt kia, xem ta có đánh chết ngươi không!”

Roi da sắc bén mang theo tiếng gió chạm vào không khí, đầy hung tận quất về phía Ngọc Linh Lung!

Đám người vây xem, có nha hoàn nhất gan sợ hãi bưng kín mắt, không dám nhìn cảnh kế tiếp.

Ngọc tướng quân xuất thân từ nhà võ, lực đạo trên tay mạnh mẽ vô cùng, một roi vừa nhanh vừa mạnh ấy mà roi xuống, một cô nương yếu ớt như Ngọc Linh Lung có thể chịu được sao?

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của nữ tử mà mọi người đoán trước lại không hề vang lên, chỉ thấy bàn tay Ngọc Linh Lung giương lên, chuẩn xác bắt lấy đuôi roi, về mặt nháy mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng: “Người dám đánh ta?”

Phụ thân chưa một lần gặp này, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, lại muốn lấy roi đánh nàng!?

Nếu nàng chỉ là một Ngọc Linh Lung yếu đuối như trước kia, sao có thể chịu được một đòn hung ác như này, chỉ sợ lúc này đã bị một roi kia của Ngọc tướng quân đánh cho bất tỉnh!

Không phân tốt xấu đã đi đánh người, Ngọc Bằng này đâu có nửa phần nhớ đến thứ tình cảm cha con? Uống phí Y Lan ôm ảo tưởng đối với hắn, còn muốn Ngọc Linh Lung trở về tìm phụ thân nương tựa sau khi mình qua đời!

Phụ thân như vậy, có nhận hay không cũng thế!

Đôi mắt rét lạnh của Ngọc Linh Lung thẳng tắp nhìn về phía Ngọc Bằng, ánh mắt lạnh lẽo như hàn đao, khiến người đối diện không rét mà run.

Ngọc tướng quân không đoán được Ngọc Linh Lung dám phản kháng, nhất thời nổi giận nộ: “Nha đầu bất hiếu này, mau buông tay!”

Vừa nói, cánh tay hắn vừa tăng thêm lực, muốn đoạt lại chiếc roi đang bị Ngọc Linh Lung nắm chặt. Không ngờ, chiếc roi da mới vừa rồi bị Ngọc Linh Lung túm chặt, không nhúc nhích, nháy mắt một cái liền thả ra. Ngọc tướng quân bị bất ngờ, mất lực, không tránh được khê lao đảo, thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất.

Ngọc Linh Lung thu tay về, lạnh như băng nhìn Ngọc tướng quân đang chật vật dưới đất, trong ánh mắt đã tràn ngập uy hiếp: “Người tốt nhất đừng có lần thứ hai!”

Vừa rồi nàng không hề đánh trả lấy một cái, coi như cho phụ thân thân sinh Ngọc Bằng của cơ thể này một chút mặt mũi, nhưng còn có lần sau, nàng nhất định không khách khí như vậy nữa đâu!

Ngọc tướng quân thẹn quá hóa giận, gót chân vừa đứng vững vàng đã xông lên, tập trung toàn bộ sức lực vào chiếc roi da trong tay, quất mạnh về phía Ngọc Linh Lung!

“Lão tử đánh chết con nha đầu ngỗ nghịch bất hiếu nhà ngươi!”

Thân thể nhỏ nhắn linh hoạt lách một cái, chiếc roi da trong tay Ngọc tướng quân tức khắc quất vào hư không. Ngọc Linh Lung nghiêng người, hóa tay thành đao, hung hăng chặt xuống cổ tay Ngọc tướng quân!

Ngọc tướng quân sao có thể nghĩ ra được, một cô gái mảnh mai lại có khí lực lớn như vậy, liền bị bất ngờ không kịp phòng bị, chiếc roi da nháy mắt đã rời khỏi tay.

Ngay sau đó, chiếc roi da đã được nắm chặt trong tay Ngọc Linh Lung.

“Con mẹ nhà ngươi ——” Ngọc tướng quân cổ tay đau nhức, lại bị cướp mất vũ khí, lập tức chửi ầm lên.

Chẳng qua, tiếng thét của hắn liền bị chặt đứt ngay sau đó.

Ngọc Linh Lung vừa cầm lấy roi, lập tức vung tay, roi da đánh vào mặt Ngọc tướng quân “bà” một tiếng rõ mạnh.

“Người không phải muốn đánh chết ta sao!?” Ngón tay xinh xắn trắng nõn nắm chặt roi, hung hăng quất qua lại trước mặt Ngọc tướng quân, “Có bản lĩnh, đứng ra đây đánh ta!”

Chiếc roi nặng nề ở trong tay Ngọc Linh Lung lập tức linh hoạt vô cùng, chạm vào không khí phát ra tiếng gào thét sắc bén, mơ mơ hồ hồ hướng về phía Ngọc tướng quân!

Ngọc tướng quân kêu rên vài tiếng, thoáng chốc đã bị đánh ngã trên đất. Nhưng dù sao thân thể hắn cũng rắn chắc, sau khi trúng vài roi, chẳng những không kêu đau còn cắn răng xoay người, cố gắng đứng lên.

Ngọc Linh Lung chiếm thế thượng phong, sao có thể để hắn có nửa phần cơ hội phản kích, liền liên tiếp vung roi, đánh vào Ngọc tướng quân như gió táp mưa sa, cái sau nhanh hơn cái trước, lại càng mạnh hơn!

“Lão gia!”

“Phụ thân!”

Mộ thị và Ngọc Thiên Liễu đến xem náo nhiệt nhìn thấy Ngọc tướng quân người đầy vết thương, cùng một lúc kêu lên đầy đau xót.

Ngọc tướng quân lúc đầu còn có khí lực giãy dụa vài cái, nhưng sau khi bị Ngọc Linh Lung tấn công như tia chớp, rốt cục không dậy nổi nữa.

Trong tiếng gào thét của roi da, quần áo trên người hắn thấm đẫm máu tươi, từng mảnh tung bay khắp nơi, người xung quanh đến xem đều cảm thấy ghê người.

Ngọc tướng quân bị đánh nằm úp trên mặt đất, lại nghiêng răng nghiêng lợi kêu: “Người đâu, bắt con nha đầu chết tiệt kia lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ta? Ngươi không thể trêu!

Động tác trong tay Ngọc Linh Lung đột ngột dừng lại, đưa mắt nhìn đám người đang co rúm xung quanh, thanh âm giòn tan như sấm mùa xuân: “Không sợ chết thì cứ lên!”

Vài nha hoàn cùng vú già nhất gan, chân mềm nhũn, theo bản năng quỳ xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại rơi về trên người Ngọc tướng quân vẫn đang vằn vẹo trên mặt đất.

Mới vừa rồi còn là một Ngọc tướng quân uy phong lẫm liệt, giờ phút này trường sam đã rách toạt, khuôn mặt kiên cường dính những vết máu dài, nằm phủ phục trên mặt đất như một con chó đã chết (XN: Nguyên văn lời của tác giả nha! :'()

Ngọc tướng quân tức đến nổi hộc máu, đôi mắt nhìn chằm chằm Ngọc Linh Lung, đứt quãng mắng: “Nghiệt nữ! Lão tử ——”

Ngay sau đó, chiếc roi dài trong tay Ngọc Linh Lung quất một cái sắc bén, lập tức quất lên cổ Ngọc tướng quân, cắt đứt những lời còn chưa nói của hắn.

“Con mẹ nó đừng có một câu lão tử hai câu lão tử, ngươi cho ngươi là cái gì? Con mẹ ngươi chỉ là một cái rắm!”

Môi đỏ hé mở, phun ra toàn lời cay nghiệt, cây roi trong tay Ngọc Linh Lung từ từ tăng lực, khuôn mặt Ngọc Linh Lung nhất thời bị thít chặt đỏ bừng.

“Ngươi... Ngươi dám giết cha?” Cổ họng cố gắng phun ra mấy từ này, ánh mắt Ngọc tướng quân dần đầy tràn tơ máu đỏ tươi.

Ngọc tướng quân giết địch nhiều vô kể trên chiến trường, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này, hắn bỗng nhiên cảm giác được nỗi sợ hãi trong tận đáy lòng.

Giờ phút này, hắn vô cùng quen thuộc với vẻ mặt của Ngọc Linh Lung, trên chiến trường mỗi khi thêm máu địch, lúc giết người đều chính là biểu tình này!

Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt này, khuôn mặt như phù dung (hoa sen) nhưng trong tâm lại như Tu La. Chỉ nhìn bộ dáng tàn nhẫn tuyệt tình kia của nàng, hắn biết, nữ nhi này tuyệt đối có thể siết roi giết chết hắn.

“Giết cha?” Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, nóm đồng tiền trên khóe miệng như ẩn như hiện, cũng không thể mang đến cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng một chút cảm giác mềm mại, cười như vậy, chỉ khiến cho người đối diện không rét mà run.

“Giết ngươi? Ô ư ề tay ta!”

Vừa dứt lời, Ngọc tướng quân chỉ cảm thấy chỗ cổ được buông lỏng, thay vì ra sức mắng Ngọc Linh Lung như vừa nãy, hắn chỉ lo nằm trên đất, liều mạng hô hấp từng ngậm từng ngậm không khí.

Chẳng qua, không đợi hắn thở hắt ra xong, lại cảm giác được thất lung đã trúng một cước thật mạnh, đá thân mình hắn lăn đi vài thước!

Chỗ eo truyền đến đau nhức, khiến cho hai mắt Ngọc tướng quân bén thành màu đen, nhin đau nửa ngày rốt cuộc bi thảm hết thành tiếng!

Ngọc Linh Lung chán ghét nhìn lướt qua Ngọc tướng quân kêu thét như sói khóc quỷ gào, đôi môi đỏ tươi chum chim như đóa hoa phun ra thanh âm lạnh lùng: “Còn chưa cút? Chờ ta tiễn các ngươi một đoạn đường à?”

Đám người Mộ thị cùng Ngọc Thiên Liễu nghe xong lời này, làm sao còn dám đứng lại, ảo não vội vàng chạy ra ngoài, để lại một mình Ngọc tướng quân nằm trên mặt đất, ngay cả một người đỡ cũng không có.

Ngọc tướng quân đau đến mức không thể nói được, vết thương quanh thân đều như đang bốc hỏa, thân mình lại động cũng không động được, sao có

thể đi chuyển được?

Ngọc Linh Lung nhú mày, những kẻ này chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn, ném một tên kêu to như thế này lại cho ai trông?

Chiếc giày thêu tinh xảo giờ lên, Ngọc Linh Lung không chút khách khí một cước đá Ngọc tướng quân, thân hình nặng nề kia của Ngọc tướng quân tức khắc bay thẳng lên trời, dứt khoát rơi thẳng xuống bên ngoài cửa chính của Phẩm Lan Uyển.

“Ngươi nhớ kỹ cho ta: Ta! Ngươi không thể thôi!”

Cửa lớn nhanh chóng đóng lại, không chút lưu tình đem Ngọc tướng quân đang kêu la thảm thiết nhốt lại bên ngoài!

Ngay cả chính Ngọc tướng quân cũng không nghĩ đến, hẳn trở lại sau ba năm xa nhà, liền được “nghênh đón” như vậy.

Còn giờ phút này, hắn nằm trên giường, vừa mới động một chút, vết thương trên người như bị xé rách đầy đau đớn, mà cái loại đau này, với người đã sống nhiều năm trên ngựa chiến như hắn cũng cơ hồ khó có thể chịu được.

Cắn chặt khớp hàm, cả người Ngọc tướng quân run run vì tức giận, nằm trên giường không nhin được mà chửi ầm lên: “Con nha đầu chết tiệt này, dám đánh lão tử! Chờ lão tử dưỡng thương khỏi rồi, không đánh chết nó không được!”

Mộ thị chân tay luống cuống ngồi bên giường, muốn khuyên cũng không biết phải khuyên thế nào, an ủi cũng không được. Tai họa này dù sao cũng vì nàng châm ngòi với Ngọc tướng quân, nàng chỉ sợ lúc này mình nói sai cái gì, Ngọc tướng quân lại giận chó đánh mèo, nàng liền xong đời. Nàng cũng không phải Ngọc Linh Lung, ngộ nhờ Ngọc tướng quân lấy roi ra đây, nàng cũng chỉ có thể chịu đòn.

Nhưng là nàng sao có thể nghĩ đến, thứ nữ này không ngờ lại lợi hại đến thế, ngay cả Ngọc tướng quân cũng dám đánh!

Trong phòng đang bẽ bộn, ngoài cửa bỗng dung truyền đến một tiếng khóc sụt sùi: “Lão gia, người thế nào rồi?”

Mảnh vừa kéo lên, liền thấy một Mai di nương đã thay đổi xiêm y đang vội vã đi toi, mắt hạnh ngập nước, vừa vào phòng liền xông thẳng đến chỗ Ngọc tướng quân đang nằm.

“Ai ui, lão gia của thiếp, người làm sao lại bị thương thành ra như vậy!” Mai di nương rút một chiếc khăn con ra lau lên mặt Ngọc tướng quân, tựa hồ như hoàn toàn không thấy Mộ thị đang ngồi bên cạnh.

Mộ thị đang ghen một bụng đầy khí, trông thấy Mai di nương như thế liền nhú mày, ngữ điệu vô cùng tức giận: “Ai cho ngươi vào!”

Mai di nương sợ hãi run tay, đúng lúc chạm phải miếng vết thương trên mặt Ngọc tướng quân, Ngọc tướng quân đau đến mức người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mai di nương vội vàng liếc nhìn Ngọc tướng quân một cái thật nhanh, vẻ mặt đầy lo lắng, thân hình mảnh mai lại không thể không ủy khuất vén áo thi lễ với Mộ thị: “Phu nhân, Mai nhi vội vã tới xem thương thế của lão gia, nhất thời sơ xuất, xin phu nhân thứ lỗi.”

Mộ thị hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác. Tiền ma ma đứng bên cạnh quan sát thấy sắc mặt của Mộ thị liền nói: “Ồ trước mặt phu nhân, ngươi nên tự xưng là nô tỳ!”

Mai di nương kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Mộ thị, không thể không nghiêng đầu nhìn Ngọc tướng quân trên giường, vẻ mặt cầu xin giúp đỡ, thanh âm dịu dàng ai oán: “Lão gia...”

Nàng đi theo Ngọc tướng quân vài năm, cũng chưa từng tự xưng nô tỳ, chẳng lẽ vừa mới tiến phủ đã bị Mộ thị đè đầu cưỡi cổ?

Ngọc tướng quân khoe miệng run rẩy đầy đau đớn, lại nhìn đến tiểu thiếp chịu nhục trước mặt mình, tự nhiên cũng cảm thấy không vui: “Náo cái gì mà náo!?”

Một lời như vậy, Tiền ma ma không dám nói tiếp nữa, Mộ thị hắng giọng một cái, lạnh lùng nói: “Lão gia, cô nương này còn chưa chính thức vào cửa!”

Mộ thị biết tâm tình Ngọc tướng quân lúc này cực kì kém, nhưng là vấn đề về thân phận của Mai di nương, liên quan đến uy tín chính thất của chính mình, nàng không thể không giữ lấy tôn nghiêm của mình.

Chưa dâng trà cho mẫu chủ (người phụ nữ làm chủ gia đình), sao có thể tự xưng là di nương? Cho dù Ngọc tướng quân thu vào phòng rồi, cũng chỉ có thể gọi là thị thiếp, ở trước mặt Mộ thị, địa vị còn không có thể diện bằng nha đầu Song Đào đâu!

Ngọc tướng quân chau mày: “Thế nào lại nhiều quy củ như vậy? Mai nhi theo ta đã nhiều năm như vậy, ngay cả thân phận di nương cũng không được?”

Mộ thị tức giận, hai hàng nước mắt lập tức rơi xuống: “Lão gia, người vừa đi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả quy củ trong nhà đều đã quên?”

Vì một di nương ti tiện này, Ngọc tướng quân lại nói với nàng như vậy!?

Ngọc tướng quân bị làm cho đau đầu, không kiên nhẫn phát phát tay: “Được rồi được rồi. Mai nhi, nàng bây giờ kính trà với phu nhân đi.”

Nói xong lại chuyển hướng về phía Mộ thị: “Vậy được chưa!?”

Về mặt Mộ thị tức giận, từ chối cho ý kiến.

Mai di nương cúi đầu đứng lên, rụt rè bưng chén trà đến chỗ Mộ thị: “Mời phu nhân uống trà.”

Mộ thị tức giận ngồi trên ghế, tựa hồ căn bản không nghe thấy lời nói của nàng.

Nước mắt của Mai di nương rớt cuộc cũng rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê đài vũ * đầy ủy khuất nhìn về phía Ngọc tướng quân.

(Hoa lê đài vũ: Hoa lê vương vất những hạt mưa, chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ. Cụm từ này bắt nguồn từ một câu thơ miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.)

Bầu không khí trong gian phòng đang đầy căng thẳng, chiếc màn ngoài cửa bỗng dưng vén lên, hiện ra một bóng người.

Mộ thị vừa vặn có có đề lờ Mai di nương đi, lập tức kêu lên: “Ai ở bên ngoài?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thiệp mời ngoài ý muốn

Có lẽ là cảm nhận thấy bầu không khí căng thẳng trong phòng, nha hoàn ngoài cửa thận trọng đi đến, nói: “Hồi bẩm phu nhân, phủ Hầu Trường Đình phái người đến đưa thiệp mời.”

Mộ thị thuận nước đẩy thuyền * đứng dậy: “Àn, bảo người dẫn sang phòng khách nhỏ đợi một lát, ta qua liền bây giờ.”

Thuận nước đẩy thuyền: biết thời biết thế, theo tình thế mà làm.

Mai di nương bị gạt sang một bên, không chút tình nguyện cúi đầu.

Ngọc tướng quân cố gắng ngồi dậy, nhin đau nói: “Có lẽ là Trường Đình Hầu biết ta trở về, muốn mời ta qua đó? Nàng thiết đãi người ta tốt một chút, đừng để mặt lể nghi.”

Bộ dáng hần lúc này như vậy, sao có thể ra ngoài gặp khách? Chỉ có thể để Mộ thị ra mặt tiếp đón.

Mộ thị vừa muốn đáp ứng, liền nghe thấy thanh âm nom nớp lo sợ của nha hoàn báo tin: “Là... Là người của Hầu phu nhân đưa thiệp, mời Tứ tiểu thư của phủ chúng ta đi thưởng hoa.”

“Cái gì!?” Thanh âm kinh ngạc của Ngọc tướng quân và Mộ thị đồng loạt vang lên.

Ngọc Linh Lung chỉ là một thứ nữ, sao có thể được phu nhân của Trường Đình Hầu mời!?

Ánh mắt Mộ thị trợn thật lớn, nhìn chăm chăm vào nha hoàn kia: “Ngươi không có nghe sai đấy chứ? Không phải mời Lục tiểu thư?”

Cho dù muốn mời tiểu thư Ngọc phủ làm khách, cũng nên mời đứa con của chính thất là Ngọc Thiên Kiều chứ, Ngọc Linh Lung kia có thân phận gì, sao có thể được mời!?

Nha hoàn kia hoảng sợ, thấp giọng nhưng rõ ràng nói: “Nô tỳ... nô tỳ không có nghe sai, là mời Tứ tiểu thư của phủ chúng ta.”

Ngọc tướng quân cùng Mộ thị mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau đầy ngạc nhiên và nghi ngờ.

Vốn là còn muốn trừng trị Ngọc Linh Lung một chút, nhưng phu nhân của Trường Đình Hầu đưa thiệp tới mời, hoàn toàn ngoài dự đoán của Ngọc tướng quân và Mộ thị.

Phải biết rằng, Ngọc tướng quân vốn xuất thân là quan võ, người hiền quý trong kinh thành đại đa số là kính trọng những thứ như là thanh liêm cao quý sang trọng, ngoài mặt đối với một võ tướng như Ngọc tướng quân cho dù cung kính, trong lòng lại khinh thường. Loại thái độ này đương nhiên cũng sẽ ảnh hưởng tới hôn sự tương lai của các tiểu thư Ngọc phủ. Dù sao, làm quan văn gần như không có người nguyện ý kết thân cùng quan võ.

Nhưng mà hiện tại, đường đường là phu nhân Trường Đình Hầu lại mang thiệp đến mời tiểu thư Ngọc phủ!

Vô luận là xét theo địa vị hay thân phận, phủ Trường Đình Hầu là chỗ mà Ngọc tướng quân và Mộ thị rất khó leo lên, cơ hội này cực kì hiếm thấy.

Nhưng mà, người mời cứ phải khẳng khẳng là Ngọc Linh Lung!?

Mộ thị khó xử nhìn Ngọc tướng quân: “Lão gia, làm thế nào cho tốt bây giờ?”

Náo loạn ở nhà thì cho qua cũng được, nhưng nếu đến Hầu phủ, Ngọc Linh Lung lại không có quy củ như khi ở nhà thì phải làm sao? Ngọc phủ mắt mặt là việc nhỏ, đắc tội với phủ Trường Đình Hầu, với Ngọc tướng quân có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Ngọc tướng quân cũng vô cùng bất ngờ, Ngọc Linh Lung cũng chỉ là nữ nhi do một vũ cơ sinh ra, thân phận này sao có thể được phu nhân của Trường Đình Hầu ra mặt mời?

Nhưng tình huống trước mắt này, lại hoàn toàn không thể cự tuyệt người ta, nếu không, chẳng phải chính là đắc tội với phủ Trường Đình Hầu sao?

Ngọc tướng quân chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, vết thương trên người lại càng đau.

Nha hoàn báo tin bất an ngọc nguyệt hai chân, kiên trì nói: “Lão gia, phu nhân, người đưa thiệp còn đứng bên ngoài chờ hồi âm!”

Ngọc tướng quân buồn bực phát tay: “Đem thiệp mời đến cho nha đầu kia đi.”

Mộ thị cau mày nói: “Lão gia, tính tình Linh Lung thế nào người cũng thấy rồi, vạn nhất đắc tội với Hầu phu nhân ——”

Ngọc tướng quân phiền chán quát: “Bằng không phải làm sao? Bảo người ta đem thiệp về sao? Người muốn ăn nói thế nào với Hầu phu nhân? Dầu gì người cũng là một phu nhân quản lý việc nhà, ngay cả chút đạo lý ấy cũng không hiểu à?”

Ngay trước mặt Mai di nương, Mộ thị lại bị Ngọc tướng quân mắng chửi thậm tệ, lập tức tím tái mặt mày, một chữ cũng không nói nên lời.

Nha hoàn kia nhận được lệnh, vội vàng lui ra ngoài hồi âm.

Ngọc tướng quân càng nghĩ càng thấy phiền muộn, nhìn ai cũng thấy mệt mỏi, bàn tay to vung lên: “Đi hết ra ngoài đi!”

Mộ thị tức giận không nói được một lời, xoay lưng dẫn người đi ra ngoài.

Mai di nương trong lòng mừng thầm, nhẹ nhàng đi đến bên giường Ngọc tướng quân, dịu dàng nói: “Lão gia, người mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã. Mai Nhi ở đây hầu hạ người.”

Ngọc tướng quân ừ một tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại.

>—————

Trong Phẩm Lan Uyển, Ngọc Linh Lung nhìn thiệp mời đỏ thắm mạ vàng trên bàn, mày hơi nhíu lại.

Trường Đình Hầu? Đó là nhà nào? Nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tìm tòi trong trí nhớ cả nửa ngày, cũng không tìm thấy nửa điểm tin tức liên quan đến Trường Đình Hầu. Lai lịch thế nào? Tại sao chỉ muốn mời riêng nàng làm khách? Ngọc Linh Lung hoàn toàn không thấy một chút manh mối nào.

Huyền Thảo thò đầu nhìn thiệp mời trên bàn, nhin không được nói: “Tiểu thư, người rốt cuộc có đi hay không?”

Ngọc Linh Lung lật qua lật lại chiếc thiệp mời tinh xảo kia, thờ ơ nói: “Đi! Tại sao không đi?”

Cuộc sống ở cổ đại nhàn rỗi như vậy, có cơ hội ra ngoài đi dạo cũng tốt.

Trông thấy Ngọc Linh Lung chịu đi, nét vui mừng lập tức lộ rõ trên mặt Huyền Thảo: “Thật tốt quá, em cũng có thể theo người ra ngoài nhìn một chút!”

Ngọc Linh Lung đóng thiệp mời lại, nói: “Thế nào, em rất muốn đi?”

Huyền Thảo cười hi hi nói: “Đúng vậy a, hạ nhân trong phủ nghe người được mời tới phủ Trường Đình Hầu làm khách, đều hâm mộ vô cùng!”

Đôi mày thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ hất lên: “Hâm mộ? Có gì mà hâm mộ?”

Nằm đi ở trong Ngọc phủ nhiều ngày như vậy, Huyền Thảo vô cùng vui thích khi sắp được đi ra ngoài, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đem mấy tin tức bất quá mắt mình nghe được kể lại cho Ngọc Linh Lung: “Nghe nói thế tử gia của Trường Đình Hầu năm nay vừa tròn hai mươi, lớn lên tuấn tú lịch sự, rất nhiều gia đình quyền quý muốn kết thân cùng bọn họ a!”

Ngọc Linh Lung khinh thường nói: “Lớn lên dễ nhìn một chút, liền muốn kết thân cùng hắn?”

Huyền Thảo cười nói: “Đúng vậy a, phủ Trường Đình Hầu gia thế hiển hách, thế tử gia lớn lên lại dễ nhìn, rất nhiều tiểu thư trong kinh thành đều mong chờ được thế tử gia coi trọng.”

Ngọc Linh Lung tiện tay đem thiệp mời đưa cho Huyền Thảo: “Được rồi, nói cứ như là em từng gặp rồi vậy. Dem cất cái này đi, lát nữa đi cùng ta.”

Huyền Thảo tiếp nhận thiệp mời, phấn khởi nói: “Đến lúc em được đi cùng tiểu thư, không khéo còn có thể nhìn thấy thế tử gia!”

Ngọc Linh Lung có chút giở khóc giở cười nhìn Huyền Thảo, ai nói rằng háo sắc chỉ có ở hiện đại? Ở cổ đại cũng có không ít người háo sắc đâu!

Huyền Thảo cẩn thận đem thiệp mời bỏ vào hộp trang điểm trên bàn, xoay người gọi Linh Nhi: “Linh Nhi, tới giúp ta thay xiêm y cho tiểu thư!”

Linh Nhi ở bên người Ngọc Linh Lung vài ngày, đã có chút quen với cuộc sống nơi đây. Sau khi Ngọc Linh Lung mua nàng, lại mua thêm vài tiểu nha hoàn làm việc nặng. Linh Nhi liền bắt đầu cuộc sống theo Huyền Thảo hầu hạ Ngọc Linh Lung mỗi ngày, dù chân tay có chút vụng về, nhưng cũng nhẫn nại chịu khó.

Huyền Thảo đầy hứng thú chọn lựa trang sức, nói với Linh Nhi bên cạnh: “Người giúp ta nhìn xem, bộ trang sức này thế nào? Hộp hay không hộp với xiêm y này?”

Ngọc Linh Lung nhìn hai người chọn lấy chọn để trang sức mà Mộ thị đưa tới, có chút bất đắc dĩ day day trán: “Cũng không phải là chọn người đẹp, đừng phiền phức như vậy được không?”

Huyền Thảo lập tức nói: “Thế này sao có thể gọi là phiền toái? Tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao có thể so với mấy kẻ son phấn tầm thường!”

Ngọc Linh Lung dứt khoát đứng lên đi ra cửa: “Hai người cứ từ từ mà chọn, ta ra ngoài hít thở không khí trong lành.”

Làm thiên kim tiểu thư ở cổ đại, thật đúng là một chuyện phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngọc tứ tiểu thư? Chưa từng nghe thấy!

Đào mất một cái đã tới ngày đến Trường Đình Hầu phủ dự tiệc, từ sáng sớm đã có hạ nhân trong Ngọc phủ đến Phẩm Lan Uyển chuyển lời của Mộ thị: “Phu nhân nói, đã chuẩn bị xe ngựa cho Tứ tiểu thư rồi, mời Tứ tiểu thư đi sớm.”

Dù sao Ngọc Linh Lung xuất môn cũng là thay mặt cho Ngọc phủ, Mộ thị dù không nguyện ý, cũng phải đặt thể diện của Ngọc phủ lên trước.

Hai người Huyền Thảo và Linh Nhi sáng sớm hôm nay đem Ngọc Linh Lung lần qua lần lại một vòng, rốt cuộc đem nàng đổi mới hoàn toàn. Ngọc Linh Lung đem gương qua nhìn thử, chỉ thấy chính mình trong gương, mái tóc dài uốn lượn bồng bềnh như thác nước mùa thu, lông mày như làn khói nhạt, cái mũi thanh tú xinh đẹp, hai má ửng hồng, đôi môi đỏ tươi như hai cánh hoa, vẻ mặt vui cười óng ánh như ngọc, làn da trắng sáng như băng tuyết, đôi mắt trong veo nhưng đầy lạnh lùng lấp lánh như ánh trăng rực rỡ.

Ngay cả Linh Nhi bình thường vẫn không thích nói chuyện, cũng nhịn không được thốt lên: “Tiểu thư đúng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương.”

Ngọc Linh Lung đứng dậy, chiếc áo dài bằng gấm sa tinh màu đỏ mận cài thêm hoa lưu chậm rãi lay động, khuôn mặt vốn có chút trẻ con giờ phút này tăng thêm vài phần khí chất cao quý, khiến cho người đối diện không cách nào rời mắt.

Huyền Thảo bận rộn từ sáng sớm, về mặt lúc này cũng hưng phấn không thôi: “Tiểu thư, cũng đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.”

Ngọc Linh Lung đưa tay sờ trâm hoa Hi Tước trên đầu, cảm giác có chút không quen, lại thêm một đồng xiêm y trang sức phiền phức như áo giáp trên người, thật đúng là rườm rà.

Sửa lại cổ tay áo một chút, Ngọc Linh Lung thờ dãi: “Đi thôi!”

Nếu muốn có một cuộc sống tốt ở cổ đại, có một số việc, vẫn là không thể không làm quen.

Vừa ra đến cổng trong, một đám nha hoàn vú già đang canh giữ bên ngoài trông thấy Ngọc Linh Lung đi ra, vội vàng quỳ xuống, một người đi đầu trong số họ đứng ra cung kính nói: “Nô tỳ Bảo Lương Gia, thỉnh an Tứ tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung có chút buồn bực, Huyền Thảo ở bên cạnh thấp giọng nói: “Những người này là do phu nhân an bài cho tiểu thư, là hạ nhân đi theo hầu hạ tiểu thư xuất môn.”

Ngọc Linh Lung mỉm cười, xem ra Mộ thị hiện tại rốt cuộc cũng đối đãi tử tế với mình, mấy vị tiểu thư nhà giàu phô trương những gì, đều chuẩn bị thỏa đáng cho mình.

“Đừng hết lên đi!” Môi anh đào hé mở, Ngọc Linh Lung nhàn nhạt nói.

Đám người Bảo Lương Gia đứng lên, kính sợ cúi đầu. Đối với vị Tứ tiểu thư trong truyền thuyết đánh cha mắng mẹ cả bui hăn vô cùng này, ngay cả nhìn cũng không dám liếc mắt một cái, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận chủ tử, chính mình lại gặp xui xẻo.

Ngọc Linh Lung lập tức đi ra ngoài, mọi người vội vàng đi theo sau. Một hàng mười mấy người, mà ngay cả thờ mạnh cũng không ai dám thờ một tiếng.

Ngoài cửa lớn, đã có một chiếc xe ngựa đứng đợi. Huyền Thảo đưa bọc đồ trong tay cho Bảo Lương Gia, bước tới đỡ Ngọc Linh Lung lên xe: “Tiểu thư, từ từ một chút.”

Ngọc Linh Lung nhắc váy, chậm rãi lên xe, cái loại cảm giác giống trống khua chiêng này, cũng đã rất lâu rồi nàng không có trải qua.

Ngoài đầu nhìn lướt qua cửa chính của phủ Ngọc tướng quân, Ngọc Linh Lung nhàn nhạt cười lạnh, bước vào trong xe.

Xa phu bên ngoài thấp giọng hét lớn một tiếng lái xe đi, Huyền Thảo ôm bọc đồ ngồi bên cạnh, vẻ mặt vừa chờ mong vừa bất an: “Tiểu thư, phủ Trường Đình Hầu có phải rất lớn hay không? Hầu phu nhân liệu có dữ không?”

Ngọc Linh Lung nhin không được khẽ cười: “Em sợ à?”

Huyền Thảo liều mạng lắc đầu: “Không sợ! Em đi theo tiểu thư, cái gì cũng không sợ!”

Sợ cái gì mà sợ? Tiểu thư nhà nàng lợi hại vô cùng nha!

Ngọc Linh Lung gật gật đầu, cũng không nói tiếp nữa, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Cho đến bây giờ, nàng còn chưa rõ lý do tại sao xa phu nhân của Hầu Trường Đình lại chỉ mang thiệp mời đến cho một mình nàng, nàng cũng đã sai Huyền Thảo mà Mã Trường Canh đi nghe ngóng tin tức từ mấy người hạ nhân quen biết trong phủ, mới biết được phủ Trường Đình Hầu cùng phủ Ngọc tướng quân vốn không thường xuyên qua lại, đại khái cũng chỉ được gọi là quen biết xã giao. Một gia đình như vậy, vì sao bỗng dưng mời nàng qua?

Xe ngựa cồng cộc lăn, bắt tri bắt giác đã đến phủ Trường Đình Hầu.

Bảo Lương Gia bước tới trước xe ngựa, cẩn thận nói: “Khởi bẩm Tứ tiểu thư, chúng ta tới nơi rồi.”

Ngọc Linh Lung vừa xuống xe ngựa, liền nghe thấy một thanh âm ngạo mạn từ đằng sau truyền đến: “Xe ngựa nhà ai vậy? Cản đường của Quận Chúa nhà ta! Còn không mau cút đi!”

Không đợi xa phu của Ngọc phủ lên tiếng trả lời, vài người bộ dáng có vẻ giống mấy bà tử sai vật đã bước tới, xô đẩy đám người Bảo Lương Gia, một người không kiên nhẫn còn quát lên: “Lỡ tai diếc rồi sao, mau tránh ra.”

Huyền Thảo trông thấy thế, vội vàng nhảy xuống xe, cao giọng nói: “Làm gì vậy? Không nhìn thấy tiểu thư chúng ta cũng vừa xuống xe sao?”

“Tiểu thư?” Thanh âm ngạo mạn vừa rồi khúc khích cười, chỉ thấy một nha hoàn dáng người cao cao, cặp mắt vô lễ đánh giá Ngọc Linh Lung: “Đây là tiểu thư nhà nào?”

Huyền Thảo tức giận đến mức đỏ bừng mặt, cứng rắn nói: “Đây là Tứ tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân!”

Nha hoàn kia ra vẻ khinh thường dõm mắt đi: “Ngọc tứ tiểu thư? Chưa từng nghe qua!”

Con mắt Ngọc Linh Lung hơi nheo lại, nha hoàn nhà nào đây? Lợi hại thật! Chỉ cần nhìn nha hoàn này, cũng biết chủ tử của nàng cũng không phải là một kẻ dễ bắt nạt!

Lại nghe nha hoàn kia cao giọng nói: “Các người cản đường của Quận Chư nhà ta! Nhanh cút đi! Nếu không ta đập vỡ xe ngựa của các người!”

“Ồ!” Sau một lúc lâu không lên tiếng, Ngọc Linh Lung mỉm cười, bước lên vài bước: “Người đập thử xem!”

Nha hoàn kia bị khí thế sắc bén của Ngọc Linh Lung làm cho cứng miệng, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, miệng lại không hề chịu thua: “Vị tiểu thư này, ta khuyên người đừng lãng phí thời gian, làm lỡ chuyện của Quận Chúa chúng ta, chỉ sợ người bồi không được!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt nha hoàn kia sớm đã ăn một cái tát!

“Người——” Nha hoàn kia theo bản năng ôm mặt, ánh mắt nhìn Ngọc Linh Lung đầy ngạc nhiên. Nàng không thể ngờ tới, Ngọc tứ tiểu thư vô danh này lại dám đánh nàng!

“Chủ tử của người không dạy người cái gì gọi là lễ phép sao?” Đôi mắt lạnh lẽo của Ngọc Linh Lung khẽ nhú lại, nhìn cũng không thèm nhìn nha hoàn phía sau một cái đã vén màn xe lên: “Vay đi về học quy củ một chút đi rồi hãy ra đường.”

Nha hoàn kiêu ngạo ngang ngược kia bị đánh trợn mắt há hốc mồm, muốn nói lại không thể nói ra lời.

Ngọc Linh Lung xoay người, đang định dẫn đám người Huyền Thảo bước lên bậc thềm, đã nghe thấy một thanh âm lạnh lùng phía sau: “Đám đánh nha hoàn của ta, người thật to gan!”

Ngọc Linh Lung dừng lại, chậm rãi ngoái đầu lại, đôi mắt xinh đẹp khẽ chuyển động, nhìn về phía nữ tử vừa bước xuống xe ngựa đằng sau.

Nữ tử trẻ tuổi mặc một bộ cung trang thêu hoa cúc màu đỏ bạc, búi tóc như ý chải cao, bộ trang sức vàng ròng quý hiếm khiến khuôn mặt đoan trang xinh đẹp thêm vài phần khí thế cao quý lạnh lợi.

Bất quá cũng chỉ là một cô gái tầm mười ba mười bốn tuổi, ánh mắt lại tràn đầy địch ý, thẳng tắp nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Nha hoàn bị đánh nhìn thấy chủ tử ra mặt, lập tức khôi phục vẻ kiêu ngạo: “Đây là quận chúa Hinh Lâm của chúng ta, còn không mau hành lễ!”

Ngọc Linh Lung trông Hinh Lâm quận chúa trước mắt nhìn mình bằng nửa con mắt, gương mặt tú lệ có chút không kiên nhẫn.

Lại là một nha đầu thích bới lông tìm vết!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Muốn tìm ta tính sổ? Lúc nào cũng chiều!

“Nha hoàn của người cưỡi xe của ta, đánh nàng là còn nhẹ!” Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói, mặt cười khẽ hát lên, khiêu khích nhìn Hinh Lâm quận chúa.

Hinh Lâm quận chúa có lẽ chưa từng bị ai chống đối như vậy, con giận lập tức sôi trào, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo cũng không dấu nổi vẻ giận dữ: “Người là tiểu thư nhà nào, dám nói chuyện với ta như vậy!”

“Ta là Tứ tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân, Ngọc Linh Lung!” Đôi mắt xinh đẹp nhìn Hinh Lâm quận chúa tràn đầy uy hiếp, thanh âm của Ngọc Linh Lung mang thêm vài phần khí phách mạnh mẽ: “Muốn tìm ta tính sổ, lúc nào cũng chiều!”

“Người, người ——” Đôi mắt của Hinh Lâm quận chúa tròn lớn, thanh âm bị nghẹn trong cổ họng một chữ cũng không nói ra được.

Không kiên nhẫn nhìn nàng ta một cái, Ngọc Linh Lung xoay người bước lên bậc thang, hồ hững bỏ rơi Hinh Lâm quận chúa trên đường lớn.

Bản lĩnh thì không có, lại muốn tìm nàng đấu võ mồm? Bị nghẹn chết cũng đáng!

Nha hoàn phụ trách tiếp đón thấy tình thế không tốt, vội vàng hướng về phía Hinh Lâm quận chúa nghênh đón: “Sao bây giờ Quận chúa mới tới? Hầu phu nhân đợi người đã lâu, mời quận chúa vào!”

Hinh Lâm quận chúa nhìn bóng lưng Ngọc Linh Lung, tức giận dậm chân, chỉ về phía nàng nói: “Hầu phu nhân sao có thể mời một kẻ không có quy củ như vậy đến làm khách!? Ta không muốn dự tiệc cùng nàng ta!”

Nha hoàn kia vội vàng cười lấy lòng Hinh Lâm quận chúa: “Dạ dạ, Quận Chúa cũng đứng đứng ngoài đầu gió thế này, mời đi bên này.”

Con giận còn sót lại của Hinh Lâm quận chúa vẫn chưa tiêu, hung hăng liếc một cái về hướng Ngọc Linh Lung rồi đi, mới dẫn theo nha hoàn bước vào phủ.

Lúc này vừa đúng đầu hạ, hoa viên trong phủ Trường Đình hầu đầy tiếng chim kêu liêu rủ huyền ảo cả một góc trời, các loại hoa thơm cỏ lạ tranh nhau nở rộ. Con gió mát lạnh của mùa hạ mang tiếng chim cùng hương hoa đi khắp nơi, khiến những người đến đây không uống mà say.

So với Hầu phủ, cảnh sắc hoa viên bên trong phủ Ngọc tướng quân nhỏ hơn rất nhiều, Ngọc Linh Lung thưởng thức cảnh đẹp, tâm trạng không vui khi này đã không cánh mà bay.

Chó cắn vài miếng, còn muốn để trong lòng sao?

Nha hoàn dẫn Ngọc Linh Lung vào phủ có chút bất an liếc mắt nhìn trộm. Vị Tứ tiểu thư này, chưa bao giờ xuất hiện trong các bữa tiệc quyền quý ở kinh thành, cũng chưa từng nghe thấy ai nhắc tới, không ngờ lại là một nhân vật lợi hại như vậy, còn chưa vào cửa, lại xung đột với Hinh Lâm quận chúa. Đợi lát nữa nhập tiệc, không chừng còn có thể gây ra biến cố gì ấy chứ.

Thời gian qua gần một nén nhang, phía trước xuất hiện một vườn hoa màu sắc rực rỡ không biết là do ai thiết kế. Rừng cây này không đơn giản là từ một loại cây tạo thành, mà bố trí dựa vào thời kì nở hoa của từng loại cây, kết cấu vô cùng sáng tạo. Rừng cây bên cạnh lúc này đã đến thời kỳ ra hoa, rậm rạp xanh tươi. Bạch ngọc lan cao cao bao quanh bốn phía; ở giữa trộn lẫn sơn trà, tử ngọc lan, hoa quỳnh, hải đường, mẫu đơn, thược dược, tử đinh

huong, hoa đồ quỳên, dâm bụt tím, ...đủ các loại hoa. Chốc chốc lại có một vài đoá ngọc lan chậm chạp rơi xuống, như mây như mưa, chen lẫn vào trong bức tranh hoa đầy màu sắc tranh nhau nở rộ, tưởng chừng như một biển đầy hoa.

Chính giữa vườn hoa là một bãi đất trống, có đặt một chiếc bàn bát tiên * màu vàng làm bằng gỗ lê. Yển hội lúc này chưa mở; trên bàn đặt các loại trái cây, điểm tâm và các loại trà, khoảng mười vị thiên kim tiểu thư trang điểm tinh xảo đã ngồi vào chỗ. Chính chủ chưa tới, mấy vị tiểu thư trẻ trung xinh đẹp hoặc ngồi thưởng trà nói chuyện phiếm, hoặc ngồi ngắm hoa ngâm thơ ca, ai ai cũng vô cùng phong nhã.

Nha hoàn dẫn đường hướng Ngọc Linh Lung cười lấy lòng nói: “Xin Ngọc tứ tiểu thư chờ một chút, Hầu phu nhân cùng tiểu thư cũng sắp ra rồi. Người cứ ngồi xuống trước đã.”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu, chọn một chỗ ít người ngồi xuống.

Tuy còn không biết vị phu nhân Trường Đình Hầu này mời mình tới có mục đích gì, nhưng được ngắm một vườn đầy hoa tranh nhau khoe sắc thể này, coi như chuyến đi này cũng không tệ. Cảnh đẹp như vậy, dù ở hiện đại cũng rất hiếm thấy.

Ngọc Linh Lung chưa bao giờ tham dự mấy yến tiệc như này, đương nhiên sẽ có người tò mò lại gần, một nữ tử ngồi cùng bàn trông thấy Ngọc Linh Lung lạ mặt, liền tò mò hỏi: “Xin hỏi người là tiểu thư nhà ai, sao từ trước tới giờ chưa gặp?”

Ngọc Linh Lung nghe tiếng quay lại, chỉ thấy nữ tử này tầm khoảng mười ba mười bốn tuổi, dáng người hơi mập, đôi mắt tròn xoe vô cùng tò mò nhìn nàng, vừa thấy liền biết đây là một cô nương hoạt bát cởi mở.

Thấy Ngọc Linh Lung không đáp, cô bé kia cười cười tự giới thiệu: “Ta là Thi Huệ Như, cha là Thi Thư Chính giữ chức Quang Lộc tự khanh *. Người thi sao?”

* Quang Lộc tự khanh: là một chức quan (văn) thời xưa, đứng hàng tam phẩm.

Người ta cũng tự giới thiệu rồi, Ngọc Linh Lung cũng không thể cứ giữ mặt lạnh mãi, liền nhân dịp đáp: “Ta là Ngọc Linh Lung, tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân, đứng hàng thứ tư.”

Nghe thấy nàng trả lời, một nữ tử khác ngồi cùng bàn quay đầu lại, đôi mắt xéch quét nhìn Ngọc Linh Lung một cái rồi nói: “Tứ tiểu thư của Ngọc gia? Phu nhân của quý phủ họ Mộ phải không?”

Nhắc tới Mộ thị, Ngọc Linh Lung cảm thấy có chút không vui, gương mặt vẫn cố ra vẻ bình tĩnh ừ một cái, không muốn nhiều lời.

Nữ tử kia lại như thể không trông thấy sắc mặt của Ngọc Linh Lung, không chịu buông tha mà hỏi tiếp: “Ngọc phu nhân không phải chỉ có một vị thiên kim hay sao? Ta nhớ rõ hình như là đứng hàng thứ sáu?”

Ngọc Linh Lung lạnh như băng đáp: “Ta là thứ xuất”

Thanh âm của nàng cũng không lớn lắm, lại đủ khiến những người xung quanh nghe rõ liếc mắt nhìn, vài vị tiểu thư ngồi xa hơn còn thấp giọng bàn luận.

Các tiểu thư thế gia được phu nhân của Trường Đình Hầu mời đến đều là con chính thống, dù là thứ xuất cũng là có thân phận hơn người, hoặc là bộ dáng không tầm thường, hoặc là tinh thông thi thư, hoặc là am hiểu cầm họa, nhưng Ngọc tứ tiểu thư này thì có cái gì?

Tiểu thư mặc xéch bâu môi, vẻ mặt khinh thường, trực tiếp xoay đầu không thèm quan tâm tới Ngọc Linh Lung nữa.

Thi Huệ Như lại tựa hồ như không để ý tới thân phận thứ nữa của Ngọc Linh Lung, vẫn tùm tùm cười nói: “Linh Lung, đúng là một cái tên hay. Người bao nhiêu tuổi?”

Ngọc Linh Lung nghĩ nghĩ một lúc mới đáp: “Mười bốn tuổi.”

Nàng cũng phải mấy ngày mới thích ứng được với thân phận mới vừa tròn mười bốn tuổi. Ở hiện đại, các cô gái bằng tuổi này còn đang ngồi học ở trường trung học? Bản thân mình lại ngồi đây xã giao với các vị thiên kim này nọ.

Thi Huệ Như cười nói: “Cũng bằng tuổi ta rồi, người sinh tháng mấy vậy?”

Ngọc Linh Lung có chút không muốn cùng vị tiểu thư Thi Huệ Như thích điều tra hộ tịch này tán gẫu, may mắn đúng lúc này lại truyền đến một thanh âm từ xa: “Tam tiểu thư đến!”

Ánh mắt Thi Huệ Như nhất thời sáng lên, giống như là nhảy dựng lên, vội vã quay về phía Ngọc Linh Lung nói: “Chủ nhân đến rồi, ta đi trước xem một chút nha!”

Nói xong, cũng không đợi Ngọc Linh Lung trả lời, vội vàng đi tới.

Ngọc Linh Lung nhìn theo hướng nàng rời đi, chỉ thấy thấp thoáng một nữ tử có dáng người cao gầy chậm chậm đi tới, vài vị tiểu thư sớm đã vây xung quanh. Thi Huệ Như giống như vô cùng thân thiết với nữ hài ấy, chạy vội tới nắm lấy tay nàng, thanh âm cao vút đến mức Ngọc Linh Lung ngồi khá xa vẫn nghe rõ ràng.

“Vân Tranh, ca ca ngươi hôm nay ở quý phủ sao?”

Một câu hỏi lại nói ra tiếng lòng của rất nhiều tiểu thư, mọi người đều nhìn về phía Dương Vân Tranh, trong ánh mắt đã tràn ngập sự sốt ruột.

Xem ra, thanh danh của thế tử Hầu phủ đã sớm lan xa, đúng là mê đảo muôn nghìn cô gái chốn kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bản thân ta muốn nhìn, là ai muốn gặp ta!

Dương Vân Tranh mỉm cười, như thể cũng không cảm thấy câu hỏi của Thi Huệ Như có chút lỗ mãng nào, thản nhiên đáp: “Gia huynh đang ở nhà, một lúc nữa chắc cũng tới.”

Một câu nói không chắc chắn, lại khiến cho các vị tiểu thư vui mừng ra mặt, đợi Dương Vân Tranh ngồi xuống, liền mồm năm miệng mười thi nhau nói.

“Thế tử gia hôm kia múa bút vẩy mực ở Trích Tiên Cư, chưa tới một canh giờ liền vẽ xong một bức cầm tú sơn hà * dài ba thước, có thật không?”

*Cầm tú sơn hà: non sông nước biển, giang sơn tươi đẹp hùng vĩ.

“Nghe nói có người bỏ một nghìn lượng hoàng kim muốn mua bức họa này!”

“Không phải nói thế tử gia không chịu bán sao? Cũng không biết bức họa này có ở quý phủ hay không, chúng ta có thể nhìn qua một cái không?”

Dương Vân Tranh mỉm cười: “Gia huynh vẽ tranh bên đường, phụ thân nói hấn hồ nháo, đã trách phạt huynh ấy rồi.”

Một lời nói ra, khiến cho Thi Huệ Như kinh ngạc: “Đây chính là cơ hội tốt để thế tử gia nêu cao tên tuổi, Hầu gia vì sao lại trách phạt thế tử gia?”

Dương Vân Tranh đáp: “Phụ thân nói, gia huynh cậy tài khinh người, không có phong thái của người khiêm tốn.”

Thi Huệ Như đương nhiên cảm thấy bất mãn với chuyện thế tử của Trường Đình Hầu bị trách phạt: “Sao có thể gọi là cậy tài khinh người? Thế tử vẽ một bức họa đẹp, là một kỳ tài hiếm thấy, chẳng lẽ lại để mai một?”

Mọi người lập tức lên tiếng nghị luận, rõ ràng là đồng ý với ý kiến của Thi Huệ Như.

Ngọc Linh Lung ngồi bên này nghe các vị thiên kim khuê các nói chuyện, cảm thấy không thú vị, liền xoay người sang hướng khác thưởng thức hoa mẫu đơn.

Vừa đúng lúc có một nha hoàn tiến đến châm trà, Ngọc Linh Lung xoay người một cái, ẩm trà trong tay nha hoàn kia liền chênh vênh, trực tiếp đổ lên đầu gối của Ngọc Linh Lung!

“Ồi!” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, nha hoàn kia sợ hãi quỳ rạp xuống đất: “Tiểu thư thứ tội. nô tỳ không phải cố ý!”

Tiếng động bên này không nhỏ, ngay cả Dương Vân Tranh cũng quay đầu nhìn.

Ngọc Linh Lung đứng lên, phui phui lá trà còn sót lại trên người, nha hoàn quỳ trên đất lúc này mới phục hồi tinh thần, luống cuống tay chân thay Ngọc Linh Lung sửa sang lại xiêm y, miệng vẫn không ngừng cầu xin tha thứ.

May mắn là chất liệu quần áo của người cô có chút dày, nếu không thì bị ẩm trà nóng này hắt lên người cũng vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Ngọc Linh Lung nhìn vào cổ tay áo của nha hoàn, động tác đột nhiên dừng lại, sau giây lát, lại lộ ra một nụ cười như có như không.

Nha hoàn kia không chú ý tới ánh mắt của Ngọc Linh Lung, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Dương Vân Tranh, lại liên tục đập đầu với Ngọc Linh Lung: “Tiểu thư thứ tội! Tiểu thư thứ tội!”

Làm sai chuyện như thế này, chỉ sợ nha hoàn này sẽ bị phạt đi?

Quả nhiên, Dương Vân Tranh bên kia nhíu mày, quay đầu nói với thị nữ phía sau vài câu, thị nữ kia liền bước lại đây, vén áo thi lễ với Ngọc Linh Lung: “Nha hoàn của tề phủ không có quý cù, mong vị tiểu thư này thứ tội.”

Nói xong liền quay ra quát nha hoàn đang quỳ trên mặt đất: “Ngươi tên gì?”

Nha hoàn kia sợ tới mức run cầm cập: “Nô tỳ tên Bạch Chi.”

Thị nữ lạnh lùng quát: “Bạch Chi? Tam tiểu thư có lệnh, phạt ngươi ba tháng lương, lập tức đi xuống lĩnh hai mươi cái đánh tay!”

Nước mắt trong suốt của Bạch Chi thi nhau rơi xuống, một câu cũng không dám biện bạch, hướng về phía Dương Vân Tranh dập đầu một cái, rồi chuẩn bị đi xuống chịu phạt.

“Chậm đã!” Ngọc Linh Lung vẫn không lên tiếng lúc này lại mở miệng cản Bạch Chi lại, nghiêng người mỉm cười với thị nữ kia: “Nàng cũng không phải cô ý. Ta không trách nàng, không bằng mong tiểu thư của các ngươi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, được không?”

Ánh mắt phức tạp của mọi người tức khắc liền phóng lại đây, cũng chỉ là một tiểu nha hoàn không liên quan gì đến mình thôi, vị Ngọc tứ tiểu thư này vì sao còn muốn cầu tình thay nàng ta?

Ngọc Linh Lung ngược lại cũng không có ý giải thích, về mặt tuy hướng về phía thị nữ truyền lời, ánh mắt lại nhìn đến Dương Vân Tranh cách đó không xa, tựa hồ đang đợi quyết định của nàng.

Dương Vân Tranh dừng một chút, rồi hướng Ngọc Linh Lung dịu dàng cười một cái: “Nếu Ngọc tứ tiểu thư không trách tội, vậy quên đi.”

Rõ ràng, Thi Huệ Nhi bên cạnh đã sớm đem thân phận của Ngọc Linh Lung nói với Dương Vân Tranh.

Bạch Chi đột nhiên được đặc xá, còn có chút ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thị nữ bên cạnh đã sớm nhắc nhở: “Còn không mau tạ ơn Ngọc tứ tiểu thư khoan hồng độ lượng!”

Bạch Chi lúc này mới hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống, gương mặt cảm động rơi nước mắt: “Nô tỳ tạ ơn Ngọc tứ tiểu thư!”

Sau đó, nàng rụt rè ngẩng đầu nói: “Ngọc tứ tiểu thư, xiêm y người ướt rồi, không bằng để nô tỳ dẫn người đi thay y phục khác.”

Đáy mắt Ngọc Linh Lung xẹt qua một tia tàn khốc, ngay sau đó liền đổi thành ý cười nhàn nhạt: “Được.”

Nói xong, Ngọc Linh Lung chậm chậm đứng lên, ý bảo Bạch Chi đi trước dẫn đường.

Dù sao cũng chỉ một chút sóng gió nhỏ nhỏ, bữa tiệc lại khôi phục bầu không khí hân hoan sau giây lát, không ai chú ý tới, Bạch Chi dẫn Ngọc Linh Lung rời khỏi yến hội, lại là hướng vào phía bên trong viện.

Ngoặt qua một hòn non bộ, tiếng cười nói trong hoa viên thoáng chốc đã không còn nghe thấy, nhìn bóng lưng của nha hoàn Bạch Chi đang dẫn đường phía trước, đáy mắt Ngọc Linh Lung hiện lên một chút không kiên nhẫn.

Những người này lên la lên lút, rốt cuộc muốn làm gì?

Bàn tay trắng nõn mau lẹ vươn tới, một phát bắt được cánh tay của Bạch Chi. Bạch Chi còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, đã bị Ngọc Linh Lung ép cứng đờ lên hòn non bộ!

Cánh tay mảnh khảnh đề lên cổ Bạch Chi, sức lực đầy uy hiếp, đôi mắt lạnh như băng của Ngọc Linh Lung nhú lại, trầm giọng nói: “Nói, ai sai người đến!”

Bạch Chi sợ hãi, run giọng nói: “Ngọc tứ tiểu thư, người đang nói gì vậy, nô tỳ không hiểu!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh một tiếng, hướng vào cổ tay Bạch Chi bóp mạnh một cái!

“A——!” Bạch Chi đau đớn hét thảm một tiếng, đồng thời nhìn thấy vật gì đó trong tay Ngọc Linh Lung, mới cắn chặt môi.

Bởi vì giờ phút này, so với Ngọc Linh Lung, nàng còn sợ bị người khác phát hiện hơn.

Ngọc Linh Lung nắm trong tay một chiếc vòng tay bằng vàng chói lọi, quơ quơ chiếc mắt Bạch Chi.

“Ta rất muốn biết, một tiểu nha hoàn dâng nước bưng trà hèn mọn này, sao lại có một chiếc vòng tay giá trị như vậy!”

Bạch Chi sợ hãi tới mức thoáng chốc hốc mắt đã đầy nước, môi hơi run nói: “Cái này... Cái này... là tiểu thư thưởng cho nô tỳ!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Ồ? Tiểu thư nhà ngươi nếu coi trọng người như vậy, sao có thể ngay cả tên của người cũng không biết!?”

Bạch Chi sợ hãi mặt trắng bệch, nghẹn họng trân trối nhìn Ngọc Linh Lung, không biết phải giải thích thế nào.

Ngọc Linh Lung lộ ra một nụ cười lạnh lùng, lực đạo trên tay nói lỏng.

“Đi đằng trước dẫn đường!” Ngọc Linh Lung trầm giọng quát, “Bản thân ta muốn nhìn, là ai muốn gặp ta!”

Bạch Chi như tìm được đường sống trong chỗ chết, khuôn mặt thất sắc đầy sợ hãi, nghiêng ngã lao đảo đi đằng trước Ngọc Linh Lung, không dám dùng bất cứ mảnh khóc lừa bịp nào nữa.

Thẳng đến khi đi tới một lầu gác u tĩnh, Bạch Chi bị tra tấn tâm lý rồi cuộc không chịu nổi nữa, quỳ rạp xuống đất: “Ngọc tử tiểu thư, người muốn gặp tiểu thư ở bên trong. Cầu xin người ta cho nô tỳ, nô tỳ thực sự bị sợ hãi!”

Ngọc Linh Lung nhìn cửa phòng đóng chặt, bước nhanh thẳng về phía trước, chỉ cứng rắn ném lại một chữ: “Cút!”

Bạch Chi chỉ ước nghe thấy một tiếng như thế, lập tức té chạy.

Ngọc Linh Lung không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái, cho tới khi đi đến trước cửa, cước bộ mới dừng lại, bàn tay mềm mại đẩy cửa phòng ra.

Nàng ngược lại muốn biết, là ai khổ tâm tổn sức lừa nàng tới đây?

Đưa chân bước qua cửa, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng gió phiêu phiêu. Nàng đột nhiên nghiêng người, trên vai thể nhưng vẫn bị trúng chiêu!

Phản ứng của Ngọc Linh Lung cực kì nhanh, vừa cảm thấy trên vai có thứ gì đó, ngay lập tức ngồi sụp xuống, nhân tiện giảm bớt lực, mau lẹ xoay người, bàn tay trắng nõn đồng thời vươn ra, chuẩn xác nắm lấy vật tập kích mình.

Ngay sau đó, nàng đã nhìn thấy rõ người phía sau.

Đôi mắt xinh đẹp nhú lại, che đi chút kinh ngạc nơi đáy mắt, nàng lạnh lùng cất tiếng: “Là người!?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Người muốn ăn đập nữa phải không?

Nam tử trước mắt mặc một bộ cẩm bào màu trắng bạc, đầu đội một chiếc mũ màu xanh ngọc, anh tuấn phong trần, chẳng khác gì một thiếu niên xuất chúng, ngay cả ánh nắng mặt trời rực rỡ bên ngoài cũng ù ì buồn bã vì ghen tị với đôi mắt sáng trong kia, khóe môi mỏng manh mang theo ý cười như có như không, người này... không phải Húc Vương thì là ai?

Ngọc Linh Lung có chút chán ghét nơi lòng chiếc quạt trong tay ra: “Lén la lén lút, người muốn làm gì?”

Húc Vương tiêu sái thu hồi cây quạt, soạt một cái mở ra. Khung quạt trong tay hắn được làm từ ngà voi, mặt quạt làm bằng lụa tơ tằm, mặt trên có vài chữ dùng lối viết thảo bằng bột vàng, như rồng bay phượng múa, cơ hồ muốn phá quạt mà bay, vừa thấy liền biết là đồ cổ quý giá.

Chiếc quạt tinh xảo thế này, lại bị Húc Vương tùy tiện cầm trong tay, rõ ràng chỉ xem là một vật dụng tục tĩm thường để giải nhiệt mà thôi.

Húc Vương quan sát Ngọc Linh Lung một hồi, ý cười trên khóe miệng lại càng đậm: “Chỉ là muốn gặp nàng *, không có ý gì khác.”

* Một số bạn có lẽ sẽ thắc mắc về cách xưng hô này, nhưng đọc đến đoạn sau mọi người sẽ hiểu. ^^

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Gặp ta? Gặp ta sao không đến Ngọc phủ? Lén la lén lút như vậy, cũng gọi là đại nam nhân!?”

Húc Vương ha ha cười, không mảy may để ý đến chút ngang bướng của Ngọc Linh Lung: “Nếu đi Ngọc phủ, lại thêm một đồng phiền toái. Ta chỉ muốn gặp nàng, không muốn gặp cái lão già cha nàng đâu.”

Thằng thán nói như vậy, giống như căn bản không đem Ngọc tướng quân để trong mắt.

Ngọc Linh Lung nhú mày, không muốn dây dưa quá nhiều với hắn, nhắc chân đi ra ngoài: “Nhìn đủ chưa? Ta đi!”

Đôi lông mày tuấn lãng hơi hơi nhú lại, Húc Vương nói: “Các vị tiểu thư bên ngoài ai cũng mơ tưởng gặp mặt thế tử gia một lần, nàng cũng muốn đi?”

Gương mặt Ngọc Linh Lung lộ vẻ khinh thường: “Hắn? Ta gặp hắn làm gì?”

Húc Vương nói: “Thế tử gia phong lưu phóng khoáng, chẳng lẽ không giống người trong lòng của các tiểu thư?”

Ngọc Linh Lung chau mày, Húc Vương này vô duyên vô cớ lừa nàng tới đây, là muốn hỏi mấy loại chuyện nhảm chán này?

“Người trong lòng các nàng là ai, liên quan gì tới người?” Ngọc Linh Lung cảm thấy bản thân mình thực sự không có tí kiên nhẫn nào, nhất là đối với loại công tử quần là áo lượt này.

Húc Vương vẫn như cũ, trung ra bộ mặt cười hi hi: “Người trong lòng các nàng là ai, không liên quan tới ta. Nhưng người trong lòng nàng là ai, lại chính

là chuyện của ta.”

Ngọc Linh Lung nhú mi, cường chế cảm giác không kiềm nhẫn trong nội tâm, xoay người bước ra cửa.

Cây quạt trong tay Húc Vương “ba” một cái đóng lại, đưa tay ngăn trước đường của Ngọc Linh Lung, đôi mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn: “Nàng không hỏi lí do sao?”

Môi đỏ hé mở, Ngọc Linh Lung trầm giọng mắng: “Cút!”

Húc Vương cười ha ha: “Thú vị, ta thích bộ dáng này của nàng!”

Ngọc Linh Lung tức giận đến mức muốn bốc khói, Húc Vương này có phải có khuynh hướng chịu ngược hay không!? Bị mắng còn vui vẻ như thế!?

Ngọc Linh Lung quát: “Tránh ra!”

Ngọc Linh Lung cố ý ra vẻ nghi hoặc: “Nàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta!”

Gương mặt thanh tú của Ngọc Linh Lung quét một lớp sương lạnh: “Người muốn ăn đập nữa phải không!”

Xem ra lần đó mình đã chưa đủ mạnh, kẻ này căn bản chưa được giáo huấn tí gì!

Ý cười trên mặt Húc Vương vẫn không hề thay đổi: “Không bằng nàng thử xem?”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng duỗi ra, trực tiếp đâm thẳng tới hai mắt của Húc Vương, trầm giọng quát: “Mau tránh ra!”

Húc Vương không nghĩ tới Ngọc Linh Lung nói ra tay là ra tay liền, theo bản năng nghiêng người, tránh được một đòn nhanh như chớp của Ngọc Linh Lung. Lúc này, Ngọc Linh Lung thừa cơ bước nhanh ra cửa, lại quay người lại hung hăng đá một bước vào hông của Húc Vương!

Húc Vương bị bất ngờ, muốn nghiêng mình tránh lại không kịp, chỉ có thể vội vàng lui về phía sau, mặc dù phản ứng khá nhanh, nhưng vẫn bị Ngọc Linh Lung đá trúng, chỉ là giảm bớt được ít lực mà thôi.

Đôi lông mày của Ngọc Linh Lung nhíu lại, không nghĩ tới cái gỏi thêu hoa * này, phản ứng lại nhanh như vậy!

*gỏi thêu hoa: tốt mã giề cùi, chỉ những người có hình thức bên ngoài nhưng không có học thức hay tài năng.

Không muốn liếc mắt nhìn Húc Vương lấy một cái, Ngọc Linh Lung bước nhanh ra ngoài!

Húc Vương đứng ở sau cửa, phúi phúi lớp bụi trên người, nhìn về bóng lưng Ngọc Linh Lung như có điều suy nghĩ.

Chuyện này, càng ngày càng thú vị.

Trở lại hoa viên, yến hội đã bắt đầu. Phu nhân của Trường Đình Hầu ngồi ở vị trí chủ nhân, Dương Vân Tranh ngồi bên cạnh nàng, xung quanh đều là các vị tiểu thư của gia đình hiển quý.

Yến hội đúng lúc cao trào, oanh ca yến hát * khắp nơi, ai ai cũng cười tươi rạng rỡ, các loại hoa cũng thi nhau nở rộ, rực rỡ cả một vườn, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Nếu đã biết mình bị Húc Vương lừa đến, Ngọc Linh Lung đối với yến hội này cũng không còn chút hứng thú gì, nàng tùy tay gọi một tỳ nữ tới nói: “Ta có việc phải đi, người dẫn ta ra ngoài.”

Tỳ nữ kia có chút kinh ngạc, chần chờ một lúc tìm Hầu phu nhân, rồi cung kính nói: “Xin tiểu thư chờ cho một chút, nô tỳ đi bẩm báo phu nhân.”

Ngọc Linh Lung gật gật đầu, tỳ nữ kia liền bước về phía chủ nhân của bữa tiệc.

Tỳ nữ kia đứng bên cạnh nói vài câu với Hầu phu nhân, Hầu phu nhân quay lại nhìn, nàng còn chưa kịp nói gì, một nữ tử mặc cung trang màu đỏ bạc bên cạnh đã quay đầu lại, nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung cùng nữ tử kia đối mặt, đôi mắt xinh đẹp hơi nhíu lại.

Nàng còn cho là ai, hóa ra là Hình Lâm quận chúa.

Hình Lâm quận chúa nhìn thấy Ngọc Linh Lung đứng xa xa trong hoa viên, mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng khẽ lay chuyển, tuy rằng cách xa, nhưng vẫn phát ra tia hận ý thấu xương.

Nhớ tới một màn chịu nhục ngoài cửa vừa rồi, cơn giận của Hình Lâm quận chúa không nhịn nổi lại dâng lên, thanh âm lập tức tăng cao, ngữ điệu đầy

chưa ngoa: “A, ta còn tưởng là ai, hóa ra là Ngọc tứ tiểu thư! Cái giá cũng thật lớn, thế mà lại muốn rời tiệc trước tiên sao? Không biết có phải là chê Hầu phu nhân tiếp đón không chu đáo hay không?”

Một lời vừa cất lên, mới vừa rồi còn không ai chú ý tới Ngọc Linh Lung, giờ phút này tất cả đều xoay đầu lại nhìn.

Hầu phu nhân đứng một bên nghe vậy hơi nhíu mày, Dương Văn Tranh trái lại lại đứng ra cười cười hòa giải: “Chắc là Ngọc tứ tiểu thư cảm thấy có chút mệt, nếu đã vậy, chúng ta cũng không nên để ý.”

Lời còn chưa dứt, Hình Lâm quận chúa đã bêu môi: “Như thế sao được? Thế này không phải là không cho phu nhân và tỷ tỷ chút mặt mũi sao!”

Con mắt đảo tròn tứ phía, Hình Lâm quận chúa nói: “Muốn đi cũng được, nhưng phải phạt rượu nàng.”

Nói xong, cũng không thêm để ý tới phản ứng của Hầu phu nhân và Dương Văn Tranh, ngay lập tức gọi một tỷ nữ tới, thì thầm một hồi, Hình Lâm quận chúa mới phát phát tay bảo: “Nhanh đi chuẩn bị!”

Dương Văn Tranh và Hầu phu nhân trao đổi ánh mắt, Hầu phu nhân liền cười nói: “Quận chúa sao lại tức giận như tiểu hài tử thế, Ngọc tứ tiểu thư chắc đúng là thấy mệt rồi.”

Hình Lâm quận chúa ôm lấy cánh tay của Hầu phu nhân, một nửa làm nũng một nửa lại muốn chơi xấu Ngọc Linh Lung: “Dù sao cũng chỉ là cái đồ cao hứng mà thôi, phu nhân lại nói ta!”

Ngọc Linh Lung nhìn bộ dáng loai loai của Hình Lâm quận chúa, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý.

Cái đồ cao hứng? Cái đồ cao hứng thì bị nàng phạt rượu? Coi nàng là cái gì? Là con khi diễn trò sao?

Một lát sau, một người tỷ nữ bưng một khay trà đi tới. Trên khay trà, rõ ràng là có một cái rượu to tướng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hình Lâm quận chúa hất lên, nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Uống hết bát rượu này, phu nhân sẽ không trách người rời tiệc sớm! Người dám không?”

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi tới chỗ của Hình Lâm quận chúa, một đôi mắt sáng trong suốt như hai dòng suối băng, khiến người xem lạnh cả sống lưng.

Trong lòng Hình Lâm quận chúa khẽ run rẩy, nhưng ngoài mặt theo bản năng vẫn uỳnh thẳng lưng.

Yến hội đang lúc có nhiều người như vậy, bên cạnh còn có Hầu phu nhân đi cùng, nàng không tin, Ngọc tứ tiểu thư này lại dám cự tuyệt nàng!

Ngón tay nhỏ bé chỉ vào bát rượu, thanh âm của Hình Lâm quận chúa đầy khiêu khích: “Thế nào, không dám uống sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Rượu này, vẫn nên để người uống!

Nhìn Hình Lâm quận chúa trước mắt này vênh mặt hất hàm sai khiến, Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, nhưng vẫn vững vàng bưng lên bát rượu!

Hình Lâm quận chúa đắc ý nở nụ cười, nàng chỉ biết: “Ngọc tứ tiểu thư này không dám đắc tội với nàng!”

Uống một bát rượu lớn như vậy, tiểu cô nương mềm mại này nhất định sẽ say nát bét!

Ngay sau đó, vẻ mặt tươi cười của nàng nháy mắt đã biến mất!

Ngọc Linh Lung nhấc tay một cái, toàn bộ bát rượu lớn hất về phía Hình Lâm quận chúa!

Ngọc Linh Lung đem bát rượu trong tay quăng ra, tiếng mảnh sứ vỡ tan tành thanh thúy vang lên, nàng trầm giọng nói: “Rượu này, vẫn nên để người uống!”

Muốn làm khó dễ chị đây? Nằm mơ!

Nước rượu đầm đìa chảy làm cho lớp trang điểm trên mặt Hình Lâm quận chúa đều bị phá hỏng, son phấn trộn lẫn thành một, theo từng giọt rượu tí tách rơi xuống tà áo trước của nàng, xiêm y màu đỏ bạc trong nháy mắt cũng mất đi nhan sắc. Mới vừa rồi còn là một Hình Lâm quận chúa xinh đẹp vô cùng, giờ phút này trông đã chật vật vô cùng.

Các vị tiểu thư tham gia yến hội đồng loạt vang lên thanh âm hít phải khí lạnh, có người nhất gan đã kêu lên, rõ ràng là bị dọa sợ.

Một đám thiên kim tiểu thư xuất thân cao quý, đã bao giờ gặp qua mấy trường hợp như này? Hai bên dù có mâu thuẫn, nhiều nhất cũng chỉ là đấu miệng, nào có ai trước chốn đông người hất rượu vào nhau!

Hơn nữa, người bị hất lại là Hinh Lâm quận chúa nổi danh!

Dương Vân Tranh là người phản ứng đầu tiên, vội vàng rút chiếc khăn con ra lau mặt cho Hinh Lâm quận chúa, lại không ngừng gọi người mang nước đến.

Hinh Lâm quận chúa trở mặt một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, đột nhiên đứng dậy, ngón tay nhỏ bé chỉ vào Ngọc Linh Lung, tức giận đến mức cả người không ngừng run rẩy: “Người, người dám hất ta!”

Ngọc Linh Lung khoe miệng gior lên một chút ý cười đầy khinh miệt: “Rượu này, ta không uống, nhưng đừng lãng phí!”

Hinh Lâm quận chúa tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Dương Vân Tranh đứng một bên không ngừng khuyên nhủ: “Quận chúa đừng gấp, rửa mặt trước rồi nói sau.”

Hinh Lâm quận chúa vung tay, không quan tâm hết: “Người muốn làm cái gì, lại dám hất rượu vào ta! Ta phải tiến cung nói với Hoàng hậu nương nương, cho người tội chết!”

Một lời nói ra, khiến mọi người trong yến hội cảm như hén, không dám lên tiếng.

Ai chẳng biết, Hinh Lâm quận chúa này là hòn ngọc quý trên tay phủ Định Quốc Công, là con gái nuôi của hoàng hậu, được cưng chiều vô cùng. Bây giờ một thứ nữ nho nhỏ của Ngọc phủ này lại chọc đến năng, còn có thể có kết cục tốt đẹp hay sao?

Ngọc Linh Lung nhú lại, hất rượu lên mặt nàng, liền đòi cho mình tội chết? Cô gái này cũng thật quá điều ngoa!

Hầu phu nhân đứng một bên lúc này mới hắng giọng một cái, nói: “Ngọc tứ tiểu thư lỡ tay đánh đổ rượu, không phải cố ý, không bằng để nàng bồi thường cho quận chúa một cái lễ, chuyện này bỏ qua đi.”

Dù sao chuyện cũng xảy ra ở phủ của nàng, Ngọc Linh Lung lại là do thế tử thỉnh cầu nàng đưa thiệp mời đến, lai lịch ra sao vẫn chưa rõ ràng, vẫn là biến chuyện lớn thành nhỏ, với ai cũng đều tốt.

Thế nhưng, một lời này của nàng lại không làm vừa lòng Ngọc Linh Lung, Ngọc Linh Lung nhú mày, nhìn về phía Hinh Lâm quận chúa: “Xin lỗi? Với nàng ta!?”

Đùa cái gì vậy, rượu này là nàng cố ý hất, lại còn muốn nàng xin lỗi con nha đầu chết tiệt này!?

Hinh Lâm quận chúa nổi trận lôi đình, không còn chút bộ dáng thiên kim tiểu thư nào: “Người nhận lỗi ta cũng không bỏ qua cho người! Người nhìn mà xem, bây giờ ta sẽ tiến cung ——”

Lời còn chưa nói xong, một thanh âm nhàn nhạt đã đánh gãy lời nàng: “Quận chúa muốn vào cung? Không bằng chúng ta đi cùng.”

Ánh mắt của mọi người bị thanh âm bất ngờ này hấp dẫn, vừa quay qua nhìn, liền thấy hai nam tử đứng lúc này bước vào hoa viên, một người mặc y phục màu trắng ngọc, phong thái nhanh nhẹn; một người đội mũ ngọc, nho nhã tinh tế, mắt một lúc tỷ nữ đưa tin mới phục hồi lại tin thần, vội vàng bẩm báo: “Húc Vương điện hạ, thế tử gia đến.”

Người vừa lên tiếng chính là Húc Vương, chỉ thấy mặt hắn lúc này đang mỉm cười, đưa mắt nhìn Hinh Lâm quận chúa từ trên xuống dưới, giống như không phát hiện ra gương mặt chật vật đầy rượu của nàng: “Vừa rồi nghe thấy quận chúa nói muốn vào cung? Đúng lúc ta cũng muốn đi thỉnh an mẫu hậu, không bằng đi cùng được không?”

Nam tử thanh lịch tao nhã kia thì lại hướng Hầu phu nhân cười nói: “Nhi tử tới muộn, để khách quý phải đợi, thật có lỗi quá.”

Trưởng Đình Hầu phu nhân gật gật đầu: “Hoa Niên, sao giờ con mới đến?”

Dương Vân Tranh một bên vội cười nói: “Đại ca tới muộn, nên phạt nên phạt.”

Khắp nơi liền vang lên một hồi xôn xao, rõ ràng, Dương Hoa Niên chính là người mọi người mong chờ đã lâu, lúc này thành công thu hút sự chú ý xung quanh.

Mà Hinh Lâm quận chúa đang lúc tức giận lại nhìn thấy Húc Vương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chớp mắt liền khóc như mưa: “Cửu ca ca, có người khi dễ muội!”

Húc Vương cười ha ha: “Muội không khi dễ người khác thì thôi, lại có người dám khi dễ muội sao!?”

Hinh Lâm quận chúa tức giận dậm chân: “Thật! Huynh còn giễu cợt ta!”

Nói xong liền chỉ thẳng vào phía Ngọc Linh Lung: “Chính là nàng ta!”

Ngọc Linh Lung khinh miệt quay mặt qua chỗ khác, lần này lại ông ọ tìm nam nhân giúp đỡ, khiến nàng càng thêm coi thường. Có bản lĩnh thì dựa vào chính mình, dựa vào nam nhân thì tính làm gì!?

Hình Lâm quận chúa không buông tha, ôm lấy cánh tay Húc Vương không ngừng lay: “Cửu ca ca, huynh giúp muội trừng trị nàng đi!”

Húc Vương quét mắt nhìn Ngọc Linh Lung một cái, tựa hồ cũng không thèm để ý: “Được rồi, nhìn bộ dáng này của muội kia, đi rửa mặt trước rồi nói sau.”

Hình Lâm quận chúa lúc này mới nhớ tới gương mặt lõe loét của mình, khuôn mặt lại càng đỏ hơn, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Cửu ca ca, huynh cũng khi dễ muội!”

Dương Vân Tranh vội gọi một tỷ nữ tới, phân phó dẫn Hình Lâm quận chúa xuống rửa mặt thay y phục.

Một hồi phong ba nhỏ nhỏ, cứ như vậy liền yên ắng trở lại.

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua Hầu phu nhân, lạnh lùng nói: “Cáo từ!”

Nữ nhân này giúp đỡ Húc Vương đưa thiệp mời lửa mình tới đây, nàng cũng không tính phải giả bộ hòa nhã dễ gần.

Hầu phu nhân bị bắt ngờ, khách khí lại thành bất hòa: “Người đâu, dẫn Ngọc tứ tiểu thư ra ngoài.”

Lần đầu tiên tới làm khách lại gây ra họa lớn như vậy, loại khách này vẫn nên sớm tiễn ra cửa thì tốt hơn.

Ngọc Linh Lung cũng không hành lễ, xoay người bước đi.

Húc Vương thấy Ngọc Linh Lung rời tiệc, liền cười với Hầu phu nhân một cái rồi nói: “Bổn vương cũng không quá rầy nhả hứng của phu nhân và các vị tiểu thư nữa, cáo từ.”

Không đợi Hầu phu nhân lên tiếng, Húc Vương đã xoay người rời đi, nhưng lại trực tiếp bước về hướng Ngọc Linh Lung rời đi.

Trùng Đình Hầu phu nhân kinh ngạc nhìn hước Ngọc Linh Lung rời đi. Ngọc tứ tiểu thư này, rốt cuộc có lai lịch gì?

Mặc dù yến hội tổ chức ở trong hoa viên, nhưng vì khách mời đều là nữ quyến, cho nên đặt thêm mấy tấm bình phong vẽ hoa và chim ngay giữa lối vào để tăng thêm phần lịch sự tao nhã, lại có chút tác dụng che che lấp lấp.

Ngọc Linh Lung vừa mới bước qua tấm bình phong, liền nghe thấy tiếng bước chân phía sau, đồng thời lại vang lên một thanh âm có chút quen thuộc: “Đợi chút!”

Ngọc Linh Lung đột nhiên xoay người, khuôn mặt thanh tú sa sầm: “Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!”

Tỷ nữ đi cùng dẫn Ngọc Linh Lung ra ngoài hoảng sợ, theo bản năng rút vai lại. Húc Vương quét mắt nhìn nàng một cái, tùy ý khoát tay áo: “Người đi xuống trước đi.”

Đợi tỷ nữ kia lui ra, Húc Vương mới từ từ cười, hướng về phía Ngọc Linh Lung nói: “Một nữ tử xinh đẹp như vậy, sao bộ dáng cứ luôn ra vẻ hung ác như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quý cái đầu mẹ ngươi!

Ngọc Linh Lung tức giận nói: “Ta ác như vậy đấy! Ngươi có chuyện gì, nói mau!”

Đem cây quạt trong tay đóng lại, Húc Vương vỗ vỗ vào trong lòng bàn tay, trông có vẻ vô cùng nhàn hạ và thoải mái: “Ta cứu nàng một lần, nàng muốn cảm tạ ta thế nào?”

“Cảm tạ ngươi!” Ngọc Linh Lung nhếch mép cười lạnh: “Ta lại không bảo ngươi cứu!”

Đùa cái gì vậy, cũng đâu phải nàng bảo hắn tới cứu! Lại nói Hình Lâm quận chúa cũng chỉ là một tiểu nha đầu, chẳng lẽ nàng sợ sao?

“Ai...” Húc Vương cố ý thờ dài, “Thật chưa thấy người nào như nàng, có ý tốt giải vây cho nàng, nàng không cảm tạ ta còn chưa tính, chẳng lẽ cũng không thể cho ta một chút mặt mũi sao?”

Ngọc Linh Lung không kiên nhẫn nghe nữa, nhấc chân đi ra ngoài.

Người này, cũng thật lăm mồm!

“Lại muốn đi!” Cây quạt nhanh chóng mở ra, chặn trước đường đi của Ngọc Linh Lung. Húc Vương hơi nghiêng đầu, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, khiến cho nụ cười của hắn như tăng thêm một tầng hào quang màu vàng nhạt, làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Lười nói những lời vô nghĩa, Ngọc Linh Lung ra tay cực nhanh, trực tiếp chụp vào cổ họng của Húc Vương!

Nàng không tin, người này dám không đỡ!

Cây quạt mạ vàng nhanh chóng hợp lại, vừa vặn lật một cái, gạt bàn tay trắng nõn của Ngọc Linh Lung ra, Húc Vương hơi đắc ý cười: “Nàng cho rằng ta là người nàng muốn đá liền đá, muốn đánh liền đánh hả!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, không nghĩ tới cái gỏi thêu hoa này còn có chút bản lĩnh!

Bàn tay mềm mại vừa bị ngăn, nháy mắt đã muốn hóa thành quyền, phương hướng vừa chuyển, nặng nề đánh xuống bả vai của Húc Vương!

Không nghĩ Ngọc Linh Lung có thể ra chiêu thứ hai nhanh đến như vậy, Húc Vương bị trúng một quyền này, không tránh được phải lui lại vài bước.

Đường trước mắt lộ ra, Ngọc Linh Lung không thèm liếc mắt nhìn Húc Vương lấy một cái, cất bước rời đi.

Ai ngờ được, ngay sau đó, cổ tay áo của nàng đã bị nắm chặt.

“Không cho nàng đi!” Đường đường là Húc Vương, giờ phút này lại giống như một tên vô lại, “Ta còn chưa nói xong đâu!”

Ngọc Linh Lung giận dữ, mặt cười nghiêm lại, trầm giọng quát: “Buông tay!”

Y phục của người cô đại thực phiền toái, đến cả cái tay áo cũng làm rộng như vậy, vậy không ra, xé không được.

Ý cười trên mặt Húc Vương đậm thêm vài phần, lại mang theo một chút đắc ý: “Nếu ta không bỏ?”

Cánh tay Ngọc Linh Lung lật mạnh một cái, đem cổ tay áo thật dài đánh về phía trước, bàn tay trực tiếp nắm lấy cổ tay của Húc Vương cuốn vào bên trong, lập tức thừa dịp hắn buông lỏng lực tay, liền thu hồi tay áo, dễ dàng thoát khỏi bàn tay đáng ghét kia.

Ai ngờ Húc Vương lại không chịu buông tay, bị Ngọc Linh Lung túm mạnh, liền lao đảo ngã về phía trước, trực tiếp ngã lên người Ngọc Linh Lung!

“Ngươi ——” Không dự đoán được người này lại nặng đến như vậy, Ngọc Linh Lung bị bất ngờ không kịp phòng bị, tức khắc liền bị hắn đẩy lui về phía sau vài bước.

Mà bàn tay Húc Vương vẫn đang nắm lấy cổ tay của Ngọc Linh Lung, hai người đều không thu được lực, cùng nhau nghiêng ngả lao đảo ngã xuống tấm bình phong kia.

Tấm bình phong mỏng mang theo một tiếng rì rào ngã gục, mà phía dưới chân của Húc Vương như không có lực, thân hình cao to chóp mắt một cái liền theo tấm bình phong ngã nhào trên mặt đất.

Ngọc Linh Lung vừa mới đứng vững, ống tay áo bị giữ chặt lại truyền đến một luồng lực lớn, liền không giữ được thăng bằng nghiêng người về phía trước, ngã đè lên người Húc Vương!

Chóp mũi truyền đến một mùi bạc bả tươi mát, Ngọc Linh Lung theo bản năng đưa tay chống đỡ thân thể, không nghĩ tới Húc Vương ở bên dưới lại không buông tay, Ngọc Linh Lung vừa dùng sức đẩy, tay áo bị lôi kéo cả nửa ngày giờ phút này lại phát lên tiếng vải bị xé rách, cuối cùng thì bị rách một miếng vải lớn!

Bên dưới cánh tay truyền đến cảm giác mát lạnh, trong lòng Ngọc Linh Lung cảm thấy tức giận, không nghĩ ngợi gì liền trực tiếp giơ chân, đá cho nam nhân dưới thân mình một cước bay ra ngoài!

Ngay sau đó, khi nàng vừa ngẩng đầu lên, liền đón nhận một loạt những ánh mắt kinh ngạc.

Một màn này của Ngọc Linh Lung và Húc Vương sớm đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người dự tiệc. Cũng khó trách, động tĩnh lớn như vậy, muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được.

Vì thế, mọi người liền nhìn thấy một màn như này: Ngọc tứ tiểu thư mới vừa rồi hất rượu đầy mặt Hinh Lâm quận chúa, lúc này, xiêm y lại bị người lôi kéo nhăn nhúm nhúm nhúm, đến cả tay áo cũng bị xé rách một mảnh lớn, lộ ra cánh tay trắng mịn như ngọc. Mà bên cạnh nàng lúc này, Húc Vương đang ôm thất lưng, cố gắng đứng dậy.

“Ngươi, ngươi, ngươi... Các ngươi đang làm cái gì?”

Hình Lâm quận chúa vừa mới đi thay xiêm y trở về, vừa khéo nhìn thấy một màn như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, vội vàng chạy đến: “Cửu ca ca, sao huynh lại ở một chỗ cùng với nàng!”

Húc Vương đứng lên, không thèm để ý vỗ vỗ bụi bặm trên người: “Bỏn vương muốn nói vài lời với Ngọc tứ tiểu thư, ai ngờ nàng giờ tay liền đánh, bỏn vương mới bị ngã.”

Ngọc Linh Lung lập tức đứng lên, hung hăng trừng mắt liếc Húc Vương một cái. Bị một nữ tử như nàng đánh ngã xuống đất còn lớn tiếng như thế, hẳn đúng là một kẻ có da mặt thật dày!

Ánh mắt của Hình Lâm quận chúa rơi đến cánh tay lõa lồ của Ngọc Linh Lung, hận cũ thù mới liền nảy lên trong lòng: “Nữ nhân hư hỏng nhà ngươi, ta phải đến cáo trạng với Hoàng hậu nương nương!”

Ngọc Linh Lung khinh thường quét mắt liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Trừ việc cáo trạng với Hoàng hậu, ngươi còn có thể làm được cái gì?”

“Ngươi dám nói với ta như vậy!” Hình Lâm quận chúa phẫn hận chuyển hướng về phía Húc Vương: “Cửu ca ca, huynh còn không giáo huấn nàng đi!”

“Giáo huấn nàng?” Đôi lông mày anh tuấn của Húc Vương nhíu lại, “Bỏn vương vì sao phải giáo huấn nàng, bỏn vương che chở nàng còn không được!”

Đôi con ngươi đảo một vòng nhìn ra tứ phía, đón nhận ánh mắt kinh ngạc của mọi người: “Bỏn vương thích nàng, thích nàng nói đánh liền đánh, thích nàng nói mắng liền mắng!”

Một lời nói ra, bốn phía đều kinh sợ.

Tuy rằng Húc Vương làm việc theo cảm tính là điều mà mọi người đều biết, nhưng trước mặt nhiều người như vậy lại thẳng thắn nói thích Ngọc Linh Lung, vẫn là ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Ngọc Linh Lung hung tợn nhìn về phía Húc Vương: “Ngươi! Có bệnh!”

Hắn mới gặp nàng có mấy lần? Đã vội vàng tỏ lộ như vậy? Là thiên tài mới tin.

Húc Vương cầm chiếc quạt trên tay vẩy mạnh một cái mở ra, khuôn mặt tuấn tú tươi cười nhìn Ngọc Linh Lung: “Linh Lung, bỏn vương thích nàng, nàng phải biết quý trọng —— ”

Ngọc Linh Lung rút cuộc nghe không nổi nữa, cánh tay nhỏ bé lật một cái, mau lẹ tặng cho Húc Vương một cái tát!

“Quý cái đầu mẹ ngươi!” Đôi môi đỏ mọng hé mở, liền phun ra thanh âm đầy dữ tợn: “Cút!”

Húc Vương không né cũng không tránh, đương nhiên trúng một cái bạt tai này của Ngọc Linh Lung, thế nhưng ý cười trên mặt vẫn không giảm: “Nhẹ chút —— ”

Mọi người còn tưởng Húc Vương bị đau, kết quả nào ngờ câu tiếp theo lại suýt chút nữa đánh nát lỗ tai của mọi người: “.....Cẩn thận tay đau.”

Hình Lâm quận chúa ngây người đứng một bên nhìn trò khôi hài trước mắt, không thể tin nổi vào mắt mình.

“Cửu ca ca, huynh. ... Huynh thích nàng!”

Đường đường là một hoàng tử, bị nữ nhân đánh lại ra vẻ hường thụ như vậy!?

Húc Vương tựa hồ không nghe thấy thanh âm của Hình Lâm quận chúa, đôi mắt đen như mực đầy thâm tình nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Linh Lung, có lẽ nàng không tin, nhưng ta rất nhanh sẽ chứng minh cho nàng thấy.”

Ngọc Linh Lung chán ghét trừng mắt liếc hắn một cái, lười nói thêm một chữ, xoay người đi ra ngoài.

Người này thật sự bệnh cũng không nhẹ!

Mọi người khiếp sợ tròn tròn mắt nhìn Ngọc Linh Lung rời đi, không ai dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nói cái gì mà nói? Không đi!

Trở lại Phàm Lan Uyển, Linh Nhi sớm đã ra đón, vẫn là bộ dáng biết vâng lời như cũ: “Tiểu thư, đồ ăn của người đã chuẩn bị xong rồi.”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn Linh Nhi một cái rồi đi vào phòng.

Huyền Thảo hầu hạ Ngọc Linh Lung rửa mặt, Ngọc Linh Lung một mặt lấy khăn lau tay, một mặt nói: “Đem vật kia đưa cho nàng xem.”

Huyền Thảo đáp lời: “Dạ!” liền rút từ trong áo ra một tờ giấy gấp gọn gang đưa cho Linh Nhi.

Về mặt Linh Nhi mở tiếp nhận tờ giấy, vừa mở ra, sắc mặt liền thay đổi.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đen nhánh bắn ra tia hào quang sáng ngời chưa từng có, nhìn về Ngọc Linh Lung đầy phức tạp và kích động: “Tiểu thư ——”

Tờ giấy này, rõ ràng là khế ước bán mình của đệ đệ nàng, Vĩnh Nhi!

Ngọc Linh Lung vứt khăn con vào trong bồn, thân nhiên nói: “Ta mua hấn, không phải chuộc thân cho hấn. Từ nay về sau, hấn chính là nô tài của ta.”

Hào quang trong mắt Linh Nhi rút đi vài phần, nhưng vẫn là vô cùng cảm kích: “Nô tỳ thay Vĩnh Nhi tạ ơn tiểu thư. Từ nay về sau, nô tỳ cùng Vĩnh Nhi nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ tiểu thư.”

Tuy rằng cũng vẫn là làm nô tài, nhưng dù sao tỷ đệ không phải tách ra nữa, so với lúc trước vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Người đừng trông cậy vào ta sẽ cho hấn vào trong Ngọc phủ làm việc, người cũng đừng mơ tưởng lúc nào cũng nhìn thấy hấn, không dễ dàng như vậy đâu.”

Sắc mặt Linh Nhi khẽ đổi vài lần, một chút vui mừng lúc này đã không bánh mà bay, nàng chần chừ hỏi: “VẬY... VẬY nô tỳ mạn phép hỏi tiểu thư, Vĩnh Nhi bây giờ ở đâu ạ?”

Ngọc Linh Lung đứng dậy đi về phía bàn ăn, nói: “Ta cho hấn đến Thượng Vũ đường, có thể học thành cái dạng gì, còn phải xem vận may của hấn.”

Linh Nhi cảm kích nhất thời nước mắt chảy như mưa, Thượng Vũ đường chính là võ quán nổi danh trong kinh thành, huấn luyện rất nhiều cao thủ võ thuật, người bình thường muốn đến Thượng Vũ đường tập võ khó vô cùng. Vậy cũng biết, Ngọc Linh Lung nhất định là tốn không ít bạc.

Tình huống này, so với việc làm mã phu của người ta khác biệt rất nhiều!

Nàng phịch một tiếng quỳ rạp xuống, đầu đập đất cộc cộc rõ to, hướng Ngọc Linh Lung khóc không thành tiếng nói: “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư, nô tỳ tạ ơn tiểu thư!”

Ngọc Linh Lung cầm lấy chiếc đĩa, lạnh lùng nói: “Người đừng cảm kích ta, ta không phải vì người, ta vì chính ta.”

Nàng sai Mã Trường Canh đi gặp Vĩnh Nhi vài lần, thấy được tư chất của hải tử kia không tầm thường, mới quyết định mua hấn.

Cổ đại không thể so với hiện đại, muốn bồi dưỡng thể lực của mình, phải thích ứng với phương pháp cổ đại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi vẫn mang theo nước mắt, nhưng lại lộ ra chút ý cười: “Chỉ cần nô tỳ biết Vĩnh Nhi vẫn sống tốt, nô tỳ liền cảm thấy mãn nguyện.”

Ngọc Linh Lung trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ngày mai cho người nghỉ một ngày, đi ra ngoài giải sầu đi.”

Linh Nhi ghen ngào cảm kích, yên lặng đứng vậy, lau khô nước mắt, bước lên cầm đĩa: “Tiểu thư, nô tỳ gấp thức ăn giúp người.”

Nói là cho nàng nghỉ một ngày, kỳ thật là đồng ý cho nàng đến Thượng Vũ đường gặp đệ đệ. Tiểu thư ngoài mặt lạnh nhạt thờ ơ, thực ra lại người tâm tư tinh tế, ngoài lạnh trong nóng.

p style="text-align:center;">>—————

Ngọc Linh Lung đoán trước được Húc Vương sẽ có hành động, nhưng lại không nghĩ tới, tên kia lại nhanh đến như vậy, chẳng thềm kiềng nề cái gì.

Mới sáng sớm hôm nay, Thôi ma ma đã tới Phàm Lan Uyển, về mặt vô cùng khiêm tốn và cung kính cười nói: “Khởi bẩm Tứ tiểu thư, Húc Vương gia đến, muốn mời tiểu thư ra ngoài nói chuyện.”

Ngọc Linh Lung vừa nghe đến tên của Húc Vương, lông mày liền nhíu lại: “Nói cái gì mà nói? Không đi!”

Thôi ma ma bị ghen, sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng ra vẻ tươi cười: “Phu nhân nói, van cầu Tứ tiểu thư nghĩ đến... Đúng vậy, nghĩ đến người cũng mang họ Ngọc, giúp Ngọc phủ việc này đi!”

Mộ thị đương nhiên biết, nếu dựa vào mặt mũi của nàng và Ngọc tướng quân, Ngọc Linh Lung tuyệt đối sẽ không đi. Nhưng nếu không cầu nàng đi ra cũng không phải là biện pháp tốt, Húc Vương không phải là một người tốt như vậy!

Thôi ma ma lúc này đau khổ cầu xin Ngọc Linh Lung trong hậu viện, thì ở phòng tiếp khách ngoài tiền viện, Húc Vương đã không còn kiên nhẫn đứng chờ.

“Mỗi lần bốn vương đến, mọi người ở Ngọc phủ lại ra sức khuróc từ, cái giá cũng thật lớn!”

Trúng một bạt tai của Ngọc Linh Lung vẫn có thể giữ vững vẻ mặt tươi cười không hề thay đổi, nhưng trước mặt người khác, Húc Vương lại không có cái tính tình tốt như vậy.

Đại quân gia trông thấy Húc Vương liền căng thẳng, không thể không đứng hầu một bên, đem hết trà ngon đồ tốt ra chiêu đãi.

“Xin Vương gia chờ một lát, tiểu nhân đi mời chủ tử tới.” Đại quân gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận lui ra ngoài. Đến ngoài cửa mới nhanh như chớp đứng dậy xoay người chạy.

Hắn nói là mời chủ tử, cũng không nói là mời Ngọc tử tiểu thư.

Một lát sau, liền thấy một thân ảnh vạm vỡ, tập tễnh đi ra.

Đáng thương cho Ngọc tướng quân, thương thế chưa lành lại còn phải gắng sức đi ra tiếp đãi nhân vật của tiếng khó chơi Húc Vương này.

Chịu đựng cơn đau trên người, Ngọc tướng quân bước qua cửa, hành lễ với Húc Vương: “Thần Ngọc Bằng, tham kiến Húc vương gia. Vương gia thiên tuế thiên thiên tuế.”

Đợi một lúc lâu, lại không nghe thấy tiếng trả lời của Húc Vương, Ngọc tướng quân nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa vận đón nhận vẻ mặt tức cười của Húc Vương.

“Ngươi... Cũng là bị Linh Lung đánh!”

Ngọc tướng quân trước mắt, vết thương trên người chỉ có thể thông qua đáng về chặt vật mà nhìn ra, nhưng vết roi sắc bén trên mặt lại không thể nào che giấu nổi.

Khuôn mặt ngăm đen của Ngọc tướng quân thoáng chốc đỏ bừng, khiến cho vết thương trên mặt càng thêm rõ ràng.

Dọa người a, mắt mặt a! Bản thân mình đường đường là một người chủ gia đình, trọng thần của quốc gia, thế nhưng lại bị nữ nhi của mình – một tiểu nha đầu mười bốn tuổi đánh thành cái dạng này!

Húc Vương ngửa đầu cười to, trêu chọc nói: “Ngay cả ngươi cũng bị đánh thành cái dạng này, vậy một bạt tai kia của bốn vương, vẫn là Linh Lung hạ thủ lưu tình.”

Ngọc tướng quân nghẹn lời, hắn thật không biết, mình phải ứng đối thế nào với Húc Vương.

Chẳng qua, hắn ít nhất cũng minh bạch được một chút. Húc Vương coi trọng Ngọc Linh Lung như vậy, thứ nữ kia, vô luận là thế nào hắn cũng không động tới được.

Húc Vương chỉnh sửa lại cổ tay áo, bộ dáng nhàn nhã thoải mái: “Linh Lung đâu, sao còn chưa ra?”

Ngọc tướng quân bất đắc dĩ đáp: “Tiểu nữ... Tiểu nữ thân thể không khỏe...”

Mới nói nửa câu mặt đã đỏ lên, lại không nói thêm được gì nữa, Ngọc tướng quân cũng không phải là Mộ thị, mở mồm một cái liền nói dối được.

Nhìn bộ dáng ấp a ấp úng nghẹn lời trong cổ họng đến mức sắc mặt tím tái tại lại của Ngọc tướng quân, Húc Vương nhin không được ha hả cười: “Thân thể không khỏe cái gì? Hôm qua tặng cho bốn vương một cái bạt tai, hôm nay liền ngã bệnh rồi?”

Ngọc tướng quân vốn không phải là người nhanh mồm nhanh miệng, bị Húc Vương xem thường như vậy, lại càng không biết ứng đối thế nào. Là phải thừa nhận mình nói dối? Hay là thay Ngọc Linh Lung xin lỗi chuyện hôm qua đánh Húc Vương trước?

Còn không đợi Ngọc tướng quân nghĩ xem nên nói như thế nào, Húc Vương đã đứng dậy, lập tức bước ra cửa: “Nàng không chịu đến, thì ta đến!”

Ngọc tướng quân đột nhiên ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng rất nhanh đã đi xa kia.

Nội viện nhà hắn, Húc Vương cứ như vậy mà xông vào sao!?

Nhìn đại quân gia đứng bên cạnh cũng đang trợn mắt há mồm, Ngọc tướng quân tức giận hung hăng đá một cái: “Còn đứng ỉ ra đó làm gì, nhanh đi thông tri cho người bên trong. Tránh đi! Tránh đi a!”

Húc Vương không cho việc tiến vào hậu viện của nhà khác là việc lớn gì, hắn cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn Húc Vương không cẩn thận gặp phải nữ nhi chưa lấy chồng trong nhà a. Không đúng, còn không biết là ai gặp ai!

Gặp phải một vương gia ma đầu như vậy, Ngọc tướng quân đúng là nín nghẹn đến nội thương.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ta thích người chết xa ra một chút!

Không nói đến Thôi ma ma vẫn chưa từ bỏ ý định cầu xin Ngọc Linh Lung, mà hậu viện Ngọc phủ lúc này vì Húc Vương đến mà gà bay chó sủa khắp nơi. Húc Vương sai bước về phía nội viện, đại quân gia dẫn theo một đám quân sự, cùng tiểu nha hoàn ở các phòng, vội vã chạy theo sau Húc Vương.

Ngăn? Đương nhiên không ai dám, ngay cả chủ gia đình là Ngọc tướng quân cũng không dám lên tiếng, đám nô tài bọn họ lại dám ngăn Húc Vương? Đầu không muốn trên cổ rồi sao?

Chẳng những không dám ngăn Húc Vương lại, còn phải phái một đại nha hoàn lớn gan đi đường trước dẫn đường.

Việc những người còn lại có thể làm, là chạy thật nhanh tới phòng của các nữ quyến trong viện thông báo: tất cả ngồi ngoan ngoãn trong phòng, nhất định không được đi ra, tránh gặp phải Húc Vương.

Cùng một lúc, mọi người trong hậu viện của Ngọc phủ từ bốn phương tám hướng chạy qua chạy lại, thông báo cho chủ tử của mình. Đương nhiên, chuyện Húc Vương xông thẳng vào nội viện Ngọc phủ chỉ vì muốn gặp Ngọc Linh Lung nói chuyện ai ai cũng đều biết.

Cũng may, hậu viện Ngọc phủ cũng không quá lớn, Phẩm Lan Uyển cũng không xa. Không mất đến một chén trà nhỏ, Húc Vương đã tiến đến trước cửa lớn của Phẩm Lan Uyển.

Một đường gió êm sóng lặng, ngay cả một con chó con mèo cũng không thấy. Thế nhưng lúc này, từ một nơi bí mật nào đó, có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú dõi theo mọi động tĩnh của Phẩm Lan Uyển.

Húc Vương háng giọng một cái, phui phui tro bụi không tồn tại trên người, cao giọng nói: “Tại hạ Ngụ Liệt Dương, cầu kiến Ngọc tứ tiểu thư.”

Thôi ma ma vẫn đang ra sức cầu xin Ngọc Linh Lung lại nghe thấy một tiếng này, giống như trúng phép, kinh ngạc đứng im tại chỗ, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Trong nội viện đột nhiên xuất hiện thanh âm của nam tử như vậy, dù là ai cũng cảm thấy kinh ngạc ngoài ý muốn, nhưng Thôi ma ma không phải vì nghe thấy thanh âm của nam tử, mà là, ngay lập tức nàng liền biết, người tới là ai.

Húc Vương trực tiếp vào nội viện tìm Ngọc Linh Lung, điều đó chứng minh nhiệm vụ khẩn cầu Ngọc Linh Lung ra ngoài của Thôi ma ma đã hoàn toàn thất bại, nhưng lại khiến cho Húc Vương giá lâm tới Phẩm Lan Uyển, không cần nghĩ cũng biết tình trạng bên ngoài thế nào.

Không thèm để ý tới khuôn mặt xám xịt như tro tàn của Thôi ma ma, Ngọc Linh Lung nghe được thanh âm của Húc Vương, đôi mi thanh tú liền nhú lại, cũng không quay đầu lại mà phản phó Linh Nhi: “Đi, làm cho hắn cút!”

Huyền Thảo tuy lạnh lợi nhưng lá gan lại nhỏ, Thôi ma ma lại càng không thể trông cậy vào. Người bên nàng lúc này, chỉ có Linh Nhi gan lớn quật cường, bảo nàng ra ngoài truyền lời là thích hợp nhất.

Linh Nhi lên tiếng rồi ra, thoải mái mở cửa lớn ra, cũng không hành lễ, thanh âm trong vạt nói: “Tiểu thư nhà ta nói không gặp, mời Vương gia trở về đi!”

Húc Vương cũng không giận, cây quạt trong tay nhẹ lay động, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười: “Cổ nhân nói: một nụ cười của thiên kim còn khó có được, huống chi là gặp mặt một lần?”

Nói xong, cũng không đợi Linh Nhi trả lời, từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, thuận tay ném lại.

Linh Nhi muốn tránh cũng không được, theo bản năng bắt lấy, lại nghe Húc Vương nói: “Đây là Dạ Minh Châu Nam Hải, coi như là lễ gặp mặt của ta với Ngọc tứ tiểu thư.”

Một câu tiếp một câu, tất cả đều cao giọng nói, rõ ràng là cố ý để Ngọc Linh Lung nghe được.

Ngọc Linh Lung nghe thấy lại càng tức giận, lúc này Linh Nhi cầm hộp nhỏ tiến vào, đặt lên bàn.

Hộp vừa mở ra, mọi người nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời, chỉ thấy lớp gấm trắng ngần trong hộp vừa trải ra, liền hiện ra một viên Dạ Minh Châu to như trứng gà. Mặc dù lúc này là ban ngày, vẫn phát ra tia hào quang yếu ớt, vừa thấy liền biết là cực phẩm.

Ngọc Linh Lung vừa nhìn lướt qua, đôi bàn tay hồng phấn không nhịn được xiết chặt.

Con mẹ nó, xem nàng là cái gì?

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy viên Dạ Minh Châu, Ngọc Linh Lung sai bước ra khỏi phòng.

Ngoài cửa lớn, Húc Vương một thân áo dài hơn hờ nhìn thấy Ngọc Linh Lung, còn chưa kịp cười lấy một cái, đã bị một vật gì đó đập trúng mắt!

“Ngươi coi ta là kỹ nữ à? Lễ gặp mặt cái con mẹ nó, đem cái lễ gặp mặt của con mẹ ngươi cút về cho ta!”

Không phải Ngọc Linh Lung cố ý muốn lỗ mãng, nhưng hành động của Húc Vương thật sự rất đáng giận. Cái gì mà tặng một viên Dạ Minh Châu để có thể gặp nàng? Nằm mơ giữa ban ngày!

Húc Vương lau lau trán, trên mặt lại vẫn cố gắng mỉm cười hòa theo: “Linh Lung, là ta sai rồi. Vậy nàng thích cái gì, ta đi tìm đến tặng cho nàng!”

Ngọc Linh Lung tức giận đến mức lông mày dựng thẳng, mắng to: “Ta thích ngươi chết xa ra một chút!”

Nói xong, Ngọc Linh Lung hừ một tiếng, nặng nề đóng cửa lớn lại!

Bên ngoài Phạm Lan Uyển, cảnh xuân tươi đẹp, cỏ xanh chim hót, Húc Vương đứng yên ắng ngoài hoa viên, nụ cười trên mặt vẫn không hề thuyên giảm.

“Linh Lung, mai ta lại tới!”

Linh Nhi trốn ở đằng sau, neho mắt qua khe cửa nhìn Húc Vương rời đi, lúc này mới nhặt viên Dạ Minh Châu lúc này bị Ngọc Linh Lung ném đi rồi chạy như bay vào phòng.

“Tiểu thư, Dạ Minh Châu này, người vẫn không cần à?”

Linh Nhi vâng về viên Dạ Minh Châu đang phát sáng trong lòng bàn tay, thật cẩn thận hỏi.

Nhà nàng mờ tiêu cực, từ nhỏ gặp qua bảo vật cũng không ít, nhưng viên minh châu giống thế này, vẫn là lần đầu tiên được thấy.

Viên Dạ Minh Châu óng ánh này, dù không tính là vô giá, nhưng ít nhất cũng có thể mua được vài cái tiêu cực Phúc Uy chứ?

Báu vật trân quý như vậy, thế mà lại bị Ngọc Linh Lung không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái đã ném đi, làm gạch vụn sao?

Ngọc Linh Lung nhấp môi uống hùm trà, từ từ hồi phục bình tĩnh trong lòng, cũng không quay đầu lại mà nói: “Cần! Sao lại không cần? Mang đi đổi bạc!”

Húc Vương kia vừa là đời thứ hai nhà quan, vừa là đời thứ hai nhà phú. Một viên Dạ Minh Châu này với hắn mà nói cũng chẳng tính là gì? Người có tiền lại càng thích đốt tiền, nàng cũng không phiền lòng mà giúp hắn tiêu vài đồng vụn vật!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Linh Lung tức giận đến mức đỏ bừng, Huyền Thảo không khỏi dờ khóc dờ cười. Tiểu thư nhà mình đương tuổi thanh xuân, sao vẫn không hiểu mấy chuyện nam nữ như vậy? Có phải là thẹn thùng, nên mới tức giận như vậy không?

Linh Nhi cầm viên Dạ Minh Châu, muốn cười lại không dám cười. Húc Vương thân phận cao quý như vậy, lại bị tiểu thư nhà mình coi là cái túi tiền đây, thật đúng là chuyện lạ của thiên hạ.

Ngọc Linh Lung vừa ngẩng đầu, lại thấy Huyền Thảo và Linh Nhi không ngừng nháy mắt rồi cười với nhau, con tức giận không nhịn được lại dâng trào: “Còn không đi ra ngoài đi, đứng ở chỗ này làm gì?”

Linh Nhi thè lưỡi, cười với Huyền Thảo một cái mới lui xuống.

Tâm tình tiểu thư không tốt, không ai dám giờ đầu ra, Huyền Thảo thêm trà cho Ngọc Linh Lung, rồi cũng lặng lẽ đi ra ngoài.

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuyên qua rừng trúc, chạy nhảy trên từng cánh hoa hải đường đang mềm mại lay động theo làn gió dưới hành lang... Cảnh xuân tươi đẹp như vậy, mà người ở trong phòng, lại chẳng hề có tâm tình thưởng cảnh.

Cái gối thêu hoa này, không ngờ lá gan lại lớn đến như vậy, ngay cả nàng cũng dám trêu chọc!

Nhìn viên Dạ Minh Châu ở trên bàn phát ra từng tia sáng yếu ớt, đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung nhú lại, phịch một tiếng liền đóng hộp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Muốn đấu với chị?

Trên thượng phòng, Ngọc tướng quân và Mộ thị hai mặt nhìn nhau.

Biểu hiện hôm nay của Húc Vương tất cả mọi người đều thấy, hai vị chủ tử của Ngọc phủ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được, một người hung dữ hay gây họa như Ngọc Linh Lung, lại chọn đến Húc Vương điện hạ. Mà càng không ngờ tới, đường đường là một hoàng tử lại khác người đến như vậy, bao nhiêu thiên kim tiểu thư cao quý thanh lịch không thích, lại cố tình thích đưa con gái dữ dằn Ngọc Linh Lung nhà bọn họ.

Với nhà bình thường mà nói, đây có lẽ là việc vui, nhưng với Ngọc phủ, họa hay phúc còn chưa biết.

Không nói đến chuyện Ngọc Linh Lung vốn không hề che giấu địch ý với Ngọc phủ, chỉ riêng nói đến Húc Vương thôi, từ trước đến nay đều là tùy theo sở thích mà làm việc, hôm nay nói thích Ngọc Linh Lung, biết đâu ngày mai Ngọc Linh Lung đắc tội với hắn, khi đó Ngọc phủ có thể sẽ bị tai vạ lớn vô cùng đổ ập lên đầu.

Đắc tội với Húc Vương điện hạ, tịch biên, tru di tam tộc đều có khả năng xảy ra!

Càng đáng sợ hơn là, với tính tình của Ngọc Linh Lung, tình huống này rất có thể sắp phát sinh.

Hai người trầm mặc ngồi đối diện, trong đầu lại vô vàn suy nghĩ, nghĩ xem phải làm cách nào để tiêu trừ đại họa này đến mức thấp nhất?

Mộ thị nghĩ nửa ngày, mới nhỏ giọng đưa ra một đề nghị: "... Lão gia, hay là, chúng ta trực xuất Linh Lung ra khỏi phủ?"

Dù sao cũng chỉ là một thứ nữ, ngay cả gia phả cũng chưa được ghi tên, có hay không cũng được, đối với Ngọc phủ đều không có vấn đề gì.

Ngọc tướng quân trầm mặc, hung hăng liếc xéo Mộ thị một cái: "Đúng là ý kiến phụ nhân *! Ngươi xem xem thái độ hôm nay của Húc Vương đối với nha đầu kia thế nào, nếu ngày mai lại đến đây đòi gặp Ngọc Linh Lung, mà Ngọc Linh Lung không còn ở trong nhà chúng ta, lúc đấy phải ăn nói thế nào? Ngươi muốn giải thích thế nào với Húc Vương?"

phụ nhân: phụ nữ đã có chồng, đàn bà.

Mộ thị tức khắc không dám nói tiếp nữa.

Ngọc tướng quân ngoài miệng nói như vậy, kỳ thật trong lòng còn có một ý tưởng khác. Giả sử Húc Vương thật sự nhìn trúng Ngọc Linh Lung, đem thứ nữ này thu phòng, đừng nói là làm thiếp hay là làm thị nữ, chỉ cần được Húc Vương cưng chiều, Ngọc phủ cũng được thơm lây không ít a. Nếu thật sự đem Ngọc Linh Lung đuổi ra ngoài, vậy cũng không có hi vọng gì cả.

Ngọc tướng quân suy nghĩ nửa ngày, lại không nghĩ ra biện pháp gì, tức giận đập mạnh xuống bàn, gương mặt lên lại thấy Mộ thị rút cổ ngồi bên cạnh, không nhìn được cả giận nói: "Ngươi làm mẹ cả thế nào? Ngay cả một nha đầu cũng không dạy bảo được!"

Mộ thị ôm một bụng khổ tâm không nói ra được. Tại sao lại trách nàng? Nếu lúc trước Ngọc tướng quân không coi trọng vũ cơ đến từ Tây Vực kia, cũng không cùng người ta sinh ra thứ nữ Ngọc Linh Lung, thì chuyện hôm nay có thể xảy ra sao? Hơn nữa, sinh nữ nhi ra, cũng không thêm đón vào phủ cho nàng dạy bảo, bấy giờ nuôi thành một nha đầu ngang tàng, còn trách nàng được sao?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Mộ thị cũng không dám nói nửa lời, đầu càng lúc càng cúi thấp hơn, che giấu vẻ bất mãn trên mặt, thấp giọng nói: "Lão gia đừng nóng giận, chúng ta từ từ nghĩ..."

Ngọc tướng quân làm gì có kiên nhẫn, bàn tay to vung lên, cấu kinh nói: "Chuyện nhà vốn là do ngươi cai quản, chuyện này cũng tự nghĩ biện pháp đi."

Mộ thị sững sốt, chưa kịp lên tiếng, Ngọc tướng quân đã phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng của Ngọc tướng quân, Mộ thị tức giận đem chén trà trên tay ném mạnh xuống đất!

Đem cái cục diện rối rắm như vậy vứt lại cho nàng, bảo nàng xử lý làm sao!?

Thôi ma ma từ bên ngoài lặng lẽ bước vào, vừa nhặt mảnh sứ vỡ, vừa an ủi: "Phụ nhân đừng nóng giận, tính lão gia vốn nôn nóng như vậy. Chuyện của Tứ tiểu thư, hay là nghĩ biện pháp khác thử xem."

Mộ thị nhớ tới mấy chuyện phải nín nhịn gần đây, nhất thời lại cảm thấy giận dữ: "Biện pháp gì bây giờ? Nha đầu kia cứng không ăn, mềm cũng không chịu, ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ?"

Nàng sai hạ nhân đánh Ngọc Linh Lung một trận, kết quả là lại bị Ngọc Linh Lung đánh lại; nàng sai phòng bếp hạ độc, vẫn bị Ngọc Linh Lung đánh; lấy thân phận mẹ cả giáo dục Ngọc Linh Lung, cuối cùng vẫn phải chịu bị Ngọc Linh Lung đánh một trận!

Vô luận Mộ thị dùng biện pháp cứng rắn gì để đối phó với Ngọc Linh Lung, người ta chỉ cần một chiêu: Đánh!

Nàng đưa bạc cho Ngọc Linh Lung, người ta nhận hết; đưa đồ trang sức cho Ngọc Linh Lung, người ta còn chê không đủ, chẳng những chê ít, mà ngay

cả một lời cảm ơn cũng không có!

Hắn nữ * như vậy, bảo nàng phải làm sao bây giờ?

hắn nữ: nữ tử hung hãn, dữ dần.

Thôi ma ma nghĩ nghĩ, tham dò hỏi: “Nô tỳ nghe nói, mấy ngày trước Tứ tiểu thư muốn mua vài nha đầu. Hay là, phu nhân đưa vài nha hoàn đến hầu hạ Tứ tiểu thư?”

Mộ thị tức giận đến đau đầu, chưa nghĩ đã vội nói: “Đưa nha hoàn làm gì? Còn chê ta cho nàng ít bạc sao?”

Thôi ma ma cười lấy lòng nói: “Bạc kia là vật chết, nhưng người là vật sống...”

Mộ thị lúc này mới hồi phục tinh thần. Không sai, trong thời gian nàng và Ngọc Linh Lung đối đầu nhau, nàng vẫn thua vì thời cơ không đúng. Nếu sắp xếp vài người của mình vào Phẩm Lan Uyển, giám thị Ngọc Linh Lung, đối với nàng mà nói, trăm ngàn cái lợi mà không có ít hại nào cả.

Nắm giữ đường đi nước bước của Ngọc Linh Lung, Mộ thị đương nhiên có thể tùy cơ ứng biến, cũng không đến mức bị hạn chế như này.

Làm như vậy, cũng có thể ăn nói với Ngọc tướng quân, không đến mức bị nói là mẹ cả bất lực.

Mộ thị tâm ý đã định, gật gật đầu nói: “Đi đi, chọn vài nha đầu thông minh lanh lợi, dẫn qua cho nó. Nhớ kỹ, phải là con của nô bộc.”

Con của nô bộc chính là con cái của nô tỳ và nô tài trong phủ, nha đầu như vậy, khế ước bán mình của cả nhà đều nằm trong tay Mộ thị, đương nhiên phải tuyệt đối trung thành với Mộ thị.

Nàng không tin, với thứ nữ này, chẳng lẽ một tí biện pháp cũng không có?

Ngọc Linh Lung đưa mắt đảo qua một lượt bốn nữ tử mặc y phục nha hoàn trước mặt, đôi con ngươi đen láy, sáng trong như ngọc trai lại lộ ra chút hàn ý.

“Tất cả...Đều cho ta?”

Thôi ma ma khom lưng cúi đầu cười cười: “Phu nhân nói, Tứ tiểu thư vào phủ cũng đã lâu, bên người lại không có ai có vẻ giống nha hoàn một chút, liền sai nô tỳ chọn vài nha đầu lanh lợi mang đến cho Tứ tiểu thư sai bảo. Tứ tiểu thư yên tâm, mấy nha đầu này đều là con của nô bộc trong phủ, là do nô tỳ tận mắt nhìn chúng trưởng thành.”

Mới nói được một nửa, Huyền Thảo cùng Linh Nhi đã tức giận hung hăng lườm Thôi ma ma.

Nói cái gì mà bên cạnh Ngọc Linh Lung không có người nào có vẻ giống nha hoàn? Thế hai người họ là cái gì? Chẳng lẽ bọn họ không giống sao?

Vương Ngọc Linh Lung ở đây, các nàng cũng không dám lên tiếng, ngay cả quật cường như Linh Nhi cũng đem cảm giác khó chịu trong lòng nuốt xuống.

Như thể không thấy Thôi ma ma coi thường Huyền Thảo và Linh Nhi, ánh mắt của Ngọc Linh Lung chỉ đặt trên mấy người nha hoàn kia, giống như là đang quan sát, lại như đang đánh giá.

Bốn nha hoàn ngoan ngoãn cúi đầu đứng một bên, người nào trông cũng có vẻ biết vâng lời.

Mộ thị chọn nha hoàn cho nàng, bà ta có lòng tốt như vậy sao?

Ngọc Linh Lung khẽ cười lạnh, lại còn cố ý chọn cho nàng con của nô bộc, “cẩn thận” thật!

Muốn đấu với chị? Chị đây liền đấu với người!

“Nhìn cũng không tồi, vậy...” Ngọc Linh Lung tiếp nhận chén trà Huyền Thảo bưng lên, súc miệng xong mới tiếp tục nói, “....Giữ lại đi.”

Thôi ma ma lập tức vui không giấu được, khuôn mặt lại không dám tỏ ra quá vui mừng, chỉ cung kính cúi đầu nói: “Tứ tiểu thư thích là tốt rồi, không uổng phí chút tâm ý của phu nhân.”

Không đợi nàng nói xong, Ngọc Linh Lung đã mở miệng nói: “Nếu đã là nha đầu của ta, vậy khế ước bán mình ở đâu?”

Tuy nàng không hiểu rõ mấy chuyện cổ đại, nhưng cũng biết, nếu là người của nàng, vận mệnh lại bị người khác nắm giữ, nhất định những người đó sẽ không thật tâm làm việc cho nàng.

Thôi ma ma sừng sốt, Tứ tiểu thư này, đúng là không dễ lừa!

“Cái này... Khế ước bán mình ở trong tay của phu nhân...”

Bị mất đẹp của Ngọc Linh Lung lạnh lùng liếc qua, Thôi ma ma bất giác im bật.

“Nếu đã tặng nha hoàn cho ta, phải có chút thành ý chứ, người nói có phải hay không?”

Ngọc Linh Lung thân nhiên nói một câu, tuy rằng không cố tình phát uy, nhưng vẫn làm cho mồ hôi lạnh của Thôi ma ma không ngừng rơi.

“Dạ, dạ, dạ. Có lẽ là phu nhân quên mất, nô tỳ trở về sẽ nhắc phu nhân.” Thôi ma ma liên tục trả lời, hết như muốn chạy trốn khỏi Phẩm Lan Uyển.

Nhìn bốn nha hoàn vẫn đứng trong viện, lại nhìn lướt qua Huyền Thảo và Linh Nhi vẫn đang tức giận ở một bên, khóe miệng của Ngọc Linh Lung không nhịn được khẽ cười.

“Huyền Thảo, em lại đây dạy bảo các nàng một chút, ta mệt rồi. Linh Nhi, đỡ ta vào phòng.” Nói xong những lời này, Ngọc Linh Lung đứng dậy rồi đi.

Biểu cảm cứng nhắc trên mặt Huyền Thảo không khỏi dịu đi rất nhiều. Ngay cả tên của mấy nha hoàn này tiểu thư cũng chưa thềm hỏi, lại trực tiếp giao cho nàng, chừng mình tiểu thư cũng không coi trọng mấy nha hoàn này lắm, mà người tiểu thư tín nhiệm nhất, vẫn là Huyền Thảo và Linh Nhi.

Nghĩ đến đây, tâm tình Huyền Thảo tốt lên rất nhiều, liền chỉ vào mấy người nha hoàn kia nói: “Mấy người các người, đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Người phát điên cái gì!

Mộ thị được được hỏi báo của Thôi ma ma, mày nhăn lại: “Người nói cái gì? Nó còn muốn khế ước bán mình?”

Nha đầu kia đúng là lừa gạt mà đánh răn *, mình có ‘ý tốt’ đem thêm nha hoàn tới cho nàng ta sai bảo, thế mà lại còn đòi khế ước bán mình? Thật đúng là không theo không được!

Nguyên văn: đã xà tùy côn thượng – nghĩa tương đương: tùy cơ ứng biến.

Cắn chặt răng, Mộ thị hừ lạnh một tiếng: “Cho nàng!”

Cho nàng khế ước bán mình thì thế nào, dù sao mấy nha hoàn này cũng là con cái nô bộc trong phủ, mình chỉ cho nàng ta khế ước bán mình của họ, còn khế ước bán mình của phụ mẫu bọn họ vẫn ở trong tay mình mà!

Không phải chỉ là mấy tờ giấy thôi sao? Chỉ còn có thể giám hộ Ngọc Linh Lung, chút vật vãnh ấy tính là gì?

Thôi ma ma vừa cầm khế ước bán mình của đám nha hoàn đi ra, Tiền ma ma đã vội vàng xông vào.

“Phu nhân, hậu viện bên kia, mấy ngày gần đây cũng không yên tĩnh tí nào!”

Hậu viện bên kia, chính là chi Mai di nương mà Ngọc tướng quân mới mang từ Bắc Cương về. Từ ngày dâng trà cho Mộ thị, lại bị Mộ thị lừa đi, Mai di nương tựa hồ cũng biết bản thân mình ở trong Ngọc phủ không được chào đón, cho nên cũng rất biết điều mà hạn chế xuất hiện trước mặt Mộ thị. Hơn nữa, thời gian gần đây, Mộ thị vì chuyện của Ngọc Linh Lung và Húc Vương là sút đầu mẻ trán, nhất thời còn chẳng nhớ đến Mai di nương này nữa.

Mộ thị vừa phải uống phí cho đi khế ước bán mình của bốn nha hoàn, tâm tình đang không tốt, lại nghe thấy lời này liền tức giận hỏi: “Nàng? Một nữ tử không danh không phận, còn có thể gây ra sóng gió gì?”

Tiền ma ma nói: “Phu nhân, mấy ngày nay lão gia đều nghỉ ở chỗ Mai di nương, mà mỗi ngày đều đến phía sân sau hậu viện cũng không tiện, nô tỳ nghe nói...”

Tiền ma ma đưa mắt nhìn bốn phía, cố ý đè thấp thanh âm: “...Nữ nhân kia cũng không biết dùng thủ đoạn gì. Cứ đến nửa đêm, đám nô tài sát vách đều nghe rất rõ, tiếng động kia, chắc chắn ——”

Mộ thị là người từng trải, sao có thể không hiểu Tiền ma ma nói cái gì. Vừa nghe xong, Mộ thị lập tức lửa giận ngập trời: “Đúng là một con tiện nhân không biết xấu hổ!”

Tiền ma ma cũng bày ra vẻ mặt khinh thường nói: “Còn không phải sao, con gái nhà đúng đắn, sao có thể dè tiện như vậy!”

Mộ thị nghĩ nghĩ, không khỏi cười lạnh: “Nàng đây là kêu cho ta nghe đây mà! Ai bảo ta an bài cho nàng ở sân sau hậu viện? Chung quanh đều có người, muốn người ta không nghe thấy cũng rất khó a!”

Tất cả mọi người đều là nữ nhân, lòng dạ Mai di nương lại hẹp hòi như vậy, sao có thể dẫu điểm được Mộ thị. Mai di nương chính là chèn chỗ mình an bài cho nàng không tốt, muốn tiến vào bên trong nội viện của Ngọc phủ, thật sự làm chủ tử của Ngọc phủ mà thôi.

Vốn tưởng rằng không cho nữ nhân kia vào phủ, lão gia cũng không tiện đi qua thân cận với nàng, ai ngờ rằng Ngọc tướng quân thà phiền phức, ngày ngày vẫn qua đêm ở chỗ Mai di nương.

Tiền ma ma nói: “Lão gia qua lại bên đó đã nhiều ngày, cũng không ngại phiền. Nô tỳ nghe người ta nói, lão gia bảo, nếu không có chỗ nào trống thì sẽ xây thêm một tòa viện cho Mai di nương ở.”

Mộ thị nghiêng răng nghiêng lợi tức giận: “Tòa viện mới? Lão gia đúng là bị con tiện nhân kia mê hoặc rồi!”

Xây viện mới cần ít bạc lắm à? Ngọc tướng quân vốn không cần thận lại không biết quản lý chuyện gia đình, hễ dùng đến tiền thì đều phải chia tay ra với Mộ thị. Xây tòa viện mới cho Mai di nương, không phải là muốn Mộ thị xuất huyết sao?

Mộ thị suy tư chốc lát mới nói: “Tiền di nương đâu, lão gia về đã mấy ngày, đều không qua chỗ nàng sao?”

Theo lý thuyết, Tiền di nương kia cũng có thể coi là còn trẻ, lại là ba năm không gặp. Làm sao Ngọc tướng quân vừa trở về lại chỉ cung chiều Mai di nương kia, đem Tiền di nương hoàn toàn quên ra sau đầu rồi?

Tiền ma ma lắc lắc đầu: “Lão gia trở về, chỉ gặp Nguyên Nhi đúng hai lần. Bên Tiền di nương một lần cũng chưa qua.”

Mộ thị ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép *: “Nữ nhân này đúng là bần nhão không trát được tường, mắt công ta tìm mọi cách để bặt nàng. Nếu không có ta, chỉ sợ ngay cả một đứa con nàng cũng không có!”

Tiền di nương này vốn là biểu muội của một người bà con xa của Mộ thị. Mộ thị ghen tị, lại muốn giữ cho mình cái danh hiền lương, liền đem nàng dâng cho Ngọc tướng quân. Xét về danh phận, thì Tiền di nương cũng được tính là lương thiếp, chỉ tiếc trời sinh tính cách yếu đuối, bình thường lại không nói một lời, Ngọc tướng quân sau khi thu phòng thì cũng cảm thấy có chút mới mẻ, nhưng một thời gian sau thì cũng không sủng hạnh nữa.

Mộ thị vốn muốn dùng Tiền di nương giữ chặt tâm tư của Ngọc tướng quân, không ngờ lại không được như mong muốn. Ngọc tướng quân lúc này bị Mai di nương mê hoặc, sao có thể nhớ đến Tiền di nương trầm mặc ít nói kia.

Tiền ma ma nghe Mộ thị nói, lại không dám lên tiếng. Lúc trước, khi Mộ thị chọn Tiền di nương, cũng bởi vì dung mạo thanh tú của nàng, mà tính tình nàng lại nhu nhược, chứ nếu cũng lăng lợ bất chính, Mộ thị sao có thể chọn nàng.

Mộ thị nghĩ nghĩ, đúng là vẫn phải lấy chuyện giải quyết Mai di nương làm trọng: “Mấy ngày nữa, nếu lão gia phái người đến, cứ nói ta bị bệnh.”

Cứ tạm thoái thác mấy ngày, chờ một thời gian, nàng chắc chắn sẽ có biện pháp ứng phó với Ngọc tướng quân.

Húc Vương nói được làm được, ngày tiếp theo, quả nhiên lại tới Ngọc phủ.

Nhưng mà lần này, hán còn chưa đến phòng tiếp khách ngoài tiền viện, đã trực tiếp tiến vào nội viện.

Càng khoa trương hơn là: Hán cười ngựa phi vào.

Nếu như hôm qua hán tiến quân thần tốc nhưng người khác vẫn có thể chịu được, thì hôm nay hán cười ngựa phi như bay trong nội viện của Ngọc phủ lại khiến cho Ngọc tướng quân và Mộ thị sập đổ.

Thế nhưng, Húc Vương đương nhiên sẽ không thêm lo lắng đến tâm tình của người khác.

Nội viện Ngọc phủ vốn thanh tĩnh, giờ phút này vì tiếng vó ngựa của Húc Vương lại biến thành một cái trường đua ngựa.

“Linh Lung, nàng mau ra đây coi, ta mang cái gì đến cho nàng này?”

Húc Vương một thân áo dài xanh lơ thêu lá trúc bay bay trong gió, áo khoác ngoài mỏng manh màu xanh nhạt, đem lá trúc như ẩn như hiện, hợp vô cùng với chiếc mũ ngọc trên đầu, lại càng tăng thêm vẻ thanh nhã tuấn tú, rất có phong thái quân tử.

Mà con ngựa hán cười đến toàn thân trắng như tuyết, một chiếc lông tạp cũng không có, cái dầm * bằng vàng nguyên chất, yên ngựa màu trắng ngọc, cái bồm màu trắng bay bay theo làn gió, óng ánh dưới ánh nắng mặt trời, tựa như thiên mã ** hạ phẩm, cao quý đến mức không ai dám nhìn thẳng.

*cái dầm: ở đầu ngựa

** thiên mã: ngựa trời

Một người một ngựa đều tuấn mỹ phi phàm, khiến mọi người kinh sợ quên cả tránh đi, chỉ lo đứng bên đường mà xem.

Chỉ đến khi Ngọc Linh Lung gầm lên một tiếng, mới làm cho hồn vía bọn họ trở về.

“Ngươi phát điên cái gì!”

Mới sáng sớm tinh mơ, bên cạnh bụi hoa dâm bụt đỏ thắm đang nở rộ, Ngọc Linh Lung chỉ mặc một bộ y phục màu xanh lơ, đầu còn chưa búi, mặt vẫn chưa rửa, tóc mai xõa tung, đứng ở bên cửa, tựa như một đóa sen trắng vừa hé mở, thanh tú mà tao nhã.

Húc Vương vừa nhìn thấy liền ngẩn ngơ, dây cương trong tay bất giác ghi xuống, xoay người xuống ngựa, đi tới chỗ Ngọc Linh Lung.

“Linh Lung, nàng xem, con ngựa này thế nào?”

Đôi mắt sáng hàm chứa ý cười, lặng yên ngắm nhìn Ngọc Linh Lung. Húc Vương lúc này giống như một đứa nhỏ, háo hức trông mong được khen ngợi.

Nhưng mà, ánh mắt đó, vẫn không thể khơi dậy được chút đồng tình tán thưởng của Ngọc Linh Lung.

“Cái gì mà thế nào? Ngươi có biết bây giờ là lúc nào không?”

Ngọc Linh Lung nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Húc Vương, vẻ mặt đầy thống hận.

Không biết nàng có thói quen rời giường muộn sao? Lúc này dám đánh thức nàng dậy, nếu là lúc trước, nàng sẽ trực tiếp kêu người kéo hán ra ngoài đập chết!

Về tự đắc trên mặt Húc Vương tiêu sặc không còn một mống, lại ra về sò sò bồm bồm nói: “Còn nhớ lần đầu tiên ta gặp nàng không? Nàng đoạt Truy Nguyệt của ta, ta còn tưởng nàng thích ngựa, mới có ý chọn con ngựa Thiên Sơn này, định tặng cho nàng!”

Truy Nguyệt? Ngọc Linh Lung nghĩ nghĩ một lát mới nhớ ra con ngựa kia, tên nó là Truy Nguyệt à?

Đáng thương cho một con ngựa nổi danh, Ngọc Linh Lung cướp về lại ném cho người chăn ngựa của Ngọc phủ, bây giờ ngày ngày nằm trong chuồng ngựa hết ăn thì lại ngủ, dường thành một thân béo ú.

Nhìn lướt qua con ngựa trắng Thiên Sơn lóa mắt kia, Ngọc Linh Lung tức giận nói: “Ta không thích ngựa!”

Lần này, ngay cả “cút” nàng cũng lười nói, trực tiếp đóng cửa lại.

Húc Vương đứng ngây ngốc một lát, lại lớn tiếng nói: “Linh Lung, đợi ta a. Ta nhất định sẽ tìm được thứ nàng thích.”

Cánh cửa trước mắt vẫn đóng chặt, im ắng, tựa hồ không có ai thèm để ý đến hán, chỉ có bụi hoa dâm bụt bên cạnh, lay động theo làn gió, như thể cười nhạo hán tự mình đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tưởng quỳ là ta sẽ tha cho ngươi?

Ngọc Linh Lung trở về phòng, thờ phỉ phỉ ngồi xuống cạnh bàn, một trận giầy vò như vậy khiến con buồn ngủ của nàng đã hoàn toàn biến mất.

Thuận tay với lấy ấm trà trên bàn, định rót chút nước để uống, lại không nghĩ tới, ấm trà cũng trống không.

Huyền Thảo và Linh Nhi còn đang chen chúc ngoài cửa lớn, tranh nhau nhìn qua khe cửa nhìn lên xem Húc Vương đã đi hay chưa, thành ra lúc này trong phòng lại chẳng còn ai.

Ngọc Linh Lung vừa buông ấm trà xuống, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh löt vang lên: “Tiểu thư, để nô tỳ làm cho.”

Một nha hoàn cầm ấm nước đi tới, tiếp thêm nước nóng vào ấm, lại đổ thêm ít lá trà, rồi cẩn thận bung đến cho Ngọc Linh Lung: “Mời tiểu thư dùng trà.”

Ngọc Linh Lung quét mắt liếc nàng một cái, mang máng nhận ra hình như nàng là một trong bốn nha hoàn hôm trước Thôi ma ma dẫn tới, thuận miệng hỏi: “Ngươi tên gì?”

Nha hoàn kia rũ mắt xuống, đầu cúi thấp đáp: “Nô tỳ tên Tiểu Thanh.”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu, nhưng lại không tiếp trà. Tiểu Thanh thấy vậy vẫn bung ấm trà, kiên nhẫn đứng hầu một bên.

Một lát sau, Huyền Thảo và Linh Nhi trở về phòng, lại thấy Tiểu Thanh bung trà đứng bên cạnh Ngọc Linh Lung, đều ngăn người ra.

Linh Nhi phản ứng trước tiên, lập tức bước tới đoạt lấy ấm trà trên tay Tiểu Thanh mắng: “Ai cho ngươi vào đây? Ngươi cũng không soi gương, xem bản thân có xứng đáng bung trà rót nước cho tiểu thư!”

Nổi ám ức ngày đó bị Thôi ma ma xem thường, giờ phút này Linh Nhi đều phát tiết hết lên người Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh giống như là bị hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy ủy khuất: “Các tỷ tỷ không có trong phòng, tiểu thư lại muốn uống nước, nên ta mới —”

Huyền Thảo nhũn mày: “Không phải ta đã dạy các ngươi quy củ rồi hay sao? Tiểu thư không gọi, ai cũng không được vào!”

Tiểu Thanh bĩu môi, nhưng không dám nói lời nào, mà vẻ mặt giống như là không phục, đưa mắt liếc nhìn Ngọc Linh Lung, như thể cầu xin Ngọc Linh Lung đứng ra giúp đỡ.

Ngọc Linh Lung hóp một ngụm trà Linh Nhi vừa rót, mới từ từ nói: “Ta bảo ngươi nghe phân phó của Huyền Thảo, ngươi lại không nghe. Không nghe lời Huyền Thảo, cũng tức là không nghe lời ta.”

Tiểu Thanh lúc này mới biết sợ, vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ mới đến, không hiểu quy củ, nô tỳ biết sai rồi.”

Rồi lại xoa người đi cầu Huyền Thảo: “Tỷ tỷ, tuổi ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, tỷ tỷ tha cho ta một lần đi.”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, đúng là một nha đầu biết nhìn sắc mặt người khác.

Tương quỳ là ta sẽ tha cho ngươi? Ngươi quá coi thường ta rồi!

Ngọc Linh Lung tiện tay đưa cái đĩa bên dưới chén trà cho Tiểu Thanh: “Cầm cái này lót dưới gối, ra quỳ ngoài sân. Khi nào mặt trời xuống núi thì đứng dậy.”

Tiểu Thanh cắn chặt môi, cố ngăn hai hàng nước mắt không chảy xuống, lại không dám phản kháng không dám biện hộ, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất tiếp nhận đĩa trà: “....Dạ!”

Giữa trưa, mặt trời đã lên tới đỉnh, ánh nắng chói chang, nhìn Tiểu Thanh quỳ lên đĩa trà, vừa đau vừa nóng tới mức đầu đầy mồ hôi, ngay cả Huyền Thảo cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

“Tiểu thư, cũng đã nửa ngày rồi. Hay là, mình cho nàng đứng lên đi.”

Ngọc Linh Lung cũng không thèm liếc mắt nhìn ra ngoài sân đến một cái, lạnh giọng nói: “Thế nào, em mềm lòng rồi?”

Huyền Thảo ngừng lại một chút, mới nhỏ giọng nói: “Em cảm thấy, Tiểu Thanh cũng không phạm sai lầm gì lớn lắm...”

Ngọc Linh Lung khẽ cười lạnh: “Không phạm sai lầm lớn? Hôm kia ta bảo em dạy bảo các nàng, hôm nay đã dám không nghe lời em. Không thẳng tay trừng trị các nàng, về sau các nàng cũng không phục em? Chẳng những không phục em, mà ngay cả ta cũng không phục!”

Huyền Thảo thế mới biết, Ngọc Linh Lung là muốn ra uy với Tiểu Thanh, ngay lập tức liền không dám nói tiếp nữa.

Linh Nhi đứng một bên nói: “Huyền Thảo tỷ tỷ, tiểu thư nói đúng. Mấy người này là do phu nhân đưa tới, khẳng định sẽ không nghe lời tiểu thư. Không nhân cơ hội này dạy bảo các nàng, các nàng còn tưởng tiểu thư của chúng ta dễ lừa lắm!”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu: “Mấy nha đầu này nhìn không thành thật chút nào, cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt!”

Huyền Thảo và Linh Nhi cũng mới không ở trong phòng có một lát, đã bị Tiểu Thanh cướp lấy cơ hội chạy đến nịnh bợ, có thể thấy được, trong phòng này của nàng, có bao nhiêu ánh mắt đang chăm chăm nhìn!”

Một chiều này của Mộ thị thoạt nhìn có vẻ như là bày tỏ ý tốt với nàng, nhưng kỳ thật là sắp xếp cơ sở ngầm vào bên trong, khiến cho sau này muốn nói chuyện hay làm việc nàng đều phải cẩn thận!

Ngọc Linh Lung vốn đã đang tức giận trong lòng, lại nghĩ đến chuyện Mộ thị muốn gây sức ép với nàng, lại càng thêm bức bối.

Ngươi dám gây phiền phức cho ta, ta cũng không để cho ngươi sống yên ổn qua ngày đâu!

Ngọc Linh Lung rũ mắt xuống, hỏi một câu tựa hồ chẳng có gì liên quan: “Vết thương của Bạch tiên cô, hẳn là đã tốt hơn rồi?”

Không quá ba ngày sau, Húc Vương lại tới.

Lần này so với hai lần trước có vẻ đường hoàng hơn, bộ dáng hấn lúc này trông cực kì văn nhã, mà đám nữ quyến nô tỳ trong nội viện Ngọc phủ cũng

tập thành thói quen, sớm đã trốn từ lâu.

Hoa dưới tàng cây, dòng suối nhỏ uốn lượn, đủ mọi màu hoa biến mất theo làn nước.

Húc Vương một thân áo lụa màu trắng ngọc ngồi nghiêm chỉnh, ngón tay thon dài nhẹ lướt trên đàn cổ. Tiếng đàn thùng thùng, tiếng nước róc rách, trong hoa viên thì thoảng lại truyền đến tiếng chim hót líu lo, hòa quyện vào với nhau vô cùng êm tai.

Linh Nhi qua khe cửa nhìn thấy một màn như vậy, không nhịn được thở dài: “Thật đúng là một bức tranh đẹp!”

Nói xong, nàng xoay người chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa kêu: “Tiểu thư, Húc vương gia lại tới!”

Ngọc Linh Lung sớm đã nghe thấy tiếng đàn bên ngoài cửa. Chẳng qua, nàng chỉ nghĩ là có vị tiểu thư Ngọc phủ nào đang luyện cầm, không ngờ rằng lại là cái tên khó chơi kia.

Ngọc Linh Lung trở mình trên giường, ngay cả xuống giường cũng lười: “Đề ý tới hần làm gì?”

Huyền Thảo cười nói: “Nếu tiểu thư không ra, chỉ sợ Húc Vương đàn bên ngoài cả một ngày.”

Ngọc Linh Lung nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, hung tợn nói: “Tốt nhất là nắng chết hần đi!”

Khi thì thanh u, khi thì hùng hồn, lúc như tri âm tri kỉ, lúc lại như thiên quân vạn mã, Ngọc Linh Lung nghe qua tiếng đàn, liền không thể không phủ nhận, tài đánh đàn của Húc Vương cũng được cho là cao siêu.

Thời tiết đầu hạ, cứ như sắc mặt của trẻ nhỏ, thay đổi bất thường, mới vừa rồi trời xanh mây trắng, chỉ chốc lát sau đã u ám, trong nháy mắt, mưa lớn đã lộp độp rơi xuống nước.

Linh Nhi ghé vào khe cửa nhìn hồi lâu, nhịn không được lớn tiếng kêu: “Tiểu thư, bên ngoài trời mưa!”

Ngọc Linh Lung cả giận nói: “Trời mưa còn không nhanh lần tới đây, nằm úp nằm sấp chỗ đó nhìn cái gì!”

Linh Nhi vẩy vẩy hạt mưa rồi chạy ào vào, hi hi ha ha cười nói: “Húc vương gia vẫn còn ngồi ngoài kia đánh đàn, cũng không sợ bị ướt!”

Ngọc Linh Lung trừng mắt liếc nàng một cái: “Có rảnh quan tâm người người, không bằng tự nhìn mình đi.”

Trong nháy mắt, trời mưa to tầm tã.

Ngọc tướng quân nhìn bên ngoài mưa to, thở dài, quay đầu phân phó: “Mau đem ô tới cho Vương gia.”

Nếu Húc Vương lâm bệnh trong nội viện nhà hần, vậy hần đảm đương không nổi rồi.

Đại quân gia nom nớp lo sợ đứng che ô cho Húc Vương vốn đã ướt sũng người, cẩn thận khuyên nhủ: “Vương gia, hôm nay không còn sớm nữa. Tứ tiểu thư chỉ sợ là đã ngủ rồi. Hay là, ngày khác ngài lại đến?”

Về mặt Húc Vương đầy mắt mát mát lác lác dầu, cũng không lau nước mưa trên mặt, cầm đàn đứng dậy, chậm chậm ra khỏi Ngọc phủ.

Đại quân gia đi bên cạnh che ô, cho tới khi Húc Vương ra đến cửa chính mới dám thở phào một cái.

Húc Vương đứng trên đường cái, mờ mịt nhìn xung quanh, miệng nói: “Ngay cả gặp nàng cũng không chịu. Đàn này, bốn vương còn giữ lại làm gì!?”

Bịch một tiếng, hần đem đàn cổ trong tay ném mạnh xuống đất!

Danh cầm thiên cổ, vỡ vụn trong làn mưa!

Trong ánh mắt vừa kinh vừa sợ của đại quân gia, Húc Vương xoay người rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bốn tiểu thư, như người mong muốn!

Cứ náo loạn như vậy hơn nửa tháng, toàn bộ người trong kinh thành đều biết, một vương gia quần áo lụa là như Húc Vương, lại khua chiêng gõ trống theo đuổi Tứ tiểu thư của phủ Ngọc tướng quân, kiên cường bất khuất, thất bại trăm lần vẫn không hề thay đổi.

Tứ tiểu thư thứ xuất của Ngọc phủ, trong thời gian ngắn nhất, từ một người vô danh đột nhiên tiếng tăm lừng lẫy vô cùng, được rất nhiều thiên kim tiểu thư chú ý.

Có thể là do được Húc Vương nhìn trúng, nhưng Tứ tiểu thư Ngọc phủ dù gặp một lần cũng keo kiệt không chịu, không biết, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong nhất thời, thiệp mời từ các gia đình quyền quý như tuyết rơi xuống Ngọc phủ, tất cả đều là mời Ngọc tứ tiểu thư đến làm khách.

“Phu nhân của Lễ Bộ Thượng Thư * mời Tứ tiểu thư đến xem hí kịch!”

Lễ Bộ Thượng Thư : Lễ Bộ hay Lễ Bộ là một cơ quan hành chính thời phong kiến của Trung Quốc (Việt Nam cũng có) tương đương với bộ giáo dục và bộ ngoại giao ngày nay. Quan đứng đầu bộ Lễ là Lễ Bộ Thượng Thư (còn gọi là Thượng Thư Bộ Lễ), tương đương với bộ trưởng bộ giáo dục và bộ ngoại giao ngày nay.

“Đại tiểu thư của phủ Đại Lý Tự Khanh * mời Tứ tiểu thư tham gia hội thơ!”

Đại Lý Tự Khanh: là một chức quan văn đứng hàng tam phẩm.

“Nhiếp phu nhân của phủ Nội Các Đại Học Sĩ * mời Tứ tiểu thư đi dự tiệc!”

Nội Các Đại Học Sĩ: chức quan đảm nhận công việc văn thư.

Mộ thị nhìn đồng thiệp mời chất đống trên bàn, liền cảm thấy vô cùng đau đầu.

Gia thế của những người này, ai nàng cũng không thể đắc tội a!

Thật không biết hân nữ Ngọc Linh Lung sao lại may mắn như vậy, chẳng những chiếm được cảm tình của Cửu hoàng tử – Húc vương gia, lại được đồng đảo các gia đình quyền quý tặng bốc thành khách quý.

Chẳng lẽ lần trước Ngọc Linh Lung ở phủ Trường Đình Hầu gây họa chưa đủ nhiều sao? Đắc tội với Hình Lâm quận chúa, những người này lại còn muốn mời Ngọc Linh Lung tới làm khách? Không sợ nàng lại gây thêm rắc rối sao?

Mộ thị mặt mày day trán, đem đồng thiệp mời trên bàn đưa cho Thôi ma ma: “Đưa đến cho nó đi, nó muốn đi đâu thì đi.”

Đem quyền lựa chọn trao lại cho Ngọc Linh Lung, Mộ thị cũng không phải ra mặt, đắc tội với người ta.

Nhà nhem tối, câu trả lời của Ngọc Linh Lung đã trở lại.

Thật rõ ràng, một chữ: “Không đi!”

Mộ thị nghe Thôi ma ma nói, cảm giác giống như là khóc không ra nước mắt.

Gia thế của những người này, là nàng muốn cầu còn không được. Ngọc Linh Lung lại chỉ là một thứ nữ nhỏ, được người ta mời đến không phải là thụ sủng nhược kinh sao? Thế nào lại không đi? Đây chính là một cơ hội tốt để nâng cao danh tiếng nha!

Chẳng những không đi, lại dứt khoát cự tuyệt như vậy, đây không phải là lại liên lụy đến Ngọc phủ sao?

Mộ thị than thở: “Trả về hết đi, giải thích sao cho dễ nghe một chút, trăm ngàn lần đừng đắc tội với người ta.”

Ngọc Linh Lung không sợ đắc tội với người khác, nhưng nàng sợ!

Không quá ba bốn ngày sau, tầng lớp quyền quý trong kinh thành lại bắt đầu lưu truyền một câu nói mới: Tứ tiểu thư của Ngọc phủ, cao ngạo tự phụ, gia đình bình thường căn bản mời không nổi!

Thế nhưng con người vốn ngược đời, càng là thứ gì không có được thì lại càng trân quý. Ngọc Linh Lung cự tuyệt thiệp mời của mọi người, lại càng khiến cho bản thân mình có vẻ cao quý thần bí, mới đầu chỉ là một thứ nữ tầm thường, trong nháy mắt thân phận lại tăng lên gấp bội, gần như trở thành truyền thuyết.

Mặc kệ người bên ngoài nghị luận thế nào, giờ phút này, Ngọc Linh Lung lại chuyên tâm tới một việc khác.

Thương thế của Bạch tiên cô gần như đã khỏi hẳn, nhưng vẫn y lại Ngọc phủ không chịu đi, đơn giản chính là muốn hưởng chút lợi ích hiếm có này. Dù sao cũng vô duyên vô cớ bị tiểu thư nhà người ta đánh cho một trận, loại chuyện này không quá thường xuyên xảy ra, khó lắm mới gặp phải, đương nhiên là muốn lừa thêm chút bạc.

Nhà có tiền sợ nhất là cái gì, sợ nhất chính là bị mất thanh danh, Bạch tiên cô chính là hiểu được điều này, mới quyết định ở lại thêm vài ngày. Dù sao ở Ngọc phủ được ăn được uống lại có chỗ ngủ, so với chỗ ở tồi tàn trước đây của nàng tốt hơn rất nhiều.

Bất quá, nàng nghĩ không ra, chờ đợi nàng không phải những đĩnh bạc trắng bóng, mà là một con phong ba khác.

Ngọc Linh Lung nghe được tin Bạch tiên cô vẫn còn ở Ngọc phủ, không khỏi cười lạnh.

Thật đúng là một con rắn lòng tham không đáy, Mộ thị cho nàng nhiều bạc như vậy, lại vẫn còn ở lại không chịu rời đi!

Ngươi đã không đi, đừng trách chị đây không khách khí.

Ngọc Linh Lung làm việc luôn mạnh mẽ vang dội, nếu đã nghĩ kỹ rồi, sẽ lập tức hành động.

Trời vừa vào đêm, nàng liền sai Linh Nhi “mời” Bạch tiên cô lại đây.

Nhìn Bạch tiên cô bị lôi kéo khiến đạo bào nhần nhần nhúm nhúm, đứng một bên xoa xoa cánh tay, vẻ mặt như thể đang cầu xin, Ngọc Linh Lung mới vừa lòng gật đầu.

Ân, xem ra Linh Nhi không phụ lòng mong đợi của nàng, xuống tay một chút cũng không khách khí.

Không cần nghĩ cũng biết, Bạch tiên cô vừa nghe nói Ngọc Linh Lung gọi nàng qua, nhất định sống chết không chịu đi, Ngọc Linh Lung dùng Linh Nhi, chính là bởi vì Linh Nhi biết một chút võ công, mời không đến, liền thẳng tay lôi Bạch tiên cô đến.

Bạch tiên cô vừa thấy Ngọc Linh Lung, liền biết đây là một vị chủ tử không tin mấy chuyện mê tín, dứt khoát không bày ra bộ dáng đạo cốt tiên phong kia nữa, cúi thấp đầu hỏi: “Không biết Tứ tiểu thư gọi ta tới đây, là có gì phân phó?”

Cũng không còn tự xưng là bốn tiên nữa, cứ bình bình thường thường nói chuyện như vậy thật tốt.

Khóe mắt Ngọc Linh Lung nheo lại, nhìn về phía Bạch tiên cô: “Lúc Ngọc Bằng trở về, ngươi vì sao lại vu hãm * ta tới tìm ngươi gây phiền phức?”

vu hãm vu cáo hãm hại

Bạch tiên cô ngẩn người, chuyện này đã trôi qua lâu như vậy rồi, sao hôm nay Ngọc Linh Lung mới hỏi đến?

Nhớ tới Ngọc tướng quân bị Ngọc Linh Lung đánh vẫn còn đang phải nằm trên giường, Bạch tiên cô rung mình một cái, thành thành thật thật đáp: “Là... là phụ nhân cho ta bạc, bảo ta nói như vậy.”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một cái, biết ngay là bà già Mộ thị kia giờ trò quỷ. Lúc trước, Ngọc Linh Lung cũng nghĩ thấy mùi tranh giành cầu xé lẫn nhau giữa Mộ thị và Mai di nương, chỉ cần nghĩ qua cũng biết, nhất định là Mộ thị lấy nàng ra làm cớ, tìm cơ hội xem sắc mặt của Mai di nương.

Mà nàng cũng không quan tâm mấy chuyện đó, Mộ thị và Mai di nương tranh đấu với nhau như thế nào, không liên quan tới nàng.

Thế nhưng mà, nàng vừa vặn có thể mượn việc này để thổi phồng.

Quét mắt nhìn Bạch tiên cô đang chột dạ không thôi, Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười: “Ngươi nói, món nợ này, ta nên tính với ngươi thế nào?”

Bạch tiên cô sợ tới mức run lên, ngẩng đầu vội vàng liếc nhìn Ngọc Linh Lung một cái.

Lời này, có ý gì?

Cũng chỉ là lấy Ngọc Linh Lung làm cớ thôi, lại không gây tổn thất gì cho nàng ta, chẳng lẽ là muốn nàng lấy bạc ra bồi thường phải không?

Bạch tiên cô bíp người đã thành thói quen, nghĩ ai cũng như mình, lập tức liền cho rằng Ngọc Linh Lung cũng muốn lừa bịp tổng tiền nàng.

Nhìn bộ dáng đầy nghi ngờ và ngạc nhiên của Bạch tiên cô, Ngọc Linh Lung mỉm cười đứng dậy, chậm rãi bước về phía nàng.

Mỗi bước đi đến, khiến Bạch tiên cô không nhịn được run run. Thủ đoạn độc ác của Ngọc Linh Lung nàng đã từng được lĩnh giáo, chẳng lẽ là thấy thương thế của mình khỏi rồi nên lại muốn đánh nữa?

Mắt mở trừng trừng nhìn Ngọc Linh Lung đi đến trước mặt mình, lại thấy một đôi mắt lạnh như nước mùa thu chăm chăm nhìn mình, Bạch tiên cô cảm thấy như bị mắc kẹt ở cô hòng, phải lấy hết sức mới nói thành tiếng: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Ngọc Linh Lung bỗng dừng chân biếm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn như phù dung (hoa sen).

“Ngươi sợ ta!”

Thần nhiên nói ra một câu, ngữ khí lại thập phần khẳng định.

Bạch tiên cô cố gắng chống đỡ thân mình, không được tê liệt ngã xuống dưới ánh mắt sắc bén của Ngọc Linh Lung, nhưng khí lực để nói cũng không có.

Ngọc Linh Lung nhìn Bạch tiên cô co rúm bả vai, tiếp tục hỏi: “Ngươi cho rằng ta là quý, phải không?”

Hai chân Bạch tiên cô bắt đầu run, thiếu nữ trước mắt này không phải yêu thì là ma, nhất định không phải người!

Người bình thường, sao ánh mắt có thể lợi hại như vậy, sao có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nàng!?

Ngọc Linh Lung nhìn Bạch tiên cô đang ngày càng cúi thấp, nhẹ giọng nói: “Ta không phải quý, nhưng ta biết, làm sao có quý!”

Bạch tiên cô gần như sắp sụp đổ vội vàng ngẩng đầu lên, lời này của Ngọc Linh Lung là có ý gì?

Ngọc Linh Lung hiếm khi nở nụ cười: “Ta muốn ngươi làm một chuyện. Làm xong, ngươi có thể bình an rút ra khỏi Ngọc phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chẳng lẽ thật sự là oan hồn?

Mộ thị mới từ trong viện của Ngọc Thiên Kiều trở về, Song Đào đã vội vã chạy vào: “Phu nhân, Bạch tiên cô đến, đã đợi nửa ngày ngoài hiên nhà rồi.”

Từ khi dùng linh dược giải độc của Ngọc tướng quân mang về từ Bắc Cung, thân thể của Ngọc Thiên Kiều đã dần dần khôi phục, tảng đá lớn trong lòng Mộ thị cũng dần được bỏ xuống, hiện tại lại nghe thấy Bạch tiên cô đến đây, trong lòng có chút căng thẳng: “Nàng? Nàng tới làm gì?”

Song Đào nói: “Nô tỳ cũng không biết, bất quá, Tiên cô hình như có chuyện quan trọng cần nói.”

Mộ thị thở dài: “Gọi nàng vào đi.”

Thật đúng là thời buổi rối loạn!

Bạch tiên cô một thân đạo bào màu xanh nhạt, cầm phát trần trên tay, lướt vào phòng.

“Mấy ngày không gặp, phu nhân có khỏe không?” Mấy chỗ bị Ngọc Linh Lung đánh trọng thương gần như đã khỏi, Bạch tiên cô lại trở về bộ dáng cao nhân thể ngoại. Nàng lúc này chấp tay hành lễ vấn an Mộ thị, dáng vẻ vừa tôn kính mà không mất đi phong thái.

Mộ thị thật tình nói không nên lời, cả Ngọc phủ bị một thứ nữ như Ngọc Linh Lung huyên náo không thể an bình, bản thân nàng là chủ mẫu sao có thể khỏe được?

Mộ thị miễn cưỡng mỉm cười, đưa tay mời khách ngồi: “Đa tạ tiên cô quan tâm, ta cũng khỏe.”

Bạch tiên cô chậm chậm ngồi xuống, đôi mắt lại không rời khỏi khuôn mặt của Mộ thị, bộ dáng có vẻ bí hiểm.

Mộ thị thấy Bạch tiên cô cứ nhìn mình liền cảm thấy bất an, không nhịn được mở miệng hỏi: “Xin hỏi, tiên cô đến có chuyện gì?”

Bạch tiên cô cười nhẹ: “Là vì chuyện Tứ tiểu thư của quý phủ lần trước —”

Mộ thị vội nói: “Chuyện đó đều là do nàng sai, đắc tội với tiên cô, xin tiên cô đại nhân rộng lượng bỏ qua, chớ so đo.”

Mộ thị nói xong, nghĩ nghĩ một chút liền hỏi thêm: “Không biết tiên cô còn có điều kiện gì?”

Mộ thị còn tưởng Bạch tiên cô đến đòi thêm bạc. Mặc dù lần trước Bạch tiên cô trừ quỷ bắt thành trái lại còn bị đánh, nhưng dù sao cũng là trách nhiệm của Ngọc phủ, lại nói, một cao nhân đắc đạo như này, một phu nhân chỉ ở nhà như nàng trăm ngàn lần cũng không dám đắc tội.

Cái gọi là mời thần thì dễ tiền thần thì khó, chính là ý tứ này.

Không ngờ Bạch tiên cô lại chậm rãi lắc đầu, một bộ dáng chính nghĩa lâm liệt: “Phu nhân coi bốn tiên là cái gì? Bốn tiên há lại là người ham tài quên nghĩa sao?”

Lời này vừa thốt ra, trong lòng Mộ thị lại càng cảm thấy khó hiểu. Bạch tiên cô lần này chủ động tìm tới cửa, lại không niệm yết giá đòi bạc là muốn làm cái gì?

Bạch tiên cô nhẹ nhàng vẩy vẩy cái phát trần, nói: “Bốn tiên nếu đã được phu nhân nhờ vả, thay quý phủ trừ tai họa. Lần trước... Ân, có chút chuyện ngoài ý muốn...”

Lần trước bị Ngọc Linh Lung hành hung một chút, kết quả cái gì cũng không hoàn thành, Bạch tiên cô so với Mộ thị càng buồn bức hơn. Chuyện này

nếu truyền ra ngoài, thanh danh của chính mình còn giữ được sao?

May mắn là Ngọc Linh Lung cho nàng một cơ hội, nếu chuyện này làm xong, chẳng những có thể lấy lại thanh danh suýt mất đi của mình, lại còn có thể kiếm thêm được chút bạc.

Đương nhiên, quan trọng nhất, vẫn là được Ngọc Linh Lung buông tha cho bản thân.

Bạch tiên cô hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Bồn tiên ở quý phủ mấy ngày nay, cũng nhìn ra không ít manh mối. Con quý này thật xảo quyệt, ngay cả mắt thần của bồn tiên thế mà cũng bị lừa...”

Mộ thị ngậy người nhìn đôi môi lên lên xuống xuống của Bạch tiên cô, nghe xong như lạc vào trong sương mù.

Ý của Bạch tiên cô là gì? Chẳng lẽ Ngọc phủ thật sự có quý?

Bạch tiên cô múa lười nói nửa ngày, Mộ thị mới hiểu được một chút. Ý của Bạch tiên cô là, nàng ở lại Ngọc phủ không phải vì đòi Mộ thị bạc, mà là vì có thể xem phong thủy của Ngọc phủ kỹ hơn, tìm ra nguồn gốc của tai họa. Trải qua sự quan sát của nàng, cuối cùng phán đoán, Ngọc phủ thật sự có tai họa, không phải yêu cũng không phải ma, mà chính là một oan hồn vương mắc mãi không đi. Tai họa mấy ngày nay phát sinh trong Ngọc phủ đều do oan hồn này gây nên.

Mộ thị đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong lòng như bị dội một chậu nước lạnh, rung mình một cái.

Chẳng lẽ... thật sự là oan hồn!?

Mộ thị càng nghĩ càng thấy sợ, hoàn toàn quên mất Bạch tiên cô đã lừa nàng bao nhiêu bạc, ngay lập tức đứng bật dậy hành lễ với Bạch tiên cô, ngữ điệu hơi run run: “Tiên cô, ngài nhất định phải giúp chúng ta! Muốn bao nhiêu bạc, ngài cứ việc nói!”

Bạch tiên cô trong lòng mừng thầm, lời Ngọc Linh Lung nói quả thật chính xác, lần cứng bái hành lễ lần này, nàng lại có thêm một đồng bạc.

Trong lòng dù hưng phấn đến đâu, ngoài mặt vẫn giả bộ ra vẻ tiên phong đạo cốt: “Phu nhân sao lại nói như vậy? Bồn tiên sao có thể làm cái việc nghịch thiên như thế? Bồn tiên muốn dùng bạc, hoàn toàn là vì cần phải mua một ít đồ làm lễ, còn bồn tiên là thay trời hành đạo, hoàn toàn không lấy một xu!”

Mộ thị liên tục gật đầu: “Dạ dạ dạ, tiên cô cần bao nhiêu, cứ việc đến phòng thu chi lĩnh tiền, ta sẽ phân phó xuống dưới, bảo tất cả bọn họ đều phải nghe lời tiên cô sai bảo.”

Bạch tiên cô thế này mới vừa lòng nở nụ cười, còn nói thêm: “Nếu là oan hồn bất tán, nhất định là còn có tâm nguyện chưa xong, bồn tiên muốn làm nghi thức gọi hồn, mời toàn bộ gia đình tham gia.”

Mộ thị ngẩn người ra, có chút chần chừ: “Chuyện này...”

Bạch tiên cô nheo mắt nhìn Mộ thị, hỏi: “Phu nhân cảm thấy có gì không ổn?”

Mộ thị vội hỏi: “Không có gì, ta chỉ muốn hỏi một chút, oan hồn sau khi gọi về, liệu có thể hóa thành quý hay không?”

Bạch tiên cô có chút kì quái nhìn Mộ thị: “Phu nhân sao lại hỏi thế?”

Mộ thị cố che đậy, cười cười: “Trong phủ có vài tiểu thư tuổi còn nhỏ, ta lo các nàng bị dọa.”

Bạch tiên cô nói: “Có lẽ là không, nếu oan hồn này có năng lực lớn như vậy, chỉ sợ trong phủ đã sớm có nhiều tai họa lớn hơn.”

Mộ thị lúc này mới yên lòng: “Được, vậy nhờ tiên cô nhanh chóng an bài đi.”

Bạch tiên cô đi ra từ trong viện của Mộ thị, liền thấy Linh Nhi đang đứng cách đó không xa, chậm rì rì hái hoa hồng, Bạch tiên cô lấy ra một chiếc khăn con lau lau trán, hướng về phía Linh Nhi khẽ gật đầu.

Linh Nhi lập tức cầm lấy lăng hoa mới hái được hơn một nửa đặt bên cạnh, cũng chẳng quay đầu lại là bước nhanh về phía Phàm Lan Uyển.

Đêm, Mộ thị mệt mỏi dựa vào thành giường, nói: “Sao mấy ngày nay không có tin tức gì của Tiểu Thanh?”

Thôi ma ma thấp giọng nói: “Nghe nói hôm kia Tiểu Thanh làm sai chuyện, bị Tứ tiểu thư phạt quỳ gối trong viện. Vết thương trên đùi hôm nay vẫn chưa khỏi.”

Mộ thị nhủ mảy: “Cũng chỉ phạt quỳ thôi, sao có thể bị thương?”

Thôi ma ma ngập ngừng một chút mới nói: “Tứ tiểu thư kêu nàng đem đĩa trà đậm ở chân rồi quỳ xuống, cho nên mới...”

Mộ thị nghe được âm thầm kinh hãi, một cô nương mới mười bốn tuổi, sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Nhớ lại lời nói của Bạch tiên cô, Mộ thị nhin không được hỏi Thôi ma ma: “Ngươi nói xem, chẳng lẽ Phẩm Lan Uyển thật sự có quý hồn quấy phá hay sao?”

Thôi ma ma hoảng sợ, đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới nhỏ giọng nói: “Phu nhân sao lại nghĩ như vậy?”

Mộ thị thở dài, thuật lại lời nói của Bạch tiên cô: “...Ngươi nói, nếu không có quý, Bạch tiên cô sao lại biết được?”

Thôi ma ma nghe được cũng có chút sợ hãi, suy tư một lúc lâu mới lên tiếng: “Phu nhân đừng nghĩ nhiều, nhà ai chẳng có một vài nha đầu chẳng may chết? Bạch tiên cô nói vậy, có lẽ là vừa khéo mà thôi.”

Mộ thị rồi rạc nhìn về ra bên ngoài cửa sổ tối như mực, giống như là vô thức nói: “Nàng cũng không phải là một nha đầu tầm thường...”

Lời còn chưa nói xong, Thôi ma ma đã sợ hãi cắt ngang lời nói của Mộ thị: “Phu nhân đừng nói nữa, lời này không thể để lão gia nghe thấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ta biết là nàng sẽ thích

Mộ thị lúc này mới phục hồi tinh thần, cũng tự cảm thấy mình lỗ lòi, day day trán nói: “Lão gia mấy ngày nay sao rồi?”

Thôi ma ma nói: “Lão gia phái Vương Dững tới đây hai lần, nói là vấn an phu nhân. Nô tỳ đoán, chỉ sợ là vì chuyện của Mai di nương.”

Mộ thị hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tiện nhân, nếu ta để nàng ta toại nguyện, còn lấy tư cách gì làm Ngọc phu nhân!?”

Thôi ma ma thấy nói đến nói đi đều là chuyện phiền lòng, liền có ý chuyển hướng câu chuyện: “Hôm nay lang trung đến, nói là độc tố trong người Lục tiểu thư đã hết, sau này chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe.”

Nói đến Ngọc Thiên Kiều, trên mặt Mộ thị mới lộ ra chút ý cười: “Cuối cùng cũng tốt, tiết trời mấy ngày nay cũng đẹp, có rảnh thì bảo nó đi dạo xung quanh cho khuây khỏa, có lẽ thân thể sẽ nhanh khỏi hơn.”

Thôi ma ma cùng Mộ thị nói chuyện thêm một lát, rồi hầu hạ Mộ thị đi ngủ xong, mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Đi ra cửa, Thôi ma ma không nhịn được đưa tay nhu nhu ngực, cảm giác bị xiết chặt trong tim vô luận thế nào cũng không thả lỏng ra được.

Những lời Mộ thị nói như vang vọng mãi bên tai, một loạt những tai họa xảy ra gần đây trong Ngọc phủ, chẳng lẽ thật sự là do oan hồn quấy phá?

Nếu đúng là oan hồn đó, vậy... liệu có tìm đến nàng hay không?

Thôi ma ma nhìn bóng cây tối như mực trong viện, bất giác nắm chặt vạt áo, vội vàng rời đi.

Trăng lưỡi liềm như lưỡi câu, trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu trên mặt đất, hiện lên trên những viên gạch trong viện từng lớp bóng đen hỗn loạn. Đêm hè này, không biết vì sao lại chậm chậm xuất hiện những con khí lạnh.

Ngọc Linh Lung ngủ một mạch đến khi trời sáng rõ, cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân đều vô cùng thoải mái, tâm tình cũng tốt hơn mọi ngày rất nhiều.

Nàng nhấc cái màn che trước giường lên, trông thấy trong phòng im ắng, đoán Huyền Thảo và Linh Nhi nghĩ nàng chưa dậy nên đứng canh bên ngoài, nàng tự xỏ chân vào giày rồi đi ra phòng ngoài.

Vừa mới ra chính sảnh, liền nghe thấy tiếng Huyền Thảo và Linh Nhi nói chuyện phiếm với nhau.

“...Mấy hôm nay Húc vương gia sao lại không thấy tới nhỉ?” Thanh âm trong trẻo, lời nói thẳng thắn, vừa nghe liền biết là lời của Linh Nhi.

Huyền Thảo thấp giọng cười: “Người ta là Vương gia, sao có thể ngày nào cũng chạy tới chỗ chúng ta?”

Linh Nhi cười khúc khích: “Vương gia thì sao, cười ngựa xông vào nội viện nhà người ta, ngươi nói có buồn cười hay không?”

Huyền Thảo không nhịn được cũng cười ra tiếng: “Ngươi cứ ba hoa đi, cẩn thận bị người khác nghe thấy, trị tội ngươi!”

Linh Nhi thở dài, như thể nuốt tiếc vô cùng: “Ta còn tưởng Vương gia thật tâm thích tiểu thư nhà chúng ta, ai ngờ, mới kiên trì được ba ngày đã không đến nữa.”

Huyền Thảo như chợt nhớ ra chuyện gì: “Liệu có phải là do ngày đó trời mưa, Vương gia sinh bệnh?”

Nói xong, ngữ điệu của Huyền Thảo lại đột nhiên hưng phấn: “Đúng, đúng, đúng! Nhất định là bị bệnh nên mới không tới!”

Ngọc Linh Lung nghe được những lời này vừa bức mình vừa buồn cười. Hai nha đầu này có phải bị ngốc rồi hay không? Nghị luận sau lưng chủ tử, lại còn nghị luận hăng say như vậy.

Ngọc Linh Lung cố ý ho khan một tiếng, Linh Nhi ngồi ở cửa lập tức nhảy dựng lên, nhanh như chớp chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, cũng không biết là do khẩn trương hay chợt dạ, vừa nhìn trộm thân sắc của Ngọc Linh Lung, vừa tìm lời nói: “Tiểu thư tỉnh rồi sao? nô tỳ đi lấy nước rửa mặt cho người!”

Nhìn bộ dáng vô cùng cẩn thận của Linh Nhi, Ngọc Linh Lung cũng không biết là nên răn nên dạy hay trách cứ nàng, cuối cùng lại làm như không nghe không thấy, mở miệng nói: “Đi múc nước.”

Linh Nhi lúc này mới yên tâm, cười hi hi rồi chạy ra ngoài.

Huyền Thảo cầm khung thêu đi tới, vừa đi vừa quay đầu nhìn thân ảnh đang nhảy nhót của Linh Nhi: “Nha đầu Linh Nhi trông thật cao hứng, so với lúc mới tới hoạt bát hơn nhiều.”

Từ sau khi đến Thượng Vũ đường gặp Phúc Vinh Nhi, Linh Nhi rõ ràng đã cởi mở hơn rất nhiều, có lẽ là biết được đệ đệ của mình ở chỗ nào, cũng yên tâm không ít.

Ngọc Linh Lung cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: “Lát nữa đến từ đường *, em đi theo ta, bảo Linh Nhi ở lại trông nhà.”

*Từ đường: nhà thờ họ, nhà thờ tổ.

Tâm tư Huyền Thảo khẽ động, đã hiểu được ý tứ của Ngọc Linh Lung: “...Dạ, nô tỳ tuân mệnh!”

Hôm nay là ngày Bạch tiên cô cử hành nghi thức chiêu hồn, ngay tại từ đường trong nội viện Ngọc phủ, Ngọc Linh Lung sợ Linh Nhi thấy từ đường, lại nhớ đến thân nhân đã chết?

Ngọc Linh Lung nửa mặt trang điểm xong, Linh Nhi bụng chậu đồng ra ngoài, mở cửa lớn định đem nước bần hắt đi.

Ái ngờ vừa mở cửa, Linh Nhi liền hoảng sợ, chậu đồng trong tay thiếu chút nữa thì bị rơi.

“Ái nha, Húc vương gia, sao ngài lại đứng ở chỗ này!”

Dáng người Húc Vương cao lớn đứng dưới bóng hoa đang lay động trong gió, vẫn không hề nhúc nhích, nụ cười như có như không vẫn in hiện trên gương mặt, chẳng biết đã đứng đây từ lúc nào.

Ngọc Linh Lung nghe thấy tiếng hét chói tai của Linh Nhi, một tay cầm lược gỗ, một tay nắm tóc, đi ra cửa.

Húc Vương vừa nhìn thấy Ngọc Linh Lung, ánh mắt lập tức sáng lên: “Linh Lung, ta cuối cùng cũng được thấy nàng!”

Ngọc Linh Lung từng mắt liếc hần hẩ một cái, cả giận nói: “Sáng sớm tỉnh mơ, vô thanh vô tức đứng trước cửa nhà người ta, người muốn chết sao?”

Húc Vương cũng không giận, đi cạnh Linh Nhi theo vào trong viện, dáng vẻ tiêu sái hết như người thường xuyên tới đây, phong lưu mà phóng khoáng.

“Ta đến nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng được vào trong viện của nàng. Biện pháp này, xem ra rất tốt.”

Biết được rằng dù mắng thế nào cũng không thể đá được cái kẻ mặt dày trước mắt này ra ngoài, Ngọc Linh Lung đơn giản xoay người trở về phòng, trực tiếp coi Húc Vương như không khí.

Húc Vương tự tại như thể đang ở hậu viện nhà mình, hết sờ sờ bàn ghế đá trong sân, lại đi nhặt hoa, rồi cười nói: “Có rừng trúc, lại có hoa, Linh Lung, nàng cũng là một người lịch sự tao nhã.”

[i](XN: Dạ vâng, cho em cười 5 phút...)

Ngọc Linh Lung: /trùng mắt nhìn/

XN: /chạy té khói/...[/i]

Nhóm người trong Phẩm Lan Uyển đương nhiên không ai dám tiến lên can, chỉ sợ rước họa vào thân, người người đều lén lút trốn đi.

Cũng không để ý Ngọc Linh Lung chỉ đang mặc áo trong, vẫn chưa cả chải tóc, Húc Vương thoải mái vào khuê phòng, không ngừng nhìn trái liếc phải:

“Linh Lung, phòng này cũng được. Mặc dù không to như phòng ta, nhưng bố trí cũng tinh xảo.”

Ngọc Linh Lung không phải tiểu thư khuê các ở cổ đại, bị nam nhân xông vào khuê phòng, mặt không đỏ thân bất động, cứ thế mà chải tóc.

Húc Vương dạo qua một vòng, rốt cuộc kiềm chế không được nữa, đi đến bên cạnh Ngọc Linh Lung, trên tay như có vật gì quý giá lắm giờ đến trước mặt Ngọc Linh Lung: “Linh Lung, nàng nhìn thử coi, xem có thích không?”

Ngọc Linh Lung kéo kéo tóc, thuận tay đẩy chướng ngại vật Húc Vương bên cạnh ra, cầm chiếc lược ngọc trên bàn lên, cắm vào cúi tóc trên đầu, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Húc Vương đành phải tự mở hộp, cầm một thanh đoản đao nhỏ nhấc lên rồi rút nhanh ra khỏi chiếc vỏ bằng kim loại.

Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên một tầng hào quang lóa mắt, khiến cho ánh mặt trời bên ngoài cũng phải ảm đạm phai màu, theo bản năng liếc nhìn mắt nhìn.

Giữa những ngón tay thon dài của Húc Vương lúc này, một chiếc đoản đao nặng trĩu dài không quá bảy tấc, thoát nhìn có vẻ xấu xí, nhưng trên lưỡi đao lại lóe lên từng tầng hào quang chói mắt, khiến người xem không khỏi phát lạnh.

Ngọc Linh Lung không thốt lên lời tiếp nhận đoản đao trong tay Húc Vương, đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn xẹt qua thân đao. Mặc dù lúc này là mùa hè, nhưng vẫn có thể nhận được cảm giác mát lạnh truyền đến từ lưỡi đao.

Ngọc Linh Lung đã từng tiếp xúc với nhiều loại vũ khí trong nhiều năm, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra thanh đoản đao này là một cực phẩm hiếm có khó tìm. Mặc dù hiện đại có nhiều loại súng ống khí giới phòng thân, nàng lại thích những loại vũ khí lạnh hơn, nhất là kiểu đoản đao này. Mang theo loại vũ khí này, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra, những lúc đánh sập lá cả hiệu quả vô cùng.

Vật tốt như vậy, có người dâng đến tận cửa, nàng cũng không khách khí, coi như là đồ bồi thường vì bị quấy rầy nhiều ngày đi.

Ngọc Linh Lung cầm lấy vỏ đao trong tay Húc Vương, đem thanh đoản đao đút vào, thuận tay đặt vào trong ngăn kéo bàn trang điểm.

Khuôn mặt tuấn tú của Húc Vương lập tức vui mừng, ra vẻ tự đắc nói: “Ta biết nàng sẽ thích thứ này!”

Ngọc Linh Lung thu thanh đoản đao xong, vẫn không cho Húc Vương một chút mặt mũi, quay đầu gọi Huyền Thảo: “Thay y phục cho ta.”

Huyền Thảo chần chừ nhìn Húc Vương: “Tiểu thư...”

Húc Vương cười tủm tỉm: “Linh Lung, ta chờ nàng ở cửa.”

Xem ra, Húc Vương hiểu lắm, còn tưởng Ngọc Linh Lung thật sự tiếp nhận tâm ý của hắn, muốn đổi xiêm y cùng hắn đi ra ngoài đây.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thiên hạ này, có nơi nào ta không thể đi?

Ngọc Linh Lung cũng không thêm giải thích, tùy ý để Huyền Thảo thay cho mình sang một bộ xiêm y màu xanh lam, dưới vạt áo thêu hoa ngọc lan trắng, bên trên thêu mà như vẽ nên những chú bướm nhỏ xinh màu xanh ngọc đang lượn bay, khiến cho nàng càng thêm vẻ diễm tình mà không mất đi sự linh động, xinh đẹp thoát tục vô cùng.

Ra đến cửa, đúng lúc Húc Vương đứng canh giữ bên ngoài đang chỉnh sửa lại y phục, trông thấy Ngọc Linh Lung dẫn Huyền Thảo đi ra, liền bước lên vài bước cười nói: “Ồ Vân Hồ có quán trà, cảnh sắc đẹp vô cùng, ta dẫn nàng đi thưởng trà ngắm cảnh được không?”

Ngọc Linh Lung cũng không dừng cước bộ, trực tiếp đi ra ngoài: “Không đi, ta bận rồi!”

Húc Vương tức khắc liền thất vọng vô cùng, nhưng vẫn không hết hy vọng hỏi: “Nàng đi đâu? Ta đi cùng có được không?”

Ngọc Linh Lung nhìn cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái: “Ta đi từ đường của Ngọc phủ, ngươi cũng đi?”

Húc Vương ha ha cười: “Thiên hạ này, có nơi nào ta không thể đi.”

Nội viện Ngọc phủ hắn cũng vào, khuê phòng của Ngọc Linh Lung hắn cũng vào, một từ đường nho nhỏ, có cái gì mà không dám đi?

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Ngươi thích đi thì đi, không ai quản ngươi.”

Nói xong, Ngọc Linh Lung cũng không đợi hần hồi đáp, trực tiếp đi thẳng.

Húc Vương cũng chỉ cười cười, không gần không xa đi theo Ngọc Linh Lung đến từ đường.

Phủ Ngọc tướng quân vốn không phải giàu sang quyền quý từ thế hệ này qua thế hệ khác ở kinh thành, vì thế mà quy mô của từ đường cũng không quá lớn, chỉ là một gian phòng vuông cỡ bốn năm thước, bên trong bày nhiều bài vị tổ tiên Ngọc gia, bàn thờ, lư hương, đỉnh đồng, cùng mấy thứ đồ dùng để thờ cúng lễ bái, không khí bên trong có vẻ ảm đạm thê lương.

Ánh mặt trời bên ngoài sáng lạn, trong phòng lại âm u, nhìn từng hàng bài vị bằng gỗ đàn hương chi chít vào nhau, không khí bất tri bất giác lại trầm thêm.

Giờ phút này, một chiếc bàn đã được dọn sẵn đặt trong từ đường, Ngọc tướng quân và Mộ thị ngồi ở vị trí chính giữa, bên cạnh là Ngọc Duy Vũ và Ngọc Thiên Kiều, Tiền di nương và Mai di nương vốn không có tư cách đến nơi này, chẳng qua Mai di nương gần đây được sủng ái vô cùng, hôm nay cũng không phải là ngày chính lễ bái, cho nên Ngọc tướng quân dẫn nàng tới. Mai di nương nếu đã được tham gia, Tiền di nương đương nhiên cũng có thể đến, vì vậy Mộ thị liền sai người kêu nàng tới, đứng hầu phía sau mình, thái độ đối xử với nàng và Mai di nương khác nhau rõ rệt.

Ngọc Thiên Liễu và Ngọc Thiên Phuong ngồi cùng một chỗ, từ sau khi Ngọc Thiên Phuong bị Ngọc Linh Lung cắt hết tóc vẫn chưa từng ra khỏi viện nửa bước, vốn tưởng rằng hôm nay nàng vẫn sẽ cáo bệnh không đi, ai ngờ lại vẫn tới. Trời bên ngoài nắng vô cùng, thế nhưng nàng lại bọc một đồng vải to trùm trên đầu, không một kẽ hở, che hết mái tóc mới dài ra được vài tấc trên đầu.

Ngọc Duy Đức và Ngọc Duy Nguyên ngồi cùng nhau, hai người cùng là con vợ kế, một lớn một nhỏ, hai người lại đối lập vô cùng. Ngọc Duy Đức như một ông cụ non, ngồi nghiêm chỉnh, mặt không thay đổi, không biết đang nghĩ gì. Ngọc Duy Nguyên ngược lại có vẻ hồn nhiên hiếu động, thấy đồ cúng cũng đưa tay cầm lên định ăn, bị bà vú kéo về lại không nghe mà náo loạn âm ỉ.

Ngọc Linh Lung vừa bước vào, tất cả thanh âm trong phòng đều biến mất, ngay cả Ngọc Duy Nguyên cũng đình chỉ tranh cãi, nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khẽ đảo qua, đem tất cả những biểu tình phức tạp của mọi người thu vào đáy mắt, Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, đi về cái bàn trống không sau cùng ngồi xuống.

Húc Vương hết như một thói quen ngồi xuống bên cạnh Ngọc Linh Lung, cười nói: “Hôm nay là ngày mấy? Sao náo nhiệt thế này?”

Từ lúc Húc Vương theo Ngọc Linh Lung bước vào, tất cả mọi người ở Ngọc phủ đều đứng lên, hướng về phía Húc Vương hành lễ.

Câu hỏi này của Húc Vương, Ngọc Linh Lung làm như không nghe thấy, Ngọc tướng quân ngược lại lại không dám không đáp, khom người nói: “Là do nhà thần có chút chuyện nhỏ.”

Húc Vương nhìn về phía Bạch tiên cô đang ngồi xuống từ đường, nhin không được ha ha cười: “Cái lão già nhà ngươi, cũng thú vị thật.”

Ngọc tướng quân nửa đời người ngồi trên ngựa chiến diệt địch vô số, cũng tin mấy cái chuyện quỷ thần mê tín này sao? Nếu thật sự có quỷ thần, vậy trong những người bị Ngọc tướng quân giết chết kia, sẽ có bao nhiêu oan hồn?

Ngọc tướng quân bị cười xấu hổ đến mức mặt lúc đen lúc đỏ lúc lại trắng bệch, hung hăng trừng mắt liếc Mộ thị một cái.

Nếu không phải nữ nhân này nhiều chuyện, thì sao hần có thể bị mất mặt với Húc Vương như thế này?

Húc Vương phe phẩy cây quạt trong tay, hứng thú nhìn Bạch tiên cô, biểu tình trên mặt như thể đang xem diễn trò: “Muốn làm phép sao? Nhanh bắt đầu đi!”

Ngọc tướng quân bất đắc dĩ thờ dài, hướng về phía sau phất phất tay, quân sự đứng sau vội vàng đi đến cửa từ đường, thì thầm vài tiếng với tiểu đạo cô đang đứng đó.

Qua một hồi lâu mới thấy Bạch tiên cô chậm rãi đứng dậy, đi đến ngoài cửa. Chỉ thấy nàng một thân đạo bào màu xanh, khuôn mặt đoan nghiêm, phất trần trong tay bay bay theo gió, trông thật sự có vài phần cảm giác xuất trần.

Trong từ đường u ám, hai tiểu đạo cô đang sắp xếp đàn tràng *, các nàng rút ra một sợi dây thừng màu đỏ vây lấy một địa phương chỉ rộng hơn một trượng, chỉ đặt ở chính giữa bên trong một chiếc bàn lớn. Sau đó, các nàng đốt nến ở bốn góc, đặt một chậu than để đốt vàng giấy bên cạnh, lại đặt hai ba bát gạo dùng để đuổi tà ở chính giữa. Cuối cùng, các nàng lấy một tấm vải trắng bịt kín lại, khiến cho không khí ở từ đường tăng thêm vài phần quỷ dị.

*đàn tràng: Nói làm phép của thầy tu hay đạo sĩ.

Trong lúc hai tiểu đạo cô sắp xếp bàn tràng, Bạch tiên cô lại chấp tay hướng mọi người xung quanh hành lễ: “Lát nữa cử hành nghi lễ chiêu hồn, nếu có hiện tượng kì dị gì, mong các vị trăm ngàn lần không được lên tiếng, lại càng không được kinh sợ mà kêu lên, nếu không sẽ quấy nhiễu oan hồn, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Một lời vừa nói xuống, ngay cả Ngọc tướng quân gan lớn trong lòng cũng trùng xuống, Tiền di nương vội vàng chạy lại kéo Ngọc Duy Nguyên về, tay đặt ở mồm hần không cho hần khóc lóc náo loạn.

Đối ngược với vẻ khẩn trương bất an của mọi người, Ngọc Linh Lung vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, không thêm để ý. Húc Vương bên cạnh nàng lại nhàn nhã

thoải mái vô cùng. Bạch tiên cô nói càng nghiêm túc, ý cười trên mặt Húc Vương càng đậm, như thể đang xem một chú hề hát hí khúc.

Bạch tiên cô nói xong, liền xoay người bước vào từ đường. Trong từ đường âm u, thân ảnh màu xanh của nàng lại càng bắt mắt vô cùng, nhất cử nhất động đều thu hết vào mắt mọi người.

Chỉ thấy nàng đứng trước một tấm vải trắng che trên cao, miệng lẩm bẩm, tốc độ càng ngày càng nhanh, không một ai nghe rõ nàng đang nói cái gì, mà theo ngữ điệu của nàng, phát trần trong tay cũng không ngừng vung về phía tấm vải, ánh nến bốn góc cũng mập mờ khi sáng khi tối, mà tấm vải trắng trước mắt cũng chậm chậm lay động...

Ước chừng một thời gian ngắn, Húc Vương như đã mất kiên nhẫn, bắt đầu dò xét người bên cạnh, mà hắn cũng không thêm để ý nơi này là từ đường của Ngọc phủ, cũng không để ý ánh nhìn trừng trừng của những người xung quanh, hướng về phía Ngọc Linh Lung cười nói: “Nàng bảo bạn là để xem cái này? Cũng chẳng có gì thú vị!”

Ngọc Linh Lung nghiêm mặt, không nói một lời, mắt đẹp như ngọc yên lặng nhìn hành động của Bạch tiên cô.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Di nương, là người sao?

Húc Vương đối với Bạch tiên cô giả thần giả quỷ đã mất đi hứng thú, ngồi bên cạnh Ngọc Linh Lung không ngừng nói: “Linh Lung, nàng đã ăn bánh Phi Thử của Lục Mai Trai chưa? Hương vị cũng không tệ, hôm nào ta dẫn nàng đến đó ăn thử nhé?”

“Đúng rồi, Nhiều Lương Cư có một hoa đán * mới đến, tên là Mộc Lan, hát xướng vô cùng tốt, khi nào ta mang nàng đi nhé?”

Vô luận Húc Vương nói gì, Ngọc Linh Lung đều là mắt diếc tai ngơ.

Húc Vương đang thao thao bất tuyệt nói đến đồ ăn ở một vài từ lâu đệ nhất trong kinh thành, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô nhỏ ở đằng sau truyền đến.

Mai di nương đứng bên cạnh Ngọc tướng quân trông như đang sợ hãi vô cùng, tay phải che miệng, đôi mắt chăm chăm nhìn tấm vải trắng trước mặt Bạch tiên cô.

Không chỉ nàng, mà vẻ mặt của những người xung quanh đều rất kinh hãi, không ngừng hít phải khí lạnh. Nếu không phải Bạch tiên cô đã dặn dò trước, chỉ sợ những người đứng trong từ đường lúc này sớm đã hét lên.

Trong đám người đang hoảng loạn, thần sắc Ngọc Linh Lung vẫn không thay đổi, mắt đẹp thản nhiên nhìn tấm vải trắng biến hóa, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười lạnh.

Chỉ thấy trên tấm vải vốn trống không, không biết từ khi nào dưới đáy xuất hiện một cái bóng đen nhỏ dài, theo chú ngữ của Bạch tiên cô, bóng đen ấy lúc thì trôi lơ lửng về phía trước, lúc như lại trĩ trệ không, tựa hồ đang do dự có nên xuất hiện hay không.

Bạch tiên cô thấy thế, niệm chú ngữ càng nhanh, phát trần trong tay cũng gia tăng tốc độ, như thể thúc giục oan hồn kia mau hiện thân.

Một khắc sau, bóng đen kia như đã hạ quyết tâm, đột nhiên lớn lên trông thấy, toàn vẹn chiếu trên tấm vải trắng!

Lần này, ngay cả Ngọc tướng quân cũng ngây ngẩn cả người.

Một bóng người hiện lên trên tấm màn che, mái tóc trên đầu búi cao, eo thon mềm mại như liễu, ống tay áo bay bay, rõ ràng là thân ảnh của một nữ tử!

Chén trà trong tay Mộ thị không kiểm soát được khẽ run run, tiếng mảnh sứ đụng vào nhau lạnh lạnh phát ra, Thôi ma ma đứng bên cạnh lại hoàn toàn quên mất phải đỡ chén trà cho chủ tử của mình, chỉ mãi nhìn chăm chăm thân ảnh quen thuộc trên tấm vải kia, vẻ mặt sợ hãi vô cùng.

Ngọc Thiên Liễu kinh sợ rơi nước mắt, không dám khóc thành tiếng. Ngọc Thiên Phụng bên cạnh lại tròn mắt nhìn tấm vải, thân thể không ngừng run rẩy.

Ngọc Duy Nguyên chui thẳng vào lòng Tiền di nương, cái đầu nhỏ chôn chặt trong lòng Tiền di nương, không dám lên tiếng, càng không dám ngẩng đầu nhìn.

Ngọc Duy Đức lặng lẽ nhìn bóng đen kia, không chút sợ hãi, mà bàn tay trên bàn lại nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh.

Húc Vương này giờ vẫn cứ ba lẳng nhắng, giờ phút này cũng lộ ra chút kinh ngạc, ngay lập tức đưa tay nắm lấy tay của Ngọc Linh Lung, miệng an ủi: “Linh Lung, đừng sợ ——”

Không ngờ, tay hấn lại nắm phải không khí, Ngọc Linh Lung bên cạnh, vẻ mặt đăm đăm, như thể không thấy thân ảnh trên tấm vải trắng.

Húc Vương chỉ kinh ngạc trong chớp lát, rồi đưa tay giữ chặt Ngọc Linh Lung đang muốn đi: “Linh Lung, nàng không sao chứ?”

Cảnh tượng như vậy, chỉ sợ ngay cả nam nhân cũng cảm thấy trong lòng phát lạnh, nhưng vẻ mặt của Ngọc Linh Lung vẫn không đổi, như thể việc trước mắt chẳng hề liên quan đến mình.

Lần này, tay hấn bị Ngọc Linh Lung đẩy mạnh ra, đồng thời thanh âm lạnh như băng tuyết của nàng còn quát hấn: “Thành thật ngồi xuống!”

Húc Vương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đành phải thu tay về.

Trong từ đường, bóng người mềm mại như nước gợn vẫn đang hiện trên tấm vải trắng, mờ mờ ảo ảo.

Thanh âm của Bạch tiên cô dần dề thấp xuống, ngữ điệu cũng dần chậm lại, giống như đang nhẹ giọng trấn an, mà bóng người kia hết như đang chậm rãi đứng lên, dùng tay áo che mặt tựa như đang khóc.

Bạch tiên cô thấp giọng thì thào một lúc, hướng mọi người nói: “Nàng nói có oan khuất chưa được rửa sạch, không thể chuyển thể đầu thai, cho nên mới ở lại Ngọc phủ. Không biết những người ngồi đây, có ai nhận ra nàng không?”

Vừa dứt lời, một thanh âm mạnh mẽ vang lên, một người đột ngột đứng phắt dậy, ngay cả ghế cũng đánh ngã, cũng chẳng quan tâm đến người khác mà bỏ nhào về phía tấm vải, miệng không ngừng bi thương kêu: “Di nương, di nương! Là người sao?”

Tấm vải bọc trên đầu nàng, ngay cả khuôn mặt cũng bị che một ít, nhưng cái khăn rất nặng này lúc này lại bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, mà nàng vẫn không thêm để ý, vén cái khăn che mặt lên, xống về phía từ đường.

Hóa ra lại là Ngọc Thiên Phụng!

Một tiểu đạo cô canh cửa vội vàng chạy ra ngăn cản nàng, lạnh lùng nói: “Tiên cô đang làm phép. Tiểu thư, người hiện tại trăm ngàn lần không thể vào!”

Nhìn bộ dáng xúc động của Ngọc Thiên Phụng, Ngọc Linh Lung hơi nheo mắt lại.

Ngọc Thiên Phụng bằng lòng ra mặt, chuyện này làm tốt lắm.

Bóng người trên tấm vải trắng tựa hồ nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Thiên Phụng, chậm rãi xoay người lại. Tuy không thể nhìn rõ gương mặt của bóng người kia, nhưng tất cả những người ở đây, đều có thể cảm nhận được nỗi đau thương không thể nói thành lời của nàng.

Tiếp theo đó, chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

Từ sâu bên trong từ đường, bỗng nhiên truyền đến tiếng thở già của một nữ tử. Mặc dù thanh âm không to, nhưng cũng đủ để mọi người nghe.

Mà trong từ đường lúc này chỉ có một mình Bạch tiên cô, thanh âm rõ ràng không phải của nàng. Vậy, tiếng thở dài kia là của ai?

Không biết từ khi nào, ánh nắng bên ngoài đã biến mất, mây đen kéo đến từng trận, khóm cây lúc này như có như không những con gió nhẹ. Một ngày hè nóng bức thế này, trong con gió chẳng hiểu vì sao lại tỏa ra hàn ý lạnh thấu xương.

Những người đang ngồi đều sồn hết gai ốc, Ngọc tướng quân cuối cùng không kiềm chế được nữa, đứng bật dậy, bước về phía từ đường, miệng quát: “Người là yêu nghiệt phụng nào? Dám tác oai tác quái ở phủ của ta?”

Tiếng thở dài kia lại vang lên, ngay sau đó là một thanh âm sâu kín: “Lão gia, người không nhận ra thiếp sao?”

Thanh âm của nữ tử như mơ hồ: “Ba năm trước, người đối với thiếp tình thâm ý nặng thế nào? Nay chỉ nghe người mới cười nói, sao có thể nghe được tiếng khóc của người cũ!”

Nghe tiếng khóc u lênh mà vẫn không mất đi vẻ duyên dáng mềm mại, Ngọc tướng quân ngây ngẩn cả người.

Hấn chân chừ nói: “Người... Nàng là Lan Nhi?”

Vừa dứt lời, phía sau hấn bỗng truyền đến tiếng sừ vỡ giòn tan.

Chén trà trong tay Mộ thị rớt cuộc không chờ nổi nữa, rơi xuống đất choang một cái!

Thế nhưng, chẳng có ai để ý đến Mộ thị, tất cả ánh mắt của mọi người đều đang nhìn chằm chằm thân ảnh mảnh khảnh trên tấm vải trắng kia.

Chẳng lẽ, bóng đen này là Lan di nương đã chết từ lâu?

Thanh âm của bóng đen khi gần khi xa, như không phải đến từ nhân gian: “Lão gia, người còn nhớ Lan Nhi sao?”

Ngọc tướng quân tựa như đã quên rằng mình đang nói chuyện với một quý hờn, nhin không được gấp gáp nói: “Ta sao có thể không nhớ nàng? Ta còn đem đá ngọc từ Bắc Cương về cho nàng, nghe nói có thể giúp nàng yên giấc...”

Bóng người nhẹ nhàng run lên, như thể rất cảm động: “Lan Nhi đa tạ ý tốt của lão gia, chỉ là, Lan Nhi không có cái phúc ấy...”

Ngọc tướng quân nhìn thân ảnh trên tấm vải, thờ dãi: “Nàng nếu đã đi rồi, thì cứ an tâm mà đi thôi, vì sao không chịu rời?”

Bóng người run rẩy, thanh âm mơ hồ kia đột nhiên cất cao âm điệu, nghe qua thậm chí có vài phần thê lương: “Lão gia, Lan Nhi không cam lòng, Lan Nhi chết oan uổng a!”

Ngọc tướng quân sùng sốt: “Nàng nói cái gì? Nàng không phải bị bệnh mà chết sao? Sao có thể oan uổng?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vui, chơi vui thật!

Hắn vừa hỏi xong những lời này, một ấm trà ngay lúc đó từ phía sau bay tới, cả cái ấm mang theo nước nặng nề rơi lên tấm vải!

Choang một cái, ấm trà rơi xuống, phát ra tiếng vỡ tan tành, đánh ngã cả hai ngọn nến trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bóng dáng của Lan di nương nháy mắt đã không thấy, chỉ để lại một tấm vải trắng trống rỗng, phiêu phiêu bay theo con gió, như thể chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Ngọc tướng quân giận tím mặt, quay đầu nhìn lại, lại thấy Thôi ma ma quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu: “Lão gia, Lan di nương chung quy đã không còn, nô tỳ lo lắng ngài nói chuyện với âm hồn quá nhiều, sẽ bị tà khí ảnh hưởng, cho nên mới liều chết cắt ngang! Thành lão gia thứ tội!”

Bên cạnh nàng, Mộ thị tê liệt dựa ngòì trên ghế cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, run rẩy đứng dậy nói: “Lão gia, Thôi ma ma cũng chỉ là lo lắng cho thân thể của người...”

Nhìn sắc mặt hai người tái nhợt không một tia huyết sắc, ngay cả Ngọc tướng quân cũng nổi lên lòng nghi ngờ: “Chỉ là vì lo lắng cho thân thể của ta?”

Không đợi Mộ thị lên tiếng, Ngọc Thiên Phuong vẫn quỳ gối trước tấm vải trắng đã đứng lên, thất tha thất thểu đi về phía Mộ thị, gương mặt tròn đầy như trăng rằm giờ phút này tràn đầy cừu hận.

“Di nương là người hại chết! Người thật vất vả mới hiện được thân, người lại ngay cả nói cũng không cho người nói xong!” Ngón tay mượt mà thẳng tắp chỉ vào Mộ thị, trên mặt Ngọc Thiên Phuong lúc này không còn vẻ thận trọng của một thứ nữ hèn mọn, mà trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Một lời nói ra, bốn phía cả kinh.

Ngọc Linh Lung lạnh lùng một màn trước mắt, cũng không để ý tới Húc Vương đứng bên cạnh đang hứng thú đánh giá mình.

Thời điểm Ngọc Linh Lung vừa mới đến Ngọc phủ, cũng không muốn dính líu đến mấy chuyện đen tối vòng qua vòng lại trong nội viện Ngọc phủ này, nhưng nàng không quan tâm, những người này lại muốn kéo nàng cùng nhau rơi xuống nước.

Nàng đã không muốn phạm người, nhưng bọn họ lại muốn phạm nàng.

Một khi đã như vậy, nàng liền đơn giản can thiệp vào một chút, làm cho những người này thành chó cắn chó, cắn đến khi con bị què con bị thương, sẽ không còn tâm tư đến làm phiền nàng nữa!

Tựa như lần này, dù chỉ một kẻ sách nho nhỏ, cũng đủ làm Ngọc tướng quân nghi ngờ Mộ thị, khiến cho Ngọc Thiên Phuong và Mị từ nay về sau trở thành tử địch!

Nhìn Ngọc Duy Đức từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc, Ngọc Linh Lung hơi nheo mắt lại.

Hắn chẳng phải cũng do Lan di nương sinh ra sao? Vì sao giờ phút này có thể bình tĩnh đến vậy? Xem ra, Nhị công tử Ngọc gia lúc trước chưa gặp này, đúng là làm cho nàng phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Chẳng qua, Ngọc Duy Đức có ra mặt hay không cũng không quan trọng, chỉ cần một mình Ngọc Thiên Phuong, cũng đủ để đem bòn nước này khuấy đục.

Giờ phút này, nàng chỉ cần ngồi xem trò vui là tốt rồi.

Cái khăn trên đầu Ngọc Thiên Phuong lung lay như sắp đổ, mà nàng lại hoàn toàn không để ý tới, đôi mắt như ngâm độc, chăm chăm nhìn Mộ thị: “Người có dám nói cho phụ thân biết, người làm cái gì với di nương của ta không?”

Sắc mặt Mộ thị xám như tro tàn, môi run run, nói không ra tiếng.

Thôi ma ma quỳ trên mặt đất vẫn âm thầm kéo áo Mộ thị, một bên hướng Ngọc Thiên Phuong nói: “Nhị tiểu thư nói gì vậy? Phu nhân đối với Lan di nương trông nom trăm điều, trong phủ có người nào không biết người nào không hay? Lan di nương là người lão gia coi trọng, phu nhân sao có thể hại người?”

Lời này mặc dù hướng về Ngọc Thiên Phuong nói, thực tế lại nhắc nhở Mộ thị nhanh biện bạch vài câu, nếu không Ngọc tướng quân hoài nghi Mộ thị, việc này nhất định không thể từ bỏ được.

Mộ thị mới vừa rồi bị quỷ hồn hiện ra mà kinh sợ quá mức, lúc này bị Thôi ma ma không ngừng nhắc nhở, mới phục hồi tinh thần lại. Nàng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Ngọc tướng quân, trong lòng không nhịn được run rẩy, lập tức thu lại nỗi lo, bộ dáng giả bộ như sắp khóc: “Vừa rồi thật sự là Lan di nương sao? Sao nàng lại nói vậy?”

Ngọc Thiên Phuong thấy Mộ thị lúc này vẫn còn muốn biện minh cho mình, không nhịn được đỏ bừng mặt vì tức giận, cũng không thèm để ý tới Ngọc tướng quân vẫn còn đứng bên cạnh, liền lĩnh đám vào người Mộ thị, khóc òa lên: “Người hại chết di nương! Là người hại chết di nương!”

Ai cũng không đoán được, Ngọc Thiên Phuong vẫn luôn cung kính lễ phép với Mộ thị, lại nói ra những lời nói như vậy trước mặt mọi người. Lúc này, nàng liều mạng đâm vào bụng và ngực Mộ thị, như thể muốn đâm chết Mộ thị trước mắt.

Mộ thị luống cuống chân tay đẩy Ngọc Thiên Phuong ra, kêu lên: “Thiên Phuong, người làm cái gì vậy? Mau thả ta ra!”

Thôi ma ma thấy tình thế không tốt, cũng tiến lên lôi kéo Ngọc Thiên Phuong, ai ngờ lại không cẩn thận túm phải cái khăn che mặt của Ngọc Thiên Phuong. Cái khăn vốn đang lung lay như sắp đổ, lại bị lôi kéo như vậy, lập tức rơi xuống đất. Da đầu xanh trắng của Ngọc Thiên Phuong tức khắc xuất hiện trước mặt mọi người!

Húc Vương nhìn thấy một màn như vậy, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, cười ha ha: “Vui! Chơi vui thật!”

Ngay cả Ngọc Linh Lung cũng không nhịn được khẽ mỉm cười. Khó trách Húc Vương cảm thấy buồn cười, lúc này, Ngọc phu nhân đoan trang cao quý bị kéo qua kéo lại mà nhần nhần nhúm nhúm, trâm cài tóc trên đầu ngã trái ngã phải, mà Ngọc Thiên Phuong vốn xinh đẹp nho nhã trên đầu lại trơn nhẵn, lập lều dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt lại đầy nước mắt nước mũi, miệng không ngừng quang quác gào khóc, ra sức lôi kéo mẹ cả của chính mình.

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua Húc Vương đang đứng vỗ tay cười to bên cạnh, xem ra tên nhóc này cũng giống nàng, thích làm cho địch nhân của mình thống khổ.

Nghe thấy Húc Vương thoải mái cười to, Ngọc tướng quân rốt cuộc không nhịn được nữa, hét lớn: “Dừng tay lại cho ta!”

Trước mắt, một người là chính thất của mình, một người là nữ nhi do mình sinh ra, lại không ngừng lôi lôi kéo kéo trước mặt người ngoài, ngay cả chút thể diện tối thiểu cũng không cần, mà không những thế, một người trong đó ngay cả tóc cũng không có, lại chỉ lo giữ chặt người kia không chịu buông.

Những người này thật bát nháo!

Dù sao cũng là chủ gia đình, tiếng hét này thành công khiến Mộ thị và Ngọc Thiên Phuong dừng lại.

Một nha hoàn đứng bên cạnh vội vàng chạy đến nhặt khăn trùm đầu lên, thay Ngọc Thiên Phuong bọc lại. Gương mặt Ngọc Thiên Phuong giấu dưới vải che, thanh âm vẫn tràn đầy thù lương: “Phụ thân, người có biết nàng làm cái gì với di nương không?”

Ngọc Thiên Phuong vững vàng lời Mộ thị đến, bàn tay nắm chặt như thể chỉ sợ nàng chạy mất, hướng Ngọc tướng quân nói: “Từ khi người dẫn quân đi đánh trận, phu nhân liền mặc kệ không hỏi tới di nương. Di nương sinh bệnh, nàng cũng không thèm mời lang trung đến cho di nương! Bệnh di nương càng ngày càng nặng. Nàng... nàng lại còn hạ độc với di nương! Di nương chết thật oan uổng a ô ô...”

Ngọc Duy Đức từ đầu vẫn không lên tiếng, giờ phút này bỗng nhiên đứng dậy, bước tới đỡ Ngọc Thiên Phuong, trầm giọng nói: “Nhị tỷ, đừng khóc nữa. Mọi việc đều có phụ thân làm chủ!”

Ánh mắt Ngọc Linh Lung hip lại, Ngọc Duy Đức này, đúng là không thể khinh thường.

Nửa ngày vẫn không lên tiếng, lúc này lại chỉ nói một câu, mà phân lượng lại rất nặng.

Lời này là nói với Ngọc Thiên Phuong, dù có náo loạn đi nữa cũng không có ý nghĩa gì, thâm căn của Mộ thị ở Ngọc phủ rất lớn, tuyệt đối sẽ không vì một Lan di nương nho nhỏ mà mất đi địa vị của mình, ngược lại một thân thứ nữ như Ngọc Thiên Phuong nhất định sẽ bị liên lụy.

Ngọc Thiên Phuong cũng không phải là kẻ ngốc, đệ đệ nhắc nhở một câu, nàng liền khôi phục vẻ bình tĩnh, miệng không thèm nhắc đến nữa, nhưng vẫn nhìn Ngọc tướng quân bị ai rơi nước mắt.

Ngọc tướng quân nhìn một đôi nam nữ Ngọc Thiên Phuong và Ngọc Duy Đức, nhớ tới Lan di nương chết không minh bạch, nhất thời vừa đau vừa tức,

hung hăng trừng mắt liếc Mộ thị: “Đi về!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Náo nhiệt xem đủ chưa?

Sự tình đến mức này, Ngọc tướng quân nhất định là muốn Mộ thị cho hắn một lời giải thích, chỉ là ngại Húc Vương vẫn đang ở đây nên mới phải nín nhịn con giận.

Ngọc Linh Lung nhìn sắc mặt trắng bệch của Mộ thị, chậm rãi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Húc Vương nghiêng đầu nhìn Ngọc Linh Lung, nhất thời có chút ngây ngốc.

Lúm đồng tiền trên khóe miệng như ẩn như hiện, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Toàn bộ thế giới xung quanh cũng phải âm đạm phai màu, chỉ còn nụ cười dịu dàng của giai nhân vô song này là rực rỡ phát sáng.

Húc Vương nhẹ giọng nói: “Từng đọc được một từ trong sách: nụ cười khuynh thành, ta còn không tin. Nay thấy nàng, mới biết được thế gian này thực sự có một nụ cười như vậy.”

Lời còn chưa dứt, cô gái trước mắt đã rũ mắt xuống, trong giây lát, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng như đoá sen đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

“Náo nhiệt xem đủ chưa? Còn không đi?” Ngọc Linh Lung cũng không thèm liếc mắt nhìn Húc Vương lấy một cái, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Trong từ đường, Bạch tiên cô nhìn theo bóng lưng từ từ đi xa của Ngọc Linh Lung.

Một màn này, là nàng dựa theo yêu cầu của Ngọc Linh Lung mà diễn, nhìn ý tứ của Ngọc Linh Lung, hẳn là đã vừa lòng.

Bạch tiên cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nàng rốt cuộc cũng có thể bình an rời khỏi Ngọc phủ.

Mây đen không biết từ lúc nào đã tản đi, ánh nắng chói chang lại chiếu xuống hoa viên bên trong nội viện Ngọc phủ, ven bờ ao sen, Ngọc Linh Lung chậm rãi bước, thân ảnh nhỏ bé chiếu xuống nước ao, so với đoá sen trong ao kia còn muốn xinh đẹp hơn vạn phần.

Dưới ánh nắng nóng rực, trên mặt ao bốc lên hơi nước trong veo, xua tan đi chút nóng nực của mùa hạ, trốn dưới lá sen thật lớn. Giọt nước như những viên ngọc trai nhỏ xinh, lăn qua lăn lại trên lá sen, được ánh nắng chiếu vào liền lóe lên những tia sáng rực rỡ.

Húc Vương nhàn nhã phe phẩy quạt, không xa không gần đi đằng sau Ngọc Linh Lung, hiếm khi nào trông thấy hắn không có huyền náo như lúc này, mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn những chiếc lá sen xanh biếc, giống như thể cảm thấy cảnh sắc trước mắt vô cùng mới lạ.

Qua một hồi lâu, hắn mới mở miệng tán dóc: “Mùa hè năm trước, đại khái cũng khoảng thời gian này, ta sai người đi lấy nước sương trên lá sen từ sáng sớm, dùng để pha trà. Ừm, ta nhớ rõ tên là cái gì mà trà Lư Sơn Vân Vụ, đều nói là dùng nước sương hầm trà thì có mùi thơm ngát. Ta liền nếm thử, mà thấy hương vị cũng chỉ thường thôi.”

Ngọc Linh Lung nghiêng đầu giương mắt nhìn ao sen, như thể không nghe thấy lời nói của Húc Vương.

Cây quạt trong tay Húc Vương từng chút từng chút khép lại, rồi bỗng dưng hắn thấp giọng cười nói: “Là nàng giờ trò có phải không?”

Mắt đẹp nhàn nhạt gọn sóng, Ngọc Linh Lung nhìn về phía hắn, vẫn không hề lên tiếng.

Húc Vương cố ý nhìn bốn phía, đôi mắt trầm tĩnh cuối cùng dừng lại trên gương mặt của nàng, cười nói: “Nhất định là nàng, phải không?”

Đôi mi thanh tú nhú lại, động tác dưới chân Ngọc Linh Lung dần nhanh hơn, tựa hồ muốn thoát khỏi cái kẻ khó chơi này.

Thật đúng là lắm chuyện, chuyện của nhà người ta, hắn hỏi cái gì mà hỏi. Đường đường là một đại nam nhân, ba lần bảy lượt dính lấy nàng bọ đờ nàng không tha, mà ngay cả mấy cái việc vặt vãnh không đáng nói cũng muốn hỏi?

Ai ngờ, thấy nàng muốn đi, nam tử phía sau cũng bước nhanh hơn.

Ngọc Linh Lung mặc một chiếc váy rườm rà, đương nhiên không thể so với nam nhân chân dài này, mới bước vài bước, Húc Vương đã đuổi kịp đi bên cạnh nàng. Khuôn mặt anh tuấn, mắt đen híp lại, Húc Vương lại khôi phục biểu tình bá mồm không giò kinh điển: “Ta biết chính là nàng. Nhà nàng có mấy người, hôm nay đều đến từ đường, mà trừ nàng ra, không có ai có thể làm ra cái chuyện châm ngòi ly gián như vậy.”

Ngọc Linh Lung đột ngột dừng bước, mắt lạnh đầy sương, hung hăng trừng mắt lườm Húc Vương một cái.

Không sai, là nàng, chính là nàng sai Bạch tiên cô dùng mấy cái chuyện tai họa trong Ngọc phủ lừa Mộ thị đồng ý làm lễ chiêu hồn ở từ đường, lại kêu Bạch tiên cô lợi dụng cơ hội được ở trong viện của Ngọc Thiên Phương, điều tra y mạo của Lan di nương lúc sinh thời, mà ngay cả biện pháp chiêu hồn cũng là nàng chỉ cho Bạch tiên cô.

Lúc trước Ngọc Thiên Phương bày ra mấy chuyện ma quái trong Phàm Lan Uyển, nàng đã biết sự tình không hề đơn giản như ngoài mặt, nàng sai người hỏi thăm, quả nhiên cái chết của Lan di nương khi ở Phàm Lan Uyển có điểm kỳ quái.

Ba năm trước, khi Ngọc tướng quân còn chưa xuất chinh đi Bắc Cung, Lan di nương ở Ngọc phủ là một người được cưng chiều, thậm chí Ngọc tướng quân còn muốn dẫn Lan di nương cùng đi Bắc Cung. Kết quả khi đó, Lan di nương trùng hợp bị bệnh, Mộ thị nhân cơ hội giữ Lan di nương ở lại, chờ Ngọc tướng quân vừa lên đường, trong Ngọc phủ chỉ còn lại một mình Mộ thị, Lan di nương liền bị Mộ thị cho lên thớt ức hiếp không ngừng, không lâu sau chẳng hiểu vì sao mà qua đời.

Ngọc Linh Lung sai người dò hỏi chuyện này chỉ để giải đáp nghi hoặc trong lòng, cũng không để trong lòng. Trong các gia đình quyền quý, mấy loại chuyện này cũng không ít, chỉ cần không dính tới ích lợi của nàng, nàng cũng chẳng hơi đâu lại giúp Ngọc tướng quân thanh lý gia đình.

Lúc này, Mộ thị muốn nhét tay chân của mình vào Phàm Lan Uyển, khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Mà chuyện này dù sao cũng là chuyện nhỏ, làm cho Mộ thị chịu thiệt một chút là được rồi.

Nếu ra tay đánh người cũng không thể làm cho bà già kia thành thật một chút, vậy làm cho nàng đau mà không dám kêu, cho Ngọc tướng quân ra tay trừng trị, xem nàng còn có thành thật hay không?

Lần này, đến phiên Ngọc Linh Lung nàng mượn dao giết người.

Húc Vương nhìn ánh mắt đề phòng trước mặt, cười ha ha: “Linh Lung, ta thật sự ngày càng thích nàng mất rồi.”

“Linh Lung ——”

Kẻ nào đó muốn âu yếm còn chưa kịp hành động, vừa giơ tay ra định ôm đã bị một luồng lực mạnh đánh vào ngực, chân không tránh được lui về sau vài bước. Còn chưa đợi hẳn đứng vững, chương thứ hai của Ngọc Linh Lung đã theo tới, như thể không đánh hẳn ngã xuống nước thì không bỏ qua.

Húc Vương lắc mạnh, trong chớp mắt trốn thoát một chương này!

Mắt đẹp của Ngọc Linh Lung híp lại, tên nhóc này, cũng có vài phần bản lĩnh!

Thế nhưng, nàng đương nhiên sẽ không buông tha cho hắn dễ dàng như vậy, đánh không được, cánh tay lập tức biến hóa, chụp vào bên hông của Húc Vương.

Ai ngờ ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, Ngọc Linh Lung đã cầm trong tay một chiếc đai lưng nạm vàng khảm ngọc, trong đó lại rỗng tuếch.

Húc Vương mất đi đai lưng, tà áo dài theo gió nhẹ đong đưa, nụ cười trên mặt không thể cất giấu ý trêu chọc: “Linh Lung, muốn cởi áo tháo thắt lưng, cũng nên đổi địa điểm khác nha!”

Ngọc Linh Lung dù sao cũng là nữ tử, nghe vậy nhất thời giận tím mặt: “Người muốn chết hả!”

Bàn tay trắng nõn vung lên, đai lưng trong tay ném hướng về phía Húc Vương!

Húc Vương tránh cũng không tránh, một tay bắt lấy đai lưng, một tay vòng qua người nàng, hoàn toàn đem Ngọc Linh Lung ôm vào ngực!

“Lần này xem nàng chạy đi đâu!?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Ta không buông!

Dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, hương bạc hà như có như không truyền đến mũi, Ngọc Linh Lung lại hoàn toàn không muốn thương thức khuôn mặt anh tuấn trước mắt, chỉ thăm nghĩ đẩy nhanh cái tên đang giam cầm mình trong ngực này.

Cánh tay bị hắn nắm chặt ra đằng sau, muốn thoát cũng không thoát nổi, Ngọc Linh Lung dưới tình thế cấp bách, nâng chân lên hung hăng đạp xuống!

Khuôn mặt tuần nhả bởi vì đau đớn mà nhăn mày: “Nàng mỗi lần đều phải dùng sức như vậy sao?”

Ngọc Linh Lung rất không quen với loại khoảng cách này, nàng cố gắng ngẩng đầu, nhìn nam nhân cao hơn mình nửa cái đầu trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận: “Sợ đau, buông ta ra!”

Lông mày Húc Vương dần dần giãn ra, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt: “Ta không buông!”

“Ngươi ——”

Trong lúc hai người đang giằng co, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh ngạc đến chói tai: “Các ngươi đang làm gì?”

Ngọc Linh Lung nghe tiếng nhìn lại, trông thấy một tiểu cô nương mặc xiêm y màu xanh lá mạ đứng dưới hàng liễu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng đang đứng gọn trong lòng Húc Vương.

Mày ngài * của Ngọc Linh Lung nhíu lại, nữ tử này là... Ngọc Thiên Kiều?

*Mày ngài: Lông mày dài và thanh

Xem ra linh dược giải độc của Ngọc tướng quân đem từ Bắc Cương trở về dùng khá tốt, Ngọc Thiên Kiều thời gian trước còn bệnh đến mức chết đi sống lại, hiện tại đã có thể đi đi lại lại được rồi.

Hơn nữa, còn có tâm tình xem náo nhiệt.

Thấy có người đến, Húc Vương rút cuộc cũng phải buông, phui phui áo dài trên người, hần bình tĩnh nói: “Chúng ta đang làm gì, không ngươi cũng nhìn thấy rồi sao?”

Ngọc Thiên Kiều nhìn quần áo Húc Vương lộn xộn, lại nhìn thấy mái tóc của Ngọc Linh Lung hoàn toàn xõa tung, tầm mắt sau cùng rơi vào đai lưng của Húc Vương nằm gọn trên mặt đất.

Ngọc Thiên Kiều tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng cũng không phải không biết gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Ngọc Linh Lung: “Thật không biết xấu hổ!”

Ngọc Linh Lung nhíu mày. Ồ? Với thanh danh hiện tại của mình tại Ngọc phủ, lại còn có người dám mắng nàng sao?

Mặc dù biết một màn vừa rồi của mình và Húc Vương quả thật rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng Ngọc Linh Lung cũng không phải người nghe kẻ khác nhục mạ bản thân mà không cãi lại.

“Chuyện của ta, đến lượt ngươi quản à!” Môi lạnh như đóa hoa phun ra một câu, vẻ mặt Ngọc Linh Lung đầy khinh thường nhìn Ngọc Thiên Kiều, ánh mắt tràn đầy miệt thị.

Nếu không phải do con nha đầu này, Ngọc Linh Lung trước cũng không chết dưới nọc độc của bộ cạp? Món nợ này còn chưa tính, con nha đầu này còn dám chọc nàng?

Tâm tình nàng lúc này cực kì không tốt, tiểu nha đầu này còn chủ động dâng lên cửa để cho nàng hết giận! Thật đúng là “chăm sóc” đủ nha!

Ngọc Thiên Kiều là đích nữ duy nhất của Ngọc phủ, là hòn ngọc quý trên tay Mộ thị. Sống ở Ngọc phủ nhiều năm như vậy, đều được mọi người sủng ái, nào đã bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy, bị Ngọc Linh Lung mắng một câu, Ngọc Thiên Kiều tức giận bước đến trước mặt Ngọc Linh Lung, ngón tay nhỏ bé chỉ vào Ngọc Linh Lung, kêu: “Ngươi không phải là thứ nữ mới vào phủ không lâu kia? Có phải ngươi bắt nạt nương của ta hay không!? Trong mắt ngươi có tôn ti trật tự không? Ta phải thay nương giáo huấn ngươi ——”

Lời nói còn chưa dứt, trên mặt Ngọc Thiên Kiều đã sớm ăn một cái tát vang dội!

“Ngươi muốn giáo huấn ai!” Ngón tay xanh miết của Ngọc Linh Lung chỉ thẳng vào mũi Ngọc Thiên Kiều, “Tôn ti cái con mẹ ngươi, để chị đây dạy ngươi cái gì là tôn ti!”

Ngọc Thiên Kiều ôm khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh, vẻ mặt không dám tin: “Ngươi, ngươi dám đánh ta?”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Đánh ngươi thì sao?”

Ngọc Thiên Kiều tức giận đến mức mắt ngấn nước: “Ta đi nói cho mẫu thân, bảo người giáo huấn ngươi!”

Ngọc Linh Lung nhin không được bật cười. Mộ thị? Mộ thị chỉ sợ lúc này đang quỳ dưới gối Ngọc tướng quân cầu xin tha thứ đi? Còn có tâm tình quan tâm tới chuyện vợ vắn này?

Mà cho dù Mộ thị đến đây, cũng không dám đối đầu với Ngọc Linh Lung!

“Nói cho nàng? Ngay cả nàng ta cũng đánh!”

Ngọc Thiên Kiều nổi khùng giậm chân: “Ta đi nói phụ thân, kêu người lấy gia pháp trừng trị ngươi!”

Ngọc Linh Lung khinh thường: “Muốn đi thì đi nhanh lên, bản thân ta muốn xem, hấn có dám không?”

Tiểu nha đầu này có phải bị bệnh nên hồ đồ rồi không, bản thân mình đã đem một đôi Mộ thị và Ngọc tướng quân đánh cho một trận, thế mà nàng lại muốn gọi bọn họ dùng gia pháp đối phó với mình? Đầu óc cháy rồi à!

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua Ngọc Thiên Kiều cả người run rẩy vì tức giận, cảm thấy mấy tiểu cô nương thời cổ đại sống thật khổ sở. Ngọc Thiên Kiều bị đánh chỉ biết tìm cha mẹ, Hinh Lâm quận chúa bị khi dễ cũng chỉ biết đi tìm hoàng hậu nương nương làm chủ, nếu các nàng có một chút chí khí, phản kháng với Ngọc Linh Lung nàng một chút, Ngọc Linh Lung sẽ đánh giá các nàng cao hơn một chút, biết đâu còn có thể hạ thủ lưu tình.

Chuyện gì cũng chỉ biết dựa vào người khác thì có thể làm nên chuyện gì?

Mấy tiểu nha đầu kiểu này, còn muốn đấu với nàng? Các nàng căn bản không phải là chỗ đứng tốt sao?

Húc Vương đứng một bên xem trò vui hồi lâu, lúc này rốt cuộc cũng từ đi tới.

Ngọc Thiên Kiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, nhìn về phía Húc Vương như xin giúp đỡ. Nàng là đích nữ có thân phận cao quý, lại bị thứ nữ như Ngọc Linh Lung đánh, phần ủy khuất này nàng sao có thể chịu đựng được? Nếu Húc Vương vì nàng đứng ra làm chủ. . .

Ngọc Thiên Kiều còn chưa kịp mở miệng, lời nói của Húc Vương đã như một thùng băng đổ ập xuống, gọi tắt hoàn toàn ảo tưởng của nàng.

“Còn chưa cút, đợi ăn thêm cái tát nữa sao?”

Ngọc Thiên Kiều ngây người nhìn Húc Vương tuần mã trước mắt nói ra một câu cay nghiệt như vậy, như thể không dám tin vào lỗ tai mình.

“Không nghe thấy sao?” Húc Vương kiên nhẫn với một Ngọc Linh Lung không có chút nữ tính nào như vậy, mà giờ hấn nhủ mảy, về mặt đầy ghét bỏ nhìn Ngọc Thiên Kiều, “Bỏn vương không trách tội ngươi quấy rầy nhả húng của bỏn vương, ngươi còn đứng chỗ này, chờ ăn tát thêm sao?”

Ngọc Thiên Kiều lá gan có lớn đến mấy, cũng không dám không rời đi, nàng ủy khuất hành lễ: “...Thần nữ biết tội, thần nữ cáo lui.”

Húc Vương xoay người, hoàn toàn không để ý tới Ngọc Thiên Kiều, khuôn mặt nhìn Ngọc Linh Lung thoáng chốc đã dịu dàng trở lại: “Linh Lung, chúng ta tiếp tục đi.”

Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy cả người nổi đầy da gà, không chút nghĩ ngợi, nhắc chân bước đi.

Nàng hiện tại chỉ muốn cách xa cái nguồn gây tai họa này càng sớm tốt, tốt nhất là vĩnh viễn không thấy!

“Này, nàng đừng đi a!” Húc Vương vội vã đuổi theo, “Linh Lung, đợi ta với!”

Ngọc Thiên Kiều ngây người nhìn hai bóng người trước mắt dần biến mất, về mặt kinh ngạc từ từ biến thành oán hận.

Ngọc Linh Lung, ngươi dám đánh ta, ta nhất định không tha cho ngươi!

Ngọc tướng quân vừa vào cửa, liền xoay người hướng đám nha hoàn vú giàร้อง to: “Cút hết ra ngoài cho ta!”

Chuyện xảy ra ở từ đường đã truyền khắp toàn bộ Ngọc phủ, mọi người đương nhiên biết Ngọc tướng quân tại sao lại tức giận như vậy, lập tức nhanh chóng im lặng lui ra ngoài.

Ngọc tướng quân nhìn Mộ Thị, cả giận nói: “Quý xuống!”

Biết Ngọc tướng quân đang nổi nóng, Mộ thị vội vàng ngoan ngoãn quỳ gối trên đất, về mặt đầy oan ức ủy khuất: “Lão gia. . .”

Chỉ tiếc rằng Mộ thị đã quên, nàng đã không còn là một cô nương trẻ trung xinh đẹp động lòng người nữa, đã qua bốn mươi lại còn muốn ra vẻ điếm đàng yêu, sẽ chỉ làm cho người khác thấy ghê tởm.

Ngọc tướng quân mấy ngày gần đây vì chuyện Mai di nương bất mãn với Mộ thị, hôm nay còn nghe thấy Mộ thị thừa dịp hấn không ở nhà, hại chết tiểu thiếp Lan di nương mà hấn thương yêu, chần chừ lúc này hấn sẽ lên cơn, lửa giận ngập trời như mang theo thuốc nổ trong người, áp lực chịu đựng ở từ đường cả nửa ngày, giờ phút này hoàn toàn bùng nổ.

“Ngươi nói, Lan Nhi có phải do ngươi hại chết hay không!” Ngọc tướng quân trừng mắt nhìn Mộ thị, ánh mắt đó, tựa như thể chỉ hận đem Mộ thị ăn tươi nuốt sống.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Oan uổng!

Mộ thị kinh hồn bạt vía chịu đựng ánh nhìn của Ngọc tướng quân, miệng lại cứng rắn cãi lại: “Lão gia, oan uổng cho thiếp a. Thiếp đối xử với Lan Nhi như muối muối ruột, sao có thể hại nàng như vậy?”

Vô nghĩa, nàng không ngốc, sao có thể thừa nhận chuyện này do mình làm? Nhìn bộ dáng này của Ngọc tướng quân, nếu nàng thừa nhận, không bị hấn đánh chết mới là lạ.

Lại nói, chuyện này xảy ra đã hơn hai năm rồi, Ngọc tướng quân không có bằng chứng, lấy cái gì chứng minh Lan di nương là do nàng hại chết? Đến lúc này, chỉ cần nàng đến chết cũng không nhận, chờ Ngọc tướng quân qua con giận, nàng vẫn có thể nở mày nở mặt làm Ngọc phu nhân.

Mộ thị cúi đầu, che dấu sự bối rối trên mặt, rút khăn con ra dùng sức lau khôe mắt chẳng hề có nước, ai oán bi thương nói: “Lão gia, hôm nay thiếp cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhất định là có người muốn vu tội cho thiếp! Ba năm lão gia không ở nhà, cả một nhà đều do thiếp quản lý, chỉ sợ là đắc tội không ít người. Lão gia vừa trở về, bọn họ sẽ lợi dụng cơ hội này vu oan cho thiếp, người trăm ngàn lần không thể tin sai người, oan uổng cho thiếp a! Ô...ô...!”

Mộ thị lúc này là đang biện bạch cho bản thân, nhưng lại ngầm nhắc nhở Ngọc tướng quân, ba năm này Ngọc tướng quân không ở nhà, đều là một mình nàng vất vả trông coi Ngọc phủ, Ngọc tướng quân nghĩ đến khó khăn của nàng, có lẽ sẽ tin tưởng nàng hơn một chút.

Ngọc tướng quân nhớ đến một màn trong từ đường kia, lại nhớ đến một chuyện khác: “Thiên Phuong làm sao vậy? Một cô nương đang tốt lành, sao ngay cả tóc cũng không có? Người trông coi chăm sóc nó thế nào vậy?”

Trong lòng Mộ thị không ngừng kêu khổ, Ngọc Thiên Phuong không có tóc cũng kỳ quái, nàng điều tra mãi cũng biết có chuyện gì xảy ra. Dù sao cũng không phải là nữ nhi do mình sinh ra, một nha đầu thứ xuất mà thôi, trở thành cái dạng gì nàng cũng không để trong lòng.

Nhưng lời này có thể nói với Ngọc tướng quân sao? Ngọc tướng quân vốn đang hoài nghi cái chết của Lan di nương, nếu thấy nàng đối với thứ nữ cũng chẳng quan tâm, nhất định sẽ cho rằng nàng không đủ tư cách của một chính thất.

Mộ thị đành phải đem mấy lời truyền miệng của hạ nhân trong phủ thuật lại toàn bộ: “...Nghe nói là bị quý cát chọc, thiếp cũng không nghĩ là nghiêm trọng đến vậy. Lão gia, Thiên Phuong là một cô nương, tóc của mình biến thành như vậy, đương nhiên không chịu gặp người khác. Thiếp hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nó.”

Mộ thị nói đến bệnh rụng tóc, linh quang nhất thời chợt lóe, lẽ gổ lên mấy bước, tiếp tục nói: “Lão gia, chuyện hôm nay chỉ sợ có chút kỳ quái. Nếu đúng là do Lan di nương ở Phẩm Lan Uyển quấy phá, sao nàng lại không tìm người khác, lại tìm đến Thiên Phuong? Thiên Phuong là nữ nhi do nàng sinh ra cơ mà, sao không đi tìm mấy người khác, lại chỉ hại Thiên Phuong? Quý hồn hôm nay nhất định không phải Lan di nương!”

Ngọc tướng quân vốn muốn điều tra rõ mấy cái chuyện lòng vòng này, nghe Mộ thị khua môi múa mép một hồi, lại cảm thấy có chút đúng, hấn cau mày nghĩ nghĩ nói: “Bóng dáng kia người cũng thấy rồi đấy, rõ ràng là bóng dáng của Lan Nhi lúc còn sống, tiếng nói cũng giống, không phải nàng thì là ai?”

Mộ thị cũng không nghĩ ra là ai đang làm trò quỷ, mơ hồ cảm thấy Bạch tiên cô có chút vấn đề, nhưng bây giờ tìm Bạch tiên cô chất vấn cũng không được, mà Bạch tiên cô cũng đã sớm nói rồi, hôm nay làm phép xong nàng sẽ rời phủ, đi rồi... thì nàng phải tìm người kiêu gì?

Huống chi, Bạch tiên cô là do nàng mời đến, nếu có vấn đề gì, không phải cuối cùng là lại tính hết trên đầu nàng sao?

Mộ thị nhìn con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu của Ngọc tướng quân, biết giờ phút này phải trấn an Ngọc tướng quân mới là chuyện quan trọng nhất, một tay liền ôm mặt làm bộ khác lớn, một bên nắm chặt góc áo của Ngọc tướng quân: “Lão gia, thiếp gả cho Ngọc phủ đã nhiều năm, một bước cũng không dám đi nhầm, một câu cũng không dám nói sai, mọi chuyện đều nghĩ cho lão gia, cho Ngọc phủ. Thiếp là hạ người gì, không phải lão gia là người hiểu rõ hơn bất kì ai khác sao. Lão gia yêu thương Lan di nương, thiếp so với lão gia càng yêu thương nhiều hơn, sao có thể hại nàng? Thiếp biết, Lan di nương nếu có chuyện gì, lão gia nhất định sẽ buồn lòng. Cho dù thiếp không đau vì Lan di nương, cũng phải nghĩ cho thân thể của lão gia. Lão gia không biết, sau khi Lan di nương qua đời, thiếp khóc vì nàng bao nhiêu lần, lại sợ người trở về biết chuyện sẽ thương tâm, còn sai người an táng nàng thật tốt. Lão gia, nếu người vì Lan di nương giận chó đánh mèo, thiếp cũng không còn gì để nói nữa, dù sao cũng là ở trong phủ của chúng ta mà qua đời, thiếp cũng không tránh được phải chịu trách nhiệm...”

Mộ thị càng khóc càng thương tâm, nhớ tới tượng phu của mình vì một di nương nhỏ nhỏ mà đối xử với mình như vậy, nước mắt của nàng lại càng rơi nhiều hơn: “...Lão gia, nếu trách phạt thiếp thì người hết giận, vậy người cứ phạt thiếp đi! Thiếp một lòng đều vì lão gia, chỉ cần lão gia thoải mái, bảo thiếp làm gì thiếp cũng nguyện ý!”

Mộ thị quỳ trên mặt đất, tóc tai toát loạn vì khóc lóc, ngay cả Ngọc tướng quân tâm địa sắt đá cũng không khỏi sinh lòng trắc ẩn, Mộ thị cùng hấn dù sao cũng làm vợ chồng đã nhiều năm, trong nội tâm Ngọc tướng quân cũng thực sự không muốn tin chuyện này là do Mộ thị làm, nghe xong lời của Mộ thị, Ngọc tướng quân thở dài, đưa tay đỡ Mộ thị dậy: “Nàng đứng lên trước ——”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó là tiếng bối rối của nha hoàn: “Lục tiểu thư...Người chậm một chút

đã... Phu nhân, lão gia! Lục tiểu thư tới!”

Ngọc Thiên Kiều gấp rút vén rèm lên, nổi giận đùng đùng bước vào: “Phụ thân, nương, hai người phải làm chủ cho con!”

Vừa bước vào phòng, nàng liền trông thấy Mộ thị đang quỳ trước mặt Ngọc tướng quân, không khỏi ngăn người: “Nương, người sao vậy!?”

Mộ thị thấy con gái yêu sốt ruột, vội đứng dậy nói: “Xảy ra chuyện gì, sao vội như vậy? Thân thể con còn chưa khỏe hẳn, sao không cẩn thận như vậy?”

Ngọc Thiên Kiều nhớ tới chuyện lúc nãy bị đánh, khóe mắt thoáng chốc đầy nước, mặt đầy oán khí nói: “Nương, người không biết, vừa rồi có người nằng con, còn tát con một cái!”

Ngọc Thiên Kiều giờ bên mặt bị tát ra cho Mộ thị xem: “Nương nhìn xem! Đau chết mất!”

Mộ thị đau lòng tức giận nói: “Ai dám đánh!? Thật to gan!”

Ngọc Thiên Kiều oán giận nói: “Chính là cái thứ nữ mới tiến phủ kia, hình như gọi là Ngọc Linh Lung! Nương, người trừng trị nó đi, trút giận thay cho con!”

Trong lúc Ngọc Thiên Kiều dưỡng bệnh, hoàn toàn không biết mới một tháng ngắn ngủi trong phủ lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy. Ngọc Linh Lung sớm đã đánh Mộ thị một trận, sau đó lại đánh ngã Ngọc tướng quân, toàn bộ người trong Ngọc phủ cũng không còn ai dám động đến nàng.

Nàng bệnh vừa mới khỏi, khờ dại không nghĩ tới mẫu thân của mình trong Ngọc phủ nói một là một, chỉ cần lên tiếng ra lệnh, liền có thể hung hăng giáo huấn cho Ngọc Linh Lung một trận!

Mà Mộ thị giờ phút này, vừa nghe nói Ngọc Linh Lung đánh Ngọc Thiên Kiều, lập tức cảm như hén. Sao không phải là người khác, lại cố tình là Ngọc Linh Lung!

Thứ nữ kia là người không thể thiếu!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chuyện của lão tử, ai khiến người lo!

Mộ thị đưa mắt nhìn Ngọc tướng quân, hắng giọng một cái, muốn nói sang chuyện khác: “Ân... Thiên Kiều a, chuyện này để sau hãy nói. Cha con vẫn đang thương tâm vì chuyện của Lan di nương, đừng náo loạn nữa.”

Ngọc Thiên Kiều nghe xong lời này, khinh thường quay đầu: “Chỉ là một di nương thôi, có cái gì phải đau lòng? Không phải nương cũng nói nàng đáng chết sao ——”

Mộ thị thấy không tốt, chỉ hận không thể ngay lập tức đưa tay bịt miệng Ngọc Thiên Kiều, ai ngờ Ngọc tướng quân đứng một bên đã kịp nghe rõ những lời này.

Ngọc Thiên Kiều còn chưa nói xong, đã bị tiếng gầm như thiên lôi của Ngọc tướng quân đánh gãy: “Người nói cái gì!?”

Mộ thị sợ hãi vội vàng quỳ xuống: “Lão gia đừng nóng giận, Thiên Kiều còn nhỏ, nó có hiểu gì đâu? Một đứa nhỏ nói linh tinh, sao có thể tin là thật?”

Ngọc Thiên Kiều thấy phản ứng của Ngọc tướng quân, biết mình nói sai rồi, lại không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể cúi đầu để Mộ thị che giấu thay cho mình.

Nhìn phản ứng của hai mẹ con trước mặt, Ngọc tướng quân dù ngốc cũng biết chuyện này có vấn đề. Nghĩ đến chuyện lúc nãy suýt nữa thì bản thân bị Mộ thị lừa gạt, Ngọc tướng quân giận đến mức đầu bốc hơi, con tức tụt lại một chỗ, nhin không được nhảy lên!

Ngọc tướng quân một phát nắm lấy tóc Mộ thị, hung hăng đẩy ngã nàng, miệng giận dữ hét: “Người nói đi! Lan Nhi đốt cuộc chết như thế nào!”

Ngọc Thiên Kiều thấy mẫu thân bị đánh, tức khắc thì mất bình tĩnh, nhào lên người Mộ Thị, thò phì phì nói: “Phụ thân, sao người có thể đối với nương như vậy? Lan di nương kia dù sao cũng chỉ là một nữ nhân hạ lưu, chết cũng đã chết rồi, dựa vào cái gì lại vì nàng đánh nương!”

Mộ thị vội vàng đẩy Ngọc Thiên Kiều đi: “Thiên Kiều, con đi ra đi, đừng lo cho nương!”

Ngọc Thiên Kiều không chịu rời đi, vẫn như cũ che chở cho Mộ thị, lòng đầy oán hận với phụ thân: “Người đi mấy năm như vậy, nương ở nhà làm lưng vát vã, mà vừa về đến nhà người đã muốn đánh nương!? Nếu không phải do người dẫn về nhiều nữ nhân lộn xộn lung tung như vậy, sao có chuyện như ngày hôm nay? Con thân là đích nữ sao có thể bị một thứ nữ ức hiếp!?”

Ngọc Thiên Kiều nhớ tới chuyện bản thân bị Ngọc Linh Lung tát một cái, liền đem chuyện này thầm oán trên đầu Ngọc tướng quân. Nếu không phải Ngọc tướng quân phong lưu vô độ bên ngoài, sao có thể có mấy loại thứ nữ không minh bạch như vậy?

Ngọc tướng quân không nghĩ tới Ngọc Thiên Kiều dám nói những lời như vậy, cả giận nói: “Chuyện của lão tử, ai khiến ngươi lo!?”

Nói xong lại giận chó đánh mèo với Mộ thị: “Ngươi làm nương như vậy sao? Ngươi xem mấy nữ tử trong nhà bị ngươi dạy thành cái dạng gì? Đứa nào cũng không hiểu chuyện, ngay cả người cha như ta cũng dám ngỗ ngược!”

Ngọc Thiên Kiều nhỏ như vậy thì hiểu được cái gì, khẳng định là do Mộ thị dạy hư!

Ngọc Linh Lung lại dám đánh cả phụ thân như hấn, nhất định cũng do Mộ thị không khuyên bảo!

Không dạy bảo con cái cho tốt cũng bỏ đi, nhưng còn dám độc hại thể diện hấn yêu thương. Loại hành vi này, khiến cho Ngọc tướng quân thật sự không chịu nổi nữa, hấn làm sao lại có thể cưới về một ác phụ như vậy!?

Ngọc Thiên Kiều bị Mộ thị nâng niu từ nhỏ, tính tình sớm đã luôn ý vào chuyện mình được nuông chiều, Ngọc tướng quân đã lâu không ở nhà, tình cảm dành cho phụ thân cũng không quá sâu đậm, thấy mẫu thân bị thiệt, đương nhiên không chịu bỏ qua, vừa khóc vừa nói: “Phụ thân, người nhiều năm không ở nhà, chuyện trong nhà cũng chưa bao giờ quan tâm, trở về cũng chỉ biết đánh mắng nương! Lan di nương kia là cái gì? Nương giết chết nàng thì sao? Ai bảo nàng ——”

Mộ thị nghe thấy những lời này, sợ hãi cắt ngang Ngọc Thiên Kiều: “Thiên Kiều, calm mồm!”

Ngọc tướng quân càng nghe càng tức, thuận tay vớ lấy cái roi ngựa còn để trong phòng, hung hăng rút ra!

“Lão tử đánh chết hai mẹ con các ngươi!”

Mộ thị và Ngọc Thiên Kiều dù sao cũng chân yếu tay mềm, một roi này roi xuống, lập tức hét thảm thiết.

Ngọc Thiên Kiều che chở Mộ thị, Ngọc tướng quân dưới con thịnh nộ, đương nhiên sẽ không lưu tình, trái một roi, phải một roi, đánh hai mẹ con nàng kêu la thảm thiết, không ngừng chạy trốn.

Mộ thị nóng lòng bảo hộ cho con gái, thân thủ gắt gao kéo Ngọc Thiên Kiều vào trong lòng, hai tay che mặt cho Ngọc Thiên Kiều, trên người lại trúng thêm vài roi, nàng vừa trốn vừa khóc nói: “Lão gia, muốn đánh thì cứ đánh lên người thiếp đi! Thương thể của Thiên Kiều mới khôi, tuổi nó còn nhỏ, thật sự không chịu được roi của người a!”

Ngọc tướng quân còn đang bận đánh, sao có thể quan tâm Mộ thị nói cái gì. Hấn chỉ muốn phát tiết hết oán khí trong lòng, muốn đem hết buồn bực về chuyện Lan di nương chết toàn bộ đều trút hết ra ngoài!

Roi da nặng nề phát vào không khí, rồi hạ xuống như mưa sa, chẳng giống như đối đãi với thể tử và nữ nhi của mình, rõ ràng là thù sâu oán nặng mà trút hết lên kẻ thù không đội trời chung.

Vết thương cũ trên người Mộ thị mới khôi, giờ lại thêm vết thương mới, còn phải bảo hộ cho nữ nhi, hai mẹ con không ngừng hét chói tai, tiếng khóc rung trời, khoảnh khắc này đúng là sống không bằng chết.

Chờ Ngọc tướng quân đánh đến khi mỏi tay, Mộ thị và Ngọc Thiên Kiều người đã đầy thương tích. Ngọc Thiên Kiều còn đỡ, được Mộ thị bảo vệ dung nhan, chỉ bị thương trên thân thể. Mộ thị thì thảm rồi, tóc tai bù xù, vết thương đầy người, co quắp trên đất như hấp hối.

“Nương! Nương! ——” Ngọc Thiên Kiều lau nước mắt, loạng choạng bò về phía Mộ thị, mà vết thương trên người vừa động đã nghe răng trợn mắt vì đau đớn.

Coi như không thấy tình cảnh bi thảm của hai mẹ con Mộ thị, Ngọc tướng quân quăng roi ra xa, nổi giận dùng dùng nói: “Nếu còn để cho lão tử biết ngươi làm chuyện gì xấu xa, lão tử sẽ giết ngươi!”

Nói xong, hấn cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn các nàng lấy một cái, giận giữ bước ra khỏi phòng.

Ngọc Linh Lung nghe Linh Nhi kể chuyện sinh động như thật, khóe miệng không khỏi mỉm cười: “Ngọc Bằng thật sự đánh các nàng mạnh như vậy sao?”

Linh Nhi cười nói: “Còn không thật sao? Ngay cả Lục tiểu thư cũng bị đánh nữa! Trong phòng phu nhân hiện tại chỉ sợ loạn hết cả lên rồi, hết mùi lang trung chữa vết thương bị đánh, lại mùi lang trung đến bắt mạch, còn phải che rèm xem bệnh cho Lục tiểu thư, không chừng loạn thành cái dạng gì rồi!”

Huyền Thảo vừa nghe vừa che miệng cười, ngón tay nhỏ ngón điểm điểm lên trán của Linh Nhi: “Tiểu đệ tử này, kể chuyện cũng thật sống động, như thể tận mắt nhìn thấy vậy.”

Linh Nhi nghiêng đầu cười: “Nếu được tận mắt nhìn thì tốt quá! Nếu biết lão gia muốn đánh phu nhân, ta liền trèo lên cây trong viện phu nhân, không chừng còn có thể thấy chút trò vui!”

Ngọc Linh Lung hướng ra ngoài nhìn, nhớ tới mấy nha hoàn mặt mũi gian xảo lắm la lắm lét Mộ thị mang cho mình, trong lòng không nhận được lại bốc hỏa.

Ngọc tướng quân có hung hăng đánh Mộ thị, nàng cũng chưa hết giận!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Kéo nàng ra ngoài bán cho ta!

Nhặt hạt dưa bỏ vào miệng, Ngọc Linh Lung nói: “Kêu mấy người Tiểu Thanh lại đây.”

Nhiều ngày trôi qua, nàng vẫn không lên tiếng, mấy nha hoàn này có lẽ đã xem nàng như một kẻ dễ lừa!

Bốn người Tiểu Thanh quỳ trên mặt đất, ai nấy đều cúi đầu, chờ Ngọc Linh Lung phân phó.

Ngọc Linh Lung đưa tay chỉ người đứng ngoài cùng bên trái nói: “Bắt đầu từ người, từng người một nói tên họ của mình, mấy ngày nay làm cái gì trong viện của ta, lần lượt nói hết ra.”

Nha hoàn đầu tiên đập đầu nói: “Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ tên là Lục Vân, trước kia là nha hoàn thuê thừa may vá trong viện của phu nhân. Mấy ngày nay nô tỳ đều ở trong viện, không hề ra cửa.”

Ngọc Linh Lung nói: “Đi lấy đồ người thuê mấy ngày nay lại đây.”

Lục Vân đi ra ngoài, nha hoàn thứ hai bắt đầu nói: “Nô tỳ tên Tiểu Anh, phụ trách quét sân, tưới nước hoa cảnh mỗi ngày.”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn Huyền Thảo một cái: “Là em bảo nàng quét sân?”

Huyền Thảo vội nói: “Mấy tiểu nha hoàn chúng ta mua về tuổi đều còn nhỏ, làm việc không được gọn gàng. Hôm trước Tiểu Anh dạy các nàng quét tước thế nào, em nhìn thấy mấy tiểu nha hoàn kia nghe lời của Tiểu Anh, liền để các nàng theo Tiểu Anh.”

Ngọc Linh Lung không nói gì chỉ gật gật đầu, chuyển hướng nhìn về phía Tiểu Thanh. Tiểu Thanh đã từng bị Ngọc Linh Lung giáo huấn, vội cung kính nói: “Nô tỳ nhiều ngày đã không ra khỏi cửa, chỉ ở trong phòng làm túi lưới.”

Nói xong liền rút từ trong ngực ra một cái bọc bằng khăn tay, nàng vội mở ra rồi đưa tới trước mặt Ngọc Linh Lung: “Tiểu thư, người nhìn thử xem.”

Chỉ thấy bên trong hiện ra một chiếc túi lưới màu hồng đào, một chiếc màu xanh thiên thanh, một chiếc xanh lá đậm, cái nào cái đấy được tết rất khéo léo tinh xảo, rõ ràng là đã tốn không ít công sức.

Tiểu Thanh cười lấy lòng nói: “Mấy ngày nữa là đến tết Đoan Ngọ rồi, nô tỳ nghĩ tiểu thư có lẽ sẽ muốn dùng nên làm thử mấy cái.”

Ngọc Linh Lung đơn giản gật gật đầu, không hề để ý nói: “Người rất chu đáo.”

Tiểu Thanh đang quỳ gối trên mặt đất lập tức như trút được gánh nặng.

Nha hoàn cuối cùng cúi thấp đầu, không nhìn rõ được mặt, rụt rè nói: “Mấy ngày nay nô tỳ giúp việc trong phòng bếp... Kia, nô tỳ gọi là Đồng Hoa.”

Có lẽ là vô cùng sợ Ngọc Linh Lung, thanh âm của Đồng Hoa càng lúc càng nhỏ, còn có chút cà lăm.

Ngọc Linh Lung không thấy nàng, Đồng Hoa cũng không dám nói nữa, quỳ trên mặt đất lúng túng không biết phải làm sao.

Lúc này, Lục Vân trở lại, vừa vào phòng liền dâng lên hai chiếc khăn lụa gấp gọn xếp chồng lên nhau: “Tiểu thư, đây là đồ mấy ngày nay nô tỳ thuê, còn có một cái chưa xong.”

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua, ý bảo Huyền Thảo nhận lấy, chỉ thấy một chiếc màu xanh nhạt thêu trúc, một chiếc màu trắng thêu hoa lan, hoa văn mặc dù có chút đơn giản nhưng đường thêu lại tỉ mỉ khéo léo mà tinh tế.

Ngọc Linh Lung buông mắt nhấp ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Người kêu Tiểu Anh tiếp tục quỳ, những người khác đứng cả lên.”

Ngọc Linh Lung đặt chén trà xuống, trầm giọng nói: “Mấy người các người, từng người tât Tiểu Anh một cái cho ta.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc, Linh Nhi phản phản ứng đầu tiên, bước về phía trước Tiểu Anh tât một cái thật mạnh vào

miệng nàng!

Huyền Thảo chần chờ một lát rồi mới tiến lên, nhưng cũng không do dự đưa tay tát Tiểu Anh một cái!

Ba người Tiểu Thanh đưa mắt nhìn nhau, không biết là nên đánh hay không đánh!

Tiểu Anh bị đánh liên tiếp hai cái, vừa xấu hổ vừa tức giận, không hề nghĩ ngợi liền há mồm nói: “Tiểu thư, vì sao lại đánh nô tỳ, nô tỳ đã làm sai chuyện gì?”

Ngọc Linh Lung mỉm cười, diễm quang từ phía lại mang theo chút hàn ý: “Bỏ tiểu thư muốn làm gì, đến phiên ngươi hỏi sao?”

Ánh mắt rét lạnh đảo qua đám người Tiểu Thanh, ba nha hoàn kia lập tức cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Tiểu Thanh cuối cùng bất chấp bước lên trước, cho Tiểu Anh một cái tát không nặng không nhẹ.

Thấy Tiểu Thanh cũng được phân tới lại ra tay tát mình, Tiểu Anh đương nhiên bị kích động, đôi mắt đầy ủy khuất và bất bình nhìn về phía trước: “Xin tiểu thư có chết cũng hãy cho nô tỳ biết nguyên nhân, rốt cuộc nô tỳ đã làm sai chuyện gì?”

Bàn tay nhỏ bé của Ngọc Linh Lung vừa nhấc lên, thẳng tắp chỉ vào Tiểu Anh, thanh âm không cao lại tràn ngập khí thế uy nghiêm: “Kéo nàng ra ngoài bán cho ta, ngay lập tức!”

Tiểu Anh vừa kinh vừa sợ, ánh mắt tức khắc trừng thật lớn: “Tiểu thư, người không thể bán nô tỳ! Cả nhà nô tỳ đều sống trong Ngọc phủ, cha mẹ đều làm việc cho Ngọc phủ ——”

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhúc nhích: “Nói lời vô nghĩa làm gì!? Mau kéo nàng ra ngoài!”

Linh Nhi và Huyền Thảo không dám chậm trễ, mỗi người một bên, kéo Tiểu Anh ra ngoài.

Ngọc Linh Lung ngồi ngay ngắn trên ghế, ba nha hoàn đứng giữa đầy ngạc nhiên và nghi ngờ, không ngừng trao đổi ánh mắt, mà một câu cũng không dám nói.

Ngọc Linh Lung nhàn nhạt nói: “Lời của Tiểu Anh các ngươi đều nghe thấy rồi? Không sai, gia đình các ngươi đều ở đây, thân nhân đều là nô tài của Ngọc phủ. Nhưng các ngươi nên nhớ kỹ, mặc kệ các ngươi có bao nhiêu thân nhân trong Ngọc phủ, các ngươi vẫn chỉ là nô tài của Ngọc phủ mà thôi!”

Ánh mắt lạnh lùng quan sát các nàng, đám người Tiểu Thanh chỉ cảm thấy con lạnh từ lòng bàn chân trên đến khắp người, lạnh đến mức các nàng không ngừng run rẩy.

“Phu nhân đem các ngươi đến cho ta, khế ước bán mình của các ngươi đều nằm trong tay ta. Từ giờ trở đi, ta mới là chủ tử duy nhất của các ngươi.”

Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng thổi nước trà, hơi nước chậm rãi bốc lên, khiến cho gương mặt xinh đẹp của nàng càng thêm tàn nhẫn: “Ai dám làm gì có lỗi với ta, ta sẽ cho các ngươi thêm muốn được bán đi như Tiểu Anh ngày hôm nay!”

Thâm ý trong lời nói, dù là ai cũng có thể nghe ra, huống chi là ba nha hoàn vốn đang chột dạ này.

Tiểu Anh bị bán đi mà là kết cục tốt sao? Vậy nếu đắc tội với vị Tứ tiểu thư này, bản thân mình rốt cuộc sẽ thế nào!?

Chỉ mới suy đoán thôi mà đã khiến các nàng không rét mà run!

Ba người Tiểu Thanh không kim được đồng loạt quỳ xuống, thanh âm không ngừng run run mà kính cẩn: “Nô tỳ nhất định hầu hạ tiểu thư thật tốt, tuyệt đối không dám hai lòng.”

Sau khi đám người Tiểu Thanh lui xuống, trong phòng nhất thời lại rơi vào lặng im.

Ngay cả Linh Nhi thường ngày vốn hoạt bát hay cười cũng không lên tiếng, yên lặng cùng Huyền Thảo dọn dẹp bàn.

Ngọc Linh Lung nhìn bộ dáng rầu rĩ của hai người các nàng, trầm giọng nói: “Hai người các ngươi có phải cảm thấy ta không phân biệt được đúng sai?”

Huyền Thảo nghĩ nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Nô tỳ không cảm thấy vậy, chẳng qua mấy ngày Tiểu Anh đến đây, đều làm việc rất chăm chỉ, quan hệ với nha hoàn trong viện cũng không tồi...” Thanh âm của nàng dần dần nhỏ đi, cuối cùng vẫn không chịu được bồi thêm một câu: “Chúng nô tỳ đều là người của tiểu thư, tiểu thư nói thế nào thì phải nghe thế ấy.”

Khác với Huyền Thảo, Linh Nhi lại thẳng thắn nói: “Tiểu Anh tỷ tỷ bình thường đối với Linh Nhi rất tốt, mấy ngày trước dẫn đám tiểu nha hoàn đi mua đường, còn cố ý mua cho nô tỳ một chiếc túi lớn. Nô tỳ không hiểu, Tiểu Anh tỷ tỷ rốt cuộc làm sai chuyện gì, tiểu thư bảo bán liền bán?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tặng miễn phí!

Ngọc Linh Lung có chút bất đắc dĩ nhìn hai nha hoàn trước mắt, mới có vài ngày ngắn ngủi, ngay cả Huyền Thảo và Linh Nhi bên người mình cũng có ấn tượng tốt với nha đầu Tiểu Anh kia như vậy, xem ra mình xuống tay vẫn có chút chậm.

Không chừng, màn giết gà dọa khỉ của mình lần này, ngay cả Huyền Thảo và Linh Nhi cũng cảm thấy ngượng lạnh trong lòng.

Ngọc Linh Lung vẫy vẫy tay, ý bảo hai người các nàng lại đây. Huyền Thảo và Linh Nhi buông đồ trong tay ra, bước đến bên người Ngọc Linh Lung.

“Hai người các ngươi cũng không còn nhỏ nữa, sau chỉ nhìn bên ngoài sự tình? Chẳng lẽ cứ chịu khó một chút, bình thường tặng cho mấy cục đường, đã cảm thấy nàng là người tốt?”

Huyền Thảo và Linh Lung cả kinh, hai đôi mắt mê hoặc kinh ngạc nhìn Ngọc Linh Lung.

“Vừa rồi hai người các ngươi cũng nghe thấy rồi, Tiểu Anh này vừa vào sân liền lôi kéo mấy tiểu nha hoàn, còn chủ động quét sân, các ngươi không ngắm lại là vì sao? Chẳng lẽ thật sự cho rằng nàng ta tâm địa thiện lương, là người tốt?”

Linh Nhi phản ứng đầu tiên: “Ý của tiểu thư là, nàng có ý đồ khác?”

Huyền Thảo cũng chần chừ nói: “Ngay từ đầu em cũng cảm thấy có chút kỳ quái, mấy việc quét tước mệt như vậy, lại không có cơ hội lấy lòng chủ tử, sao Tiểu Anh vừa đến đã vội vào người? Sau này lại thấy nàng nhẫn nhục chịu khó, quan hệ với người khác cũng không tồi, liền không để trong lòng nữa.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh nói: “Nhẫn nhục chịu khó? Nha đầu kia tâm cơ cũng không nhỏ đâu.”

Nha hoàn từ trong viện Mộ thị tới, mà lại chọn làm công việc nặng bên người một thứ nữ không được cưng chiều, chẳng lẽ một chút tâm tư cũng không có?

Ngón tay mềm mại như nước lướt mặt bàn còn nổi rõ vân gỗ trên bàn, thanh âm nhàn nhạt lại lộ ra chút lãnh ý: “Các ngươi ngắm lại đi, vì sao người khác không ở trong phòng thêu thùa may vá hay tết túi lưới, thì cũng ở trong bếp giúp việc, mà Tiểu Anh nàng lại có ý ở trong sân kham khổ chịu gió chịu nắng? Nàng lôi kéo tiểu nha hoàn, là để hội thẩm tin tức. Bởi vì tiểu nha hoàn trong viện chúng ta đều là mua về, không có nhiều tâm kế hay đề phòng, chỉ cần tặng vài bọc đường là có thể biết rất nhiều thứ.”

Mấy câu vừa nói ra, khiến Linh Nhi mặt đỏ bừng cúi đầu, ngập ngừng nói: “Là ý của em!”

Ngọc Linh Lung tiếp tục nói: “Quét tước trong sân, nàng có thể danh chính ngôn thuận nhìn xem người nào lui tới viện chúng ta, thậm chí mọi nhất cử nhất động của Húc Vương cũng thấy rất rõ ràng. Người như vậy, ta lưu lại làm gì? Chẳng lẽ tặng cho bà già kia một kẻ mách lẻo sao?”

Huyền Thảo nghe được liền kinh hãi, mặt cũng lộ vẻ hổ thẹn: “Là lỗi của em, lại không nghĩ được như vậy.”

Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không trách các em. Hai người các em một người còn nhỏ, một người còn chưa trải qua mấy chuyện như vậy, chỉ cần thấy người ta cần cù chịu khó, nghe lời ngon tiếng ngọt của người, liền nhận định đó là người tốt cũng không lạ. Chẳng qua, nếu chúng ta giữ ở đây, nên có tâm nhãn một chút, đừng giúp người khác kiếm lợi trên người chúng ta.”

Huyền Thảo cùng Linh Nhi tâm phục khẩu phục cúi đầu: “Nô tỳ nhớ kỹ!”

Ngọc Linh Lung nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Còn lại ba người kia, trải qua chuyện hôm nay đại khái cũng thành thật hơn một chút, bắt quá cũng đừng sợ sót, vẫn nên đề ý các nàng một chút. Hơn nữa, đem nha hoàn tên Đồng Hoa đang giúp việc trong phòng bếp kia đi chỗ khác. Chẳng may ta ăn phải thứ gì, đều là trách nhiệm của các em.”

Huyền Thảo và Linh Nhi nghe được, đồng thanh kêu: “Dạ!”

* Giải thích cho mọi người một chút về việc “Tại sao ta lại thay đổi xưng hô giữa LL với 2 người HT và LN liên xoắn xoắn như vậy”

- Thứ nhất: Xưng hô của HT và LN với Ngọc Linh Lung: Vì lúc đầu, 2 người các nàng cảm thấy bất bình với việc NLL vô duyên vô cớ trừng phạt Tiểu Anh nên xưng là ‘Nô tỳ’. Sau mới hiểu được lý do nên xưng hô bt là ‘Em’.

Mà từ đầu, tác giả vẫn để HT và LN xưng là nô tỳ, nhưng ta tự ý sửa lại cho thân thiết. Vốn LL là người hiện đại xuyên không, một số câu nói và cách xưng hô ta vẫn để lối diễn giải thiên về hiện đại một chút. Hơn nữa, ta cũng thích cách xưng hô ‘em – tiểu thư’ hơn nên mạn phép thay đổi. :D Các nàng đừng ghét ta vì sửa thành như vậy. :D

- Thứ hai, cách xưng hô của Ngọc Linh Lung từ ‘em – ta’ đoạn này ta cũng sửa thành ‘các ngươi – ta’, coi như để nhấn mạnh ý giáo huấn, dạy bảo hai người HT và LN.

Vâng! Ta xin hết. :D Nếu muốn góp ý về cách xưng hô (hoặc bất kỳ vấn đề gì khác) xin mọi người cứ thẳng thắn trình bày. :D Ta mới edit lần đầu, không tránh được sai sót và cần rất nhiều sự giúp đỡ cũng như ủng hộ của mọi người.

Thời tiết nóng lên từng ngày, gần đây chẳng có chuyện gì, Ngọc Linh Lung cũng lười xuất môn. Phòng ốc ở cổ đại mặc dù có chút chật chội thấp bé, nhưng lại có một điểm tốt là đông ấm còn hạ thì mát. Mà lúc này bên ngoài nóng như lò thiêu, ở trong phòng lại vẫn râm mát vô cùng, sau khi trải qua hai canh giờ giữa trưa đầy trật vật vì nóng bức, Ngọc Linh Lung liền quyết định ngủ trưa thời điểm này.

Sau giữa trưa hôm nay, khi nàng còn đang ngủ, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng bước chân đi đi lại lại bên ngoài, còn có vài nha hoàn nói thật nhỏ mà tốc độ lại nhanh vô cùng, giống như có chuyện lớn gì xảy ra.

Ngọc Linh Lung từ trước đến nay vốn luôn cảnh giác, dù tiếng rất nhỏ nhưng vẫn có thể đánh thức nàng.

Mở to mắt, bên ngoài cửa sổ vẫn nắng gắt như lửa, xem ra bản thân ngủ chưa được lâu, mà lúc này vừa đúng thời điểm nóng nhất trong ngày.

Đôi mi thanh tú nhú lại, nàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ai ở bên ngoài?”

Huyền Thảo lên tiếng trả lời nói với vào: “Tiểu thư bị đánh thức sao? Người đến là nha hoàn chạy việc ngoài viện, nói là có người tặng lễ cho tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung không khỏi tức giận trong lòng. Ở cổ đại, nàng một là không có người thân, hai là không có bằng hữu, ai lại tặng lễ cho một thứ nữ như nàng? Dùng đầu ngón chân cũng đoán ra, nhất định là cái tên đánh không chết kia.

“Không cần! Bảo bọn họ lời từ đâu tới, tự lời về chỗ đấy đi!”

Biểu tình trên mặt Huyền Thảo lại hết sức kỳ quái: “Tiểu thư, người vẫn nên đi xem một chút đi. Nếu bảo bọn họ mang về...Chỉ sợ không còn.”

“Không còn thì không còn, ta không cần!” Đôi mắt đen như mã não * quét về phía Huyền Thảo, bộ dáng như thể không còn kiên nhẫn nữa.

Từ khi nào Huyền Thảo cũng bắt đầu không nghe lời nàng?

Huyền Thảo thở dài: “Không còn cũng không sao, nhưng mà, ngộ nhờ người ta tưởng tiểu thư nhận rồi, thì tiểu thư phải làm sao?”

Ngọc Linh Lung tức giận nhăn mày, nếu giờ phút này cái kẻ tặng lễ kia đứng trước mặt nàng, nàng khẳng định sẽ đánh to đầu hắn ra.

“Vậy bảo bọn họ mang vào!”

Về mặt Huyền Thảo dờ khóc dờ cười nói: “Tiểu thư, người vẫn nên ra ngoài xem đi. Thứ kia đặt ở đại môn, bọn họ vào không được.”

Ngọc Linh Lung cường chế cơn tức trong đầu, tiện tay choàng áo choàng lên, bước nhanh ra ngoài.

Nàng ngược lại muốn nhìn, tên chết tiệt này muốn làm cái trò gì!

Huyền Thảo vội vàng cầm ô đuổi theo: “Tiểu thư, chậm một chút, bên ngoài trời nắng lắm!”

Nhìn cái đồng gì đó đặt giữa đại môn, lại nhìn đám người không ngừng chỉ trỏ trên đường, Ngọc Linh Lung rốt cuộc cũng hiểu, Huyền Thảo vì sao lại dờ khóc dờ cười.

Một tượng băng cao gần hai thước đứng sừng sững trước đại môn Ngọc phủ, dù đã cố ý chọn chỗ râm mát nhưng vẫn đã bắt đầu tan ra, trên mặt đất đã tích một vũng nước lớn, mà trên tượng băng, nước lạnh lúc này cũng đang chậm rãi chảy xuống.

Hình dáng của bức tượng băng thoát nhìn có chút giống thân hình cao gầy của một nữ tử, chỉ tiếc là tan quá nhanh, ngũ quan sớm đã mơ hồ không rõ, lúc này lại vô cùng quý dị.

Dân chúng trên đường hiển nhiên chưa từng thấy qua thứ này, vô cùng hứng thú đứng đánh giá, thỉnh thoảng có vài câu bay tới bên tai Ngọc Linh Lung.

“Khởi băng lớn như vậy, thật hiếm có a!”

“Bao tay thật, không biết tốn bao nhiêu bạc đây!”

“Người thì biết cái gì, bây giờ nóng như vậy, có bạc cũng không có chỗ mua nha!”

Ngọc Linh Lung lúc này mới nhớ đến một chuyện: Băng ở cổ đại, có giá trị vô cùng?

Mà lúc này lại không có hầm để băng, muốn giữ băng, thì nhà phải xây một cái hầm băng. Mùa đông có thể đổ nước làm băng, đến mùa hạ liền lấy ra dùng. Bình thường cũng chỉ lấy một chút băng vụn làm nước trái cây hoặc nước ô mai giải khát giữa trời nóng, mà kẻ nào đó lại mang một khối băng lớn

như vậy ra điều khắc thành tượng, đúng là quá xa xỉ.

Quét mắt liếc người gác cổng của Ngọc phủ còn đang đứng một bên xem náo nhiệt một cái, Ngọc Linh Lung cả giận nói: “Còn không mau đem vào!”

Người gác cổng không nghĩ tới bản thân vô tội chịu liên lụy, tìm đập mạnh một cái nói: “Hồi bẩm Tứ tiểu thư, cái này... cái này nô tài cũng không xê chuyển được a!”

Ngọc Linh Lung căm tức nói: “Vậy dùng búa đập vỡ nó ra, đem từng khối chuyển vào!”

Một người đi đường đứng gần đó nghe thấy lời này, liền tiến lên góp vui: “Vị tiểu thư này, khối băng lớn như vậy, nếu ngài dùng dao cắt nát nó ra, không phải là phí của giờ sao?”

Mắt đẹp đảo qua, Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Vậy cho người! Nhanh đem nó biến khỏi đây đi!”

Người đi đường cười hì hì nói: “Tiểu thư cũng xem trọng ta quá rồi, ta nào có bản lĩnh lớn như vậy?”

Bất quá một câu này, lại nhắc nhở Ngọc Linh Lung, nàng giương mắt nhìn đám dân chúng đang vây xem, lập tức có chủ ý.

“Bỏn tiểu thư hôm nay tặng băng miễn phí! Các người, ai có dao dùng dao, có búa dùng búa, ai đập xuống được thì là của người đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thứ Nữ Là Phải Độc Ác

Đám dân chúng tức khắc ồn ào xông tới. Từ trước tới nay, bách tính trăm họ bình thường nào có cơ hội được dùng băng, vừa nghe thấy Ngọc Linh Lung cho không, lập tức nhao nhao vùng dậy.

Kẻ cầm dao thái thức ăn, người cầm rìu chặt củi, cả những người không có gì cũng nhặt vội cục đá trên đất đồng loạt xông lên, trên mặt đất nhất thời đầy mảnh băng vụn.

Chính giữa lúc rối loạn, một con ngựa đỏ thẫm từ xa phi tới, người cưỡi ngựa trông thấy náo nhiệt bên này, nụ cười trên mặt phóng đại thêm vài phần, nhẹ quất vào mông ngựa, băng băng mà phi tới.

“Linh Lung, món quà này nàng có thích không?”

Húc Vương một thân nguyệt sắc (xanh lơ), đầu đội mào bạch ngọc, đôi mắt lấp lánh, vẻ mặt hứng khởi, nụ cười tuấn lãng so với ánh mặt trời còn muốn chói mắt hơn.

Mà hần lúc này, thấy Ngọc Linh Lung đứng trước đại môn tròn mắt nhìn mình, còn không ý thức được rằng bản thân mình đi vỗ mông ngựa lại vỗ nhầm vào chân ngựa rồi.

Cúi người nhặt lên một khối băng to bằng nắm đấm, Ngọc Linh Lung giờ tay lên, hung hăng ném về phía Húc Vương.

Bịch một tiếng, khối băng chuẩn xác vô cùng đánh vào chiếc mào trên đầu Húc Vương, mào bạch ngọc rơi xuống đất trong nháy mắt, từng mảnh vỡ vụn!

“Còn quần lấy ta, ta đánh vỡ cái đầu chó của người!”

Thanh âm vô cùng phẫn nộ vang lên, mang theo lửa giận ngập trời của Ngọc Linh Lung, ừn ừn hướng Húc Vương mà phát tiết!

Húc Vương ngăn người ra, còn chưa kịp xuống ngựa, trên vai đã lại trúng thêm một khối băng, hần lúc này mới kịp phản ứng, biết bản thân mình lần này lại đắc tội với Ngọc Linh Lung rồi.

Một bên không ngừng tránh né khối băng Ngọc Linh Lung ném đến, một bên liên mồm cầu xin tha thứ: “Linh Lung, ta biết sai rồi! Nàng tạm tha cho ta đi!”

Trò khôi hài mỹ nữ đánh tuấn nam này đương nhiên là hiếm gặp, dân chúng đang tranh nhau lấy băng cũng ghé mắt nhìn náo nhiệt, rất nhanh đã có người nhận ra Húc Vương.

“Ôi, đây không phải là Húc vương gia sao?”

Húc Vương thường xuyên ‘dắt ngựa đi rong’ trên đường cái giữa đêm, khiến cho các hộ gia đình không đâu là an bình, từ lâu đã được phong tặng cho cái xú danh ăn chơi trác táng. Mà nay, thấy hần chật vật né tránh từng khối băng Ngọc Linh Lung ném ra, lại không dám đánh trả, miệng cũng không

đám nắng chui, mọi người tức khắc liền túm năm tụm ba nghị luận với nhau.

Ai cũng không nghĩ tới, cái tên mà đầu như thế lại có người có thể trị được hần!

Nhìn Húc Vương bị Ngọc Linh Lung đánh mà không dám trả đòn, giữa tiếng xì xào bàn tán của mọi người còn xen lẫn cả tiếng cười.

“Nghe nói vị tiểu vương gia này nhìn trúng Tứ tiểu thư Ngọc phủ, tượng băng này hóa ra là do hần mang tới!”

“Khó trách gần đây trên đường cái thanh tịnh đi rất nhiều, té ra là Húc vương có thú vui khác!”

Nghe tiếng nghị luận của đám người xung quanh, Ngọc Linh Lung càng thêm căm tức, lực ném cũng càng lúc càng mạnh, khối lớn khối nhỏ không ngừng bay thẳng tới chỗ Húc Vương, khiến Húc Vương vội vàng chạy trốn chết.

“Linh Lung, nằng đừng tức giận, ngày khác ta lại đến bồi tội!”

Húc Vương vội vàng quay đầu ngựa, tháo chạy khỏi cửa Ngọc phủ.

Ngọc Linh Lung cầm một khối băng lớn trong tay, oán hận nhìn bóng lưng đang phi như bay của Húc Vương.

Khối băng cột trong tay khiến nàng cảm thấy có chút đau, mà khí lạnh xâm nhập vào nội tâm, vẫn không thể nào xua tan đi được lửa giận hừng hực trong lòng Ngọc Linh Lung.

Tên chết tiệt này muốn làm gì? Đáng không đi, mắng cũng không đi, có khuynh hướng chịu ngược à!?

Một người qua đường gan lớn tiến lại gần: “Tiểu thư, khối băng này, ngài còn cho không?”

Ngọc Linh Lung đem khối băng trong tay ném xuống đất, căm hận nói: “Lấy đi! Nhanh lấy hết đi!”

Ngọc Linh Lung trở về Phàm Lan Uyển, nổi giận đùng đùng ngồi xuống cạnh bàn, rõ ràng là con tức vẫn chưa tiêu.

Linh Nhi thật cẩn thận bưng lên một bát nước ô mai: “Tiểu thư uống chút nước giảm nhiệt đi.”

Nước ô mai lạnh lẽo ngấm vào, cuối cùng cũng có thể áp chế được lửa giận của Ngọc Linh Lung. Linh Nhi cùng Huyền Thảo lén lút trao đổi ánh mắt, khuôn mặt tươi cười thay đổi đề tài: “Tiểu thư biết chưa? Hôm nay Mai di nương sẽ chuyển vào nội viện.”

Ngọc Linh Lung buông bát nói: “Nàng sao lại chuyển vào được?”

Linh Nhi nói: “Nghe nói là phu nhân tự mình an bài.”

Cảm giác được nụ cười của Linh Nhi có thâm ý gì khác, Ngọc Linh Lung mới tới chuyện kia, không nhịn được mỉm cười: “Bây giờ bà già này thật có kinh nghiệm hơn rồi, bản thân bị thương đến như vậy, vẫn không quên an bài chuyện này.”

Mộ thị vì chuyện của Lan di nương, bị Ngọc tướng quân đánh, ngay cả Ngọc Thiên Kiều cũng bị vạ lây, không chỉ thân thể chính mình bị đau đớn, mà còn bị Ngọc tướng quân nhận định là độc phụ (nữ nhân có tâm địa rắn rết) sát hại tiểu thiếp mình yêu thương, địa vị ở Ngọc phủ xuống dốc không phanh.

Nữ tử trong nhà cao cửa rộng, nếu đã không giữ được thương yêu của trượng phu, dù có danh phận phu nhân cũng có tác dụng gì, địa vị còn không bằng một tiểu thiếp được sủng ái.

Mộ thị nhất định là ý thức được điều này, vì thế nên mặc dù còn phải nằm trên giường bệnh, nhưng vẫn không quên an bài chỗ ở cho Mai di nương, sắp xếp thỏa đáng cho Mai di nương, cũng là hướng về phía Ngọc tướng quân bày tỏ ý tốt, cầu xin Ngọc tướng quân tha thứ.

Không nghĩ tới, trò hề Ngọc Linh Lung bày ra này, cuối cùng lại để cho Mai di nương nhờ họa được phúc, danh chính ngôn thuận chuyển vào nội viện.

Ngọc Linh Lung uống một hơi cạn sạch bát nước ô mai, nói: “Chúng ta đóng cửa sổ cuộc sống của chính mình, đứng ngoài mọi chuyện, khi nào có náo nhiệt thì xem.”

Mai di nương chuyển đến nội viện, đối với Ngọc Linh Lung chỉ có ích lợi chứ không hại. Bởi vì cùng lúc, Mộ thị có kẻ địch mới cần đối phó, đương nhiên sẽ không còn thời gian quan tâm tới Ngọc Linh Lung nữa. Mặt khác, Mai di nương vào nội viện, khẳng định cũng sẽ có tác dụng quân thức Mộ thị.

Ngọc Linh Lung tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, thuận tay cầm cây quạt gỗ nhẹ vào người Huyền Thảo đứng bên cạnh, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Về sau tên kia làm gì, không được nói cho ta!”

Húc Vương trái một kiêu, phải một kiêu, mỗi ngày đều giờ trò, nàng không muốn tốn công lẫn qua lẫn lại với hần, cũng không muốn tức giận những chuyện không đâu!

Huyền Thảo cố nhìn con cười, thấp giọng đáp ứng.

Tiểu thư nhà mình chưa mở động tình sao? Húc vương gia muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn địa vị có địa vị, lại còn si mê say đắm tiểu thư, không để ý người khác bàn luận cái gì mà đối tốt với tiểu thư như vậy, tiểu thư vì sao cố tình không chịu nhận?

Không tiếp nhận còn chưa tính, thái độ với người ta lại ác liệt như vậy, há mồm liền mắng, giơ tay liền đánh, may mà tính cách Vương gia vừa tốt vừa có kiên nhẫn, bằng không người nam nhân nào có thể chịu được?

Ngọc Linh Lung nghe thanh âm cổ kiêu chể của Huyền Thảo, mắt lạnh không nhìn được khề đào qua, trầm giọng nói: “Cười đã chưa?”

Huyền Thảo rùng mình, vội thu lại ý cười: “Em không dám!”

Ngọc Linh Lung tức giận không biết xả vào đâu, mà đúng lúc này Linh Nhi từ bên ngoài vội vàng chạy vào nói: “Tiểu thư, ngoài phủ có thật nhiều dân chúng đến đây, hỏi chúng ta có còn... còn cho băng nữa không?”

Ngọc Linh Lung phát cáu đem chén trà trên tay ném xuống đất: “Cho cái gì mà cho!? Đuổi hết ra ngoài!”

Linh Nhi nghẹn trong cổ họng, còn không biết tại sao tiểu thư lại thế, chỉ thấy Huyền Thảo đứng sau lưng Ngọc Linh Lung không ngừng xoa tay, liền cứ ừ ừ cạc cạc mà lui ra ngoài.

Có phải do thời tiết nóng quá không? Nếu không thì tâm tình tiểu thư tại sao không ổn định như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Giáo huấn nàng!

Sau khi mẹ con Mộ thị và Ngọc Thiên Kiều bị Ngọc tướng quân đánh cho một trận, Ngọc phủ hiếm khi được thanh tĩnh trong một thời gian ngắn. Mấy ngày nay, Mộ thị và Ngọc Thiên Kiều chỉ có thể nằm dưỡng thương trên giường, mà Mai di nương vừa vào nội viện đã vội vàng lôi kéo hạ nhân, củng cố địa vị của mình trong Ngọc phủ. Tiền di nương theo thường lệ vẫn không nói một lời, đóng cửa sống cuộc sống của mình. Về phần mấy thứ nữ trong phủ, cũng biết tâm tình Ngọc tướng quân gần đây cực kém, người đọc sách thì đọc sách, người làm nữ công thì cứ làm nữ công, không ai dám gây họa, ngay cả Ngọc Duy Nguyên vốn bú dưỡng binh không hiểu chuyện cũng ngoan ngoãn ở trong phòng niệm tam tự kinh.

Ngay cả đương gia phu nhân cũng bị đánh, các nàng sao dám đi tìm Ngọc tướng quân hù dọa xui xẻo?

Cho nên, trong khoảng thời gian này, trừ bỏ Húc Vương vẫn thường đến thăm, Ngọc phủ mỗi ngày lại thật nhạt nhẽo.

Từ sau lần trước lúc Húc Vương bị Ngọc Linh Lung dùng băng ném, toàn bộ kinh thành từ hoàng thân quốc thích đến tôi tớ bình dân, tất cả mọi người đều biết, Húc vương gia phóng đảng chân thành ái mộ Tứ tiểu thư Ngọc phủ, cho dù bị đánh bị mắng cũng không chịu từ bỏ.

Một Ngọc phủ chưa từng có được sự chú ý của những người quyền quý trong kinh thành, lần này lại vô cùng bất đắc.

Ngọc tứ tiểu thư có thể làm cho Húc Vương như thế, rốt cuộc là nhân vật nào? Mọi người thật sự không thể không sinh lòng hiếu kỳ.

Công khai gửi thiệp mời, Ngọc Linh Lung không chịu đi. Không gặp được chính chủ, giá cả thị trường của các tiểu thư Ngọc phủ còn lại không ngừng tăng, các loại thiệp mời bay tới như tuyết rơi, mời các vị tiểu thư Ngọc phủ đến làm khách.

Nếu Mộ thị không bị thương, nhìn thấy những người này vốn vờ vờ như vậy nhất định sẽ cao hứng vô cùng. Bất quá giờ phút này nàng cao hứng không nổi, đích nữ duy nhất của ngọc phủ Ngọc Thiên Kiều bị trúng độc mới khỏi đã bị ăn đòn, bây giờ còn đang nằm trên giường dưỡng thương, không thể tham dự. Ngọc Thiên Phụng và Mộ thị lúc này trở thành kẻ thù, Mộ thị đương nhiên không muốn cho Ngọc Thiên Phụng xuất môn, mà dù nàng có đồng ý, cái đầu ni cô của Ngọc Thiên Phụng cũng không có mặt mũi để đi.

Và cuối cùng lại tiện nghi cho Ngọc Thiên Liễu, mỗi ngày đều hân hoan cưỡi ngựa lên xe ngựa đi dự tiệc khắp nơi, mà lúc trở về liền miêu tả hoa viên nhà này rộng thế nào, ẩm thực nhà kia tinh xảo ra sao, tiểu thư nhà khác ăn mặc hoa lệ bậc nào, nói trong nói ngoài làm Mộ thị bất mãn vô cùng, khiến Mộ thị còn đang dưỡng thương tức giận muốn ngã ngựa.

Không nói đến chuyện bên trong Mộ thị gợn sóng thế nào, từ sau khi Húc Vương mang tượng băng đến chọc giận Ngọc Linh Lung, không ngày nào là không chạy đến Phẩm Lan Uyển, thật sự coi nội viện Ngọc phủ thành hậu viện nhà mình, ngay cả thông báo cũng không thèm nói một tiếng, trực tiếp chạy vào.

Cũng không biết là hấn vợ vét đến bao nhiêu loại kỳ trân dị bảo nào, từ minh châu Đông Hải, mã não Mịch La, tuyết liên Thiên Sơn, vi cá mập Nam Hải, ... mỗi ngày như nước chảy về Phẩm Lan Uyển, khiến người nhìn hoa cả mắt.

Biết cái kẹo cao su này đánh không đi mắng cũng không chạy, Ngọc Linh Lung đơn giản là lờ hẩn đi. Hẩn mang lễ vật tới, từ chối không được thì thu vào, dù sao Phẩm Lan Uyển phòng nhiều lại ít người, lấy vài cái phòng trống chỉ chuyên cất giữ lễ vật của Húc Vương. Ngọc Linh Lung ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn đến một cái.

Người? Không gặp! Vật? Thu vào!

Ngọc Linh Lung cũng không tin, nàng hồ hững với hẩn như vậy, Vương gia quần áo lụa là này còn có hứng thú với nàng nữa hay không?

Loại ngoại công tử thế này nàng gặp qua nhiều rồi, tất cả đều chỉ vì nhất thời cảm thấy mới mẻ, chờ đến khi hứng thú qua đi, tự nhiên lại có trò vui hơn hấp dẫn bọn họ.

Cho dù hẩn kiên trì ba ngày, ba tháng, nhưng có thể kiên trì đến ba năm sao? Có thể kiên trì đến cả đời không?

Ngọc Linh Lung không nghĩ tới, bản thân vô tình lãnh mạc không quan tâm tới Húc Vương, lại chọc giận đến một người.

Ngọc Thiên Liễu mỗi ngày đều đi ra ngoài dự tiệc, tuy rằng được nở mày nở mặt vô cùng, nhưng nàng vẫn biết, tất cả đều là mượn từ hào quang của Ngọc Linh Lung.

Vô luận là yến hội, hội thơ, hay là ngắm hoa, mục đích của tất cả những người đến gần nàng đều là hỏi thăm về Ngọc Linh Lung. Tất cả mọi người đều muốn biết, nữ tử mà Húc Vương vừa gặp đã thương kia, rốt cuộc là nhân vật thế nào?

Ngọc Thiên Liễu với Ngọc Linh Lung vốn đã ghi hận trong lòng, mà giờ lại thấy Ngọc Linh Lung nổi bật như vậy, Húc Vương không ngừng mang đủ các loại lễ vật đến lấy lòng, mà bản thân lại chỉ có thể sống dưới hào quang của Ngọc Linh Lung, lòng hẹp hòi ghen tị kia bắt đầu rục rịch.

Có kinh nghiệm từ lần bị Ngọc Linh Lung cho uống một bụng đầy nước bẩn, Ngọc Thiên Liễu vô cùng cẩn thận không gây ra xung đột chính diện với Ngọc Linh Lung, mà là áp dụng chính sách vu hời *.

* vu hời: đưa lực lượng vào bên cạnh đối phương để phối hợp cùng tiêu diệt đối phương.

Ở ngoài mặt, thỉnh thoảng ngẫu nhiên gặp Ngọc Linh Lung ở trong viện, nàng vẫn khách khách khí khí chào hỏi thăm hỏi, mặc dù lần nào cũng nóng mặt khó chịu, nhưng nàng vẫn thông minh không đem bất mãn trong lòng thể hiện ra mặt.

Mặt khác, nàng bắt đầu lấy lý do quan tâm tới Ngọc Thiên Kiều, thường xuyên qua thăm Ngọc Thiên Kiều. Một mặt, nàng không ngừng kể mấy chuyện lý thú khi mình đi dự tiệc, một mặt lại ám chỉ Ngọc Linh Lung bên ngoài nổi danh thế nào, đến mức tất cả mọi người đều chỉ biết đến Tử tiểu thư của Ngọc phủ, mà không biết còn có Lục tiểu thư là nữ nhi của chính thất.

Ngọc Thiên Kiều tuổi còn nhỏ, lại lớn lên bằng sự cưng chiều của Mộ thị, mà thật ra tâm tư lại vô cùng đơn giản. Vốn bất mãn vì bị Ngọc Linh Lung bắt tai, ngay sau đó lại bị Ngọc tướng quân đánh đòn, khiến cho người ta cũng chẳng thêm mời nàng đi làm khách, Ngọc Thiên Kiều đều cho rằng tất cả đều là do thứ nữ Ngọc Linh Lung kia, mà lúc này Ngọc Thiên Liễu lại chăm ngời ly gián, oán hận đối với Ngọc Linh Lung càng ngày càng nhiều.

Một thứ nữ nhỏ nhoi, dựa vào cái gì muốn đặt lên đầu nàng!?

Ngọc Thiên Liễu nhìn phần nộ của Ngọc Thiên Kiều với Ngọc Linh Lung càng ngày càng tăng, trong lòng âm thầm cười trộm. Trận đại chiến giữa đích nữ và thứ nữ, xem ra cực kỳ căng thẳng.

Một ngày kia, lại đến vô cùng nhanh, nhanh đến mức ngay cả Ngọc Thiên Liễu cũng không ngờ tới.

Sáng sớm ngày hôm nay, Ngọc Thiên Kiều sai nha hoàn mời Ngọc Thiên Liễu đi qua, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Thương thế của Ngọc Thiên Kiều vốn cũng không quá nặng, mấy ngày hôm nay chăm sóc cũng khá tốt, kìm nén không xuất môn nhiều ngày như vậy, lại nén không được đưa ra một chủ ý báo thù.

Ngọc Thiên Liễu vừa vào phòng, liền thấy Ngọc Thiên Kiều đang ngồi trước bàn trang điểm để nha hoàn rửa mặt chải đầu. Ngọc Thiên Liễu liền giả bộ tươi cười, tiến lên nói: “Thân thể muội muội đúng là tốt lên nhiều rồi? Nhìn tinh thần muội muội hôm nay cũng không tệ lắm.”

Ngọc Thiên Kiều tùy ý chỉ cái ghế bên cạnh, ý bảo Ngọc Thiên Liễu ngồi xuống: “Ngươi ngồi xuống trước, ta có việc muốn nói.”

Tuy rằng Ngọc Thiên Liễu là tỷ tỷ, Ngọc Thiên Kiều là muội muội, nhưng bởi vì nàng là thứ xuất, Ngọc Thiên Liễu cũng chẳng có bao nhiêu tôn trọng dành cho nàng.

Ngọc Thiên Liễu sớm đã quen với loại thái độ này của Ngọc Thiên Kiều, tươi cười ngồi xuống: “Muội muội có chuyện gì?”

Ngọc Thiên Kiều ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, nhìn Ngọc Thiên Liễu qua tấm gương: “Giáo huấn nha đầu như nào, ta đã có chủ ý.”

Ngọc Thiên Liễu kinh hi nói: “Nhanh như vậy đã có chủ ý? Vẫn là muội muội thông minh, mau nói với ta đi, rốt cuộc là biện pháp gì?”

Ngọc Thiên Kiều hơi đắc ý cười cười: “Được rồi, ngươi rất nhanh sẽ biết.”

Ngọc Thiên Liễu có chút thất vọng: “Muội muội ngay cả ta cũng không chịu nói sao?”

Khuôn mặt Ngọc Thiên Kiều trên tấm gương hiện lên một nụ cười mang theo hận ý: “Nàng không phải lợi hại lắm sao? Bản thân ta muốn nhìn, nàng có thể qua được cái kia ——”

Lời nói dừng lại, cái miệng nhỏ nhắn của Ngọc Thiên Kiều a một cái, hướng Ngọc Thiên Liễu phân phó: “Ngươi có biết tòa viện ở góc tây bắc không?”

Ngọc Thiên Liễu nghĩ nghĩ một lúc, nói: “Là cái viện có hai cây hòe ra bên ngoài?”

Ngọc Thiên Kiều gật gật đầu: “Chính là chỗ đó. Ngươi lập tức dẫn nàng tới đấy, đến lúc đó, ta sẽ có biện pháp trừng trị nàng!”

Ngọc Thiên Liễu ngăn người ra, kêu nàng đi dẫn Ngọc Linh Lung qua?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tỷ muội liên thủ

Thanh âm truyền ra từ cổ họng có chút khản trương, Ngọc Thiên Liễu cười lấy lòng nói: “Đề ta đi? Chỉ sợ nàng không tin!”

Tin hay không với nàng thật ra không quan trọng, mà chính là vạn nhất làm hỏng chuyện của Ngọc Thiên Kiều, không phải nàng cũng xong rồi sao? Mà lấy tính tình của Ngọc Linh Lung, liệu có thể buông tha nàng không?

Ngọc Thiên Liễu cũng không muốn một lần nữa uống nước bùn vừa bẩn vừa thối.

Ngọc Thiên Kiều trừng mắt liếc nàng một cái, nói: “Bảo ngươi làm chuyện nhỏ như vậy cũng không xong! Thật vô dụng.”

Ngọc Thiên Liễu xấu hổ cười, bảo nàng chăm ngời ly gián thì có thể, lại bảo nàng tự đi lừa Ngọc Linh Lung, nàng cũng không có cái lá gan ấy!

Ngọc Thiên Kiều nghĩ nghĩ nói: “Ngươi đi đi, nói có người muốn gặp nàng, nói có đồ quan trọng muốn đưa.”

Ngọc Thiên Liễu bắt an giật giật thân mình: “Nàng, tin sao?”

Ngọc Thiên Liễu đã được mở mang kiến thức về thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, nàng không có dễ bị lừa như vậy đâu!

Ngọc Thiên Kiều tức giận đến mức cầm hộp son trên bàn ném về phía Ngọc Thiên Liễu: “Ngu dốt, ngươi đi nói nương của nàng để lại vật gì đó!”

Ngọc Linh Lung cho dù xảo quyết, nghe thấy mẫu thân của mình để lại vật gì đó cũng sẽ đi xem chứ?

Ngọc Thiên Liễu kiên trì đứng lên: “Ta đi thử xem sao!”

Ngọc Thiên Kiều lúc này mới vừa lòng cười: “Ngươi yên tâm, ta lần này an bài nhất định sẽ hung hăng giáo huấn xú nha đầu kia, không giết chết nàng, cũng phải khiến cho nàng cả đời không cựa nổi mình.”

Ngọc Thiên Liễu thế này mới thoáng yên lòng: “Tốt lắm, ta chờ tin tốt của muội muội.”

Hai nữ tử nhìn nhau cười.

Tỷ muội liên thủ, chẳng lẽ không đầu lại được một mình Ngọc Linh Lung!?

Ngày hè dài đằng đẵng, Ngọc Linh Lung đang nhàn nhã tán gẫu trong phòng, liền có nha hoàn vào thông báo Ngọc Thiên Liễu tới.

Lông mày nhíu lại, Ngọc Linh Lung có chút kỳ quái. Ngọc Thiên Liễu? Nàng tới làm gì?

“Cho nàng ta vào!”

Ngọc Thiên Liễu vừa cười vừa bước vào phòng: “Tứ muội muội đang làm gì vậy?”

Ngọc Linh Lung tựa nửa người trên giường, ngay cả đứng dậy cũng lười, một đôi mắt xinh đẹp như nước mùa thu nhìn Ngọc Thiên Liễu, nhìn đến mức ý cười trên mặt Ngọc Thiên Liễu không khỏi cứng nhắc.

Nha đầu kia không nói không rằng, rút cuộc có chủ ý quái quỷ gì?

“Ngươi có việc?”

Ngọc Thiên Liễu nhìn nhìn xung quanh, cố ý ra bộ khó xử: “Ta thực sự có chút chuyện...”

Ý tứ kia thực rõ ràng, là muốn Ngọc Linh Lung đuổi những người xung quanh đi.

Ngọc Linh Lung là nhân vật thế nào, sao có thể làm theo ý muốn của Ngọc Thiên Liễu, thấy bộ dáng muốn nói rồi lại thôi của Ngọc Thiên Liễu, nàng không kiên nhẫn nói: “Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!”

Ngọc Thiên Liễu lập tức mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Ta...”

Nghĩ nghĩ một lúc, Ngọc Thiên Liễu rút cuộc vẫn là nhẫn nhục nhìn xuống, thấp giọng nói: “Từ muội muội cũng biết, mấy ngày gần đây ta thường xuất môn...”

Nàng ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Linh Lung, lại phát hiện đối phương vốn không thèm nhìn nàng, nàng đành phải tiếp tục nói: “Có một lần ta đến Lý gia làm khách, gặp một vú già trong phủ các nàng, nói là trước đây đã từng gặp di nương của muội, còn nói có vật muốn giao cho muội.”

Ánh mắt Ngọc Linh Lung rút cuộc cũng nhìn về phía nàng: “Ngươi nói, có người muốn tặng đồ cho ta?”

Ngọc Thiên Liễu bị Ngọc Linh Lung nhìn đến hết hồn, ngữ điệu vội vàng nói: “Ta cũng không biết ma kia là người thế nào, bà ta nói muốn tận tay đưa cho muội, lúc này đang ở hậu viện phía tây bắc, muội nếu không tin thì tự mình đi xem thử coi.”

Nói xong, nàng đứng dậy định rời đi.

Thanh âm của Ngọc Linh Lung lúc này lại trầm tĩnh vô cùng: “Ngươi vì sao muốn nói cho ta?”

Nàng cũng không tin Ngọc Thiên Liễu có lòng tốt như vậy, lại thay một bà vú già của Lý gia truyền tin tức cho mình.

Ngọc Thiên Liễu bị hỏi liền sững sốt, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng: “Bà ta cầu xin ta nửa ngày, nói có vật gì đó rất quan trọng muốn đưa cho muội. Ta...Ta định chối từ nhưng lại...”

Ngọc Linh Lung nhìn Ngọc Thiên Liễu một cái thật sâu, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Được, ta theo ngươi nhìn thử coi!”

Ngọc Thiên Liễu nhẹ nhàng thở ra, cùng Ngọc Linh Lung một trước một sau ra khỏi cửa.

Nàng chịu nói dối giúp Ngọc Thiên Kiều, là vì nàng tin tưởng, xét tới hận ý của Ngọc Thiên Kiều đối với Ngọc Linh Lung, còn có năng lực đích nữ của mình, Ngọc Thiên Kiều nhất định sẽ bày ra một cái bẫy thật lớn dành cho Ngọc Linh Lung. Mà cho dù kế sách của Ngọc Thiên Kiều không thành công, nàng cũng có thể nói là bị Ngọc Thiên Kiều lừa, cầu xin Ngọc Linh Lung tha thứ.

Dù sao nàng cũng chỉ là một người truyền lời, không tính là quan trọng.

Vô luận thất bại là Ngọc Thiên Kiều hay Ngọc Linh Lung, với nàng mà nói, đều chỉ có tốt chứ không có xấu!

Nghiêng đầu nhìn thân ảnh của Ngọc Linh Lung, Ngọc Thiên Liễu lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Kết quả tốt nhất là các nàng lưỡng bại câu thương *, mà nàng lại ngư ông đắc lợi!

lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại.

Hậu viện của Ngọc phủ cũng không quá lớn, rất nhanh, Ngọc Linh Lung và Ngọc Thiên Liễu đã đi đến một tòa viện hẻo lánh.

Mặc dù là ban ngày ban mặt, bốn phía vẫn không thấy một bóng người, vô cùng yên tĩnh, chỉ có hai cây hòe thật lớn rạp rạp xanh tươi trước cửa, lá cây chậm rãi lay động trong gió, xào xạc phát ra tiếng.

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn Ngọc Thiên Liễu có vẻ lo lắng không yên, lời nói sắc bén nói: “Ngươi cũng tốn sức chọn địa điểm, nơi này cũng đủ yên tĩnh!”

Ngọc Thiên Liễu miễn cưỡng cười: “Nếu đã giúp muội muội, đương nhiên ổn thỏa một chút vẫn tốt hơn.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, cũng không để ý đến nàng, dẫn đầu đẩy đại môn ra.

Nàng ngược lại muốn xem, trong hồ lô của Ngọc Thiên Liễu này rốt cuộc chứa cái gì?

Két một tiếng, đại môn còn chưa mở, nàng đã mơ hồ nghe thấy bên trong truyền đến một loạt những thanh âm kỳ quái, tựa như tiếng dè nén của dã thú,

tràn ngập ý uy hiếp.

Đây là tiếng gì? Chẳng lẽ trong hậu viện của Ngọc phủ, lại có dã thú sao?

Ngọc Thiên Liễu một bên sợ tới mức thân thể cứng nhắc, ngay cả chạy trốn cũng quên.

Ngọc Thiên Kiều rút cuộc bày ra cái bẫy gì?

Ngọc Linh Lung hơi hơi cúi người, từ dưới đùi rút ra thanh đoản đao Húc Vương đưa cho nàng.

Nắm chặt thanh đoản đao lạnh như băng trong lòng bàn tay, Ngọc Linh Lung mới nhẹ nhàng mở cửa ra.

Một khắc cửa vừa mở, Ngọc Linh Lung liền nhìn thấy tất cả, đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hung tợn trừng mắt bên cửa sổ.

Ngọc Thiên Kiều vừa thấy thân ảnh của Ngọc Linh Lung, lập tức kêu lớn: “Thả!”

Mà theo tiếng quát này, sương phòng hai bên đồng loạt mở cửa trả lời, một vài bóng xám bóng đen thật lớn nhảy vọt ra.

Giữa sân lúc này xuất hiện bốn năm con chó cực to, con nào con nấy nhe răng trợn mắt, hướng về phía Ngọc Linh Lung gầm gừ, thịt bắt trên người nổi đầy, như thể tùy thời tùy lúc mà xông tới.

Ngọc Thiên Kiều đứng trong phòng chính, vui sướng nhìn qua cửa sổ khi thấy người gặp nạn: “Người không phải lợi hại lắm sao? Ta xem người chạy chỗ nào!”

Bên ngoài viện, Ngọc Thiên Liễu trông thấy mấy con chó lớn như hung thần ác sát này, sợ tới mức chân mềm nhũn, lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng làm sao có thể nghĩ tới, Ngọc Thiên Kiều lại có nhiều chó dữ như vậy!

Ngọc Thiên Kiều đắc ý cười nói: “Đây là chó của ca ca ta, đều là đi theo hấn sẵn thú, ngay cả vài con báo nhỏ cũng có thể cắn chết!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh nắm chặt thanh đoản đao trong tay, cao giọng nói: “Phải không? Người cũng chỉ có chút bản lĩnh này?”

Dẫn chó săn đến cắn nàng sao? Ngọc Thiên Kiều này đúng là trẻ con!

Ngọc Thiên Kiều vốn tưởng rằng Ngọc Linh Lung thấy chó dữ, nhất định sợ hãi run rẩy, rồi sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ, không nghĩ tới Ngọc Linh Lung vẫn kiên cường như vậy, nhất thời then quá hóa giận, không chút nghĩ ngợi trực tiếp hạ lệnh: “Lên cho ta, cắn chết nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ta xem lúc này người cắn thế nào!

Không phải chỉ là một thứ nữ thô sao? Giết chết nàng thì có làm sao? Vừa vặn thay nàng xả tức!

Nghe được thanh âm của Ngọc Thiên Kiều, mắt đẹp của Ngọc Linh Lung lập tức nhú chặt. Nha đầu kia tuổi còn nhỏ, không ngờ trong tâm lại ngoan độc như vậy! Cũng chỉ là ăn một cái tát, lại muốn tính mạng của nàng!

Tựa vào bức tường lạnh như băng sau lưng, Ngọc Linh Lung vững vàng dừng lại cước bộ, lạnh lùng nói: “Có gan thì ra đây!”

Mấy con chó dữ nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức lông lộn vọt lên, vây Ngọc Linh Lung vào chính giữa.

Mùi tanh hôi tràn ngập chóp mũi, chung quanh đều là răng nanh sắc nhọn sáng như tuyết, nước miếng từng giọt từng giọt rơi xuống đất, bốn năm con chó này rõ ràng đã được huấn luyện, dĩ nhiên lúc này đem Ngọc Linh Lung coi là con mồi, từng bước từng bước tiến về phía nàng, bầu không khí lúc này tràn ngập sự khàn trương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Thiên Kiều tức giận đến đỏ bừng, ra lệnh cho người thuần hóa chó dữ: “Nhanh! Cắn chết nàng, ta sẽ thưởng xứng đáng!”

Người thuần chó không dám chậm trễ, đánh phải huyết sáo ra lệnh công kích!

Hai con chó dữ vừa nghe tiếng huyết sáo, lập tức nhún mình nhảy lên, một trái một phải lao thẳng về chỗ Ngọc Linh Lung!

Thân mình Ngọc Linh Lung vẫn vững vàng, tay trái mạnh mẽ đánh ra, một phát đánh vào chính giữa ót, con chó kia không thu được thế, lập tức bay ra

ngoài, roi thẳng lên bức tường sau viện, lập tức kêu gào thảm thiết.

Con chó còn lại cũng không có vận khí tốt như vậy, tay phải Ngọc Linh Lung vung lên, thanh đoản đao chuẩn xác xẹt qua gáy, một tia máu tươi phun thẳng lên không, con chó kia rên cũng không rên nổi một tiếng, nặng nề rơi xuống đất!

Người thuần chó thấy Ngọc Linh Lung mau lẹ mà tàn nhẫn liền giật mình cả kinh đứng ngây một chỗ, quên cả huyết sát. Đám chó săn còn lại trông thấy bạn mình bị giết, tính cuồng lập tức đại phát, cũng không đợi lệnh của người thuần hóa, trực tiếp vọt lên!

Ánh mắt Ngọc Linh Lung cũng chưa từng nháy mắt lấy một cái, thanh đoản đao xẹt vài đường trên không trung, đi qua nơi nào, nơi đó máu tươi bán toán loạn, mấy con chó săn mới vừa rồi còn như rồng như hổ, trong nháy mắt đã biến thành một đồng xác tanh tươi.

Rút thanh đoản đao từ chính giữa tim của con chó cuối cùng, Ngọc Linh Lung chậm rãi ngừng đầu, đôi mắt lạnh lẽo như băng thẳng tấp nhìn về phía Ngọc Thiên Kiều đang trợn mắt há hốc mồm trong phòng.

“Ngươi còn có bản lĩnh gì, cứ việc dùng!”

Ngọc Thiên Kiều dù điêu ngoa, cũng chưa từng trông thấy cảnh tượng như vậy, nàng mở tròn mắt không dám tin nhìn Ngọc Linh Lung, khuôn mặt dần dần lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngọc Linh Lung đứng thẳng người, từng bước từng bước tiến về phía Ngọc Thiên Kiều. Giờ phút này, trên người nàng đầy vết máu tung tóe, thanh đoản đao trong tay rơi xuống từng giọt từng giọt máu đỏ tươi, vẻ mặt đầy ngoan lệ, tựa như một ác quỷ đến từ địa ngục!

Ngọc Thiên Liễu phía sau nàng, thấy hiện trường đầy máu tươi trước mắt thì không ngừng nôn mửa, ngay cả đi cũng không đứng dậy nổi.

Ngọc Thiên Kiều theo bản năng lui lại mấy bước: “Ngươi... Ngươi đừng qua đây!”

Ngọc Linh Lung khẽ cười, khuôn mặt trắng nõn như ngọc mang theo vài giọt máu, khiến cho khuôn mặt tươi cười của nàng lại tràn ngập hương vị dữ tợn.

Sợ? Lá gan nhỏ như vậy, còn dám khiêu chiến với chị đây!?

Ngọc Thiên Kiều đứng trong phòng, vốn chỉ muốn quan sát cảnh tượng đám chó săn cắn xé Ngọc Linh Lung, giờ phút này lại khiến mình biến thành cá nằm trong chậu. Trong nháy mắt, căn phòng nhỏ hẹp đã không còn đường lui, Ngọc Thiên Kiều tựa vào vách tường, nhìn Ngọc Linh Lung từng bước ép sát, nước mắt không nhịn nổi tuôn rơi.

“Ô ô, cứu mạng! Người đâu mau tới ——”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, thuận tay lau lau vết máu trên mặt, giọt máu sền sệt trên mặt biến thành vết máu, trông càng thêm đáng sợ!

Bộ dáng này, đủ khiến Ngọc Thiên Kiều gặp ác mộng cả đời!

Ngọc Thiên Kiều lui vào trong góc, hai tay gắt gao che mắt, không dám nhìn mặt Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung giơ tay lên, thanh đoản đao đầy máu tươi nhắm thẳng vào mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của Ngọc Thiên Kiều: “Không phải mới vừa rồi còn ra thét, còn lớn tiếng lắm sao? Sao giờ lại không thét nữa!?”

Ngọc Thiên Liễu cả người kịch liệt run rẩy, răng nanh không ngừng đánh vào nhau, một lời cũng không dám nói.

Ngọc Linh Lung hừ lạnh, bàn tay trắng nõn vừa vung lên, cán đao đã hung hăng đập xuống mặt Ngọc Thiên Kiều!

Ngọc Thiên Kiều muốn tránh cũng tránh không được, một đòn này roi trúng gò má, nhất thời phát ra tiếng kêu la thảm thiết!

Chẳng qua, tiếng thảm thiết này còn chưa hoàn, Ngọc Thiên Kiều không nhịn được con ho mãnh liệt, nằm trên đất không ngừng ho, máu tươi trong miệng phun ra, một ngụm rồi một ngụm, nháy mắt tụ lại thành một vũng lớn.

Trong đó, mấy mảnh răng trắng như tuyết hòa vào trong vũng máu, trông cực kì bắt mắt.

Ngọc Linh Lung chỉ dùng một đòn, lập tức phá hủy vài chiếc răng của Ngọc Thiên Kiều.

Ngọc Thiên Kiều ôm cổ, hoảng sợ nhìn vũng máu tươi cùng răng nanh của mình, bờ môi đầy vết máu không ngừng run rẩy, ngay cả kêu cũng phát nổi tiếng.

Thứ nữ này, vậy mà lại xuống tay ác như vậy!

Không đợi nàng phun hết máu tươi từ trong miệng ra, Ngọc Linh Lung đã vung chân lên, một cước đá cho nàng nằm rạp trên đất!

Đầu gối đè lên cổ Ngọc Thiên Kiều, giữ chặt đầu nàng không cho động đậy, Ngọc Thiên Kiều cảm thấy đau đớn vô cùng, lại không biết Ngọc Linh Lung muốn làm gì, lập tức sợ hãi hét to: “Buông ta ra!”

Mồm miệng không rõ, đến lỗ tai Ngọc Linh Lung lại thành tiếng rên rĩ thống khổ. Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng, chuôi đao trong tay không chút lưu tình đánh xuống, mỗi một cái đều hung hăng nện lên mặt Ngọc Thiên Kiều!

“Người không phải muốn cắn ta sao? Ta xem lúc này người cắn thế nào!”

Ngọc Thiên Kiều dưới thân Ngọc Linh Lung thống khổ vặn vẹo, mà căn bản lại không giãy thoát nổi giam cầm chặt chẽ của Ngọc Linh Lung, máu tươi lại một lần nữa phun ra từ miệng, phối hợp với tiếng ô ô thảm thiết không biết là cầu xin tha thứ hay thống khổ kêu la. Bộ dáng này, quả thật so với chết còn khó chịu hơn.

Thẳng đến khi đem từng chiếc răng của Ngọc Thiên Kiều từng chiếc đánh gãy, Ngọc Linh Lung mới thu chân, chậm rãi đứng dậy.

Nhìn xuống Ngọc Thiên Kiều như đang hấp hối dưới đất, Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Còn chọc đến ta, lần sau sẽ là mạng của người!”

Ngọc Linh Lung túm vạt áo của Ngọc Thiên Kiều, chà lau vết máu trên thanh đoản đao, cho đến khi lưỡi đao sáng bóng trở lại mới vừa lòng thu tay.

Cũng không thèm nhìn gương mặt vô cùng thê thảm nằm trên đất kia, Ngọc Linh Lung đứng dậy bước ra cửa.

Ngoài cửa lớn, Ngọc Thiên Liễu không ngừng nôn mửa, đang ngồi dưới gốc hòe bình phục hô hấp của mình, lại trông thấy Ngọc Linh Lung một thân máu tươi đi ra, nhất thời sợ hãi tròn trợn mắt.

Trời ạ, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?

Nhiều chó dữ tập tích Ngọc Linh Lung như vậy, mà nàng lại có thể không tổn hao một sợi tóc đi ra!?

Ngọc Linh Lung quét mắt liếc nàng một cái, ngữ khí hơi thờ ơ uể của nàng liền nheo mắt lại.

“Nợ của người, ngày khác ta sẽ tính!”

Ngọc Thiên Liễu bị dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thất sắc, mà ngữ khí mùi máu tươi trên người Ngọc Linh Lung, lập tức lại quỳ rạp trên đất nôn mửa một trận nữa.

Ngọc Linh Lung chán ghét thu hồi ánh mắt, đúng là một đám nha đầu vô dụng!

Ngọc Linh Lung hiện tại không có tâm tình trừng phạt nha đầu Ngọc Thiên Liễu đã lừa nàng tới đây này. Chuyện muốn làm nhất lúc này, chính là nhanh chóng trở lại Phẩm Lan Uyên, tắm rửa một trận thật tốt.

Bất quá, trên đời lại luôn có nhiều chuyện ngoài ý muốn, khiến cho người ta không cách nào làm những chuyện mình muốn.

Tựa như hiện tại, Ngọc Linh Lung vừa đi đến trước cửa của Phẩm Lan Uyên, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

“Linh Lung?”

Ngọc Linh Lung vừa quay đầu lại, đã thấy Húc Vương kia mở tròn mắt đầy kinh ngạc.

“Nàng đi đâu vậy? Sao cả người đầy máu? Có bị thương không!?”

Húc Vương trước mắt một thân trắng tinh, giờ phút này cũng chẳng thèm để ý đến xiêm ý của mình, đưa tay kéo Ngọc Linh Lung cả người đầy máu lại.

Ngọc Linh Lung không kiên nhẫn vùng tay Húc Vương ra: “Chuyện của ta, ai cần người lo!?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ta không bảo vệ nàng, ai bảo vệ nàng?

Khuôn mặt tuấn tú của Húc Vương đầy tức giận: “Cái này là ai làm? Ai dám khi dễ nàng!”

Ngọc Linh Lung nhú mày, nói giỡn, ai có thể khi dễ nàng? Nàng không khi dễ người khác thì thôi chứ!

Không đợi nàng lên tiếng, Húc Vương đã từ trong ngực rút ra một chiếc khăn tay, cẩn thận lau vết máu trên mặt Ngọc Linh Lung: “Linh Lung, có đau không?”

Chóp mũi truyền đến mùi bạc hà thơm mát, Ngọc Linh Lung lại cảm thấy trên người nổi đầy da gà.

Bị đàn chó săn tập kích, nàng cũng không có nhãn mặt nhãn mày, nhưng mà lúc này, nàng thật sự bị tên vương gia trước mắt làm cho buồn nôn.

Một đại nam nhân, trên người thơm ngào ngạt, lại mang theo khăn tay, còn không ngừng khoa chân múa tay trên mặt nàng?

Ngọc Linh Lung không chút nghĩ ngợi giờ tay đánh một cái: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!”

Ở chung với Ngọc Linh Lung đã lâu, phản ứng của Húc Vương lúc này nhanh nhẹn vô cùng. Lúc này, tay của Ngọc Linh Lung còn chưa chụp được Húc Vương, đã bị hắn nhanh nhẹn nắm lấy. Ngay sau đó, Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy căng thẳng sau lưng, chân không chạm đất, chính mình đã bị hắn khiêng lên!

Ngọc Linh Lung vừa tức vừa giận, bằng vào khả năng của nàng, sao có thể để cho cái gốitheo hoa này gần gũi, thật đúng là vô cùng nhục nhã!

“Con mẹ nó buông ra!”

Húc Vương không quan tâm, khiêng Ngọc Linh Lung tiến vào Phạm Lan Uyển: “Nàng bị thương, ta giúp nàng xem thử!”

Ngọc Linh Lung nhất thời cảm giác muốn to đầu, nàng bị đá thương chỗ nào? Trên người nàng đều là máu của chó săn và của Ngọc Thiên Kiều được chưa!?

Huyền Thảo và Linh Nhi đang dọn dẹp trong phòng, lúc này nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị Húc Vương khiêng vào, một người lập tức rút chổi, một người rơi khăn.

Ngay sau đó, vừa thấy Ngọc Linh Lung cả người đầy máu, Huyền Thảo tức khắc vọt lên: “Tiểu thư, người làm sao vậy!?”

Ngọc Linh Lung vừa muốn nói chuyện, đã nghe thấy tiếng Húc Vương phân phó: “Thất thần cái gì, nhanh đi chuẩn bị nước tắm!”

Linh Nhi cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Húc Vương xông vào khuê phòng của tiểu thư nhà mình còn chưa tính, lần này lại còn táo tợn muốn tắm rửa?

Bất quá, nàng cũng không dám làm trái lời Húc Vương, nhìn vết máu trên người Ngọc Linh Lung không biết có phải bị thương hay không, liền vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Ngọc Linh Lung cau giận dùng sức đâm Húc Vương: “Mau bỏ ta xuống, bằng không ta ——”

Nói cũng không nói một lời, Húc Vương đã trực tiếp đặt nàng lên ghế, chính mình lại cúi người, cau mày kiểm tra thân thể Ngọc Linh Lung.

“Nàng rốt cuộc bị thương chỗ nào?”

Ngọc Linh Lung một cước đá văng cánh tay Húc Vương: “Ta bị thương cái rắm! Đây là máu của kẻ khác!”

Húc Vương sừng sốt một lát, một giây sau liền cười thành tiếng: “Ta biết mà, làm ngươi bị thương, nào có dễ dàng như vậy!?”

Ngọc Linh Lung trông thấy tóc tai bản thân bị Húc Vương khiến cho lộn xộn, hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái. Người này bị bệnh phải không, không nói hai lời liền khiêng nàng đi, cướp đầu sao?

Mặc kệ ánh mắt Ngọc Linh Lung hung dữ thế nào, Húc Vương vẫn cười ha ha canh giữ một bên, đôi mắt đen như mực không hề có kỵ quan sát Ngọc Linh Lung, tựa hồ nhìn một lần cũng không đủ.

Cũng khó trách người ta, Húc Vương tặng nhiều đồ như vậy, đây là lần đầu tiên được nhìn Ngọc Linh Lung ở khoảng cách gần như vậy, tự nhiên muốn nhìn cho no mắt.

Lúc này Linh Nhi đã bê nước tới, Ngọc Linh Lung đứng lên, lạnh lùng nói: “Ta muốn tắm, ngươi còn không nhanh cút đi!”

Húc Vương cười cười đứng dậy: “Được được được, ta đây liền cút. Chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi!”

Lười để ý đến hắn, Ngọc Linh Lung lập tức bước vào nội phòng.

Đội nàng tắm rửa xong, tinh thần sáng khoái đi ra, câu đầu tiên của Huyền Thảo đã đánh tan tâm tình tốt đẹp của nàng.

“Tiểu thư, Húc Vương vẫn còn đợi người bên ngoài!”

Đôi bàn tay trắng như phấn của Ngọc Linh Lung nắm chặt, thỉnh thoảng đi tới cửa, kéo rèm ra, không chút nghĩ ngợi cả giận nói: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?”

Húc Vương đứng cạnh hàng trúc, một thân xiêm y trắng như tuyết dính vết máu trên người Ngọc Linh Lung khi nãy, lúc này giống như hoa đào, càng tôn

thêm ngũ quan như ngọc, tinh mục* sáng ngời của hấn.

tinh mục: mắt sáng như sao.

Mà trước đây khuôn mặt hấn vẫn luôn tươi cười, lần này lại phi thường nghiêm túc: “Ta nghĩ rồi, bây giờ nàng theo ta đi gặp Ngọc Bằng. Ta nói cho lão già kia, không cho phép bắt luận kẻ nào lại khi dễ nàng nữa!”

Ngọc Linh Lung khinh miệt hừ một cái: “Ta cần người bảo vệ sao?”

Đùa giỡn cái gì, còn nói không cho ai khi dễ nàng? Phóng mắt nhìn một cái, hiện tại toàn bộ Ngọc phủ ai dám khi dễ nàng!? Húc Vương rốt cuộc là cái gì, ý vào thân phận vương gia là có thể vênh mặt hất hàm sai khiến người khác sao? Chuyện của nàng, cần hấn quan tâm!?

Húc Vương nhưng lại bày ra một bộ dáng hiển nhiên: “Đương nhiên rồi. Nàng là nữ nhân của ta, ta không bảo vệ nàng, ai bảo vệ nàng?”

Ngọc Linh Lung sững sốt, những lời này, sao nghe xong lại có cảm giác quen thuộc đến vậy...

Từ đáy lòng truyền đến một loại lạnh lẽo dày đặc, Ngọc Linh Lung mím chặt môi, gương mặt thanh tú nhất thời u ám.

Không nói lời nào xoay người, Ngọc Linh Lung đóng cửa phòng đến rầm một cái, ném một mình Húc Vương ngoài sân không ngừng hô to gọi nhỏ.

“Linh Lung, nàng đợi chút. Ta đi tìm cái lão già Ngọc Bằng kia ngay bây giờ đây!”

Vừa nghe thấy Húc Vương chỉ tên gọi họ bản thân mình, Ngọc tướng quân vội vàng đổi xiêm y, chạy một mạch tới phòng tiếp khách ở tiền viện Ngọc phủ.

Ngọc tướng quân vừa vào phòng, liền hướng Húc Vương cung kính hành lễ: “Thần Ngọc Bằng, thỉnh an Húc vương gia.”

Vừa dứt lời, hấn đã nghe thấy Húc Vương hừ mũi một cái: “Người làm phụ thân cái kiểu gì vậy? Linh Lung bị người khác khi dễ, người có biết hay không!?”

Ngọc tướng quân sợ hãi nhảy dựng lên, hấn nào biết mấy chuyện lộn xộn trong nội viện nhà mình, kể cả là hấn muốn trông nom, cũng không dám động đến cái thứ hấn nữ Ngọc Linh Lung kia nha!

Húc Vương mấy ngày nay để tâm tới Ngọc Linh Lung thế nào, hấn đều đặt ở trong mắt, giờ phút này thấy Húc Vương khôi phục bản tính, hấn nhất thời lại ngỡ ngàng mà sợ hãi, vội vàng nói: “Vương gia thứ tội, không biết Linh Lung đã xảy ra chuyện gì, khiến Vương gia tức giận như vậy?”

Hấn không hỏi còn được, vừa hỏi đã khiến sắc mặt của Húc Vương càng thêm khó coi: “Con gái của người xảy ra chuyện, người còn muốn hỏi bản vương!?”

Ngọc tướng quân xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận nói: “Vương gia, ngài nói Linh Lung bị khi dễ? Xin hỏi là bị ai khi dễ?”

Húc Vương tức giận nói: “Bản vương nào có biết? Bản vương chỉ nhìn thấy Linh Lung toàn thân đều là máu, lúc này còn đang dưỡng thương trong phòng!”

Lời này là nửa thật nửa giả, lại khiến Ngọc tướng quân thực sự hoảng sợ. Có thể khiến hấn nữ Ngọc Linh Lung kia bị thương nặng như vậy, hậu viện nhà mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Bất chấp Húc Vương còn đang ngồi ghế trên, Ngọc tướng quân lập tức gọi tổng quản trong phủ tới: “Hậu viện rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Từ tiểu thư tại sao cả người đều là máu!?”

Tổng quản vội trộm nhìn Húc Vương, môi ngấp ngừng, thấp giọng nói: “Là... Là Lục tiểu thư và Từ tiểu thư...”

Ngọc Thiên Kiều gặp chuyện không may ở tòa viện tuy hẻo lánh nhưng tin tức lại truyền thật nhanh. Thế nên mới có một lát sau, tổng quản Ngọc phủ đã nghe thấy chuyện Ngọc Thiên Kiều bị thương, chỉ là Mộ thị còn đang bị bệnh, mà Ngọc tướng quân vẫn luôn không quan tâm chuyện trong phủ, tổng quản thực sự không biết phải bẩm báo thế nào với chủ tử, lúc này thấy Ngọc tướng quân hỏi, đành phải đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể hết ra.

Ngọc tướng quân nghe nói Ngọc Thiên Kiều bị đánh đến mức mặt hoàn toàn biến dạng, một cái răng cũng không còn, nhất thời cả kinh trống rỗng cả đầu óc. Tuy rằng mấy hôm trước hấn cũng đánh Ngọc Thiên Kiều một chút, nhưng dù sao cũng là đích nữ duy nhất của mình, là bảo bối trong lòng Mộ thị, bây giờ biến thành như vậy, không biết trong lòng sẽ thế nào!

Nhưng ở trước mặt Húc Vương, Ngọc tướng quân đành phải áp chế sự lo lắng cho Ngọc Thiên Kiều lại, mà phải dốc sức thể hiện sự quan tâm tới Ngọc Linh Lung. Hấn lấy lại bình tĩnh hỏi: “Vậy Linh Lung đâu? Bị thương chỗ nào?”

Bị một đám chó săn tập kích, một cô nương yếu đuối sẽ biến thành cái dạng gì? Chỉ cần nhìn dáng vẻ khăn trương giận tím mặt của Húc Vương, Ngọc tướng quân liền cho rằng, Ngọc Linh Lung nhất định bị thương rất nặng.

Tuy rằng bên ngoài phải giả vờ ra vẻ quan tâm lo lắng, nhưng trong nội tâm, hẳn vẫn là có chút vui vẻ. Nghịch nữ kia, dám đánh hấn, lần này tốt nhất là bị chó săn cắn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Vị khách không mời mà đến

Nhưng là, lời nói của tổng quản lại khiến lòng hấn vừa mới hiện ra chút vui sướng lập tức lại hóa thành hư ảo, chỉ nghe tổng quản trả lời: “Lão gia yên tâm, Tứ tiểu thư rất tốt, một sợi tóc cũng không bị thương.”

Ngọc tướng quân bên này ngậy ra như phồng, Húc Vương lại đứng bật dậy: “Cái gì? Ngươi còn nói Linh Lung rất tốt? Bỏn vương tận mắt thấy nàng cả người đều là máu, ngươi lại dám nói nàng rất tốt!”

Tổng quản sợ tới mức phịch một tiếng quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu: “Vương gia thứ tội! Nô tài cũng chỉ là nghe hạ nhân nói lại. Các nàng nói Tứ tiểu thư giết sạch đàn chó xong, còn đánh Lục tiểu thư... Nô tài thật sự không nghe ai nói Tứ tiểu thư cũng bị thương a!”

Ngọc tướng quân đứng một bên, trong lòng khổ không thể tả. Địch nữ của mình bị Ngọc Linh Lung đánh gãy sạch răng, Húc Vương thế nhưng lại còn bất bình thay Ngọc Linh Lung?

Chút lông tóc ít ỏi cũng chưa bị rụng, còn muốn đến tìm người bị đánh truy cứu trách nhiệm. Chuyện này, khiến cho hấn không biết phải ăn nói thế nào a!

Nhìn Húc Vương như hổ rình mồi đòi câu trả lời của hấn, Ngọc tướng quân chỉ có thể đánh gãy răng nanh nuốt vào trong bụng: “Này... Thần thật sự không biết lại có chuyện như vậy. Vương gia yên tâm, thần nhất định sẽ trách phạt các nàng thật nặng.”

“Cái gì?” Húc Vương nhíu chặt mi, “Linh Lung bị khi dễ thành như vậy, ngươi còn muốn trách phạt nàng!”

Ngọc tướng quân không dám nói gì, Húc Vương chỉ thần thấy Ngọc Linh Lung toàn thân đều là máu, nhưng hấn không nghe thấy Ngọc Thiên Kiều ngay cả răng cũng không còn sao? Chẳng lẽ Ngọc Thiên Kiều bị thiệt thòi lớn như vậy, Húc Vương còn muốn trách phạt Ngọc Thiên Kiều?

Tuy rằng người Húc Vương nhìn trúng là Ngọc Linh Lung, nhưng mà đây... Đây không phải là không phân rõ phải trái sao!?

Tuy rằng đầu óc Ngọc tướng quân không được tốt cho lắm, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức nói đạo lý với Húc Vương, cuối cùng hấn buộc lòng phải nói: “Dạ dạ dạ. Thần nói sai rồi, Linh Lung không có sai. Thần không dám... thần sẽ không trách phạt nàng.”

Húc Vương thế này mới hơi vừa lòng gật đầu, lại bổ sung nói: “Mau đi mời lang trung đến xem cho Linh Lung một chút! Một tiểu cô nương như vậy, bị mấy con chó săn đuổi nửa ngày, khẳng định sẽ sợ hãi!”

Ngọc tướng quân mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, Húc Vương không nghe rõ tổng quản vừa nói thế nào sao? Mấy con chó săn bị Ngọc Linh Lung giết chết ngay tại chỗ, nàng sao có thể sợ hãi!?

Ngọc tướng quân đã không dám nhìn thẳng Húc Vương nữa, mà chỉ cúi đầu không ngừng đáp ứng: “Dạ. Thần nhất định sẽ phái người đi mời lang trung.”

Húc Vương hừ một tiếng: “Nếu để bỏn vương biết người nào trong các ngươi dám khi dễ Linh Lung một lần nữa, bỏn vương tuyệt đối không tha!”

Ném lại những lời này xong, Húc Vương ngênh ngang rời đi, bỏ lại Ngọc tướng quân đứng ngơ ngác tại chỗ.

Sau một hồi lâu, hấn mới quay đầu lại, vừa vận công thấy tổng quản cũng đang trở mặt đứng nguyên tại chỗ.

Buồn phiền khó chịu nhìn cả nửa ngày lập tức phát tiết, Ngọc tướng quân giận dữ hét: “Lỗ tai điếc rồi sao? Còn không mau đi mời lang trung!”

Cho dù Ngọc Linh Lung không bị thương, hấn cũng phải mời người đến xem cho Ngọc Thiên Kiều a!

Ngay sau ngày Ngọc Thiên Kiều bị đánh trọng thương, Ngọc Thiên Liễu chỉ mặc tổ y, hai chân bị xích, quỳ gối ngoài cửa Phẩm Lan Uyển không ngừng khóc lớn, nói cái gì mà chính mình cũng chỉ là bị Ngọc Thiên Kiều lợi dụng, cầu xin Ngọc Linh Lung tha thứ.

Cửa lớn của Phẩm Lan Uyển vẫn đóng chặt, Ngọc Linh Lung đối với tiếng khóc ai oán của Ngọc Thiên Liễu tựa như không thấy, lại làm cho toàn bộ hạ nhân trong Ngọc phủ từ trong lời nói của Ngọc Thiên Liễu, đại khái có thể đem sự tình từ đầu đến cuối suy đoán ra.

Ngọc Thiên Kiều lợi dụng Ngọc Thiên Liễu lừa Ngọc Linh Lung đến tòa viện hẻo lánh đó, vốn là muốn dùng đàn chó săn cắn bị thương hay thậm chí là cắn chết Ngọc Linh Lung. Không nghĩ tới Ngọc Linh Lung lại dập chết đàn chó, còn đem Ngọc Thiên Kiều đánh một trận.

Hạ nhân trong phủ đều sôi nổi nghị luận, nhưng cũng chẳng có bao nhiêu người đồng tình với Ngọc Thiên Kiều. Ngọc Thiên Kiều thường ngày được chiều thành ra vô cùng ngang ngược xảo quyết, vốn không được ưa thích. Lần này nàng ta lại chủ động đi khiêu khích rồi bị trừng trị, đám hạ nhân lợi dụng náo nhiệt mà thầm vui sướng trong lòng, nào có ai thật tình thương xót cho Ngọc Thiên Kiều.

Nghe được tin Ngọc Thiên Kiều bị Ngọc Linh Lung đánh cho một cái răng cũng không còn, Mộ thị thương thế vẫn chưa lành đêm đó liền sốt cao mãi không giảm, hôn mê bất tỉnh.

Mà người gây họa là Ngọc Linh Lung, cũng không có ai đi tìm nàng truy cứu trách nhiệm.

Không nói đến chuyện hiện tại có Húc Vương làm chỗ dựa vững chắc che chở cho nàng, đánh tiếng với Ngọc tướng quân, không cho phép bất luận kẻ nào gây chuyện với Ngọc Linh Lung, mà cho dù Húc Vương không nói, cũng chẳng có ai trong Ngọc phủ dám trêu chọc đến hân nữ Ngọc Linh Lung kia.

Mộ thị rồi cả Ngọc tướng quân, hai đương gia Ngọc phủ đều bị Ngọc Linh Lung đánh một trận, nay Ngọc Thiên Kiều thân phận là đích nữ vốn được chiều chuộng cũng bị Ngọc Linh Lung đánh vô cùng thâm trọng, thử hỏi từ trên xuống dưới Ngọc phủ, còn ai dám tìm Ngọc Linh Lung gây tội nữa?

Trong nhất thời, Phẩm Lan Uyển trở thành địa phương không ai dám đến trong Ngọc phủ, so với thời điểm mấy chuyện ma quái lúc trước còn muốn thanh tĩnh hơn.

Mà như vậy vừa vặn đúng ý muốn của Ngọc Linh Lung, thanh tĩnh như vậy nàng cầu còn không được nha.

Tuy rằng không người nào dám tới quấy rầy Ngọc Linh Lung, nhưng với những chuyện xảy ra trong phủ nàng lại rõ vô cùng.

Ngay cả chuyện Mộ thị bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, Mai di nương mượn cơ hội được sủng ái, ngay cả chuyện lớn nhỏ trong phủ cũng bắt đầu hỏi đến, lại được dùng một cái lý thật hay chính là: cùng lão gia và phu nhân san sẻ.

Mai di nương có thể ở Bắc Cưng lôi kéo Ngọc tướng quân suốt ba năm, chung quy vẫn phải có chút thủ đoạn. Bất đồng với sự nghiêm khắc đoan trang của Mộ thị, Mai di nương lại ôn tồn diễm đạm, đối đãi với hạ nhân không cười cũng không nói, mà có làm sai chuyện gì cũng chỉ nhẹ nhàng trách phạt một chút rồi xong, nhất thời không ít người bị lung lạc tâm.

Mai di nương thậm chí còn đặc biệt đến Phẩm Lan Uyển hai lần, đối với Ngọc Linh Lung ân cần hỏi han đủ thứ, Ngọc Linh Lung trái lại lại lạnh nhạt, trong lòng nổi lên vài phần cảnh giác với Mai di nương này.

Ở nơi này, ai nấy đều chỉ sợ tránh nàng không kịp, Mai di nương còn dám tới lôi kéo làm thân với nàng. Nữ nhân này, can đảm mà thận trọng, không phải là người đơn giản.

Chi tiếc, nữ tử như vậy, thân phận chỉ là một di nương nhỏ nhoi, nhất định sẽ không yên phận. Hơn nữa, Ngọc Linh Lung biết, một khi thương thế của Mộ thị khỏi rồi, Mai di nương ắt sẽ trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt Mộ thị, nhất định phải loại bỏ hoàn toàn.

Đến lúc đó, Ngọc phủ lại nổi lên một trận phong ba.

Bất quá, chuyện này cũng chẳng quan hệ tới nàng, Mai di nương cũng được, ở trong mắt nàng cũng chỉ là mấy cái thủ đoạn vụng về, muốn dựa vào đó để khiến nàng đứng bên Mai di nương, giúp đỡ lẫn nhau đối phó với Mộ thị? Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Chuyện của Ngọc phủ, nàng cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Những ngày yên bình lại luôn ngắn ngủi như vậy, sáng sớm hôm nay, Ngọc Linh Lung còn đang dùng điểm tâm trong phòng, trong viện liền truyền đến loạt loạt tiếng bước chân.

Linh Nhi vừa vào phòng, vội vàng nói: “Tiểu thư, có người đến!”

Ngọc Linh Lung đặt đĩa xuống, nhíu mày: “Lại là cái tên kia? Mau khiến hắn rút đi!”

Nhắc tới Húc Vương, trong lòng Ngọc Linh Lung liền không vui, thầm mong hắn biến khỏi cuộc sống của mình càng sớm càng tốt.

Linh Nhi gấp đến độ không ngừng xoa tay: “Không phải vương gia ——”

Lời còn chưa nói xong, từ ngoài cửa đã truyền đến tiếng cười thanh thoát như chuông bạc, ngay sau đó là thanh âm trong trẻo của một cô nương: “Ngọc Linh Lung, người có nhà hay không?”

Ngọc Linh Lung cảm giác có chút kỳ quái, nàng chẳng quen biết người nào, ai lại đến tìm nàng?

Mành cửa vén lên, một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ đã bước vào phòng, hai tiểu nha hoàn theo phía sau khiếp đảm nói: “Tứ tiểu thư, nô tỳ thực sự không ngăn được vị tiểu thư này...”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Dám đùa giỡn nàng!?

Ngọc Linh Lung giương mắt nhìn lại, người tới một thân áo ngoài xanh thẫm thêu hoa, khuôn mặt tròn tròn tràn đầy ý cười, rõ ràng là Thi Huệ Thư từng gặp một lần ở phủ Trường Đình Hầu.

Thi Huệ Thư thoải mái ngồi xuống cạnh bàn, vẫy tay ý bảo hai nhà hoàn đi theo nàng đi xuống, vừa cười vừa hướng Ngọc Linh Lung nói: “Ta thay các nàng cầu tình với người một cái, là ta không nên tự mình vào, không quan hệ tới các nàng a!”

Ngọc Linh Lung sắc mặt không đổi: “Người tới tìm ta có chuyện gì?”

Một đám đều trực tiếp chạy vào trong viện của nàng, đem chỗ của nàng thành cái chợ sao? Ai cũng có thể đến?

Thi Huệ Thư oán trách liếc mắt nhìn Ngọc Linh Lung một cái: “Không có chuyện gì thì không thể tìm người sao? Lần trước gặp người, vẫn chưa thể nói chuyện từ tể. Gửi nhiều thiệp mời như vậy cho người, người một lần cũng không chịu đi. Nếu ta không trực tiếp xông tới, chỉ sợ người còn không chịu gặp ta đâu!”

Ngọc Linh Lung thần nhiên nói: “Ta với người lại không quen.”

Thi Huệ Thư cười nói: “Ai nói không quen? Gặp nhau vài lần sẽ thành quen!”

Nói xong lại đề thấp thanh âm, vẻ mặt hưng phấn: “Người biết không? Lần trước người hất rượu lên mặt Hinh Lâm quận chúa, mọi người trong thâm tâm đều rất bội phục người!”

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung giương lên, bội phục nàng?

Thi Huệ Thư che miệng cười: “Hinh Lâm quận chúa kia, ý vào mình là nghĩa nữ của Hoàng Hậu nương nương, nhìn người bằng nửa con mắt, bộ dáng luôn ra vẻ cao cao tại thượng. Hừ, còn coi mình thật sự là hoàng thân quốc thích, kỳ thật còn không phải chỉ giống chúng ta sao! Tất cả mọi người đều dám giận mà không dám nói, ngày đó người trừng trị nàng, xả giận thay nhiều người nha!”

Khó trách thiệp mời của các vị tiểu thư danh gia như tuyết bay tới, hóa ra là vì chuyện lần trước, khiến cho mọi người đối với Ngọc Linh Lung tràn ngập hảo cảm và tò mò.

Ngọc Linh Lung cũng không có lộ ra sắc mặt vui mừng, một lần nữa cảm thán lên: “Không có chuyện khác, người về đi, ta còn muốn ăn điểm tâm...”

Mà miếng thịt ngon còn chưa đưa đến miệng, Thi Huệ Thư đã đưa tay đoạt lấy đĩa của nàng: “Ăn cái này có gì ngon! Ta dẫn người đến một chỗ, cam đoan người ăn một lần sẽ không quên! Mau đi cùng ta!”

Ngọc Linh Lung nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, vô luận là kiếp này hay kiếp trước, dám đoạt đĩa của nàng, Thi Huệ Thư này vẫn là người đầu tiên.

Không đợi nàng phục hồi tinh thần, cổ tay đã bị Thi Huệ Thư nắm lấy, không ngừng kéo nàng ra cửa.

Ngọc Linh Lung trong chốc lát liền cảm thấy dở khóc dở cười. Tiểu nha đầu này đúng là từ trước đến nay đã quen như vậy, hết lần này tới lần khác cứ nhiệt tình như lửa, khiến cho người ta không thể nổi giận.

Thi Huệ Thư không nói hai lời, lôi kéo Ngọc Linh Lung ra ngoài. Ngọc Linh Lung chỉ kịp kêu một tiếng “Linh Nhi!”, đã bị túm ra đến đại môn.

Linh Nhi vội vàng cầm túi tiền, nhanh nhẹn đuổi theo Ngọc Linh Lung ra cửa.

Mãi cho đến khi bị Thi Huệ Thư kéo lên xe ngựa, Ngọc Linh Lung mới lên tiếng: “Người dù sao cũng nên nói cho ta biết, muốn dẫn ta đến chỗ nào đi?”

Thi Huệ Thư cười nói: “Người cả ngày nằm dí ở nhà, có cái gì thú vị? Ta mang người đến một chỗ tốt hơn.”

Nói xong liền phân phó nha hoàn: “Bảo xa phu đánh xe nhanh một chút, chúng ta đi chùa Phổ Độ.”

Thấy Ngọc Linh Lung vẻ mặt khó hiểu, Thi Huệ Thư nói: “Đồ ăn chay ở đó vô cùng ngon, ta đã sớm sai người đặt một bàn, lúc này đi vừa kịp.”

Ngọc Linh Lung nhìn sắc trời bên ngoài. Sáng sớm ngày ra, đi ăn chay sao?

Thi Huệ Thư đắc ý cười: “Chúng ta đi thắp hương bái Phật trước, sau đó đi ăn chay. Ta còn mời các vị tiểu thư, các nàng nếu biết ta mời được người, nhất định sẽ rất bội phục ta!”

Ngọc Linh Lung không nói gì, nàng không nghĩ tới bản thân mình mới đến cổ đại một thời gian ngắn, lại có thể trở thành nhân vật phong vân như vậy.

Xe ngựa đi một hồi, Ngọc Linh Lung liền hiểu tại sao Thi Huệ Thụ sớm như vậy đã đi mời mình. Giao thông thời đại này không thuận tiện, chùa Phổ Độ lại nằm trên một ngọn núi cách xa ngoại thành, nếu muốn đi thắp hương dùng cơm chay, rõ ràng phải tận lực xuất phát sớm một chút.

Dọc đường đi, Thi Huệ Thụ không ngừng lái nhai mấy chuyện mới mẻ của các nhà, mà đường núi gập ghềnh, xe ngựa xóc nảy, khiến Ngọc Linh Lung choáng váng đầu óc.

Đúng lúc nàng cảm thấy buồn ngủ, Thi Huệ Thụ bỗng nhiên hưng phấn kêu lên: “Mau tỉnh lại, ngay đằng trước là đền rồi!”

Ngọc Linh Lung miễn cưỡng mở mắt ra, nhấc mình xe nhìn ra ngoài. Chỉ thấy ở cuối đường hiện ra một ngôi chùa theo phong cách cổ xưa sừng sững nguy nga, từ ngoài vào trong theo thứ tự là ba tấm hoành phi đồ sộ, mặt trên điêu khắc đủ các loại dị thú, khiến lối vào càng tăng thêm không ít khí thế hùng hồn.

Thi Huệ Thụ vịn tay nha hoàn bước xuống xe ngựa nói: “Chúng ta đi từ nơi này lên, thắp hương xong là có thể đến quán trọ phía sau.”

Ngọc Linh Lung cũng vịn tay Linh Nhi xuống xe, hồi lâu không ra khỏi cửa, nhìn thấy cảnh sắc mới mẻ trước mắt này, tinh thần Ngọc Linh Lung bắt gặp có chút phấn chấn.

Chùa Phổ Độ ở trong núi, thanh lương mà vắng lặng. Gió núi thổi tới, mang theo hơi thở mới mẻ của núi rừng, hòa cùng hương hoa xông vào mũi, làm cho người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái vô cùng.

Nhìn bộ dáng thương thức cảnh sắc của Ngọc Linh Lung, Thi Huệ Thụ cười nói: “Ta biết người nhất định sẽ thích. Đi thôi, chúng ta đi vào trước đã.”

Lúc này không phải là mùa cúng bái trong năm, du khách trên núi cũng không nhiều, Ngọc Linh Lung cùng Thi Huệ Thụ lên vài bậc thang, lập tức đã vào điện Quan Âm.

Trước phật tượng, có tiểu hòa thượng nhẹ nhàng gõ mõ, miệng không ngừng tụng niệm kinh văn, không khí trong đại điện thập phần trang nghiêm. Mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quần nơi đầu mũi, tâm tình cũng không biết vì sao bất giác thanh tịnh đi rất nhiều.

Thi Huệ Thụ lôi kéo Ngọc Linh Lung quỳ gối trên đệm cỏ, ngửa đầu nhìn phật ượng, thành kính cúng đầu, sau đó hai tay tạo thành hình chữ thập cúi đầu cầu khấn.

Ngọc Linh Lung quỳ gối trên đệm cỏ, bỗng dưng có một loại cảm giác kỳ dị. Nàng vốn luôn không tin mấy chuyện sinh tử luân hồi, nhưng mà lại xuyên đến thời đại này, một lần nữa có được nhân sinh mới, tựa như nàng từng tin tưởng tình yêu như thế. Vận mệnh lại cùng nàng mở ra một trò đùa tàn nhẫn đến dường vậy.

Cái gì nên tin, cái gì không nên tin? Qua hai đời làm người, giờ phút này nàng có một loạt cảm giác mờ mịt.

Ngọc Linh Lung buông mắt ngồi chồm hổm trên đệm cỏ, không đập đầu, cũng không cầu chúc cái gì. Cho dù trên đời này thật sự có thần tiên, nàng cũng không nguyện ý đem vận mệnh của mình giao phó cho thần phật lúc có lúc không này.

Mà nàng giờ phút này, một thân xiêm y màu ngọc bích, ngồi yên lặng, tựa như đoá sen chậm rãi nở rộ trong đại điện u tĩnh.

Sự thanh tịnh trong đại điện, thanh âm gì cũng thật rõ ràng, Ngọc Linh Lung còn chưa đứng dậy, cảm giác có người ở phía sau, nàng còn tưởng là một nữ tín đồ đến thăm viếng Quan Âm. Ai ngờ ngay sau đó, dưới chân của nàng đột nhiên căng thẳng, thế nhưng lại bị người nào đó nắm lấy.

Ngọc Linh Lung phản ứng cực kì nhanh, lập tức mau lẹ giãy bàn tay kia ra, phút chốc đứng dậy.

Thi Huệ Thụ đứng bên cạnh cũng lập tức bật dậy, về mặt đầy kinh ngạc nhìn đám người phía sau.

Cầm đầu là một vị công tử trẻ tuổi mặc áo dài đỏ thẫm, dáng người trung bình không cao không thấp, mặt như thoa phấn, đôi mắt hoa đào không hề kiêng nể đánh giá Ngọc Linh Lung, về mặt có chút cợt nhả: “Mỹ nhân khá lắm, chỉ tiếc chân cũng không đủ khéo léo.”

Thi Huệ Thụ chỉ dẫn theo vài nha hoàn bên người, thấy thế cũng không khỏi khiếp đảm lui về phía sau vài bước, thân thủ lạng lẽ lôi kéo Ngọc Linh Lung thấp giọng nói: “Đừng để ý đến hắn, chúng ta đi trước đi.”

Mắt đẹp của Ngọc Linh Lung khẽ híp lại, phát ra tia hàn quang sắc bén. Tiểu tử này ăn gan hùm mật gấu sao? Cũng dám đùa giỡn nàng!?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thế nào, vui lắm sao?

Trông thấy thần sắc sợ hãi của Thi Huệ Thư, nam tử trẻ tuổi kia không nhịn được càng thêm đắc ý, dương dương tự đắc nói: “Các nàng là nữ hài nhà ai? Không bằng theo gia đi, ta cam đoan các nàng sẽ được ăn no uống say, nửa đời sau hưởng phúc vĩnh viễn!”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh một tiếng: “Khẩu khí thật lớn! Con mẹ ngươi muốn làm gì?”

Gã sai vặt phía sau nam tử lập tức quát: “Lớn mật! Gia nhà chúng ta đường đường là công tử của Binh bộ Phụng thượng thư, ngươi chỉ là một dân nữ, lại dám cuồng ngôn như vậy, không sợ bị trừng trị sao?”

Ngọc Linh Lung cười lạnh. Loại công tử này, đại khái là thấy Thi Huệ Thư và Ngọc Linh Lung chỉ dẫn theo vài tiểu nha hoàn, còn tưởng là con gái cưng của một nhà dân thường, mới không kiêng nể gì mà đùa giỡn các nàng.

Nam tử thấy Ngọc Linh Lung không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng sợ, cười nói: “Gia là Phụng Tư Hoài. Nàng có thể đi nghe ngóng xem gia là nhân vật bậc nào. Đi theo gia, khẳng định sẽ không bạc đãi nàng ——”

Nói xong, Phụng Tư Hoài đưa tay nâng cằm Ngọc Linh Lung lên, mắt híp lại, khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm.

Linh Nhi bước lên hai bước, gạt tay Phụng Tư Hoài ra: “Buông ra! Không cho phép ngươi chạm vào tiểu thư nhà ta!”

Phụng Tư Hoài cười hi hi nói: “A! Tiểu nha đầu này cũng đủ cay! Ngươi gấp cái gì? Gia với tiểu thư nhà ngươi chơi đùa một chút. Chơi xong, tự nhiên sẽ đến lượt ngươi!”

Nhấn nại của Ngọc Linh Lung đã đến cực hạn, nghe xong lời này trực tiếp phi một cước, đem Phụng Tư Hoài đá ngã xuống đất!

“Ồi!” Phụng Tư Hoài bị bất ngờ không kịp phòng ngự, nhất thời ôm bụng kêu gào thảm thiết.

Gã sai vặt phía sau hắn thấy chủ tử chịu thiệt, lập tức xắn tay áo xông vọt lên, miệng thò tục mắng: “Tiểu tiện nhân, công tử chúng ta coi trọng ngươi, là phúc của ngươi, ngươi con mẹ nó lại dám đánh người? Ta thấy ngươi là không muốn sống phải không?”

Ngọc Linh Lung khinh thường hừ lạnh, một phát túm lấy cánh tay của gã sai vặt, dễ như trở bàn tay kéo một cái, thoát khỏi cánh tay của gã, ngay sau đó liền đá một cước lên mông, rồi một cước lên miệng của hắn.

Bên kia, Linh Nhi cũng nghênh đón, ba quyền hai cước đã đánh ngã hai gã sai vặt khác.

Phụng Tư Hoài lúc này đã muốn đứng dậy, ôm bụng, đau đến mức nhe răng trợn mắt, nghiêng ngả lao đảo vài cái, rồi đưa tay chỉ thẳng vào Ngọc Linh Lung nói: “Lên cho ta, bắt lấy tiểu tiện phụ này ——”

Lời còn chưa dứt, liền thấy thân ảnh như quỷ mỵ của Ngọc Linh Lung đảo mắt một cái đã đứng bên người hắn, bàn tay nhỏ bé chuẩn xác nắm lấy cằm hắn, thuận thế uốn éo vài cái. “Rắc” một cái, cằm của Phụng Tư Hoài đã muợn rụng ra khỏi hàm, nửa câu sau cứ thế mà nuốt xuống.

Còn lại vài gã sai vặt nghe thấy lời nói của chủ tử, vẫn không biết sống chết như cũ xông lên, Ngọc Linh Lung tùy tay đẩy Phụng Tư Hoài sang một bên, đôi chân xinh đẹp bay lượn vài vòng, đem mấy gã sai vặt còn lại đánh ngã nhào trên đất.

Trong đại điện vốn yên tĩnh trống trải, giờ phút này đã tràn ngập tiếng rên rỉ thống khổ. Phụng Tư Hoài cũng đám tay sai ôm vết thương nằm trên đất vạ vạ, cũng chẳng còn khí thế kiêu ngạo như vừa rồi nữa.

Thi Huệ Thư trước giờ sao có thể gặp cảnh tượng như vậy, sợ tới mức răng nanh run rẩy đánh vào nhau kèn kẹt, cùng với tiểu nha hoàn của mình lui vào trong góc, không dám nói lời nào, lại càng không dám đứng dậy.

Ngọc Linh Lung vỗ vỗ bụi trên tay, đi đến trước mặt Phụng Tư Hoài, một chiếc giày thêu trực tiếp dẫm lên khớp cằm của hắn. Phụng Tư Hoài đau đớn há miệng không ngừng rên rỉ.

Ngọc Linh Lung từ trên cao nhìn xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy tia hàn ý: “Thế nào, vui lắm sao?”

Hắn không phải muốn chơi đùa sao? Nàng liền chơi cùng hắn!

Phụng Tư Hoài đau đớn mức nói không ra lời, đôi mắt hoảng sợ nhìn Ngọc Linh Lung, trên mặt đầu là thần sắc cầu xin tha thứ. Hắn cố gắng dịch chuyển thân mình về phía sau từng chút từng chút, trực tiếp đem mình dịch vào dưới bàn án, như thể có vậy mới có thể an toàn được một chút.

Ngọc Linh Lung đưa tay nhắc chiếc lư hương thật lớn trên bàn lên, đập mạnh một cái lên đầu Phụng Tư Hoài: “Chị đây cho ngươi biết, chơi như thế nào mới được gọi là vui!”

Lư hương nặng nề vừa đánh xuống, lập tức làm cho Phụng Tư Hoài choáng váng đầu óc, tàn hương thật dày rơi trên mắt hắn, mũi hắn, cả cái miệng của hắn nữa. Hắn muốn chạy, lại không thấy đường. Hắn muốn thở, mà thở không nổi. Hắn muốn kêu cứu, nhưng lại không thể mở miệng.

Ngọc Linh Lung nhìn cánh tay tên nhóc con trước mắt không ngừng quơ lung tung lạnh lùng cười, mạnh mẽ đưa chân đá vào cái lư hương!

“Oành” một tiếng thật lớn, cả người Phùng Tư Hoài cùng chiếc lư hương nháy mắt đã bay ra ngoài, rơi một cái thật mạnh xuống bậc thềm cao cao ngoài đại điện, mà ngay cả rên một tiếng cũng không nổi, chỉ có thể bất động nằm im.

Ngọc Linh Lung thối thối tàn hương trên tay, mặt không đỏ khí không gấp đi về phía Thi Huệ Thư: “Còn trốn ở đây làm gì, mau đứng lên!”

Thi Huệ Thư run rẩy đứng lên, lại nhìn nhìn đám người ngã trái ngã phải trong đại điện, không tin vào mắt mình nói: “Đây... đây là...”

Đôi mày Ngọc Linh Lung nhíu lại: “Người sợ cái gì, cũng không phải người đánh!”

Vừa rồi trên đường đi, tiểu cô nương này không phải nói nhiều lắm sao? Sao giờ một câu cũng không nói nổi? Lá gan cũng thật nhỏ!

Thi Huệ Thư hít sâu một cái, mới có thể đem lời muốn nói nói ra: “Linh Lung, lá gan của người cũng thật lớn!”

Ngọc Linh Lung khinh thường hừ lạnh: “Đánh hấn thì làm sao? Ai bảo hấn dám chọc ta!”

Thi Huệ Thư kinh hồn bạt vía nói: “Người không nghe thấy sao? Hấn là công tử của Binh bộ Phùng thượng thư! Đây chính là cấp trên của phụ thân người nha!”

Ngọc Linh Lung ngăn ra, rồi lập tức nở nụ cười. Thật đúng là, Binh bộ thượng thư? Đây không phải người cai quản lão già hỗn đản Ngọc Bằng kia sao?

Nữ nhi của Ngọc Bằng đánh nhĩ tử của Phùng thượng thư! Món nợ này, tính thế nào đây?

Thế này đủ khiến Ngọc Bằng uống một ấm trà nóng.

Ngọc Linh Lung đánh người xong, tâm tình cực kỳ tốt, cười nói: “Quan tâm nhiều làm gì? Ta đói bụng! Đi, chúng ta đi ăn chay!”

Hậu viện chùa Phổ Độ có bốn năm sương phòng ngay gần nhau. Bốn phía là tường cao vây quanh, ở đằng sau xa xa là núi thẳm. Vì ở đây có nhiều nữ khách tới thắp hương bái Phật, đa số trong đó là nữ quyến nhà quan, bởi vậy mà nơi này cùng đại điện phía trước hoàn toàn ngăn cách, vô cùng u tĩnh.

Ngọc Linh Lung cùng Thi Huệ Thư ngồi trong phòng. Một bàn tiệc lớn trước mặt bày đầy đồ ăn chay. Thi Huệ Thư lại có vẻ nặng nề tâm sự, chẳng có một chút tâm tư dùng cơm.

Ngọc Linh Lung lại hoàn toàn tương phản. Sáng sớm ngày hôm nay còn chưa dùng điểm tâm xong đã bị Thi Huệ Thư kéo ra ngoài, giăng co mãi tới trưa, vừa rồi lại hoạt động chút gân cốt, Ngọc Linh Lung giờ phút này đúng là thèm ăn vô cùng.

Đủ món ăn chay bày đầy trên bàn, đều được chế thành từ sợi đậu phụ khô, măng mùa đông, củ cải, nấm tiên, nấm Khẩu Bắc, đậu hũ, măng khô... Có lẽ là vì ở phương Bắc, đa số món ăn đều nhiều màu sắc mà đầy vị, hình dáng cũng rất đẹp, khiến cho người vừa nhìn thấy đã muốn động mồm.

Những món ăn Ngọc Linh Lung có thể gọi tên, đại khái cũng chỉ là khoai sọ hoàng yến, hoa cúc chua ngọt, giò heo kho khô qua..., còn lại đều là những món nàng chưa từng thấy qua. Tâm tình Ngọc Linh Lung hôm nay vô cùng tốt, hiếm khi cũng nói nhiều hơn, chỉ vào một đĩa đồ ăn hỏi: “Đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hấn với ta không quan hệ!

Thi Huệ Thư giương mắt nhìn nhìn, nói: “Đó là trái cuốn hiếm có. Dùng phần cái của quả, mút táo, củ từ, đường trắng, hoa quế, lấy váng sữa đậu nành cuốn lại rồi chưng cách thủy, sau đó phết một lớp mật, rắc ít ớt xanh thái sợi, vài sợi bang vàng, vị hơi ngọt ngọt...”

Ngọc Linh Lung cắn một miếng, bánh vừa vào miệng liền tan ra, ngọt mà không ngấy, lại mang theo vị ngọt ngọt của hoa quế, hương vị đúng là không tồi.

Trông Ngọc Linh Lung vui vẻ ăn, Thi Huệ Thư không nhịn được hỏi: “Người một chút cũng không lo lắng sao?”

Ngọc Linh Lung dừng dưa, nhìn về phía Thi Huệ Thư: “Lo lắng? Ta lo lắng cái gì?”

Thi Huệ Thư bắt đầu dĩ thờ dài: “Người vừa rồi đánh công tử nhà Phùng thượng thư thành như vậy, chỉ sợ sáng mai, quý phủ người ta sẽ tới nhà người khởi binh vãn tội! Người không sợ Ngọc tướng quân trừng phạt người sao?”

Ngọc Linh Lung nhìn không được mỉm cười: “Hắn? Cho hắn hai cái lá gan, hắn cũng không dám!”

Thi Huệ Thư tròn mắt há mồm mồm kinh ngạc. Ở cái xã hội phong kiến này, nữ tử luôn được dạy là phải tam tòng tứ đức. Những cô nương chưa xuất giá như các nàng, chưa được gả thì phải theo cha. Nói cách khác, các nàng vô điều kiện phải nghe lời dạy của phụ thân, ngay cả nhất cử nhất động cũng đều phải thuận theo chỉ giáo của cha mẹ, đừng nói là Ngọc Linh Lung bây giờ ở bên ngoài đánh người.

Trong mắt Thi Huệ Thư là chuyện kinh thiên động địa, nhưng Ngọc Linh Lung lại cứ nhẹ nhàng thanh thản mà chẳng quan tâm. Cho dù vẫn khâm phục Ngọc Linh Lung có gan hất rượu lên mặt Hình Lâm quận chúa, nhưng hiện tại nghe thấy lời đại nghịch bất đạo này của Ngọc Linh Lung, Thi Huệ Thư chính là cảm thấy không lý giải nổi.

Nhìn đôi mắt tròn tròn của Thi Huệ Thư, Ngọc Linh Lung không khỏi hé miệng mỉm cười, nàng đặt đũa xuống, nghiêng đầu nhìn Thi Huệ Thư: “Ngươi sợ?”

Thi Huệ Thư chau mày ủ mặt: “Nếu mẫu thân biết ta gây chuyện bên ngoài, nhất định sẽ không tha cho ta.”

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung nhú lại: “Người đánh là ta, ngươi lại không động thủ, nàng phạt ngươi cái gì?”

Thi Huệ Thư vẻ mặt đau khổ: “Vốn là hôm nay ta vụng trộm chạy đến đây, nếu để mẫu thân biết ta đến chùa Phổ Độ đánh người, sau này nhất định sẽ không cho ta xuất môn nữa.”

Ngọc Linh Lung lắc đầu, không muốn quan tâm đến tâm tư nhỏ nhẻ của tiểu cô nương này nữa, liền đổi đề tài: “Ngươi không phải nói còn mời người khác nữa sao? Sao giờ chỉ có hai chúng ta dùng cơm?”

Thi Huệ Thư lúc này mới nhớ tới: “Í, Vân Tranh nói hôm nay sẽ tới nha, thế nào lại vẫn chưa thấy đâu?”

Ngọc Linh Lung bỗng dưng tròn tròn mắt: “Ngươi nói cái gì? Dương Vân Tranh cũng muốn đến?”

Thi Huệ Thư gật đầu: “Đúng nha! Nàng nói rất bội phục ngươi, cũng là nàng gợi ý bảo ta mời ngươi đến đây ăn chay mà!”

Ngọc Linh Lung nhảy cảm nhận thấy như thể có điều gì đó không đúng, lại tìm không được đầu mối gì, trầm ngâm nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Sắc trời cũng không còn sớm nữa. Dương Vân Tranh chỉ sợ sẽ không đến, chúng ta về thôi.”

Vừa nói đến chuyện trở về, Thi Huệ Thư liền khổ sở ra mặt, vừa thở dài vừa đứng lên: “Chỉ sợ hiện tại Phùng gia đã biết hai người chúng ta đánh công tử nhà bọn họ, cũng không biết nhà ta giờ biến thành cái dạng gì rồi.”

Ngọc Linh Lung có chút nhúc nhủ: “Đã nói là không phải ngươi đánh, ngươi không phải chỉ cần nói với mẫu thân ngươi là ngươi không động thủ sao?”

Nhìn cái bộ dạng nàng lúc này nha, thấy đánh nhau cũng chỉ biết run rẩy trốn ở góc tường, còn nói là cùng với mình đánh Phùng Tư Hoài?

Thi Huệ Thư dậm chân một cái, bộ dáng ra vẻ không thèm đếm xỉa gì nữa: “Quên đi, đã gặp nạn thì tất cả cùng nhau vác.”

Ngọc Linh Lung có chút kinh ngạc, chưa kịp nói một lời, Thi Huệ Thư đã không ngừng kéo tay nàng, vẻ mặt rõ ràng là thấy chết không sợ: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không phải là kẻ không có nghĩa khí, bỏ mặc ngươi!”

Ngọc Linh Lung nhìn khuôn mặt tròn tròn đầy nghiêm túc của Thi Huệ Thư, nhất thời im lặng.

Tiểu cô nương này, cũng biết cái gì gọi là nghĩa khí?

Vừa rồi lúc nàng bị Phùng Tư Hoài nắm chân, Thi Huệ Thư chính là trốn phẩy sau nàng một tiếng cũng không dám kêu nha!

Thi Huệ Thư rõ ràng là không phát giác ra sự bất đắc dĩ của Ngọc Linh Lung, bàn tay nhỏ bé càng lúc nắm càng chặt: “Nếu không phải bởi vì ta, ngươi cũng sẽ không bị cái tên vô lại Phùng Tư Hoài kia lừa gạt. Nếu không có ngươi, ta cũng sẽ bị hắn ức hiếp! Từ nay về sau chúng ta chính là chị em tốt, cùng chung hoạn nạn!”

Ngọc Linh Lung nghe được lời này, đầu óc liền đen một mảnh. Nàng đánh Phùng Tư Hoài chỉ là bởi vì tiểu tử kia trêu ghẹo tới nàng, cũng không phải vì Thi Huệ Thư. Nhưng mà hiện tại nhìn Thi Huệ Thư, rõ ràng cho rằng mình vì nàng mà ra mặt!

Ngọc Linh Lung cũng lười giải thích, trực tiếp rút cánh tay bị nàng nắm đau ra: “Ngươi muốn thế nào thì cứ thế đi.”

Đối với nàng mà nói, Thi Huệ Thư chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi, quả thật cũng không thể nói là cái gì mà chị em tốt.

Nếu đã quyết định cùng họa cùng phúc, tâm tình Thi Huệ Thư hiển nhiên tốt lên rất nhiều. Trên đường xuống núi, nàng thi thắng lại kéo rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, miệng nói nhỏ: “Vân Tranh này, nói là muốn tới, thế mà lại không tới. Trở về ta nhất định phải hỏi rõ ràng một chút. Phải biết rằng để mời được ngươi, ta cũng không dễ dàng gì!”

Ngọc Linh Lung không biết nên khóc hay nên cười. Khi nào thì chính mình lại trở thành một nhân vật nóng bỏng tay như vậy? Thế mà lại có thể khiến cho Thi Huệ Thư cảm thấy hãnh diện khi mời được nàng?

Thi Huệ Thư làm bầm lấu bầu một hồi, như chợt nhớ ra chuyện gì, nghiêng đầu sang chỗ khác mà nói: “Người cùng với Húc vương gia, rốt cuộc là có chuyện gì nha!”

Ngọc Linh Lung không nghĩ tới nàng có thể trực tiếp hỏi như vậy, không nhịn được giật mình. Chút ngập ngừng này, lại khiến cho Thi Huệ Thư tưởng lầm là Ngọc Linh Lung thẹn thùng, vì thế liền an ủi vỗ vỗ tay Ngọc Linh Lung, thấp giọng nói: “Chúng ta đều là chị em tốt, người nghĩ thế nào cứ nói cho ta biết. Yên tâm, ta cũng không nói người khác biết đâu.”

Ngọc Linh Lung mặt lạnh nhú lại: “Hắn với ta không có quan hệ!”

Thi Huệ Thư có chút kinh ngạc: “Không thể nào! Húc vương gia kia không phải mỗi ngày đều chạy đến quý phủ nhà người sao? Toàn bộ kinh thành đều biết Húc Vương theo đuổi người nha!”

Thần sắc Ngọc Linh Lung càng lúc càng trở nên khó coi, Thi Huệ Thư lại còn thần thần bí bí hỏi: “Húc vương gia có đề cập với phụ thân người chuyện cưới xin không? Tuy rằng hôn sự tương lai của Húc vương gia là phải được Hoàng thượng chỉ hôn, nhưng nhìn thái độ của hắn đối với người, tương lai phong người là sườn phi cũng không thành vấn đề đi...”

Ngọc Linh Lung rốt cuộc cũng tức giận: “Người rốt cuộc có để ta yên không?”

Thi Huệ Thư lúc này mới phát giác mình lỡ lời, vội vàng che miệng: “Linh Lung, tính ta vốn nói thẳng, người trăm ngàn lần đừng để trong lòng.”

Thi Huệ Thư không dám nói thêm lời nào nữa, nhưng ánh mắt nhìn Ngọc Linh Lung lại tràn ngập sự đồng tình. Đừng nói Ngọc Linh Lung chỉ là một thứ nữ, cho dù Ngọc Linh Lung là con của chính thất, nhưng lấy thân phận của Ngọc tướng quân, nàng cũng tuyệt đối không có khả năng trở thành chính phi của hoàng tử. Thi Huệ Thư còn tưởng Ngọc Linh Lung phiền lòng vì chuyện này, lại không nghĩ đến nàng vốn không có một chút hứng thú với Húc Vương.

Cũng khó trách, một nhân vật như Húc Vương, toàn bộ thiên kim tiểu thư ở kinh thành đều ngưỡng mộ trong lòng, Thi Huệ Thư thực sự không thể tưởng tượng ra, Ngọc Linh Lung lại chẳng thèm ngó ngang tới Húc Vương.

Thi Huệ Thư nhìn Ngọc Linh Lung, đáy lòng liền dâng lên một loại cảm giác đồng mệnh tương liên, nàng nhẹ nhàng nắm tay Ngọc Linh Lung, cảm thán nói: “Ta và người kỳ thật giống nhau. Người mặc dù là thứ xuất, nhưng dù sao Húc Vương đối với người cũng là thật lòng. Còn ta đây, thế tử gia đối với ta từ trước tới giờ vốn là nửa con mắt cũng chưa nhìn qua...”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Chính là nàng!

Ngọc Linh Lung đang lúc không vui, còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của Thi Huệ Thư, Thi Huệ Thư đã cứ thế mà đem tâm sự cất giấu chỗ sâu nhất trong lòng nói ra: “... Từ lần đầu tiên gặp ta đã không quên được hắn. Ta nhớ rõ hắn đứng dưới gốc cây, ta và Vân Tranh nói chuyện, còn hắn ở bên cạnh yên lặng nghe, mặt vẫn mang theo ý cười. Cảnh tượng đó trông thật đẹp.”

Con tức trong lòng Ngọc Linh Lung không biết dần dần tan biến như thế nào. Xe ngựa lộc cộc lăn, từ từ di chuyển trên đường núi, trong xe cũng chỉ có nàng và Thi Huệ Thư, mà Thi Huệ Thư lại thì thào giống như tự nói tự kể: “Ta nghe thấy nhà ai có tranh của hắn, liền tìm có đến nhìn; nghe nhà ai muốn bán quạt của hắn, có phải dùng trang sức của mình ta cũng phải mua về; mà đi gặp Vân Tranh để nói chuyện, cũng là vì hi vọng có thể nhìn thấy hắn...”

Ngọc Linh Lung rốt cuộc cũng nhớ tới thế tử gia Thi Huệ Thư nói tới là ai. Ngày đó ở phủ Trường Đình Hài, nam tử nho nhã xuất hiện cùng Húc Vương, nàng chỉ nhìn lướt qua, cũng không có ấn tượng sâu sắc gì lắm.

Nhưng là hiện tại, có một cô nương đang nảy nở tình cảm trai gái, lại ngồi trong xe ngựa cùng nàng, nói liên miên về những tưởng niệm về chuyện tình cảm của chính mình.

Kiếp trước từng đã trải qua, Ngọc Linh Lung cũng không có ý định tin tưởng vào tình yêu thêm một lần nữa, nhưng lúc này, nàng thật sự rất bội phục dũng khí của Thi Huệ Thư. Ở thời đại này, nữ tử luôn kín đáo thanh lịch, có thể thẳng thắn đem tâm tình của mình nói ra như Thi Huệ Thư cũng rất hiếm.

Một chút khó chịu mới vừa rồi còn trong lòng sớm đã tan thành mây khói, Ngọc Linh Lung yên lặng nắm lấy tay của Thi Huệ Thư.

Nàng không giỏi an ủi người khác, càng không biết phải an ủi người khác như thế nào. Có lẽ, Thi Huệ Thư cũng không cần an ủi, nàng chỉ muốn tìm người có thể nghe hết tâm sự của mình, mà mới vừa rồi Ngọc Linh Lung giúp nàng ngăn cản tên công tử phóng đảng trên chợ, vừa hay trở thành đối tượng tốt nhất để nàng bày tỏ.

Núi rừng yên tĩnh, tiếng chim ríu rít, thời gian vẫn cứ trôi đi, chỉ có một chiếc xe ngựa đơn độc, chở hai cô nương lòng đầy tâm trạng chậm rãi đi về phía trước.

Ngọc Linh Lung biết, xe ngựa chờ các nàng có dấu hiệu của Thi gia. Phùng Tư Hoài muốn tra ra các nàng không phải việc gì khó. Cho nên, ngay ngày hôm sau đã có người vào thông báo người của Phùng gia tới hỏi thăm, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Nha hoàn báo tin ngoài tiền viện lòng đầy run sợ, nhỏ giọng nói: "...Phùng phu nhân của phủ Bình bộ thượng thư tới thăm, nói muốn mời Tứ tiểu thư qua nói chuyện."

Ngọc Linh Lung cười lạnh, tìm nàng nói chuyện? Chỉ sợ là tới hỏi tội đi!

Ngọc Linh Lung cũng không đứng dậy, nhẹ nhàng thổi thổi nước trà ấm áp, không thèm để ý nói: "Ồ? Vậy ai đến trước rồi?"

Phùng phu nhân tự mình giá lâm Ngọc phủ, cũng phải có một chủ nhân đứng tiêu chuẩn đi nghênh đón đi?

Nha hoàn kia cung kính nói: "Hồi bẩm Tứ tiểu thư, là lão gia đến trước tiếp khách"

Ngọc Linh Lung nghe vậy liền cứng người, thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra, tiếp khách? Một đại lão gia như Ngọc Bằng, cùng lão bà của lãnh đạo nói chuyện phiếm trong phòng khách? Cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi cũng thấy buồn cười.

Phòng chừng Ngọc Bằng cũng là không có cách nào khác. Theo lý thuyết, Phùng phu nhân giá lâm nên để Mộ thị ra nghênh đón, nhưng hiện tại Mộ thị bị hấn đánh đến mức không thể xuống giường, sao có thể ra ngoài tiếp khách? Vài di nương còn lại đương nhiên không thể ra mặt, mấy nữ nhi nhỏ tuổi cũng không thể cho đi tiếp đãi một nhân vật quan trọng như vậy được. Hiện nay trong Ngọc phủ, trừ bỏ Ngọc tướng quân, thật đúng là không còn ai có thể ra mặt tiếp khách.

Ngọc Linh Lung nhin cười nói: "Biết rồi, người đi xuống đi."

Nha hoàn kia cũng không dám thúc giục Ngọc Linh Lung, dù sao lời cũng đã truyền tới người rồi, vị Tứ tiểu thư này có đi hay không không quan hệ tới nàng, giờ chỉ cần khăn trương hành lễ rồi lui ra thôi.

Ngọc Linh Lung lau khóe miệng, giương giọng kêu: "Huyền Thảo, Linh Nhi, tới giúp ta thay xiêm y."

Linh Nhi nhanh nhẹn tiến vào: "Tiểu thư, người thật sự muốn gặp cái vị Phùng phu nhân kia sao?"

Ngọc Linh Lung thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái: "Tất nhiên là phải đi. Không đi, nàng còn nghĩ là ta sợ nàng."

Linh Nhi vừa lấy quần áo, vừa khăn trương hỏi: "Tiểu thư ngày đó đánh Phùng công tử như vậy, chỉ sợ Phùng phu nhân đến là để hỏi tội thôi!"

Ngọc Linh Lung cười lạnh: "Hỏi tội? Ta xem nàng muốn hỏi tội gì!"

Huyền Thảo đứng một bên khuyên nhủ: "Phùng phu nhân khẳng định đang nổi nóng, tiểu thư cần gì đi ra cứng đối cứng? Bằng không, em đi gặp lão gia, nói thân thể tiểu thư không thoải mái, hôm nay cũng đừng đi ra ngoài."

Ngọc Linh Lung nghe được, vừa tức vừa buồn cười: "Ngày hôm qua đánh người như thế, hôm nay đã nói không thoải mái? Nếu là em, em có tin không?"

Huyền Thảo nghẹn lời, Linh Nhi nói: "Cũng không biết thương thế của vị Phùng công tử kia thế nào. Nếu không nặng thì tốt rồi, còn nếu nặng..."

Ngọc Linh Lung đứng lên, lấy xiêm y của mình còn trên tay Huyền Thảo và Linh Nhi mặc vào, vừa nói: "Không nặng thì sao? Nếu không nặng, ta sẽ hung hăng đánh hấn thêm một trận!"

Linh Nhi nghe được không nhịn được cười, Huyền Thảo lại cười không nổi, lo lắng nói: "Tiểu thư, người vẫn nên cẩn thận."

Ngọc Linh Lung cài trâm ngọc bích lên đầu, lạnh giọng nói: "Sợ cái gì? Dám trêu ta, ta đánh nàng tìm không thấy đường về!"

Lúc này, ngoài tiền viện Ngọc phủ, Ngọc tướng quân đứng trên mặt đất, tay chân nhất thời khăn trương không biết đặt đâu.

Hắn là người cục mịch lỗ mãng, ra trận đánh giặc còn tạm được, bảo hắn ở trong viện nói chuyện phiếm cùng phu nhân của cấp trên, quả thực so với giết hấn còn khó chịu hơn.

Hơn nữa, đối phương vẫn còn rất bình tĩnh, tự mình mang theo nhi tử tới cửa vấn tội.

Phùng phu nhân mặc một bộ váy màu xanh lam, đầu cài trâm bảo kim xanh, vẻ mặt lạnh lùng, từ đầu đến chân lộ ra hàn khí, cao ngạo ngồi trên ghế. Mặc dù từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, nhưng vẫn khiến cho người khác cảm nhận rất rõ ràng khí tức phần nộ của mình.

Ở bên phải của nàng, Phùng Tư Hoài đầu quấn một lớp băng gạc thật dày, mặt mũi bầm dập ngồi trên ghế, thi thoảng còn phát ra một tiếng kêu đau đớn nhỏ li ti.

Nhìn bộ dáng của nhi tử mình, sắc mặt Phùng phu nhân càng lúc càng khó coi.

Nói thế nào đi nữa, nàng cũng là nhất phẩm phu nhân đương triều, phu quân của nàng là Binh Bộ Thượng Thư tay nắm quyền to. Thân phận như vậy, con trai bảo bối của nàng nhưng lại bị người đánh cho một trận thành bộ dạng như này.

Càng tức giận hơn là, người đánh chẳng những là một thứ nữ ti tiện, lại còn là thứ nữ nhà thuộc hạ của trượng phu mình!

Phùng phu nhân thật sự phát hỏa, Phùng phu nhân tức giận vô cùng.

Cho nên, vô luận Ngọc tướng quân đứng bên cạnh vất óc ra tìm hết đề tài này đến đề tài kia để bắt chuyện, Phùng phu nhân và Phùng Tư Hoài cũng đều rất hồ hững.

Khi Ngọc Linh Lung đi vào phòng tiếp khách, đúng lúc trông thấy một cục diện xấu hổ như vậy.

Phùng phu nhân nghe thấy tiếng bước chân, giương mắt nhìn lên. Chỉ thấy một cô nương một thân áo lụa màu lục nhạt, lông mày như trắng non, khuôn mặt như đóa sen, mềm mại như nước mùa thu, tuy rằng thoát nhìn cũng không quá mười bốn mười lăm tuổi, nhưng là Phùng phu nhân cũng chưa từng nhìn thấy một sắc đẹp tuyệt trần đến như vậy.

Chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của tiểu cô nương ấy, lại tràn đầy hơi thở lạnh lẽo, khiến người đối diện trong nội tâm không khỏi phát lạnh.

Phùng phu nhân không nhịn được ngăn người, nàng hiểu rõ tính nết nhi tử của mình. Đơn giản là ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đùa giỡn người ta không thành, còn bị đánh một trận, chỉ là nàng thật sự không nghĩ tới, đối phương vậy mà là một vị tiểu thư yếu đuối như thế.

Ngọc tướng quân thấy kẻ đầu sỏ Ngọc Linh Lung bước vào phòng, nhất thời không biết có nên quát nàng hay không? Không mắng, vậy thật có lỗi với Phùng phu nhân đến khỏi binh vãn tội, mà mắng, thì hẳn lại không có cái dũng khí này.

Hắn hoàn toàn tin tưởng, nếu mình mở miệng chỉ trách Ngọc Linh Lung, thứ nữ này tuyệt đối sẽ khiến hắn bị bề mặt trước mắt mọi người. Vì không để một đời anh danh của hắn bị hủy hoại trong chớp mắt, Ngọc tướng quân quyết định vẫn là không nên tự mình làm mất mặt mình.

Hắng giọng một cái, Ngọc tướng quân nói: “Đây... Đây chính là tiểu nữ...”

Phùng Tư Hoài đúng lúc này nhảy dựng lên, chỉ vào Ngọc Linh Lung cáo trạng với Phùng phu nhân: “Nương, chính là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Là bốn vương chiều!

Mà động tác bắn người ra này, không cẩn thận lại đụng tới vết thương trên người, Phùng Tư Hoài đau đớn xoa xoa cánh tay, tức giận bất bình nhìn Ngọc Linh Lung: “Nương, người xem nàng đánh con thế nào này!”

Ngọc Linh Lung không nhìn hắn, cũng không hành lễ, vừa vào phòng đã hướng sang chiếc ghế bên phải ngồi xuống, đôi mắt xinh đẹp quét mắt nhìn Phùng phu nhân một cái, lạnh lùng nói: “Thế nào, hôm qua ăn đánh chưa đủ, hôm nay còn muốn đến?”

Phùng phu nhân nghe vậy tức giận nham mày. Người bị hại tìm tới cửa, nữ tử này còn không biết hối cải, chẳng lẽ thực sự cho rằng phủ Thượng thư nhà nàng dễ bắt nạt lắm phải không?

“Ngọc tướng quân, người nghe xem nàng mới nói gì vậy?” Phùng phu nhân hừ một tiếng thật mạnh, ánh mắt chua ngoa bắn thẳng đến Ngọc tướng quân, “Người quân giáo nữ nhi nhà mình như vậy sao?”

Ngọc tướng quân đứng trên đất, thật sự khó xử. Một bên là phu nhân của lãnh đạo, một bên mà nữ nhi bướng bỉnh khó thuần, hắn dám đắc tội ai?

Bất quá, không đợi hắn lên tiếng, Ngọc Linh Lung đã nhận lấy câu chuyện, chỉ thấy mắt lạnh nàng vừa nhắc, ánh mắt sắc bén không chút khách khí nhìn về phía Phùng phu nhân: “Người còn mặt mũi để hỏi? Người quân giáo nhi tử nhà mình thế nào? Đùa giỡn nữ tử trước mặt bản thân thiên hạ, bị đánh cũng xứng!”

Phùng phu nhân không nghĩ tới Ngọc Linh Lung không có lễ độ như vậy, quả thực tức điên lên, không thèm để ý đến hình tượng của mình nữa, vỗ bàn nhảy dựng lên: “Ngày cả con ta người cũng dám đánh, có phải chán sống rồi không?”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Ai chọc ta, ta liền đánh! Người nếu không phục, không ngại cũng có thể tới thử!”

Phùng phu nhân tròn tròn hai mắt, lửa giận từ từ bốc lên. Tiểu nha đầu này, dám đáp trả với nàng như vậy!?

“Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, lại dám vô pháp vô thiên như thế? Người đâu, bắt nó lại cho ta!”

Nàng cũng không tin, nàng đường đường là phu nhân Thượng Thư lại không trị được một thứ nữ!

Không đợi Ngọc Linh Lung lên tiếng, ngoài cửa đã truyền đến một thanh âm mạnh mẽ: “Ai dám!”

Lời còn chưa dứt, một bóng dáng cao to đã đi đến. Húc Vương phe phẩy quạt trắng, cả thân màu ngọc, mắt đen sáng ngời như sao, môi mỏng như cười như không: “Ngươi nói muốn bắt ai?”

Phùng phu nhân biến sắc, lại không thể không đứng dậy hành lễ: “Thần phụ tham kiến Húc vương điện hạ.”

Nàng thế nào lại quên, nha đầu kia chính là người trong lòng của Húc Vương, là nhân vật đang cực kì nổi trội, mà sao nhi tử của nàng lại vừa đúng nhắm trúng?

Húc Vương cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên chỗ của Phùng phu nhân: “Bốn vương mới tới, câu đằng trước còn không nghe rõ. Phùng phu nhân muốn bắt ai? Không bằng nói lại cho bốn vương nghe thử, xem bốn vương có thể làm chủ cho ngươi hay không.”

Húc Vương một câu bốn vương, hai bốn vương, ép Phùng phu nhân không ngẩng đầu lên nổi, còn Phùng Tư Hoài thì ngay cả rên cũng không dám, tránh ở một bên giả làm người chết.

Phùng phu nhân cả mặt đỏ bừng, không thể nói bản thân vốn là đến hỏi tội Ngọc Linh Lung, nhưng khi nhìn thấy nhi tử của mình mặt mũi bầm dập, cực tức này thật sự nuốt không trôi.

Nhưng nàng có thể nói gì? Nếu để cho Húc Vương biết nhi tử của nàng dám đùa giỡn Ngọc Linh Lung, chỉ sợ vết thương cũ trên người Phùng Tư Hoài chưa lành, sẽ phải chịu đựng thêm vết thương mới.

Phùng phu nhân trong đầu vòng vo vài cái ý nghĩ, rồi cũng phải hiểu ra, giờ phút này trừ bỏ nuốt cục tức này xuống, nàng cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Khuôn mặt cứng đờ miễn cưỡng nở ra một nụ cười khó coi, Phùng phu nhân nói: “Thần phụ không có chuyện gì khác, chẳng qua là muốn tìm Ngọc tứ tiểu thư trò chuyện thôi.”

Húc Vương khẽ nhủ mảy: “Phải không? Sao khi này bốn vương thế nào lại nghe thấy, có người nói Linh Lung vô pháp vô thiên cơ mà?”

Phùng phu nhân mồ hôi lạnh chảy ròng, Húc Vương không phải mới nói là vừa tới nên không nghe rõ sao? Rõ ràng là muốn nàng bẽ mặt.

“Cái đó... Thần phụ không dám...”

Húc Vương hừ lạnh: “À? Vậy ý ngươi là, lỗi tai của bốn vương không tốt, nghe lầm rồi?”

Phùng phu nhân nói thế nào cũng không được, nhất thời ấp a ấp úng trong cổ họng, nói không ra lời.

Không đợi Phùng phu nhân nghĩ ra nên nói lấy lệ như thế nào, trên bàn đã truyền đến tiếng tay đánh mạnh xuống.

“Linh Lung đánh người thì làm sao? Là bốn vương chiều! Nàng cố tình gây sự thì làm sao? Vẫn là bốn vương chiều! Nàng không trên không dưới thì làm sao? Đều là bốn vương chiều!”

Vài câu nặng nề ném ra, tất cả mọi người trong sảnh đều căng thẳng. Húc Vương vốn nổi danh là trái tính trái nết, nếu chọc giận hắn, sẽ không ai ở đây có thể chịu được.

Húc Vương nhìn đám người cầm như hến trong sảnh, lạnh lùng nói: “Nữ nhân của bốn vương, cần các ngươi quản sao!”

Từ lúc Húc Vương xuất hiện, Ngọc Linh Lung đã mím môi nhẩn mảy, vẻ mặt cực kì khó chịu.

Lại nghe được lời nói vừa rồi, người này thực sự đem nàng cất vào vòng bảo hộ của mình đi, ai cũng không cho phép chạm vào. Coi nàng là cái gì? Là chó con mèo con của hắn sao!?

Ngọc Linh Lung vốn đã quen kiêu ngạo lạnh nhạt, chịu không nổi nhất là ai muốn bảo hộ nàng, chiếm giữ nàng. Đối với lòng tự trọng của nàng mà nói, đó quả thực là sỉ nhục lớn nhất!

Không để ý ánh mắt của mọi người, Ngọc Linh Lung bỗng dưng đứng dậy, thuận tay nắm lấy bình hoa trên bàn, không chút nghĩ ngợi ném tới: “Ai là nữ nhân của ngươi, cút ra ngoài cho ta!”

Húc Vương nhanh nhẹn lắc mình, bình hoa ầm một cái rơi lên bức thư họa trên tường, mảnh thủy tinh nhỏ nhất thời văng khắp nơi.

Húc Vương ngoái đầu nhìn lại, khuôn mặt tuấn tú giận tím mặt. Bất quá, hắn không phải là hướng về phía Ngọc Linh Lung, mà là hướng về phía Phùng phu nhân cùng Ngọc tướng quân.

“Xem các người khiến Linh Lung tức giận rồi kìa! Còn không mau cút đi cho bốn vương!”

Ngọc Linh Lung nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Húc Vương, xoay người bước nhanh ra phòng khách.

“A, Linh Lung, nàng đi chậm một chút đi, để ý thủy tinh dưới chân ----”

Húc Vương lập tức theo sát phía sau, để lại đám người trong phòng mắt lớn mắt nhỏ tròn trừng, một câu cũng nói không ra.

Chuyện này rốt cuộc là làm sao a!

Từ sau khi đánh cho hai mẹ con Mộ thị một trận, Ngọc tướng quân cơ hồ không qua viện của Mộ thị, Mộ thị cũng không sai người ân cần thăm hỏi cuộc sống ảm lạnh hàng ngày của Ngọc tướng quân nữa. Nhưng là hôm nay, Ngọc tướng quân còn đang uống trà trong phòng của Mai di nương, đã có hạ nhân được Mộ thị phân phó đến mời hẳn đi qua, nói là có việc muốn thương lượng.

Ngọc tướng quân mấy ngày nay vẫn đang khó chịu vì chuyện Ngọc Linh Lung đắc tội với phủ Thượng Thư, nghe xong lời này không thêm suy nghĩ đã lên tiếng từ chối: “Không đi! Không đi!”

Mai di nương đứng hầu hạ một bên vòng vo chuyển mắt, cười nói: “Phu nhân không chừng là thật sự có chuyện quan trọng, lão gia sao không đi xem thử.”

Mấy ngày nay, Ngọc tướng quân ngày nào cũng đến nghỉ ngơi trong viện của nàng. Nhìn ở bên ngoài, hiện tại Mai di nương có vẻ nổi bật hơn so với Mộ thị, nhưng Mai di nương biết, mọi chuyện lớn nhỏ trong Ngọc phủ vẫn cần nhờ Mộ thị làm chủ. Nàng chỉ là một di nương nhỏ nhỏ, muốn thân phận nhưng không có thân phận, muốn quyền lực nhưng không có quyền lực. Vậy nên nếu muốn củng cố địa vị của chính mình, chỉ dựa vào sự sủng ái của Ngọc tướng quân là vô dụng.

Nàng tuy rằng vẫn luôn lôi kéo hạ nhân trong phủ, nhưng chỉ bằng thế lực của nàng, làm sao có thể đấu lại được với nữ chủ nhân? Cho nên Mai di nương sớm đã có tâm, muốn tranh thủ một ít quyền lực trong Ngọc phủ. Mặc dù lúc này Mộ thị đang có thương thế trong người, nhưng vẫn nắm quyền như cũ, chuyện nàng muốn nhúng tay vào lại là nói dễ hơn làm.

Ngọc tướng quân trời sinh tính qua loa, đối với mấy chuyện trong phủ chính là chẳng quan tâm, muốn thông qua Ngọc tướng quân giành lấy quyền lực xem ra là chuyện không thể.

Lần này là cơ hội tốt, Mộ thị tìm Ngọc tướng quân thương lượng, Ngọc tướng quân trở về nhất định sẽ nói cho nàng biết. Nói không chừng, nàng còn có cơ hội gì đó để lợi dụng, cho nên mới dốc hết sức khuyến khích Ngọc tướng quân đến chỗ Mộ thị.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Điều kiện gì cũng được!

Ngọc tướng quân sao có thể hiểu được tâm tư của nữ nhân, nhìn thấy lúm đồng tiền duyên chuyển của Mai di nương, nhin không được cảm thán: “Nếu độc phụ kia có một nửa hiền lành của nàng, ta cũng bớt lo.”

Mai di nương ra bộ chim nhỏ nép vào lòng Ngọc tướng quân, một bên sửa sang lại quần áo của Ngọc tướng quân, một bên cười nói: “Lời này của lão gia lỗ cho Mai nhi rồi. Mai nhi lúc nào cũng thăm mong cho lão gia bớt vất vả hơn, hưởng phúc nhiều hơn a.”

Ngọc tướng quân lại không hề nghe ra ẩn ý trong lời của Mai di nương, hần buông chén trà trong tay nói: “Thôi được, ta lập tức qua đó xem thử.”

Mai di nương nói: “Lão gia về sớm một chút nha. Mai nhi cố ý nấu canh gà ngân nhĩ * cho lão gia, chừng khoảng một canh giờ nữa là uống được rồi.”

* ngân nhĩ: mộc nhĩ trắng

Hai người nói thêm mấy câu, Ngọc tướng quân mới đứng dậy đi qua viện của Mộ thị.

Nhìn bóng lưng của Ngọc tướng quân, ý cười dịu dàng trên khuôn mặt của Mai di nương từ từ biến mất, nàng gọi nha hoàn bên người lên phân phó: “Đi dò la một chút, xem phu nhân gọi lão gia đến thương lượng chuyện gì?”

Ngọc tướng quân vừa mới tiến vào phòng Mộ thị, từ chớp mũi đã truyền đến vị thuốc nồng đậm

Cũng khó trách, bắt đầu từ tối hôm Mộ thị muốn lấy máu Ngọc Linh Lung làm giải độc, đau xót trên người không ngừng gia tăng. Ba ngày không bị thương, hai ngày sau cũng bị. Thật vất vả mới trốn Ngọc Linh Lung xa một chút, bên này đã bị Ngọc tướng quân đánh cho một trận.

Khốn khổ cho Mộ thị, qua bốn mươi tuổi rồi lại còn phải chịu đòn roi như vậy, phần lớn thời gian gần đây, nàng đều nằm ở trên giường, lấy thuốc làm bạn. Qua một thời gian lâu, cả người từ đầu đến chân của nàng đều phát ra một loại mùi thuốc nồng đậm, một từ khổ cũng nói không hết.

Mà lúc này đây, Mộ thị cả người mặc một thân trung y, mái tóc để xõa, đầu quấn một chiếc đai màu xanh, càng khiến cho sắc mặt nàng thêm xám xịt, vẻ mặt suy sụp tinh thần.

Trông thấy Ngọc tướng quân vào phòng, Mộ thị ở trên giường khom người, làm bộ muốn đứng lên: “Lão gia, người tới rồi.”

Ngọc tướng quân thấy bộ dáng này của nàng, tia chán ghét không nhìn được hiện lên khóe mắt, giọng điệu cũng có chút không kiên nhẫn: “Người có chuyện gì?”

Một con ma ốm như vậy, sao có thể tú lệ * động lòng người như Mai di nương, liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy dư thừa.

* tú lệ: thanh tú xinh đẹp

Mộ thị cũng biết bộ dáng này của mình không nhận được sự thương xót của người khác, Ngọc tướng quân chỉ sợ một khắc cũng không nguyên ở lại, liền thức thời không có hỏi han ân cần Ngọc tướng quân nữa, mà đi thẳng vào chủ đề: “Tháng sau đã là ngày thành thân của Vũ Ca nhi, thiếp muốn thương lượng cùng lão gia một chút, chuyện này nên làm thế nào?”

Ngọc Duy Vũ dù sao cũng là trưởng tử của Ngọc phủ, hôn sự chẳng may lo liệu không tốt, Ngọc phủ cũng mất thể diện.

Ngọc tướng quân nói: “Việc này đều là do người trông coi, người xem làm thế nào thì làm.”

Mộ thị thấy Ngọc tướng quân chẳng hề quan tâm tới hôn sự của nhi tử, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống, nhìn không được tức giận trong lòng. Nam nhân này, ngay cả nữ nhi của mình nói sai mấy câu cũng có thể hạ roi, làm sao có thể để tâm mấy việc nhỏ nhặt này.

Mộ thị ho khan vài tiếng, nói: “Vậy nên mời những ai, vẫn cần chú ý của lão gia.”

Ngọc tướng quân có chút không kiên nhẫn: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Quen biết nhà nào thì cứ phát thiếp mời thôi.”

Mộ thị nghẹn lời, nàng cảm thấy chính mình đi bàn bạc với Ngọc tướng quân mấy chuyện thế này quả thực là đàn gảy tai trâu, xử lý vấn đề gì cũng cứ qua loa đại khái như vậy. Nếu dễ như thế, còn cần thương lượng với hắn sao?

Nhiều năm như vậy, Mộ thị cũng đã quen. Chuyện lớn nhỏ trong nhà đều qua tay nàng, Ngọc tướng quân một mực mặc kệ, nhưng có gì không vừa lòng lại đổ hết lên đầu Mộ thị.

Ngọc tướng quân chau mày: “Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì ta đi đây.”

Phòng này tràn ngập mùi thuốc, hẳn thật sự một khắc cũng không muốn ở lại.

Mộ thị rút từ dưới gối ra một bức thư, nói: “Đây là thư lão phu nhân từ trên núi phái người đưa đến, mời lão gia xem qua.”

Ngọc tướng quân từ lúc về kinh bận rộn hết chuyện này đến chuyện kia, suốt chút nữa đã quên người mẹ già của mình vẫn còn đang ở trên núi ăn chay, nghe Mộ thị nhắc mới nhớ tới, một tay nhận thư, một bên hỏi: “Nương có chuyện gì lại viết thư về?”

Mộ thị nhàn nhạt nói: “Tháng sau là hôn sự của Vũ Ca nhi, thiếp làm vợ, dù gì cũng phải báo cho lão phu nhân một tiếng.”

Ngọc tướng quân ậm ừ một tiếng, cúi đầu đọc thư.

Không đọc thì thôi, vừa đọc, sắc mặt hắn đã sa sầm lại. Đến khi xem hết, hắn trực tiếp đem trang giấy đập mạnh xuống bàn, cả giận nói: “Như vậy sao được! Người nói chuyện với nương thế nào vậy!?”

Mộ thị hoảng sợ, nàng vốn nghĩ khi Ngọc tướng quân xem xong thư, cũng sẽ tùy tiện nói một câu tùy nàng xử lý, không nghĩ tới phản ứng của Ngọc tướng quân lại lớn như vậy.

Nhớ tới trận đòn lần trước, Mộ thị không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng, vội vàng cẩn thận lựa lời nói: “Thiếp chỉ thông báo cho lão phu nhân biết, mừng tám tháng sau là ngày thành hôn của Vũ Ca nhi, cũng không hề nói đến chuyện khác a!”

Ngọc tướng quân nặng nề hừ một tiếng: “Không nói đến chuyện khác? Vậy nương làm sao có thể biết Ngọc Linh Lung, lại có thể chỉ rõ yêu cầu Ngọc Linh Lung đi đón người xuống núi!?”

Con tức này của Ngọc tướng quân, chính là vì bản thân mình bị một thứ nữ như Ngọc Linh Lung vừa đánh vừa mắng, mất hết cả thể diện. Chuyện này với hắn quả thực vô cùng nhục nhã, mà đọc đến thư của lão phu nhân, rõ ràng là đã biết chút ít, bằng không sao có thể để ý đến một thứ nữ vừa mới tiến phủ như vậy?

Chắc chắn là do ác nhân Mộ thị cáo trạng trước, nói chuyện của Ngọc Linh Lung với lão phu nhân. Nhưng là nữ nhân lắm lời này thế này cũng không nghĩ tới, nói như vậy, khiến cho mặt mũi của hắn không biết để đâu?

Ngay cả một nữ nhi cũng không thể quản giáo cho tốt, đánh không lại, hắn làm cha có bao nhiêu thất bại?

Mộ thị nào biết Ngọc tướng quân vậy mà lại nghĩ đến mặt mũi của bản thân, còn nhận định là nàng cáo trạng với lão phu nhân, khiến cho lão phu nhân đòi xuống núi. Ngọc tướng quân tự mình gây họa, còn đem oán giận vút lên người nàng?

Nếu như nói có người nào trong Ngọc phủ không nguyên ý để cho lão phu nhân trở về nhất, vậy người đó chắc chắn chính là Mộ thị. Một người vốn đã quen trải qua những ngày đơn độc tự mình làm tất cả, lại bị một bà mẹ chồng dồn ép, để ý từng li từng tí, nàng thoát mái được sao?

Nhưng Ngọc tướng quân căn bản lại không nghĩ nhiều được như vậy, trong lòng của nam nhân này, cũng chỉ có thể diện của hắn là quan trọng nhất.

Mộ chịu đựng con giận, nói: “Thiếp thật sự không đề cập với lão phu nhân chuyện của Ngọc Linh Lung. Nha đầu kia vừa tiến phủ, lão phu nhân đã biết, còn cố ý sai người đến dẫn dò thiếp, còn bảo thiếp dạy bảo cho tốt. Những thứ khác, thiếp thật sự một câu cũng không nhiều lời.”

Giờn sao, nàng có phải kẻ ngốc đâu, còn tố khổ với lão phu nhân? Chẳng lẽ Ngọc tướng quân đã quên, nàng mới là người bị Ngọc Linh Lung ức hiếp nhiều nhất. Nếu có thể, nàng so với Ngọc tướng quân càng không nguyên ý vút cái mặt này đi đâu a!

Phu thê hai người trừng mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết nói gì.

Sau một lúc lâu, Mộ thị mới thở dài: “Lão gia, lão phu nhân tính tình thế nào, người so với ai đều rõ hơn. Nếu đối nghịch với lão phu nhân, chỉ sợ...”

Ngọc tướng quân làm sao có thể không hiểu tính cách của mẫu thân mình, nghe xong lời này cũng chỉ có thể thở dài: “Vậy phải làm sao bây giờ? Người đi nói chuyện một chút, làm sao để cho Ngọc Linh Lung đi đón lão phu nhân.”

Mộ thị không nói gì, ngay từ đầu cũng biết kết cục sẽ thế này.

“Vậy... Nếu Linh Lung không đi...”

Hai người bọn họ đều đã có kinh nghiệm với Ngọc Linh Lung, nha đầu kia chịu nghe người khác sai bảo sao? Làm không tốt, chỉ sợ trong phủ lại long trời lở đất.

Ngọc tướng quân không cần nghĩ ngợi nói: “Vậy người lựa lời một chút nói có việc muốn nhờ, đến khi nào nó đồng ý thì thôi!”

Nói xong, hắn trực tiếp đứng lên đi ra ngoài: “Còn có chuyện gì, sai người đến chỗ Mai nhi tìm ta!”

Nhìn bóng lưng của Ngọc tướng quân, vẻ mặt Mộ thị đầy oán niệm. Hắn không nghĩ đến bản thân nàng là một người mẹ cả, phải hạ mình thế nào đi van cầu một thứ nữ? Chuyện gì cũng ném cho nàng, hắn cũng không nghĩ, nàng đang là người bệnh sao?

Mộ thị ghen một bụng khí, lại không thể không gọi Thôi ma ma lên: “Đi đến chỗ Tứ tiểu thư, mời nàng đi đón lão phu nhân xuống núi.”

Ngừng một chút, nàng không thể không bỏ thêm một câu: “Chỉ cần nàng đáp ứng điều kiện gì cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đánh lên

Ngọc Linh Lung quả thực hoàn toàn không nghĩ tới, trải qua mấy ngày buồn chán, lại có chuyện tốt như vậy từ trên trời rơi xuống.

Thôi ma ma được chủ tử cho phép, đương nhiên càng ra sức, ba hoa chích chòe với Ngọc Linh Lung, chỉ cần Tứ tiểu thư đồng ý đi đón lão phu nhân.

Vì thế Ngọc Linh Lung không chút khách khí ra giá, ba ngàn lượng bạc, coi như bản thân ra ngoài du lịch vài ngày.

Mộ thị thống khoái đáp ứng điều kiện của Ngọc Linh Lung, phỏng chừng nàng cũng đã nhìn thấu, vì Ngọc tướng quân cực cực khổ khổ trong coi phần gia nghiệp này, kết quả cũng đòi lấy đòn roi, còn không bằng thoải mái tiêu tiền mua tự do.

Vì thế một người xuất bạc, một người đáp ứng đi, ai cũng đều vui vẻ.

Không biết tại sao, mấy ngày nay Húc Vương cũng không tới Ngọc phủ quấy rầy nữa. Ngọc Linh Lung cuối cùng cũng tạm thời thanh tĩnh bên tai, nhưng thật ra hai nha đầu Huyền Thảo và Linh Nhi không có chuyện gì liên quan một bên nói to nói nhỏ, Ngọc Linh Lung không cần nghĩ cũng biết hai nha đầu

háo sắc này đang bàn luận chuyện gì.

Thích thế nào thì cứ thế đó đi!

Sau khi biết chuyện Ngọc lão phu nhân yêu cầu mình đi đón, Ngọc Linh Lung liền nhớ tới con ngựa đoạt được từ tay Húc Vương. Đường lên núi không phải quá dễ đi đi, nặng cũng không muốn lão đạo ngồi trên kiệu đi lên.

Vì thế, đến ngày đi đón lão phu nhân, Ngọc Linh Lung phân phó Huyền Thảo ở lại trông coi Phẩm Lan Uyển, chỉ dẫn theo Linh Nhi cùng vài ma ma nha hoàn xuất phát.

Đề Linh Nhi ngồi trên xe ngựa chuẩn bị cho lão phu nhân, Ngọc Linh Lung lại cười Truy Nguyệt, thưởng thức cảnh sắc bên đường, tâm tình tốt vô cùng lên núi.

Nơi lão phu nhân tu hành là một am ni cô nằm ở ngoại ô phía tây kinh thành. Từ trong thành xuất phát, đại khái cũng phải nửa ngày sau mới tới nơi, Ngọc Linh Lung dù dậy sớm, cũng phải giờ Thân mới tới.

Một ma ma đã từng đưa lão phu nhân lên núi đây hứng thú nói với Ngọc Linh Lung: “Tứ tiểu thư, núi này tên là núi Thúy Hoa, nghe nói lão tổ Tây Hà chính là đắc đạo thành tiên ở đây. Tứ tiểu thư người nhìn bên kia xem, nghe nói thường có người nhìn thấy tiên khí bao quanh, đúng là một nơi phong thủy hiếm có.”

Ngọc Linh Lung giương mắt nhìn lên. Chỉ thấy núi này cũng không cao lắm, rừng cây bao quanh rập rập xanh tươi, vừa nhìn đã cảm thấy vui vẻ thoải mái. Nếu thật sự nơi này đúng là nơi lão tổ gì gì tu thành tiên theo lời ma ma kia nói, thì cũng thật có điểm thú vị.

Đường lên núi tương đối bằng phẳng, Ngọc Linh Lung cũng không gấp, hững hờ cầm dây cương điều khiển Truy Nguyệt chậm rãi lên núi. Truy Nguyệt ở trong chuồng ngựa ở hậu viện Ngọc phủ đã lâu, đột nhiên thấy non xanh nước biếc như vậy, tinh thần nhất thời sáng khoái, thi thoảng lại phi lên phía trước, đem Linh Nhi cùng đám nha hoàn cười xe ngựa bỏ lại phía sau, hiển nhiên là khinh thường không muốn chạy song song cùng mấy con ngựa kéo xe.

Xem ra người và ngựa giống nhau, đôi khi cũng muốn có một chút không gian ở một mình.

Ngoặt qua một khe núi, Ngọc Linh Lung bỗng dưng cảm thấy không khí xung quanh có điểm lạ. Cảm giác đề phòng trong nhiều năm đã xâm nhập vào xương tủy, biến thành một loại bản năng của nàng. Giờ phút này gió núi hiu hiu thổi quanh mình, cỏ xanh lá lướt, nàng lại miễn cảm nhận thấy, có người ở gần đây.

“Ai?” Tóc dài tung bay trong gió, Ngọc Linh Lung nghiêng người ngoái đầu lại, nhìn vào trong rừng cây ven đường.

Một tiếng vang nhỏ truyền tới, vừa gần vừa xa. Không biết là tiếng gió núi hay tiếng xào xạc của lá cây, hay là tiếng thú rừng nào đó bị cả kinh mà chạy trốn.

Ngọc Linh Lung hít mắt lại, trong khu rừng bao trùm đầy lá cây, lò mờ có thể nhìn thấy một bóng người mảnh mẽ, nhưng lại không hề lên tiếng, rõ ràng là không có ý định hiện thân.

Ngừng một chút tính toán, dưới chân Ngọc Linh Lung đột nhiên huých nhẹ vào bụng Truy Nguyệt, Truy Nguyệt có linh tính phóng nhẹ cước bộ, chậm rãi rời đi.

Có lẽ người này làm gì đó ám muội ở nơi này, không cần thận bị nàng bắt gặp.

Quy tắc trên đường nàng biết, người không phạm ta, ta cũng không phạm người. Nếu đối phương không có ý định gây chuyện với một nữ tử trẻ tuổi như nàng, nàng tốt nhất cũng không cần xen vào chuyện của người khác.

Khu rừng nhỏ bên núi kia, thoáng chốc đã tĩnh mịch trở lại, không còn chút tiếng động gì.

Phía sau lại truyền đến thanh âm đùa giỡn của Linh Nhi cùng vài nha hoàn khác, không hề cảm nhận thấy không khí xung quanh có chút khác thường.

Đến khi rời xa rừng cây kia, Ngọc Linh Lung mới dần thả lỏng đề phòng quanh người. Sống trong giới giang hồ đã nhiều năm, cho dù hiện tại thân phận nàng đã thay đổi, nhưng vẫn không cách nào bỏ đi cảm giác nhạy cảm đã ăn sâu trong người, hưởng thụ cuộc sống của người bình thường.

Khê thờ dài một cái, Ngọc Linh Lung nắm chặt dây cương trong tay, phóng ngựa hướng lên núi.

Khi đoàn người của Ngọc Linh Lung đến am ni cô lão phu nhân ở thì sắc trời đã gần tối. Cả một ngày ở trong rừng cây, giờ phút này nhìn hoàng hôn mộng lung biến thành sắc xanh sẫm, mang theo bóng đen trầm lắng, dù càng khiến cho ánh chiều còn sót lại càng thêm nổi bật, cũng không ngăn nổi mùi thần bí lạnh lùng truyền đến.

Am ni cô nằm sâu trong núi, tuy rằng bây giờ là giữa hè, khí lạnh của đêm tối cũng đã lò mờ bốc lên. Ngọc Linh Lung cả đường có chút bức bối vì nóng bức, giờ phút này hưởng gió đêm mát rượi, rốt cuộc cũng cảm giác có chút thích thú.

Ngọc Linh Lung xoay người xuống ngựa, thuận tay đưa dây cương của Truy Nguyệt giao cho Linh Nhi, chính mình hướng vào trong am.

Ma ma phía sau vội nói: “Tứ tiểu thư, có muốn nô gia này vào trong thông báo một tiếng không?”

Ngọc Linh Lung hơi nhúm mũi, quý cù ở cổ đại thật phiền toái, đi gặp một lão thái thái già cũng phải vào thông báo trước.

“Đi đi!”

Ngọc Linh Lung nghiêng đầu, nhìn lên bầu trời bên kia núi. Mặt trời vừa mới lặn, chỉ để lại vài sắc sáng mờ mờ từ tím sậm đến đỏ tươi. Cảnh sắc lộng lẫy rực rỡ này ở kinh thành rất khó thấy.

Một bên, Linh Nhi lôi kéo Truy Nguyệt, Truy Nguyệt ngẩng cao đầu, hứng thú đảo dạt người qua ô liu bên đường, rõ ràng là rất thèm ăn.

Linh Nhi vỗ vỗ cổ Truy Nguyệt: “Mèo con tham ăn. Quả này chưa lắm, không thể ăn.”

Ngọc Linh Lung không nhịn được bật cười, tính cách nha đầu kia đúng là trẻ con, lại còn đang hoang nói chuyện với con ngựa.

Ngắm phong cảnh một lát, Ngọc Linh Lung chờ đợi đã có chút nhàm chán. Ma ma đi vào thông báo thế nào còn chưa ra? Cho dù là lão phu nhân đang ngủ, cũng không thể cứ để các nàng chờ ngoài cửa như vậy được.

Ngọc Linh Lung không còn kiên nhẫn chờ, liền quay người đi vào trong.

Quan tâm đến lão phu nhân kia nghĩ thế nào làm gì, nàng đợi nửa ngày, cũng đã coi như cho lão phu nhân chút mặt mũi.

Cửa am khép một nửa, bên trong im ắng, tựa hồ không có ai.

Ngọc Linh Lung đẩy cửa, vừa cảm thấy có chút không đúng, sau tai đã truyền đến một cơn gió lớn!

Có người đánh lén!

Thân thể còn phản ứng nhanh hơn cả suy nghĩ trong đầu. Cơ hồ là bản năng, Ngọc Linh Lung uốn éo eo nhỏ, thân mình linh hoạt xoay người một cái, không thèm nhìn đã nhanh nhẹn ra tay, một chiêu đó là nhất định phải giết.

Ngón tay trắng nõn quét một đường trong bóng đêm u tối, ngoan lệ hướng vào người đánh lén phía sau. Người nọ phản ứng nhanh vô cùng, dưới chân vừa trượt một cái, đầu đã ngửa về đằng sau, vững vàng tránh một đòn nhanh như chớp này của Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung chiếm thế trước, quyết không cho đối phương cơ hội được thở xả hơi, đòn đầu tiên không trúng, cánh tay lập tức đổi hướng, nắm lấy phần cổ hở ra của đối phương.

Chế trụ tử huyết của đối phương, Ngọc Linh Lung mới bắt đầu đánh giá người này. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, nàng liền không khỏi kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Nha đầu nhà người, đúng là hợp tính ta!

Vốn tưởng đối phương đánh lén sau lưng nàng, tốc độ cực nhanh, linh hoạt trốn tránh, nhất định là một thanh niên trẻ trung nhanh nhẹn, nào ngờ người trước mặt này, một thân áo xanh, tóc mai bạc trắng, khuôn mặt trắng nõn, chỗ trán dưới khước mắt che đầy nếp nhăn, rõ ràng là một lão thái thái ít nhất cũng khoảng năm sáu mươi tuổi.

Thừa dịp Ngọc Linh Lung trở mắt nhìn, lão thái thái kia lùi lại phía sau một bước, thoát khỏi kiểm chế của Ngọc Linh Lung, trên mặt cười nhẹ, ngay cả nếp nhăn cũng sâu thêm vài phần.

“Người là Tứ nha đầu? Thân thủ quả không tồi.”

Mắt đen híp lại, tại nơi rừng hoang núi sâu này, dám gọi Ngọc Linh Lung là Tứ nha đầu, đại khái chỉ có một người.

Đoán được lão thái thái trước mặt này tám chín phần là lão phu nhân, Ngọc Linh Lung cũng không có ý định hành lễ, vỗ vỗ tay phủi tro bụi trên người, ánh mắt lợi hại nhìn về phía Ngọc lão phu nhân: “Người đây là có ý gì?”

Ý cười trên mặt lão phu nhân càng ngày càng đậm: “Thế nào, ta đây làm tổ mẫu muốn xem thử thân thủ của tôn nữ mình cũng không được?”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh. Đánh lén phía sau, chính là muốn thử nàng?

Lão thái thái này cũng thật dám đùa, có biết nếu vừa rồi tay nàng tăng thêm chút sức, là có thể chặt đứt cổ của bà rồi!?

Ngọc lão phu nhân ở trên núi lâu rồi nên cảm thấy nhàm chán, mới muốn lấy nàng ra để tập luyện sao?

Thật không biết lão thái thái này tính tình như vậy, lại có thể ở trên núi tĩnh mịch nhiều năm?

Ngọc lão phu nhân cũng mặc kệ Ngọc Linh Lung đang nghĩ gì, bà phì phì bụi trên quần áo, tùm tùm cười vron tay ra: “Đến đây, đỡ ta vào.”

Ngọc Linh Lung nhú mày lại, có chút nghĩ không thông lão thái bà này rốt cuộc nghĩ cái gì. Nàng ngập ngừng một lúc, rồi vẫn tiếp nhận bàn tay giơ ra của lão thái bà.

Hai người vừa vào phòng, một nha hoàn đã tiến lên thêm dầu vào đèn. Ngọc lão phu nhân chỉ vào ma ma khi này vào báo tin nói: “Khi này nàng vào báo tin, là ta không cho ra, chính là muốn xem thử thân thủ của ngươi, ngươi đừng trách tội nàng.”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng liếc mắt nhìn ma ma kia một cái, bà ta liền sợ tới mức vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai rồi, xin Tứ tiểu thư tha mạng.”

Ngọc lão phu nhân ở một bên cười nói: “Một tiểu cô nương, sao lúc nào cũng không nói không cười, ngươi xem ngươi làm hạ nhân sợ rồi.”

Nói xong liền tự cho mình làm chủ phát phát tay: “Ngươi đi xuống đi, Tứ nha đầu sẽ không phạt ngươi.”

Ngọc Linh Lung có chút cảm tức. Ngọc lão phu nhân này vừa vào đã ra oai với nàng, mặc dù không bị tổn hại gì, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ vô cùng. Dù ai bị gạt cũng không nhận được mà có chút không thoải mái.

Lão thái thái này lại có tình ra vẻ hiền lành hòa ái, thái độ vô cùng thân thiết, khiến cho nàng muốn phát hỏa cũng không biết phải phát thế nào.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh, không động cũng không lên tiếng của Ngọc Linh Lung, Ngọc lão phu nhân cười: “Thế nào, còn giận ta? Nha đầu nhà ngươi còn nhỏ tuổi, tính cách ngược lại cũng chẳng nhỏ!”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Người nghỉ sớm một chút, sáng mai còn phải dậy sớm xuất phát!”

Người của Ngọc phủ, nàng không muốn có bất kỳ liên quan gì, hành vi của lão thái thái này rõ ràng là muốn lôi kéo, làm cho nàng nhất thời sinh lòng bài xích.

Đối mặt với vẻ lạnh nhạt của Ngọc Linh Lung, Ngọc lão phu nhân cũng chẳng để ý, ngược lại lại vô cùng cao hứng: “Nha đầu nhà ngươi, đúng là hợp tính ta.”

Nói xong, lại cao giọng nói: “Đi chuẩn bị rượu và thức ăn. Tứ nha đầu muốn uống vài chén với ta.”

Ngọc Linh Lung không nói gì. Đây là lão phu nhân kiểu gì vậy, tự quyết định, tự mua vui. Chẳng hiểu cái tính khí nhanh nhẹn hoạt bát này sao có thể tịch mịch ở trên núi thời gian dài như vậy.

Trước khi lên núi, nàng vốn tưởng Ngọc lão phu nhân là cái kiểu lão thái thái như Sử lão thái quân trong Hồng Lâu Mộng, bước đi run rẩy, mái tóc như bạc, phong thái ung dung mà hào hoa phú quý. Cho dù không phải, ít nhất cũng là một lão phu nhân khuôn mặt đoan chính, tay cầm tràng hạt, mặt mũi hiền lành.

Nhưng mà tổ mẫu già trước mắt này, hai mắt tinh anh, nói chuyện lanh lẹ, sống lưng thẳng tắp, thân thủ nhanh nhẹn, chẳng giống một người tổ mẫu nhà quyền quý nào, ngược lại, giống một lão thái thái múa kiếm ở chiến trường xong còn có thể bay thẳng về nhà chợ mua thức ăn.

Nam nhân có tính cách lạnh nhạt bạc bẽo lúc nào cũng chỉ lo đến thân mình như Ngọc Bằng, sao lại có thể có một người mẹ như vậy?

Phòng bếp nhỏ trong am ni cô rõ ràng đã sớm có chuẩn bị. Chỉ một lát sau, đã mang lên hơn chục món ăn, bày đầy một chiếc bàn con.

Ngọc lão phu nhân tiên phong cầm đũa, kêu Ngọc Linh Lung đến ăn cơm: “Làm khó cho một tiểu cô nương như ngươi, khiên nhẫn leo lên núi cao như vậy tới đón bà già như ta. Đói bụng lắm phải không? Đến đây, đến đây, nhanh lại ăn đi!”

Nhắc mới nhớ, Ngọc Linh Lung lúc này thật đúng là cảm thấy có chút đói bụng. Nàng chậm rãi cầm đũa, nhìn một bàn đầy thức ăn, thế nhưng lại không biết nên ăn cái gì.

Khẩu vị của Ngọc lão phu nhân rõ ràng là tốt lắm, trước gấp một miếng đậu hũ, cười nói: “Ta ăn chay quen rồi, cũng không biết đồ ăn này có hợp với khẩu vị của ngươi không, tới nếm thử xem”

Nói xong liền chỉ đĩa thức ăn mình vừa mới gấp qua, nói: “Ngươi xem, cái này gọi là Kim Ngọc Mãn Đường. Tên có vẻ dễ nghe, kỳ thực là làm từ đậu hũ và ngô.”

Ngọc Linh Lung nếm thử, món ăn này thoạt nhìn có vẻ bình thường, ăn đến miệng lại mềm, ngọt mà không ngấy, rõ ràng là chuyên chuẩn bị cho người già như lão phu nhân.

Thấy nàng hơi gật đầu, Ngọc lão phu nhân lại dùng đũa chỉ chỉ một đĩa thức ăn ở xa, nha hoàn đứng bên cạnh trông thấy lập tức bê đến trước mặt hai người.

“Đây là được trồng bằng nước núi, rau xanh cùng nắm hương đều là mọc ở trên đỉnh. Trờ về phủ, cũng không nếm được hương vị này đâu.”

Ngọc Linh Lung gấp một miếng rau lên, cảm thấy không hề giống với những món mình đã từng ăn qua. Rau vừa vào miệng, nước đã chảy ra bốn phía, trong cổ họng nhất thời tràn đầy hương vị sơn dã trong veo.

Sơn hào hải vị nào Ngọc Linh Lung cũng đã từng ăn qua, nhưng loại hương vị mộc mạc đơn thuần này là chưa từng hưởng qua bao giờ, nàng nhin không được cất tiếng khen: “Đúng là ăn rất ngon.”

Khuôn mặt Ngọc lão phu nhân lập tức lộ ra vẻ dương dương đắc ý: “Ta nói không sai phải không?”

Sau đó, Ngọc lão phu nhân sai nha hoàn bên ngoài rót rượu cho Ngọc Linh Lung: “Nước suối trên núi này nấu đồ ăn đều ngon như vậy, ủ rượu cũng rất được. Vò rượu này ta đã bảo quản nhiều năm, ngươi nếm thử xem thế nào?”

Nha hoàn cẩn thận cầm một vò rượu nhỏ từ dưới đất lên, mở lớp giấy dán trên miệng ra, cả một phòng lập tức nồng đậm mùi rượu.

Ngọc Linh Lung hứng thú nhìn Ngọc lão phu nhân: “Người không phải đến đây ăn chay niệm Phật sao? Sao lại được uống rượu?”

Ngọc lão phu nhân trừng mắt: “Rượu là ủ từ lương thực, cũng không phải là huân*, không coi là phá giới!”

* huân: tín đồ đạo Phật gọi những thức ăn có mùi đặc biệt như hành tỏi là huân.

Nói xong liền lập tức đổi đề tài: “Mau nếm thử đi. Ta cũng đã lâu rồi chưa uống đến rượu này!”

Ngọc Linh Lung không nhin được mỉm cười. Bộ dáng cường từ đoạt lý này của Ngọc lão phu nhân thật sự có vài phần đáng yêu.

Bất quá, nàng thật ra bắt đầu nhìn lão thái thái này với cặp mắt khác xưa. Muốn uống rượu liền uống rượu, muốn đánh nhau liền đánh nhau, đây mới là tính cách của một người thẳng thắn.

Rượu ủ lâu năm từ trong bình mà ra, chạm vào chung rượu bằng sứ men xanh khắc hoa lan, chớp mũi lập tức truyền đến mùi rượu ngâm lâu năm, mới ngửi đã cảm thấy có chút say say.

Dưới ánh mắt khắt thiết của Ngọc lão phu nhân, Ngọc Linh Lung bưng ly rượu lên nhấp một ngụm. Rượu này mùi nồng, mới uống có chút nhẹ, cảm giác đang có chút ngạc nhiên, vị sau đã nốt gót truyền tới, mùi nước suối trong veo, gạo nếp mềm mại, bốc ra từng trận hương vị nguyên thủy, mỗi tầng dâng lên như nước thủy triều. Rượu vừa trôi qua đầu lưỡi, cổ họng như đã muốn nổ tung, vừa chạm vào yết hầu, đã như dòng suối nhỏ lao nhanh để về với biển rộng, đổi thành dư vị ngân nga.

Ngọc Linh Lung híp mắt thưởng thức, nếm thử vò rượu ngon độc nhất trong đất trời, mãi một lúc sau mới hồi phục tinh thần, ngay lập tức lớn tiếng khen: “Rượu ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Thử NỮ LÀ PHẢI ĐỘC ÁC* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chém giết!

Ngọc lão phu nhân tươi cười rạng rỡ: “Vẫn là người tinh mắt! Ta cho cha ngươi uống, cha ngươi còn chê chưa đủ mạnh. Ta liền không cho chúng uống nữa, uống công lãng phí rượu của ta!”

Nói xong liền quay đầu phân phó nha hoàn: “Mau rót rượu cho Từ nha đầu! Hôm nay ta phải uống cho thật đã một chút. Đợi đến lúc xuống núi lại chẳng có tâm tình uống rượu!”

Hào cảm của Ngọc Linh Lung đối với Ngọc lão phu nhân dần dần gia tăng, hai người nâng ly cạ chén mấy chén liền. Sắc mặt của Ngọc lão phu nhân có chút ửng hồng, ngay cả nếp nhăn trên mặt tựa hồ cũng đã giãn ra, bà vỗ vỗ tay Ngọc Linh Lung nói:

“Từ nha đầu, ngươi vừa vào phủ mấy ngày, ta nghe nói ngươi đánh mẹ cả phải không? Còn đánh cả cha ngươi?”

Ngọc Linh Lung đặt ly rượu xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Đánh thì đánh, ai bảo bọn họ khi dễ ta!? Thế nào, người muốn giáo huấn ta?”

Ngọc lão phu nhân cười ha ha: “Ai nói ta muốn giáo huấn ngươi? Đáng đánh!”

Ngọc Linh Lung lần này quả thực đúng là ngây ngẩn cả người. Nếu Ngọc phu nhân lấy danh nghĩ trưởng bối giáo huấn nàng, nàng chắc chắn sẽ phui tay

bỏ đi ngay tại chỗ.

Thậm chí nếu như nàng khó chịu, còn có khả năng ra tay thu thập lão thái thái. Nhưng là trăm ngàn lần nàng cũng không nghĩ tới, lão phu nhân thế mà lại nói với nàng là đáng đánh!?

Ngọc lão phu nhân cầm ly rượu một hơi uống cạn, nói: “Nhi tử kia của ta, thật không biết tính cách giống ai. Động một tí là vung tay đánh người! Cả Ngọc phủ trừ người mẹ như ta đây, có ai là hấn chưa đánh qua? Còn cả đứa con dâu kia của ta, ngày nào cũng ở trong phòng đề phòng ta, nói chuyện thì quái gở, vừa thấy nó ta đã thấy phát ốm! Dứt khoát chuyển lên núi, mắt không thấy tâm không phiền, trải qua những tháng ngày tự tại!”

Ngọc Linh Lung giật mình, không ngờ đây là lý do khiến Ngọc lão phu nhân chạy lên núi ăn chay, trải qua những ngày tháng thư thái. Lão thái thái này, thật sự có chủ kiến của bản thân!

Ngọc lão phu nhân sai nha hoàn rót rượu cho Ngọc Linh Lung, vẻ mặt tha thiết nói: “Mau nói cho ta biết một chút, người thu thập cái đứa con dâu kia của ta thế nào?”

Ngọc Linh Lung cười to, ai nói người già không buồn chuyện? Nhìn bộ dạng này của Ngọc lão phu nhân, hoàn toàn thống khoái như thể người động thủ chính là mình.

Ngọc Linh Lung kể sinh động như thật, Ngọc lão phu nhân tập trung tinh thần lắng nghe, thi thoảng lại vỗ tay cười, sáng khoái hết lớn. Bóng đêm ngày càng đậm, bóng một già một trẻ nâng ly cạn chén phóng qua cửa sổ, chiếu xuống lớp gạch đỏ trong sân, tiếng cười càng lúc càng khoáng chí, nhẹ nhàng bay thật xa giữa núi rừng yên tĩnh.

Từ khi trở về cố đại vẫn chưa từng uống nhiều rượu đến như vậy, ngày hôm sau tỉnh lại, Ngọc Linh Lung nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, còn tưởng vẫn còn sớm, mãi đến khi Linh Nhi tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt, mới biết lúc này đã qua giờ mảo (từ 5 đến 7 giờ sáng).

“Sáng hôm nay trời có chút âm u, không chừng là sắp mưa.” Linh Nhi dùng nước nóng vắt khăn, đưa cho Ngọc Linh Lung, “Bên lão phu nhân đã tới hai lần, nói đã thu dọn xong hết rồi, chờ tiểu thư thức dậy liền xuất phát.”

Ngọc Linh Lung lau lau mặt, mới cảm thấy có chút tinh thần: “Àn, em gọi người đi chuẩn bị đi, chúng ta xuất phát.”

Dùng muối sạch đánh răng, Ngọc Linh Lung mới nhớ một chuyện: “Lão phu nhân thế nào?”

Ngày hôm qua uống nhiều rượu như vậy, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút khó chịu, lão phu nhân đã nhiều tuổi rồi, liệu có thể chịu nổi không?

Linh Nhi cười nói: “Lão phu nhân rất tốt. Buổi sáng em còn thấy người tập quyền trong sân.”

Ngọc Linh Lung cười, thân thể lão thái thái này đúng là dồi dào sức khỏe, tràn đầy tinh thần a.

Đồ đạc của lão phu nhân cũng không nhiều lắm, nô tài đi theo cũng chỉ có hai đại nha hoàn và hai người vú già. Rất nhanh, đoàn người ra khỏi am ni cô, hướng xuống núi.

Lớp sương mù nhàn nhạt bay quanh ngọn núi, mờ mờ mịt mịt bao phủ đường xuống núi, bầu trời càng lúc càng tối, cảm giác như thể sắp có mưa.

Lão phu nhân rõ ràng thực sự rất thích Ngọc Linh Lung, thường thường vén rèm xe lên, gọi Ngọc Linh Lung đang cười trên người Truy Nguyệt tới nói chuyện. Ngọc Linh Lung nắm chặt dây cương, điều khiển ngựa đi bên cạnh xe, hai người một trong xe một trên ngựa, đây hứng thú tán gẫu với nhau.

Từ lúc xuyên tới cố đại đến nay, Ngọc Linh Lung chưa từng nói chuyện với một người nhiều đến như vậy. Ngọc lão phu nhân tuy đã lớn tuổi, cá tính vô cùng thẳng thắn và cởi mở, quan điểm lại có nhiều điểm giống với Ngọc Linh Lung. Từ lúc hai người quen biết chưa đến một ngày, lại như thể đã trở thành bạn vong niên *.

* bạn vong niên: tuổi tác cách không quá nhiều, tâm đầu ý hợp.

Từ rượu ngon khắp nơi, hai người lại nói đến Truy Nguyệt. Ngọc lão phu nhân rõ ràng là người yêu ngựa, khen Truy Nguyệt không dứt miệng, lại nhắc tới chuyện thời còn trẻ cười qua bao nhiêu con ngựa quý, càng nói mặt mày càng hồng hờ.

Mà đúng lúc nói chuyện hào hứng nhất, một cơn gió lạnh từ đầu truyền đến, Ngọc Linh Lung miễn cưỡng cảm giác cơ bắp trên người Truy Nguyệt có chút căng thẳng, đồng thời, hai cái tai thật dài cũng căng thẳng dựng lên.

Không bình thường!

Ngọc Linh Lung hơi kinh hãi, không nhịn được nắm chặt dây cương trong tay.

Nơi này đúng là chỗ khe núi hôm qua nàng đi qua, bốn phía nhìn không thấy một bóng người, nhưng mấy cây cỏ thụ bên đường lại quỷ dị lay động, phát ra tiếng xào xạc dữ dội.

Ngọc lão phu nhân ngồi trong xe ngựa cũng cảm nhận được không khí kỳ lạ này, bà ngừng nói chuyện, trầm giọng phân phó xa phu: “Đi nhanh một

chút!”

Ngọc Linh Lung nhú mảy, đôi mắt đề phòng nhìn ra bốn phía. Chuyển đi này toàn người già, trẻ nhỏ, trừ bỏ xa phu, tất cả đều là nữ tử, mà ngoài thanh đoản đao dưới bắp chân ra, nàng không có bất kỳ một thứ vũ khí gì khác.

Thanh âm khác thường trong rừng cây càng lúc càng rõ ràng, không còn lẫn tránh như hôm qua nàng cảm nhận thấy nữa. Xung quanh, không khí ngày một đông cứng, mây đen trên trời dần dần nặng nề tụ lại, gió càng lúc càng lớn.

Sâu bên trong bụi cỏ bên đường đột nhiên truyền đến tiếng thở dài khó chịu, mà ngay sau một tiếng này, một bóng người đen đen bay vụt ra, vài nha hoàn vũ giả lập tức kinh hô. Ngọc Linh Lung lưu loát rút thanh đoản đao ra, trầm giọng quát: “Vây quanh xe ngựa, bảo hộ lão phu nhân!”

Nào ngờ, bóng người từ trong bụi cỏ bay đến kia, lại nặng nề dừng giữa đường, không hề nhúc nhích, giống hệt như một cái xác chết.

Ngọc Linh Lung run run nắm dây cương, giục ngựa đi lên trước. Chỉ thấy người kia mặc bộ y màu xanh, đầu quấn một mảnh vải cùng màu, người đầy vết máu tươi, nhìn đến ghê người.

Ngọc Linh Lung liếc mắt một cái đã biết đây là người đã chết. Vừa mới ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào đã có hai nhóm người bay ra từ trong rừng cây, rõ ràng là đang hỗn chiến. Một nhóm mặc bộ y màu xanh giống xác chết kia, nhóm còn lại cả người một thân màu đen.

Quý dị là, hai nhóm người này đều dùng quyền thuật, chiêu nào cũng đều là sát chiêu, mà một tiếng cũng không kêu, chỉ lo đánh nhau.

Ngọc Linh Lung nhẹ nhàng thở ra. Xem ra đối phương không phải hướng tới các nàng, chỉ là các nàng không cẩn thận đi qua, đúng lúc gặp phải mà thôi.

Nhìn qua một lát, nàng liền biết đám người mặc áo xanh kia đã rơi vào thế hạ phong, số người mặc áo đen không nhiều lắm, nhưng người nào cũng là cao thủ. Đám người mặc áo xanh rõ ràng không phải là đối thủ.

Nhớ tới đám trẻ nhỏ người già phía sau, Ngọc Linh Lung phát phát tay, nhẹ giọng kêu: “Đi mau!”

Một tiếng này cũng không lớn, nhưng cũng đã kinh động đến hai nhóm người đang đánh nhau. Đám người mặc đồ đen chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi quay đầu chuyên tâm đánh địch. Đám người mặc áo xanh lại huyết sáo một tiếng sắc nhọn.

Cùng với tiếng huyết sáo này, mười mấy người mặc áo xanh lập tức xoay người chạy trốn, hướng chạy trốn lại đúng đường các nàng đang đứng!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ở đây chờ chết đi!

Ngọc Linh Lung thầm kêu một tiếng không tốt, đảo mắt một cái, mười mấy người mặc áo xanh đã đến bên cạnh xe ngựa, đám người mặc áo đen theo sát đuổi giết. Hai nhóm người tức khắc đã đến đánh nhau bên cạnh xe ngựa.

Vài bà tử nha hoàn trông thấy tình cảnh này, chân đều bị dọa mà mềm nhũn, chạy cũng không dám chạy, chỉ có bóng dáng nhỏ nhắn của Linh Nhi vẫn đứng canh giữ trước cửa xe, bày ra tư thế phòng ngự, ánh mắt trừng thật lớn, luôn chuẩn bị bảo hộ Ngọc lão phu nhân.

Hỗn loạn trên đường xuống núi, đám người mặc áo đen xuống tay không chút lưu tình. Trong chớp lát, máu tươi văng khắp nơi, vết máu vung vẩy khắp nơi. Đám người mặc áo xanh ngược lại không hề có chút nào giống như vừa mới kêu một tiếng chạy trốn, chiêu nào chiêu đấy đều là liều mạng, thậm chí kêu liên tục. Chỉ một khoảng thời gian ngắn sau đã có vài bóng người mặc áo xanh nằm phơi thây trên đường.

Ngựa kéo xe bị kinh sợ, hất cao chân sau, bất thành linh xông trái xông phải. Linh Nhi mất thăng bằng, đứng không vững, nháy mắt đã bị hất xuống xe, thế nhưng Ngọc lão phu nhân vẫn ngồi trong xe ngựa lại trấn định vô cùng. Bên ngoài đánh nhau đến nổi máu và thịt bay tứ tung, bà vẫn ngồi trên xe ngựa tròn trĩnh nghiêng ngả, một tiếng cũng không ra.

Xa phu bị dọa đến nổi mặt cắt không còn giọt máu gắt gao lôi kéo dây cương, gào thét những tiếng đầy hoảng sợ, ai ngờ con ngựa kia nghe xong vẫn không bị không chế, ngược lại càng điên cuồng hơn.

Truy Nguyệt không hổ là ngựa tốt, đối mặt với tình huống này mà vẫn điềm tĩnh. Ngọc Linh Lung giục ngựa đi trước, chạy như bay đến bên cạnh xe ngựa. Trong tiếng đánh nhau ồn ào xung quanh, nàng kêu lớn: “Lão phu nhân, người sao rồi?”

Thanh âm của Ngọc lão phu nhân từ trong xe ngựa truyền tới: “Ta không sao, ngươi tự chăm sóc bản thân cho tốt!”

Xa phu kéo xe ngựa chạy ra khỏi đám người, rồi gắt gao hạ dây cương, mọi thứ rốt cuộc mới yên ổn trở lại.

Trông thấy tình hình bên Ngọc lão phu nhân đã trở lại bình thường, Ngọc Linh Lung mới quay đầu lại. Lúc này, mới chưa đến một khắc *, đám người

mặc áo xanh đã bị giết sạch. Trên đường nằm đầy thi thể mặc áo xanh, ngổn ngang lộn xộn.

Đám người mặc áo đen rõ ràng đã qua huấn luyện, sau khi tiêu diệt kẻ địch, lập tức tụ lại xung quanh xe ngựa, nháy mắt đã đem xe ngựa vây vào trong.

Trong bầu không khí xơ xác tiêu điều đầy nặng nề, từng cơn gió lạnh thổi qua. Đám người mặc áo đen trầm lặng không lên tiếng, giống như quỷ mị, khiến cho người ta đột nhiên sinh ra sợ hãi vô tận.

Ngọc Linh Lung thúc mạnh vào hông ngựa. Truy Nguyệt vung cao chân trước, một người một ngựa liền nhảy vào trong vòng vây của đám người mặc áo đen, đứng bên cạnh xe ngựa.

Từ trên cao nhìn xuống đám người vây quanh mình, Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn gì?”

Ngay cả Ngọc Linh Lung vốn thông minh sáng suốt, nhưng vẫn không cách nào nhìn ra lai lịch của những kẻ này. Trang phục của bọn họ thống nhất, thần thủ phi phạm, xuống tay tàn nhẫn, động tác chính tề, lại không giống những người làm việc quang minh chính đại như quan phủ, toàn thân cao thấp đều lộ ra cảm giác nửa chính nửa tà.

Nàng biết, bản thân đụng phải chuyện tốt của những người này, kết cục rất có thể là bị giết người diệt khẩu.

Tại nơi núi non hẻo lánh như thế này, cho dù các nàng bị giết, chỉ sợ cũng không có ai biết.

Bằng vào khả năng của Truy Nguyệt, nàng muốn một mình chạy thoát cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng nàng đi rồi, Ngọc lão phu nhân làm sao bây giờ, Linh Nhi làm sao bây giờ!?

Ở trong từ điển của nàng, chưa từng có từ chạy trốn, càng không có khả năng bỏ lại mọi người để chạy một mình!

Nghĩ đến đây, Ngọc Linh Lung nắm chặt dây cương, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy đề phòng, cũng không hề sợ hãi nhìn về phía đám người mặc áo đen.

Chẳng ngờ, đám người mặc áo đen lại chỉ vây quanh nhóm người các nàng, vẫn không hề nhúc nhích, không công kích, cũng không nhượng bộ.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung nhú lại. Những người này rốt cuộc muốn thế nào?

Đột nhiên, khuôn mặt của đám người mặc áo đen đồng loạt chuyển về một hướng, giống như đang chờ đợi cái gì.

Ngọc Linh Lung nghiêng người nhìn theo, đã thấy bên trên mỏm núi cao cao, không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người màu đen cao to.

Hắn đứng trên một mỏm núi nhỏ cao, như một gốc cây tùng mạnh mẽ cao ngạo bỏ núi mà ra, tà áo màu đen bay phát phới trong gió, mà góc áo tung bay ăy theo một con hùng ưng * màu bạc rất sống động, tựa như vỗ cánh mà bay.

*hùng ưng: chim ưng đực.

Ngọc Linh Lung lúc này mới phát hiện, đám người mặc áo đen đang vây quanh các nàng, góc áo nào cũng theo hùng ưng màu bạc, rõ ràng là từ một chỗ làm ra.

Người đứng đón gió trên mỏm đá kia, hiển nhiên là thủ lĩnh của bọn chúng.

Mất lạnh híp lại, Ngọc Linh Lung cao giọng nói: “Các hạ là người phương nào?”

Ánh mắt hồ hững của nam tử kia dừng ở trên người Ngọc Linh Lung, đáy mắt tựa hồ xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng trong chớp lát liền khôi phục lại bình tĩnh.

Ngọc Linh Lung lúc này mới thấy rõ bộ dáng của người kia. Tà áo đen của hắn bay lên theo gió, lộ ra khuôn mặt đeo mặt nạ bằng bạc. Mặc dù trông không rõ tướng mạo, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng một đôi mắt rét lạnh, khóe môi sắc nhọn, càng làm nổi bật đường cong kiên cường, thần sắc lãnh khốc trên khuôn mặt hắn, hơn nữa quanh thân đều là hơi thở lạnh như băng.

Ánh mắt nam tử đảo qua người Ngọc Linh Lung, ngay sau đó đã rơi vào trên xe ngựa.

Môi mỏng kiên định là lạnh lẽo rốt cuộc cũng mở ra, nam tử trầm giọng nói: “Để lại xe ngựa, sẽ thả các ngươi đi.”

Đôi ngươi xinh đẹp của Ngọc Linh Lung đột nhiên rét lạnh. Cái gì? Bảo các nàng để lại xe ngựa!?

Khuôn mặt thanh tú như hoa lê trong trẻo mà lạnh lùng khẽ mỉm cười, không chút khách khí ngênh đón ánh mắt như hàn quang kia, thanh âm của Ngọc Linh Lung lúc này lạnh nhạt hết như băng tuyết: “Cái này, còn phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!”

Vừa dứt lời, đám người mặc áo đen đồng loạt tiến lên một bước. Vòng vây vốn không lớn giờ đã thu hẹp đi rất nhiều, càng toát ra khí thế bức người.

Ngọc Linh Lung cũng không thém liếc mắt nhìn bốn phía lấy một cái, tựa hồ căn bản không chú ý tới sát khí thật mạnh xung quanh, đôi mắt như tuyết thẳng chập chỉ gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng trên mỏm đá kia.

Nàng biết, không có lệnh của nam nhân này, đám người mặc áo đen xung quanh chắc chắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nam nhân này, mới chính là mấu chốt.

Hai chân âm thầm rời khỏi bàn đạp, Ngọc Linh Lung tập trung suy nghĩ, dùng sức đạp vào lưng Truy Nguyệt, nhún người nhảy, vô cùng linh hoạt bay về phía nam từ đứng trên mỏm núi kia.

Bất giác phải bắt vua trước, chỉ cần chế ngự người này, đám người phía dưới không chừng sẽ sợ hãi.

Ngọc Linh Lung bắt ngờ hành động, nam nhân kia lại như sớm đã có chuẩn bị. Vừa nhìn thấy Ngọc Linh Lung một thân hồng y đánh về phía chính mình, hần hơi nghiêng người tránh khỏi đòn công kích nhanh như chớp của Ngọc Linh Lung.

Một đòn không trúng, Ngọc Linh Lung uốn éo eo nhỏ, vững vàng đứng trên mỏm đá bên trên, chiêu tiếp theo đã liên tục đánh về phía nam từ kia.

Trên mỏm núi đá nhỏ hẹp, hai người xê dịch né tránh, đao mất đã giao thủ mấy chục chiêu, một người mặc áo đen, một người mặc hồng y. Giữa những cơn gió núi mạnh mẽ, có vẻ lại càng đoạt mất tâm hồn của người khác.

Càng đánh, Ngọc Linh Lung càng âm thầm kinh hãi. Nam tử trước mắt trầm ổn vô cùng, thân hình linh hoạt, chiêu thức công ít thủ nhiều, khiến cho nàng không thể chệch vào đâu được, rõ ràng là rất điêu luyện.

Cẩn thận hàm răng nhỏ xinh, Ngọc Linh Lung đá chân phải, thừa dịp nam tử né tránh, bàn tay trắng nõn đã mò xuống, lấy ra thanh đoản đao dưới chân.

Sắc trời ngày một tối, thanh đoản đao trong tay nàng xẹt qua một đường thật dài, tựa như sấm sét trên trời cao, nhanh nhẹn hướng xuống cổ họng của nam tử kia.

Mắt vừa trông thấy ánh chớp lóe sáng, một đao kia đã mạnh mẽ đâm về phía hần. Mà hần cũng không tránh, vung tay gạt thanh đoản đao trên tay Ngọc Linh Lung ra. Mũi đao dính một tiếng đâm vào trên núi đá, tia lửa nhỏ lập tức văng khắp nơi.

Từ khoảnh khắc nàng rút ra thanh đoản đao kia, trong mắt nam tử liền bùng hực lửa giận. Sau khi tránh khỏi công kích của Ngọc Linh Lung, nam tử lập tức gào to: “Người dám -----”

Câu nói tiếp theo kiên cường nuốt xuống, dưới mặt nạ màu bạc, nam tử kia nín chặt môi mòng, chỉ lộ ra một đôi mắt rét lạnh, tựa như băng, thẳng tắp nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Vài sợi tóc bay lượn giữa tiếng gió núi đang gào thét, đó là khi Ngọc Linh Lung rút đao ra phóng tới khi này, cắt phải tóc của nam tử.

Ngọc Linh Lung không chút tổn hao lông tóc nào, nam tử lại bị chặt đứt tóc, ai thua ai thắng, người sáng suốt đều có thể suy luận ra.

Cao thủ so chiêu, nếu không phải người sống kẻ chết, thì cũng giống như lúc này, chiêu thấp gặp chiêu cao.

Tiếng gió mãnh liệt, tay áo hồng sam của Ngọc Linh Lung tung bay, xinh đẹp đứng trên mỏm đá, tựa như một đóa hoa đang phấn nộ, mỹ lệ vô cùng.

Thu lại thanh đoản đao phía sau, Ngọc Linh Lung giương chiếc cằm nhỏ xinh lên, lạnh lùng nói: “Bây giờ, chúng ta đi được chưa?”

Đôi ngươi của nam tử dần trở về vẻ lạnh nhạt ban đầu, chỉ lộ ra một tia phức tạp nho nhỏ, dừng một chút, mới giờ giờ tay hướng phía dưới, ý vào đám người áo đen kia tránh ra.

Mất thấy xe ngựa bên trong vòng vây đám người kia dần lộ ra rồi chậm rãi đi trước, Ngọc Linh Lung mới thả người xuống núi, trực tiếp nhảy lên lưng Truy Nguyệt, giục ngựa đi trước, hộ vệ bên cạnh xe ngựa.

Có lẽ là vừa mới trải qua huyết chiến, Truy Nguyệt có vẻ bất an sốt ruột, không ngừng quay đầu nhìn về phía sau khe hí, tựa như đang gọi cái gì.

Ngọc Linh Lung vỗ nhẹ vào cổ Truy Nguyệt, xem như là an ủi. Cũng khó trách, Truy Nguyệt trước giờ vẫn luôn đi theo công tử quần áo lụa là như Húc Vương, làm sao có thể trải qua những tình huống giết chóc đầm máu này, sinh lòng sợ hãi cũng là điều khó tránh.

Dừng nói là ngựa, mà ngay cả những người này, người nào cũng vẫn còn sợ hãi. Tất cả mọi người đều ăn ý không nói lời nào, cúi đầu chạy lo chạy, chỉ mong sớm rời khỏi nơi này.

Nhìn đoàn người càng chạy càng xa, một người mặc áo đen đứng gần đó thấp giọng nói: “Thống lĩnh -----”

Nam tử trên mỏm đá đưa tay, ngăn trở lời nói của cấp dưới, một đôi mắt đen như mực theo sát phương hướng đám người Ngọc Linh Lung rời đi.

Vết máu loang lổ khắp nơi, uốn lượn theo sơn đạo, trong giây lát đã bị gió núi mang cát đá đến bao trùm, không một vết tích để lại.

Khóe môi dưới mặt nạ màu bạc khẽ giờ lên, lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

Rất nhanh, chúng ta sẽ gặp lại.

Biết tin hôm nay Ngọc lão phu nhân hồi phủ, Mộ thị mặc dù bị bệnh, nhưng vẫn phân phó hạ nhân cẩn thận quét tước toàn phủ một lần, nhất là Kính

Thượng Phòng – nơi ở của Ngọc lão phu nhân, hơn nữa còn mua thêm không ít đồ đạc mới để trang hoàng lại, trông rực rỡ hẳn lên.

Mộ thị kiên cường chống đỡ thân thể bệnh tật, dẫn theo đám người trong phủ ra đại môn nghênh đón Ngọc lão phu nhân, lại bị dáng vẻ mặt mũi đầy phong trần của đoàn người làm cho kinh sợ.

Giương mặt của Ngọc Linh Lung lạnh như băng, không nói lời nào, đi theo đám nha hoàn bà tử người nào người nấy sắc mặt xám như tro, lo sợ không yên. Càng đáng sợ hơn là xe ngựa của Ngọc lão phu nhân đầy vết máu bắn tung tóe, nhìn thấy mà phát hoảng.

“Đây... đây là sao vậy!?” Mộ thị đương nhiên không dám trực tiếp hỏi Ngọc Linh Lung, ánh mắt nhìn về nhóm nha hoàn bà tử bên cạnh xe ngựa, thanh âm mang theo chút kinh sợ, “Lão phu nhân đâu? Lão phu nhân không có việc gì chứ!?”

Sắp đến đại hôn của nhi tử, nếu Ngọc lão phu nhân xảy ra chuyện gì, hôn sự này chỉ sợ cũng không cần làm nữa.

Đoàn người kinh hồn bạt vía xuống núi, mắt thấy đã đến nhà, mới dám thở ra một tiếng. Một bà tử thất thanh khóc lớn: “Phu nhân a, đám nô tỳ suýt chút nữa không trở về ----”

Vừa gào một câu như vậy, Ngọc Linh Lung đã lạnh giọng quát: “Câm miệng!”

Một đám người chực gào miệng khóc nháy mắt đã bị mắng trở về, đám nha hoàn bà tử người nào cũng giàn giụa nước mắt, đáng thương nhìn Mộ thị. Trước mặt Ngọc Linh Lung, cũng là tỏ mệnh cũng không dám.

Linh Nhi nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, rút ra một chiếc ghế nhỏ được cất kỹ, lúc này mới vén rèm lên, nhẹ giọng nói: “Lão phu nhân, người xuống xe đi.”

Ngọc lão phu nhân nắm lấy tay của Linh Nhi, vững vàng xuống xe. Mộ thị thấy lão phu nhân không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm, đưa tay định đỡ Ngọc lão phu nhân: “Lão phu nhân, người chậm một chút.”

Tay vừa giơ ra, lại bị Ngọc lão phu nhân hung hăng đánh một cái. Mộ thị bị đánh đau, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn Ngọc lão phu nhân, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì, rút tay về cũng không được, mà không rút cũng không phải.

Ngọc lão phu nhân cả giận nói: “Cho người phái người đón ta xuống núi, người liền phái một đám bà già với tiểu nha đầu. Người không nghĩ tới chuyện ta gặp phải thổ phi thì phải làm sao à? Hay là người mong ta chết sớm một chút?”

Mộ thị đứng giữa đại môn, bị Ngọc lão phu nhân nắg trước mặt mọi người, lập tức xấu hổ vô cùng, lại không dám cãi lại, chỉ có thể cúi đầu chịu đựng lời trách mắng của Ngọc lão phu nhân.

Chuyện này đúng là nàng không đúng, vốn tưởng rằng Ngọc lão phu nhân điểm mặt chỉ tên kêu Ngọc Linh Lung đi đón, nàng chỉ cần làm theo an bài mà thôi, lại quên mất cho họ vệ đi theo.

Một là nàng có thương tích trong người, làm việc khó có thể không phạm sai lầm. Thứ hai là thân thể của Ngọc lão phu nhân vốn khỏe mạnh cường tráng, lại biết một chút võ công, nàng cũng không quá quan tâm đến vấn đề an toàn của Ngọc lão phu nhân.

Lại nói, một lão thái thái, ai sẽ đi cướp của bà?

Mộ thị nghĩ thầm trong lòng, ngoài miệng cũng không dám nói ra, chỉ có thể cúi đầu nghiêng người, cẩn thận đi theo sau Ngọc lão phu nhân tiến vào phủ.

Ngọc lão phu nhân ba năm không ở phủ, Mộ thị đã quen làm chúa mẫu nói một mà không nói hai, nay lại giống như một tiểu tức phụ bị khinh bỉ phải đoán ý qua lời nói và sắc mặt của người khác.

Con giận còn sót lại của Ngọc lão phu nhân vẫn chưa tiêu hết, vừa ngồi xuống Kính Thượng Phòng đã nói: “Tiểu tử Ngọc Bằng kia đâu? Người làm nương này ba năm không xuất hiện cũng không biết nhớ thương, lúc này chạy đi đâu rồi?”

Mộ thị ngay cả ngồi cũng không dám ngồi, cẩn thận nói: “Cam phủ xảy ra chút chuyện, lão gia dẫn người qua đó xem rồi ạ.”

Chân mày của Ngọc lão phu nhân cau lại: “Cam phủ? Cam phủ xảy ra chuyện gì?”

Mộ thị thấy lão phu nhân đã chú ý đến chuyện khác, cuối cùng mới dám thở nhẹ ra, vội đáp: “Nghe nói là công tử của Cam phủ không thấy đâu, đã báo cho Kinh Triệu Doãn. Toàn bộ kinh thành lúc này đều đã lục lọi khắp các góc ngách, nhưng vẫn không tìm thấy.”

Ngọc lão phu nhân nhíu mày: “Ta nhớ rõ, Cam thái phó chỉ có một nhi tử.”

Mộ thị nói: “Lão phu nhân vẫn nhớ rõ như vậy. Thái phó đại nhân hơn bốn mươi tuổi mới sinh được một công tử, nay mới có mười ba tuổi.”

Hai người bên cạnh một hỏi một đáp, Ngọc Linh Lung bên này đã có chút không kiên nhẫn, đứng dậy nói: “Lão phu nhân, ta nên đi rồi.”

Ngọc lão phu nhân nhìn về phía nàng, sắc mặt hòa hoãn không ít, thanh âm cũng vô cùng thân thiết: “Linh Lung, người cũng mệt rồi, về trước nghỉ ngơi đi.”

Một thị kinh ngạc không biết nói gì, Ngọc lão phu nhân chưa từng ôn hòa với mình như vậy? Với thứ nữ Ngọc Linh Lung kia lại vô cùng hòa ái đến như vậy.

Bên này oán thăm, Ngọc lão phu nhân đã bùng trà lên, trầm giọng nói: “Cam phủ rốt cuộc là làm sao, người đem mọi chuyện nói hết cho ta.”

Ngọc Linh Lung trở lại Phẩm Lan Uyển, tắm rửa qua rồi đổi xiêm y khác mới cảm thấy tinh thần sảng khoái đứng dậy. Đến khi nàng đi ra, Huyền Thảo đã được Linh Nhi kể lại chuyện xảy ra ban ngày, liền không ngừng vỗ ngực mà sợ, nước mắt thiếu chút nữa thì rơi.

“Tiểu thư, lần sau người có ra ngoài, nhất định phải nhớ cho em theo. Nếu tiểu thư có xảy ra chuyện gì không hay, em cũng không sống nổi.”

Ngọc Linh Lung có chút bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt lo lắng mắt ngấn nước của Huyền Thảo: “Cho em theo? Em có khả năng gì?”

Huyền Thảo đúng ý hợp tình nói: “Em có thể bảo hộ cho tiểu thư nha!”

Ngọc Linh Lung liếc mắt nhìn Huyền Thảo, quyết định vẫn là không nên dă kích tầm lòng dũng cảm trung thành của nha đầu kia, mà thay đổi đề tài: “Bảo Mã Trường Canh chuẩn bị cho ta vài quả trứng gà còn sống, thêm cả vài củ cà rốt nữa.”

Huyền Thảo nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư muốn làm đồ ăn sao? Có muốn em đi phân phó phòng bếp...”

Ngọc Linh Lung cuộn mái tóc còn ướt sũng lên, dùng một cây trâm vấn thành búi: “Không phải nấu cơm! Đi chuẩn bị đi, chuẩn bị tốt rồi mang vào cho ta.”

Một lát sau, Ngọc Linh Lung tiếp nhận hộp đựng đồ mà Huyền Thảo đã chuẩn bị, nói: “Linh Nhi đi nghỉ đi. Ta muốn ra ngoài một chuyến, không cần ai theo.”

Huyền Thảo lập tức bối rối: “Như vậy sao được? Tiểu thư muốn đi đâu? Em theo người đi...”

Ngọc Linh Lung thở dài, cố gắng nhẫn nại: “Ta ở ngay trong phủ, em yên tâm rồi chứ?”

Huyền Thảo thế này mới thả lỏng, mắt thấy Ngọc Linh Lung đã ra đến cửa phòng, vẫn không yên lòng chạy theo, cao giọng nói: “Tiểu thư trở về sớm một chút, em chuẩn bị canh táo đỏ ngân nhĩ cho người!”

Ngọc Linh Lung cảm theo chiếc hộp nhỏ, cũng không quay đầu lại mà nói: “Biết rồi, ta trở về sẽ uống.”

Đến cổ đại lâu như vậy, nàng vẫn không quen với thói quen lè mề của Huyền Thảo, nhưng mà nàng cũng không thể không thừa nhận, tiểu nha đầu này thật sự chăm sóc cho nàng từ những việc nhỏ nhất.

Ngọc lão phu nhân vừa mới hồi phủ, bọn hạ nhân rõ ràng có rất nhiều việc phải làm. Giờ phút này, hậu viện Ngọc phủ yên tĩnh vô cùng, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Ngọc Linh Lung đi thẳng một đường về phía sau viện, thời gian chưa đến một nén nhang đã tới nơi nàng muốn tới.

Đây là lần đầu tiên nàng tới chuồng ngựa của Ngọc phủ. Nơi này cũng không quá lớn, có lẽ là vì Ngọc tướng quân hàng năm đều ở bên ngoài. Chuồng ngựa cũng không có ngựa nào tốt, chỉ có mấy con ngựa chân lùn thường dùng để kéo xe. Người trông coi chuồng ngựa lúc này cũng đang gục đầu nằm sắp trên đất ngủ, bên cạnh còn có một vài chiếc xe ngựa lớn nhỏ có mới có cũ, trong đó còn có chiếc xe ngựa Ngọc lão phu nhân hôm nay vừa dùng.

Ở nơi này, một con ngựa chân dài như Truy Nguyệt đương nhiên vô cùng nổi bật. Trông thấy Ngọc Linh Lung tới, Truy Nguyệt đang lười biếng nằm phơi nắng liền lập tức đứng lên, đi đến bờ rào chuồng ngựa, hưng phấn hướng về phía nàng thở phì phì.

Đưa tay vuốt ve lớp lông ẩm ướt của Truy Nguyệt, Ngọc Linh Lung cảm trứng gà đập vào bờ rào rồi dứt cho nó, nhẹ giọng nói: “Hôm nay may mà có người.”

Nếu không phải lá gan của Truy Nguyệt lớn, chỉ sợ khi nàng vừa gặp hai nhóm người đang đánh nhau đã bị ngựa bỏ rơi. Nếu không phải Truy Nguyệt thông minh, cũng sẽ không tâm ý tương đồng với nàng đến thế, ngay cả nhất cử nhất động của nàng cũng hiểu.

Lúc trước nàng đoạt Truy Nguyệt từ tay Húc Vương, cũng chỉ vì muốn cho Húc Vương một cái giáo huấn. Truy Nguyệt ở trong phủ nhiều ngày như vậy, nàng cơ hồ cũng đã quên sự tồn tại của nó. Nhưng sau khi trải qua một màn tranh đấu trên núi, nàng cảm thấy Truy Nguyệt đúng là một bảo mã hiếm có.

Động vật và người cũng giống nhau, đều cần một chút khuyến khích cùng quan tâm, lần sau mới có thể bán mạng cho người.

Truy Nguyệt ăn xong trứng gà, liền dùng mũi cọ cọ vào tay áo tơ tằm của Ngọc Linh Lung, có vẻ vô cùng thân thiết. Ngọc Linh Lung nhợt nhạt cười, lấy ra cà rốt, dứt cho Truy Nguyệt.

“Ăn chậm một chút. Tất cả đều là của người.” Ngọc Linh Lung vỗ vỗ cổ ngựa, “Linh Nhi nói cũng đúng thật. Người đúng là đồ tham ăn.”

Buổi chiều yên tĩnh, ve sầu tựa hồ cũng đang ngủ, bốn phía im ắng, ngay cả một tiếng gió nhẹ cũng không có.

Giữa bầu không khí yên lặng, đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng cánh cửa đang khép hờ nhẹ mở ra, Ngọc Linh Lung cảnh giác quay đầu nhìn.

Chẳng lẽ có người?

Đằng sau, chỉ có một căn phòng đồ đầy mấy thứ dụng cụ trang bị cho ngựa, nào có nửa bóng người?

Ngọc Linh Lung hít vào một hơi thật sâu. Có lẽ bản thân mình quá căng thẳng rồi, làm gì có ai đến chuồng ngựa Ngọc phủ làm cái gì?

Tâm mắt chậm rãi thu hồi, ngay sau đó, ánh mắt của nàng dừng lại ở một nơi, thật lâu không có di động.

Một chiếc xe ngựa vẫn còn vết máu bắn tung tóe dừng bên cạnh, trông có vẻ bất mất vô cùng. Đây là chiếc xe ngựa ban ngày Ngọc lão phu nhân mới dùng, vẫn giống hệt như lúc trở về đến đây, rõ ràng là chưa kịp đánh rửa.

Hấp dẫn ánh mắt của Ngọc Linh Lung không phải là chiếc xe này, mà là chiếc xe ngựa ở phía sau.

Vết gì đó màu đỏ đen lộ ra một nửa, mấy con ruồi bọ quay lượn xung quanh, mùi máu tanh như có như không trôi lơ lửng trong không khí. Thực rõ ràng, đây là mùi máu tươi của người, hơn nữa xuất hiện trong thời gian rất ngắn.

Ngọc Linh Lung nhớ rất rõ, xe ngựa là của Ngọc lão phu nhân, đằng trước có Linh Nhi và xa phu, ba người này lúc gặp màn đánh nhau trên núi kia đều không bị thương.

Như vậy, vết máu này từ đâu mà đến?

Đôi mắt sáng như sao dần nhúu chặt, Ngọc Linh Lung không chút biến sắc cúi người, rút ra thanh đoản đao nắm trong tay.

Bước chân nhẹ nhàng đi tới, thân hình nàng nhanh nhẹn như một con báo nhỏ, không hề phát ra tiếng động.

Đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cũ kĩ kia ra. Lúc này đã quá giữa trưa, không khí vô cùng yên tĩnh, cánh cửa rách nát phát ra một loại âm thanh chói tai do đã lâu không được tu sửa, rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra.

Tro bụi che kín căn phòng, trong lớp bụi dày đặc dưới đất, dấu vết của một vật nào đó bò dưới đất rất rõ ràng, nhiều vết máu trộn lẫn trong đó, trông hết sức khác thường.

Thế nhưng lại thật sự có người!

Ngọc Linh Lung nắm chặt thanh đoản đao, cẩn thận đi theo dấu vết. Tới khi đi đến một tấm ván gỗ lớn xếp giữa phòng, vết máu kia liền biến mất.

Hít vào một hơi thật sâu, Ngọc Linh Lung mau lẹ tung người, trực tiếp bổ nhào vào tấm ván ngăn trở giữa phòng, chỉ tới khi nhìn thấy một bóng người màu xanh phía sau, thanh đoản đao trong tay tinh chuẩn vung ra, đặt lên giữa cổ họng của người kia.

Đôi môi đầy đặn xinh đẹp hé mở, nàng trầm giọng quát nhẹ: “Không được nhúc nhích!”

Vừa nhắc mắt, ánh mắt của nàng liền lọt vào trong một đôi mắt hẹp dài.

Nam tử trước mắt mặc một bộ quần áo màu xanh giống hệt đám người bị giết sạch trên núi, đôi mắt sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, ấn đường hơi nhúu lại, khiến cho gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào của hắn tăng thêm vẻ tà khí.

Giờ phút này, hắn bị một thanh đoản đao lạnh ngắt đặt ở cổ họng, nhưng trên mặt lại không có chút dáng vẻ bối rối nào, chỉ thờ ơ nhìn lướt qua thanh đoản đao một cái, liền giương mắt nhìn Ngọc Linh Lung.

“Thân thù cũng không tòi, ta thế mà lại không nghe thấy tiếng bước chân của ngươi.”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Ngươi là ai?”

Nam tử chậm rãi giơ tay lên, đặt vào sau gáy của mình, ung dung nhìn Ngọc Linh Lung: “Ngươi không biết?”

Thanh đoản đao trong tay Ngọc Linh Lung không chút lưu tình dí về phía trước, chặt chẽ khống chế nơi cổ họng của nam tử kia: “Không nói, ta sẽ giết ngươi.”

Nam tử nhìn ánh mắt tràn ngập khinh thường của Ngọc Linh Lung, thanh âm của người bị mất máu quá nhiều có chút khàn khàn: “Nếu ngươi không biết, vì sao lấy đao nhắm vào ta?”

Ánh mắt Ngọc Linh Lung dừng trên người nam tử, liền thấy ở đùi, trước ngực của hắn đều là mảng máu lớn, phía sau lưng không thấy, nhưng có lẽ cũng có. Nhìn vết máu tươi không ngừng lan ra, nàng biết, nam nhân này căn bản không có khả năng đánh trả.

Lạnh lùng cười, Ngọc Linh Lung chậm rãi thu hồi thanh đoản đao, đứng dậy.

“Người không nói cũng chẳng sao, ở đây chờ chết đi.”

Kinh nghiệm nhiều năm khiến cho nàng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, vết thương trên người nam nhân này nếu không được chữa trị kịp thời, rất nhanh sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Nhìn nàng xoay người muốn rời đi, vẻ mặt nam tử khế biến: “Người thật sự không biết ta?”

Khóe miệng của Ngọc Linh Lung khẽ giơ lên một thoáng ý cười châm chọc: “Người cho người là ai? Mà tất cả người trong thiên hạ phải nhận ra người?”

Nam nhân này cũng tự yêu bản thân quá đi, cho mình là người nổi tiếng cỡ nào?

Cước bộ của Ngọc Linh Lung cũng không dừng lại, trực tiếp đi ra ngoài, rõ ràng là không có không có ý định quan tâm tới chuyện đầu đầu này.

Yết hầu nam tử lên xuống vài cái, rốt cuộc đến lúc Ngọc Linh Lung đưa tay mở cửa phòng cũng thấp giọng mở miệng: “Cô nương, cho ta xin chút nước.”

Ngọc Linh Lung ngoái đầu nhìn về phía hắn, cũng không nói một lời.

Nam tử kia trong giây lát liền minh bạch ý tứ của Ngọc Linh Lung, khuôn mặt như yêu nghiệt lộ ra chút bất đắc dĩ cười khổ: “Ta tên là Phượng Hiên Viên.”

Nhấn mạnh từng chữ phun ra tên của mình, ánh mắt gắt gao của nam tử nhìn chằm chằm khuôn mặt của Ngọc Linh Lung, tựa hồ muốn tìm tòi nghiên cứu cái gì.

Ngọc Linh Lung mặt không chút thay đổi gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Rất nhanh, nàng đã mang vào một thùng nước nhỏ đặt bên cạnh, Phượng Hiên Viên nhếch môi, cố gắng ngồi dậy, ôm thùng nước lên uống ừng ực.

Ngọc Linh Lung nhìn phía sau lưng của hắn, miệng vết thương nơi đó càng đáng sợ. Quần áo hắn lúc này gần như đã rách toạc, lộ ra vết đao chém thật lớn. Thật không biết vết thương nặng như vậy, nam nhân trước mắt này vừa rồi sao có thể giả bộ như không có chuyện gì nằm trên đất.

Phượng Hiên Viên uống nửa ngày, rốt cuộc mới đỡ khát. Hắn cắn chặt răng, chậm rãi cõi y phục màu xanh trên người, lấy nước còn trong thùng vẩy lên, tẩy trừ vết thương.

Ngọc Linh Lung vẫn không nhúc nhích nhìn động tác của hắn, rõ ràng không định tiến lên giúp.

Thẳng đến khi Phượng Hiên Viên xé một mảnh vải từ bộ y phục màu xanh, làm bộ muốn băng bó, Ngọc Linh Lung lúc này mới mở miệng: “Người làm như vậy, miệng vết thương rất nhanh bị hư thối.”

Vết thương nặng như vậy, mà trời thì nóng, lại không dùng bất kì loại thuốc nào, không quá ba ngày, vết thương trên người nam nhân này sẽ trở nên nghiêm trọng vô cùng.

Phượng Hiên Viên đau đến mức trán chảy đầy mồ hôi lạnh, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười có chút không đành lòng: “Vậy, người giúp ta?”

Ngọc Linh Lung ngược lại lại thẳng thắn nói: “Giúp người cũng được, nhưng giúp người có gì lợi cho ta?”

Phượng Hiên Viên nhíu mày: “Nếu người biết ta, ắt sẽ biết có gì lợi.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, người này còn dùng lời thử mình, lòng nghi ngờ cũng thật sâu.

Nhìn khí phách của nam tử, thân phận hiển nhiên không phải tầm thường, nhưng rốt cuộc thân phận của hắn là gì, nàng không quan tâm, cũng không có hứng thú.

Ngọc Linh Lung trở về phòng, rất nhanh lấy chút thuốc trị thương cùng vài tấm vải sạch ném cho Phượng Hiên Viên: “Băng vết thương cho kỹ vào, mau đi đi.”

Đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia giận giữ, Phượng Hiên Viên tiếp nhận mảnh vải, lạnh lùng nói: “Không dám làm phiền đến cô nương, ta rất nhanh sẽ đi.”

Ngọc Linh Lung từ trên cao nhìn xuống, nam nhân này bày ra cái bộ mặt thôi đó cho ai xem, tự cho mình là hồ lạc Bình Dương * sao?

* nguyên văn 虎落平阳(被犬欺): Hồ về đồng bằng - Anh hùng sa cơ thất thế.

Nghĩ đến đây, Ngọc Linh Lung cũng không có tức giận: “À? Không dám làm phiền đến ta? Vậy trốn dưới xe ngựa của ta vào thành làm gì, lại càng không nên để huynh đệ ở lại chịu chết thay người!”

Kêu cái gì mà kêu? Nếu không có nhiều người áo xanh vì hắn yểm trợ mà máu chảy thành sông, hắn có thể nhân lúc bị loạn trốn bên dưới xe ngựa, tránh thoát tai mắt của đám người mặc áo đen kia sao!? Dưới tình huống này còn bày ra cái vẻ trẻ con ấu trĩ ấy, thật muốn người trong thiên hạ này phải nuông chiều hắn sao?

Lời nói chua ngoa, đâm thẳng vào tim Phụng Hiền Viên, khiến hắn đột nhiên run lên, hàm răng tuyết trắng cắn chặt bờ môi mỏng không chút huyết sắc, trên mặt lại tràn đầy vẻ đau đớn.

Hồi lâu, hắn mới trầm giọng nói: “...Có một chút chuyện, so với sống còn quan trọng hơn.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Nếu muốn sống, cũng đừng bày ra bộ mặt đại gia.”

Bỉ trắng mà chết luôn rất dễ dàng, hèn mọn sống mới là điều khó khăn nhất. Nếu đã lựa chọn con đường này, ắt sẽ phải trả cái giá tương ứng.

Lệ khí lóe qua mắt, Phụng Hiền Viên nhìn chăm chăm Ngọc Linh Lung, tạm ngừng thật lâu mới thấp giọng nói: “Cầu cô nương, cứu tại hạ một mạng.”

Ngọc Linh Lung trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Ngươi trốn trong này trước, ta sẽ mau chóng an bài cho ngươi rời đi.”

Vừa muốn xoay người, Phụng Hiền Viên đột ngột hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Ngọc Linh Lung đoán nhận đôi ngươi đen như mực kia, từng chữ nói: “Ta cứu ngươi, chỉ bởi vì ngươi không thể chết ở nơi này. Nếu không, ta sẽ thực sự rất phiền.”

Nàng không muốn ôm chuyện vào người. Nam nhân này dù sao cũng là đi theo xe ngựa của nàng vào Ngọc phủ, chỉ đơn giản nhìn thân thủ của đám người áo đen hôm nay, cũng biết mức giữa hai bên rất sâu. Nàng không muốn vô duyên vô cớ dính phải mớ hỗn độn này, cũng không muốn gặp lại tình huống như ngày hôm nay.

Phụng Hiền Viên sững sờ bất động đứng tại chỗ.

Có lẽ trong kinh nghiệm của hắn, chưa từng có một người coi thường hắn như vậy. Vậy mà nữ nhân nhỏ nhắn trước mắt này, lại không hề đặt hắn trong lòng, thậm chí ngay cả tên cũng không nói cho hắn biết.

Trong mắt xẹt qua chút dị sắc, Phụng Hiền Viên nhìn bóng lưng của Ngọc Linh Lung, chung quy cũng không nói gì nữa.

Ngọc Linh Lung vừa mới đẩy lại tấm ván, đã nghe thấy tiếng cười đùa của trẻ nhỏ từ bên ngoài truyền đến: “Giá, giá..Cười ngựa to nào!”

Khẽ kinh hãi, nàng đưa mắt nhìn nơi phát ra tiếng, liền thấy bên cạnh chuồng ngựa, một nam hài đang vung vẩy cành liễu trong tay, quát xuống băng ghế dài bên dưới, hai chân không ngừng đập đập, giống như đang gõ roi giục ngựa.

Rõ ràng là Ngọc Duy Nguyên, nhưng sao hắn lại ở chỗ này?

Thấy nàng xuất hiện, Ngọc Duy Nguyên ném cành liễu già roi ngựa xuống đất, kích động chạy tới: “Ồ, sao ngươi lại ở chỗ này, cũng đến xem ngựa to sao?”

Ngọc Duy Nguyên mới bảy tuổi, còn chưa hiểu chuyện, chỉ biết Ngọc Linh Lung là tỷ tỷ của hắn, lại không biết Ngọc Linh Lung trong Ngọc phủ là nhân vật không người dám chọc không người dám đắc tội.

Ở trong lòng hắn, không có chuyện gì quan trọng hơn so với chơi.

Ngón tay mập mập vừa nhấc, chỉ về phía Truy Nguyệt đang ở trong chuồng. Ngọc Duy Nguyên ngược lên, vẻ mặt chờ mong nhìn Ngọc Linh Lung: “Ngươi ôm ta lên!”

Khẩu khí cũng không phải là mệnh lệnh, Ngọc Duy Nguyên là bị Mộ thị nuông chiều thành quen, khi nói chuyện đều mang theo ý sai khiến rất tự nhiên. Giống như tất cả người trên thế giới này, đều là phải làm theo ý muốn của hắn.

Ngọc Linh Lung không thèm so đo cùng tiểu hài tử này, nhìn thấy bốn phía không có bóng người, nàng liền nhấc chân rời đi.

Ngọc Duy Nguyên ngược lại không để ý này đó, thấy Ngọc Linh Lung phải đi, liền đưa tay nắm lấy góc áo của nàng: “Này, ta đang nói chuyện với ngươi mà, sao ngươi lại không để ý tới ta?”

Đôi mi thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhíu lại, sắc mặt không nhịn được nghiêm lại: “Buông ra!”

Ngọc Duy Nguyên bướng bỉnh, lớn tiếng hét: “Không buông! Ngươi mau ôm ta đến cười ngựa to đi!”

Ngọc Linh Lung vốn chẳng khi nào có đủ kiên nhẫn, thấy bàn tay nhỏ bé của Ngọc Duy Nguyên nắm chặt áo mình, cánh tay trắng nõn của nàng duỗi ra, không hề khách khí véo tai Ngọc Duy Nguyên!

Nàng mặc kệ tiểu tử này tính cách thế nào, dù sao nàng cũng thích tật xấu của hắn!

Ngọc Duy Nguyên nào đã từng bị thiệt như vậy, tức khắc liền buông tay nắm lấy tay Ngọc Linh Lung, miệng thảm thiết gào khóc: “Ô ô ô, ngươi dám đánh ta, ta kêu nương ta trừng trị ngươi!”

Ngọc Linh Lung nghe xong lời này, lực trên tay càng mạnh hơn: “A, ngươi cũng rất có bản lĩnh!”

Ngọc Duy Nguyên đau đớn liên tục gào thét, Ngọc Linh Lung nghĩ hẳn cũng đã biết sợ rồi, liền buông lỏng tay ra: “Quay về viện của ngươi đi, đây không phải là chỗ chơi của ngươi.”

Ai ngờ Ngọc Duy Nguyên không hề nghe lời của nàng, Ngọc Linh Lung vừa buông lỏng tai hắn, hắn đã lưu loát ngồi phịch xuống đất, một bên khóc lóc om sòm, một bên không ngừng lăn lộn trên đất, rõ ràng là đã quen dùng chiêu này.

“Ô ô ô, ngươi bắt nạt người khác! Ô ô ô -----”

Ngọc Linh Lung nhú mày, tiểu tử này thật phiền phức!

Ngón tay trắng nõn của Ngọc Linh Lung túm lấy cổ áo của Ngọc Duy Nguyên, thoải mái xách tiểu tử đang khóc lóc om sòm kia lên. Ngọc Linh Lung nghiêm mặt, lời Ngọc Duy Nguyên ra khỏi chuồng ngựa.

“Đau chết mắt! Ngươi mau buông tay ra, ô ô ----” Ngọc Duy Nguyên sớm đã có thói quen là một khi hắn la lối khóc lóc thì người khác không còn cách nào khác phải nghe theo hắn, ai ngờ người tỷ tỷ này căn bản lại không theo ý của hắn, vừa mới cảm thấy cổ áo được buông lỏng, dưới móng đã trúng một cước thật mạnh.

“Về nhà mà khóc!” Ngọc Linh Lung chỉ vào Ngọc Duy Nguyên đang một tay xoa móng, một tay lau nước nước, miệng còn oa oa kêu, nàng không kiên nhẫn nói: “Lần sau còn để ta thấy ngươi ở chỗ này, ta cho móng ngươi nở hoa luôn!”

Ngọc Duy Nguyên đau đến mức không ngừng thút thít khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn như con mèo nhỏ, không dám chọc đến người tỷ tỷ này nữa mà ôm móng khắp khiêng chạy đi.

Ngọc Linh Lung cũng chẳng cảm thấy mình bắt nạt tiểu tử này cái gì. Loại tiểu hài tử này, được người khác cưng chiều tới trời, muốn gì được nấy, nên luôn nghĩ rằng tất cả người trong thiên hạ đều thiếu nợ hắn, ai cũng phải theo ý hắn, nếu ai không theo thì chính là người xấu xa nhất thế giới.

Bất kể thế nào, cho dù người khác chiều hắn, nàng cũng không theo. Hơn nữa vừa rồi ở tình huống đó, vạ nhất bị Ngọc Duy Nguyên phát hiện trong phòng chứa đồ có người trốn, nhất định không phải chuyện tốt.

Nhớ tới người mặc áo xanh không rõ lai lịch kia, về mặt Ngọc Linh Lung cứng lại, dần bước nhanh hơn.

Tối nay, còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Đêm hạ, sức nóng ban ngày đã dần lan đi, tiếng côn trùng kêu to, từng cơn gió như có như không thì thoảng thổi tới, mang theo một chút cảm giác mát lạnh.

Đêm thanh thản như vậy, Ngọc Linh Lung lại chẳng có lòng dạ thưởng thức.

Hạ nhân trong Phẩm Lan Uyển mặc dù không ít, nhưng người nàng tin tưởng được chỉ có Huyền Thảo và Linh Nhi. Chỉ bằng ba người các nàng, có thể làm cho người áo xanh bị trọng thương kia lặng lẽ rời khỏi Ngọc phủ sao?

Từ khi trở về cổ đại, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thủ hạ quá ít, muốn làm một chuyện nhỏ nhặt cũng khoanh tay bó gối.

Tìm một cái cớ đuổi đám nha hoàn bà tử vương vãi đi, sau khi phân phó các nàng không được gọi thì không được phép ra, Ngọc Linh Lung mới bí mật gọi Huyền Thảo và Linh Nhi, dặn dò các nàng làm theo phân phó của mình.

Một mình ngồi trong phòng, trong lòng Ngọc Linh Lung có chút không yên. Hai tiểu nha hoàn này có thể làm tốt không? Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?

Không phải nàng sợ người trong Ngọc phủ biết, chính là, đám người áo đen hôm nay không rõ lai lịch, làm việc bí hiểm, xuống tay lại tàn nhẫn, thật sự khiến nàng khó có thể yên tâm.

Gió đêm mát rượi từ bên ngoài thổi qua ô cửa sổ khắc hoa, khiến cho ánh nến trong phòng khi rõ khi mờ, càng tăng thêm vài phần nguyền lạnh.

Bỗng nhiên, trong phòng phát ra một tiếng vang nhỏ, một loại âm khí không biết tiền mau lẹ qua cửa sổ bay vào phòng, ánh nến lay động lập tức bị đánh tắt, Ngọc Linh Lung giật mình quay đầu: “Ai?”

Trong phòng tối như mực, không biết từ khi nào xuất hiện một bóng đen cao to, khuôn mặt giấu ở chỗ tối, nhìn không rõ bộ dáng, chỉ là hơi thở có chút xa xôi kia, cũng thấy rõ ràng.

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Linh Lung chậm rãi đứng dậy: “Là một nam nhân, thì quang minh chính đại đi ra! Lén lút, muốn làm cái gì?”

Vừa dứt lời, trong phòng liền vang lên thanh âm bình tĩnh trầm ổn của một nam tử: “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ.”

Thanh âm này giống như đã từng quen biết, Ngọc Linh Lung nghĩ một chút, liền biết người tới là ai.

Biết được mục đích tới của người này, Ngọc Linh Lung ngược lại cảm thấy yên lòng. Nàng ngồi xuống, thản nhiên nói: “Cảm ơn đã quá khen, lá gan của ta luôn rất lớn. Ta cứ tưởng, người cũng đã biết rồi chứ.”

Thân ảnh của nam tử chậm rãi di động, đi tới chỗ sáng trong phòng. Ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu rọi gương mặt của nam tử, hiện ra mặt nạ màu bạc u ám quang mang, khiến cho khắp người nam tử áo đen càng thêm băng lãnh.

“Nếu biết là ta, vậy người cũng nên hiểu được, ta vì sao mà đến.”

Mượn ánh trắng nhân nhật, Ngọc Linh Lung tự rót thêm nước trà cho mình, vững vàng bung lên nhấp một ngụm: “Thật có lỗi, ta lại không biết người vì sao mà tới.”

Trong đầu lóe lên vài suy nghĩ, nàng chắc hẳn kẻ mặc áo đen này trong lúc nhặt xác trên núi đã phát hiện ra thiếu Phụng Hiền Viên. Theo dự đoán của nàng, đám người áo xanh quyết tâm dùng sinh mệnh của mình để tạo đường chạy cho Phụng Hiền Viên, Phụng Hiền Viên kia đối với bọn họ mà nói, nhất định là một người quan trọng.

Tương tự, đối với đám người mặc áo đen, Phụng Hiền Viên cũng là một đối tượng đuổi giết quan trọng. Nam nhân này giữa đêm xông tới đây, nguyên nhân cũng chính là vì sự mất tích của Phụng Hiền Viên.

Ở trên sơn đạo, chỉ có ba nhóm người bọn họ. Đám người áo xanh đã bị giết sạch, như vậy Phụng Hiền Viên mất tích, chỉ có thể là trốn trên xe ngựa của Ngọc phủ, thừa dịp loạn lạc mà xuống núi. Đây là kết quả có thể dễ dàng đoán ra.

Nhưng nàng không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, vậy Phụng Hiền Viên chắc chắn phải chết. Nàng cũng không để ý đến tính mạng của nam nhân xa lạ này, nhưng cứ như vậy, nàng ắt cũng bị cuốn vào vòng xoáy đen tối này.

Việc hiện tại nàng cần làm, chính là nhanh chóng đưa Phụng Hiền Viên ra khỏi Ngọc phủ, từ nay về sau như hai người xa lạ trên đường, không có bất kì liên quan.

Cho nên, khi nam tử áo đen từng bước ép sát, nàng cũng không chút do dự phủ nhận.

Nhưng thật hiển nhiên, nam tử này cũng không tin tưởng nàng.

Đôi con ngươi sâu thẳm, tựa hồ như có mây đen quay cuồng bên trong, nam tử lạnh lùng nói: “Nói như vậy, là người phải cứu hân?”

Không hỏi nàng tâm tích của Phụng Hiền Viên, có lẽ trong lòng hân sớm đã nhận định, Phụng Hiền Viên chính là được Ngọc Linh Lung dấu đi.

Im lặng, nhưng không nao núng. Khuôn mặt của nữ tử trắng khác thường, giống như được ánh trắng mờ bao phủ, đôi mắt nhỏ xinh lạnh lẽo khẽ chớp, đón nhận ánh mắt của nam tử. Trong khoảnh khắc này, ánh trắng ngoài cửa như thể cũng ảm đạm hơn.

Nam tử áo đen không lấy được câu trả lời của Ngọc Linh Lung, bàn tay to dần dần xiết chặt, phát ra thanh âm kéo kẹt đầy uy hiếp.

“Người có biết, hân là ai hay không!?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chuộc tội cái con mẹ người!

Ngọc Linh Lung nhú mày, nhưng lại phát ra một tiếng cười khê: “Ta không biết, cũng giống như ta không biết người là ai.”

Nam tử hướng theo ánh trắng, khoanh tay đứng, cả người toát ra vẻ nghiêm nghị mà kiêu ngạo: “Người không cần biết ta là ai, chỉ cần giao hân ra đây.”

Tạm dừng trong chốc lát, nam tử lại bồi thêm một câu: “Ta đáp ứng, việc này sẽ không quan hệ gì tới người.”

Ngọc Linh Lung trầm mặc, thanh âm của nam nhân tràn ngập chắc chắn. Nàng vốn chưa nghĩ đến biện pháp giải quyết này, trong tiềm thức, nàng không tin Phụng Hiền Viên, nhưng lại càng không tin nam tử áo đen trên không rõ thân phận trước mắt này. Ít nhất, Phụng Hiền Viên lúc này đang bị trọng thương, tính mạng nằm trong tay nàng. Mà nam nhân trước mắt này, lại tràn ngập địch ý uy hiếp, nàng thật sự không thể cho mình một lý do để có thể tin tưởng hân.

Trong tình hình trước mắt, nàng tình nguyện lựa chọn bảo vệ Phụng Hiền Viên, cũng không muốn đem tính mạng của mình giao cho một nam nhân chưa từng quen biết.

“Ta không tin ngươi.” Đôi môi mềm mại hé mở, phun ra lời nói lạnh như băng. Ngọc Linh Lung lạnh lùng giương đầu lên, đón nhận ánh mắt rét lạnh của nam tử.

Môi mỏng đột nhiên mím chặt, nam tử hừ lạnh một tiếng, không nói một lời xoay người đi ra ngoài.

Đi tới cửa, tay phải của hắn đột nhiên vung lên, cửa ở phía sau hắn rầm một tiếng đóng lại, cùng với đó là thanh âm lạnh lẽo của hắn.

“Ngươi chính là đang muốn chết!”

Nháy máy, ngoài cửa đã không còn bất kì tiếng động nào, nam tử kia rõ ràng đã thi triển khinh công rồi đi, vô thanh vô tức hết như khi hắn xuất hiện.

Ngọc Linh Lung ngồi trong bóng đêm, ánh mắt sâu kín rơi vào bóng trăng dưới mặt đất.

Nàng muốn chết sao? Không, trực giác nói cho nàng biết, tin tưởng nam nhân này mới thực sự là tự tìm đường chết.

Đêm nay, nhất định là một đêm không hề yên bình.

Ngọc Linh Lung vừa mới nằm xuống, đã nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập ngoài đại môn của Phẩm Lan Uyển. Giữa đêm hôm khuya khoắt, tiếng đập cửa liên hồi khiến cho lòng người hãi hùng khiếp vía.

Huyền Thảo gác đêm bên ngoài vội vàng choàng áo khoác rồi đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Linh Lung đã tràn đầy hoảng sợ. Trễ thế này rồi, còn có ai đến Phẩm Lan Uyển? Là ai dám đến quấy rầy Ngọc Linh Lung?

Ngọc Linh Lung ngồi dậy, ánh mắt trấn định nhìn Huyền Thảo một cái: “Đi mở cửa.”

Đám nha hoàn bà tử trong viện đều bị tiếng ồn đánh thức, vội khoác thêm áo ngoài, ai cũng ngái ngủ hỏi dò nhau.

“Hơn nửa đêm, là ai đến nha?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao động tĩnh lại lớn như vậy?”

Huyền Thảo đi mở cửa, cục diện bên ngoài khiến cho ai nấy đều cảm như hén, không dám phát ra bất kì tiếng động nào.

Ngoài cửa, đèn cuộc sáng trưng, mười mấy nha hoàn bà tử cầm đèn lồng, vây quanh vài người cùng nhau đi đến, người đứng đầu vậy mà lại là Ngọc lão phu nhân.

Trong vòng vây của mọi người, Ngọc lão phu nhân đoan nghiêm khác thường, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, bước nhanh đến.

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi ra, đã thấy một nha hoàn đang đỡ Ngọc lão phu nhân ngồi xuống ghế, còn lại tất cả đều yên lặng đứng ở hai bên.

Nhìn lướt qua đám người Mộ thị ở bên cạnh Ngọc lão phu nhân, Ngọc Linh Lung thân nhiên ngồi xuống: “Huyền Thảo, dâng trà cho lão phu nhân.”

Trên mặt Mộ thị có chút sượng sùng, nhìn bộ dáng của Ngọc Linh Lung, chính là không để mẹ cả như nàng vào trong mắt, lời nói cũng hoàn toàn làm như nàng không hề tồn tại.

Về mặt Ngọc lão phu nhân rất bình tĩnh, nhưng rõ ràng tâm tình đang không tốt, bà nhìn vào mặt Mộ thị, có chút không kiên nhẫn nói: “Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Mộ thị vội vàng tiến lên vài bước, ra vẻ lấy lòng nói: “Xin lão phu nhân bớt giận, con dâu cũng thật sự không còn cách nào, nếu không cũng không dám làm phiền lão phu nhân.”

Ngọc lão phu nhân nhú chặt mày, hừ một tiếng: “Còn nói không dám làm phiền? Hơn nửa đêm kêu ta theo ngươi tới xem Tứ nha đầu. Ngươi đây là muốn bà già ta chết sớm một chút phải không?”

Mộ thị đưa tay đuổi đám nha hoàn bà tử không liên quan trong phòng lui xuống, lúc này mới cúi đầu, không dám nhìn lão phu nhân, cũng không dám nhìn Ngọc Linh Lung, cân nhắc từng câu từng chữ: “Lão phu nhân gặp nạn trên núi, là con dâu suy nghĩ không thấu đáo. Con dâu nghe được chuyện phát sinh ban ngày, thật sự bị giật mình, may mà lão phu nhân không có việc gì -----”

Mộ thị cứ nói dông dài, Ngọc lão phu nhân vừa nghe đã không kiên nhẫn, chén trà trong tay ném mạnh xuống đất, tức giận quát: “Có chuyện gì, mau nói!”

Mộ thị sợ tới mức run run, vội vàng nói: “Toàn thành lúc này đang truy bắt thủ lĩnh của bọn cướp, con dâu sợ phủ chúng ta giấu người không nên giấu. Nếu như bị phát hiện, đây chính là tội tặc biên diệt tộc a!”

Ngọc lão phu nhân trừng mắt liếc Mộ thị một cái, nói: “Người nói lời này là có ý gì, thủ lĩnh của đám cướp sao có thể ở trong phủ của chúng ta?”

Mộ thị nói thực nhanh, tựa hồ sợ bị người khác cắt ngang: “Lão phu nhân, những người hôm nay người gặp, chắc chắn chính là Thanh Liên giáo. Con dâu nghe mấy bà tử nói, những người đó đều mặc áo xanh, trên đầu đội vải xanh. Đó chính là trang phục của Thanh Liên giáo a!”

Nghe Mộ thị nói đến Thanh Liên giáo, sắc mặt lão phu nhân lập tức thanh đổi, thanh âm cũng lạnh nhạt vài phần: “Người nói là sự thật?”

Thanh âm của Mộ thị cơ hồ sợ tới mức biến giọng: “Con dâu sao dám lừa lão phu nhân? Tiểu công tử hiện nay của Cam phủ còn chưa tìm thấy, tất cả người trong kinh thành đều hiểu là bị Thanh Liên giáo bắt đi! Cả kinh thành lúc này đều thần hồn nát thần tính, nơi nơi đều đi tìm người của Thanh Liên giáo, để tìm được tiểu công tử của Cam phủ a!”

Ngọc lão phu nhân nhăn mày càng chặt, bà giương mắt nhìn Ngọc Linh Lung nói: “Vậy, chuyện này có quan hệ gì tới Tứ nha đầu?”

Mộ thị cúi đầu càng thấp, hoàn toàn không dám nhìn Ngọc Linh Lung: “Có người nhìn thấy, Tứ nha đầu giấu người trong phủ chúng ta.”

Một lời nói ra, bốn phía cả kinh.

Ngọc lão phu nhân lập tức nói: “Điều này sao có thể? Tứ nha đầu cả ngày hôm nay đều ở cùng chỗ với ta, sao có thể có quan hệ gì với Thanh Liên giáo?”

Mộ thị vội la lên: “Con dâu không dám nói dối, thật đúng là có người tận mắt thấy!”

Ngọc Linh Lung từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Vậy sao? Ai thấy?”

Mộ thị vừa nghe thấy thanh âm của Ngọc Linh Lung không nhịn được run rẩy cả người, hoang mang rối loạn vội vàng lôi một người đứng phía sau lên, gấp gấp hỏi: “Người nói mau, người tận mắt thấy có người trốn trong phủ của chúng ta phải không? Là ai giấu?”

Người bị lôi ra có thân hình nhỏ nhỏ, một tay dụi mắt, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ.

Nghe được câu hỏi của Mộ thị, Ngọc Duy Nguyên giương mắt nhìn quanh phòng một lần, cánh tay nhỏ bé mập mạp lập tức vươn ra, thẳng tắp chỉ về phía Ngọc Linh Lung.

“Chính là nàng!”

Ngọc Linh Lung rũ mắt xuống, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh.

Hóa ra là bị tiểu tử này nhìn thấy, vậy mà còn chạy tới cáo trạng với Mộ thị, ngay cả Ngọc lão phu nhân cũng bị kinh động.

Xem ra, Mộ thị từ đầu đến cuối vẫn chỉ hận nàng không chết, bắt được cơ hội sẽ lập tức tiêu diệt nàng. Bây giờ Ngọc lão phu nhân đã trở về phủ, Mộ thị cũng có một chút lo lắng, không phải sao?

Thấy Ngọc Linh Lung không phủ nhận, lá gan của Mộ thị lớn hơn một chút, nàng lôi kéo Ngọc Duy Nguyên, giương mắt ra vẻ suy nghĩ vì đại cục, hướng Ngọc lão phu nhân nói: “Nguyên nhi thấy người nọ mặc áo xanh, hơn nữa trên người đều là máu, chỉ sợ là dư đảng của Thanh Liên giáo mà nha môn đang truy tìm! Nếu là dân thường thì cũng thôi, nhưng hiện tại, chỉ cần vô ý cũng chính là tội tru di cửu tộc, con dâu thật sự không dám đảm đương trách nhiệm lớn như vậy, đành phải cầu xin lão phu nhân làm chủ!”

Sắc mặt của Ngọc lão phu nhân càng lúc càng tối, chuyện hôm nay xảy ra đều là chính mình trải qua, mắt thấy Mộ thị nói rõ đạo lý, ngay cả bà cũng có vài phần không thể kháng định mà đứng lên.

Tầm mắt hướng về phía Ngọc Linh Lung, Ngọc lão phu nhân nói: “Tứ nha đầu, người nói thế nào?”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, vân đạm phong khinh bưng ly trà lên: “Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, ta muốn phủ nhận, có ai chịu tin?”

Ngọc lão phu nhân không hề nghĩ ngợi nói: “Tứ nha đầu, người yên tâm. Chỉ cần có ta, xem ai dám nói xấu người!”

Trông thấy bộ dáng Ngọc lão bảo hộ mình như vậy, đáy lòng Ngọc Linh Lung dâng lên một tia cảm động. Chẳng qua, rất nhanh đã bị một loại cảm xúc khác thay thế.

Mộ thị, món nợ này, chị đây sớm muộn gì cũng tính với người.

Lạnh lùng quét mắt nhìn Mộ thị đang cúi đầu, thanh âm của Ngọc Linh Lung không lớn, nhưng vô cùng rõ ràng: “Không sai, là ta giấu!”

Nghe xong lời này, mỗi người trong phòng đều có biểu cảm khác nhau.

Ngọc lão phu nhân sững sốt, tựa như không thể tin vào lỗ tai của mình: “Tứ nha đầu, người nói cái gì? Người thật sự giấu người trong phủ? Người nọ là Thanh Liên giáo?”

Ngọc Linh Lung nói: “Ta không biết có phải Thanh Liên giáo hay không, nhưng hẳn đúng là mặc áo xanh.”

Ngọc lão phu nhân nhíu mày: “Chuyện này... Rốt cuộc là thế nào?”

Mộ thị đứng một bên nghe thấy Ngọc Linh Lung chính mồm thừa nhận, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đáy mắt xẹt qua một tia vui mừng, không biết từ lúc nào sống lưng cũng thẳng hơn một chút.

Ngoài mặt, nàng lại giả bộ cùng Ngọc lão phu nhân san sẻ, đầy thâm thía nói với Ngọc Linh Lung: “Linh Lung a, ngươi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, nào biết chuyện này nghiêm trọng thế nào a! Người của Thanh Liên giáo sao có thể tùy tiện chọc vào? Đừng nói chỉ là triều đình lúc này nơi nơi đều truy lùng -----”

Ánh mắt lạnh như băng của Ngọc Linh Lung quét nhìn Mộ thị một cái, Mộ thị lập tức cảm thấy sống lưng phát lạnh, lời nói còn trong miệng bất tri bất giác dừng lại, không dám nói thêm gì nữa.

Cho dù lúc này Ngọc Linh Lung thật sự gây ra chuyện, Mộ thị cũng không dám trách cứ nàng. Loại thứ nữ mà cứ động một tí liền sử dụng quyền cước, Mộ thị đương nhiên không dám trêu vào.

Dù sao hiện tại Ngọc lão phu nhân đã trở lại, chuyện trong phủ tự nhiên sẽ có người làm chủ. Ngọc lão phu nhân cũng không phải là một người có tình tình tốt, nàng ngược lại muốn nhìn, Ngọc lão phu nhân muốn xử trí thứ nữ này thế nào. Mặc kệ hai người bọn họ ai thiệt hơn ai, đối với nàng đều là chuyện có lợi.

Mà bộ dáng Ngọc Linh Lung lúc này lại chẳng hề để ý, tựa như không đem chuyện này để trong lòng, thân mình dựa vào ghế, hai mắt sáng như sao nhìn đám người trong phòng, quanh thân tràn ngập khí thế bức người.

“Người, ta đâu đi rồi, các ngươi có ý kiến gì?”

Ngọc lão phu nhân thở dài thật sâu: “Linh Lung à, đây không phải là việc nhỏ. Ngươi nói cho ta trước đã, có tính toán gì không?”

Mộ thị ra vẻ lo lắng nói: “Lão phu nhân, như vậy sao được, người còn hỏi có tính toán gì không? Chuyện này còn phải nghĩ sao, nhất định phải nhanh trí người lại, đưa đến nha môn. Nói không chừng còn có thể lập công chuộc tội...”

Mới nói được đến đây, tách trà trên tay Ngọc Linh Lung đã bay ra, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Mộ thị, khiến búi tóc trên đầu ả xiêu vẹo, cả mặt đầm đìa nước trà.

Chuộc tội cái con mẹ ngươi! Ta xem ngươi là sợ người ta không biết trong phủ có giấu người, muốn khiến cho toàn bộ kinh thành đều biết!”

Làm như nàng không biết chút tâm tư nhỏ này của Mộ thị ư? Còn không phải muốn lấy cái cớ bên ngoài đang vây bắt Thanh Liên giáo, đem nàng đến nha môn! Chưa chấp thủ lĩnh cường đạo, mượn gió đẩy thuyền*, Mộ thị chính là muốn đại nghĩa diệt “thân”, lấy bản thân làm gương sao? Khiến nàng tự đến nha môn tự thú, muốn mình sống hay chết cũng mặc cho số phận sao?

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chưa chấp người của Thanh Liên giáo, triều đình sao có thể buông tha dễ dàng cho nàng? Ít nhất cũng sẽ buộc tội nàng, giam giữ vào nhà lao, đến lúc này, Mộ thị khẳng định sẽ không ra mặt cứu nàng.

Ngọc Linh Lung không có giác ngộ cao như vậy, cái gì mà phải làm một thị dân tốt ở cổ đại, lại càng không có khả năng đi đầu thú, đem tính mạng của mình giao cho người khác, nhất là giao cho triều đình!

Cho nên, nàng vừa nghe lời nói của Mộ Thị, lập tức lên tiếng phủ định.

Mộ Thị không nghĩ tới thứ nữ này dám đánh mình trước mặt Ngọc lão phu nhân, tức khắc liền cảm thấy mặt mũi đều mất hết. Nàng lấy khăn con lau nước trà trên mặt, cúi đầu nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Che giấu khâm phạm, ta cũng không giúp được ngươi.”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Ta muốn ngươi giúp? Ngươi không đến quấy chuyện của ta, ta liền cảm tạ trời đất!”

Ngọc lão phu nhân vẫn cau mày nhăn mặt nhìn tròn khò hải trước mắt, thẳng đến khi nghe thấy câu này, mới mở miệng nói: “Từ nha đầu, ngươi đã nghĩ cách giải quyết rồi?”

Ngọc Linh Lung không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên nói: “Chuyện này, ta sẽ tự xử lý, không cần các ngươi nhúng tay.”

Gương mặt nhìn về phía Mộ Thị đang muốn nói rồi lại thôi, Ngọc Linh Lung trầm giọng nói: “Người là do ta giấu, ngươi không sợ xét nhà thì cứ đi cáo trạng. Dù sao, kết quả có thể nào, trên dưới Ngọc phủ một người cũng đừng muốn sống!”

Lời này nói ra, tất cả mọi người đều sợ hãi cả kinh.

Không sai, ở trong Ngọc phủ, các nàng cùng kẻ thù đấu qua đấu lại không biết mệt, nhưng nếu gặp đại sự, các nàng đều bị buộc chung một con châu chấu. Mặc kệ muốn nhảy nhót thế nào, cũng đừng mong có một người trốn thoát.

Sắc mặt Ngọc lão phu nhân cứng đờ, nhìn Ngọc Linh Lung thật sâu, một lúc sau mới mở miệng: “Từ nha đầu, ta tin ngươi.”

Tiếp đó, Ngọc lão phu nhân nghiêm giọng lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, ai cũng không được phá hư chuyện của Ngọc Linh Lung!”

Ánh mắt sắc bén không chút khách khí nhìn chằm chằm Mộ thị, Ngọc lão phu nhân trầm giọng nói: “Nếu không phải nhờ có Linh Lung, cái mạng già của ta không xuống núi nổi! Ai dám khi dễ Linh Lung, chính là đối nghịch với ta!”

Mộ thị cắn chặt môi, vẫn còn có chút không tình nguyện gật gật đầu.

Nhìn bóng lưng Ngọc lão phu nhân dần theo đám người Mộ Thị rời đi, về mặt Ngọc Linh Lung có chút phức tạp.

Không nghĩ tới, Ngọc lão phu nhân thế nhưng lại tin tưởng nàng như vậy! Hối cũng không hối lấy một tiếng, toàn bộ tánh mạng Ngọc phủ đều giao cho mình.

Suy tư trong chốc lát, nàng đứng dậy, đi vào buồng trong: “Huyền Thảo, Linh Nhi, lại đây với ta!”

Cửa sau Ngọc phủ sáng sớm ngày hôm sau...

Vài bà tử thô kệch cùng nhau nặng nề đẩy một chiếc xe chở đầy nước vo gạo, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Mã Trường Canh không ngừng ngáp dần đầu.

“Mã tâu, hôm nay sao lại dậy sớm thế?” Một bà tử tán gẫu cùng Mã Trường Canh.

Mã Trường Canh nện nện vào eo, phờ phạc nói: “Đừng nói nữa, cũng không biết tiểu thư bị làm sao, nửa đêm hôm qua bỗng nhiên bảo ta sáng sớm hôm nay tự mình đến đây áp tải xe nước gạo này, cũng chẳng nói lý do. Ta sâu muộn đến giờ đây!”

Một bà tử khác cười nói: “Mấy chuyện thế này bình thường đều do chúng ta àm, chẳng lẽ tiểu thư không yên tâm sao?”

Mã Trường Canh nghi hoặc lắc đầu: “Không phải nha, các người làm việc cũng không phải mới ngày một ngày hai, lại chưa từng gây ra lỗi gì, tiểu thư sao có thể không tin các người?”

Nhóm bà tử cười nói: “Cũng khó nói, vị tiểu thư này của chúng ta nha, hành sự không giống người khác, ai biết tiểu thư nghĩ gì đâu?”

Mã Trường Canh vội nói: “Đừng nói nữa, để tiểu thư biết, liền và miệng của người!”

Nhóm bà tử cũng biết thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, vừa nghe vậy quả nhiên liền không lên tiếng nghị luận nữa, chỉ tán gẫu mấy chuyện linh tinh khác.

Rất nhanh, xe nước gạo đã ra khỏi cửa sau Ngọc phủ, rẽ vào một cái ngõ nhỏ.

Mã Trường Canh vừa đi vừa nói: “Tiểu thư bảo, hôm nay ra ngoại thành tìm một nơi bất kỳ đổ nước gạo.”

Một bà tử ngạc nhiên nói: “Sao lại thế? Trước đây đều trực tiếp bán cho người thu nước gạo, chúng ta giảm đi không ít việc, lại có thể kiếm thêm chút thu nhập, sao hôm nay lại không bán?”

Mã Trường Canh nói: “Tiểu thư phân phó như vậy, ai dám hỏi vì sao? Các người chỉ cần làm như được sai bảo là được. Yên tâm, qua hôm nay, lại giống như quy củ cũ, các người muốn bán cho ai thì bán. Chuyện hôm nay làm tốt, trở về sẽ có thưởng.”

Nhóm bà tử lúc này mới không nói gì nữa, cùng nhau hỗ trợ đẩy xe nước gạo đi về phía trước.

Các nàng không biết, lời nói vừa rồi, sớm đã bị người nghe lén.

“Động thủ!” Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, tựa như là đồng thời, vài bóng người màu đen quý mị xuất hiện ở cuối hẻm, cước bộ cực kì nhanh lao về phía xe nước gạo.

“Này này này, các người là ai!” Mã Trường Canh đột nhiên trông thấy đám người xuất hiện, lao thẳng về phía các nàng, con buồn ngủ lập tức tiêu tan vì sợ hãi: “Các người muốn gì?”

Đám người mặc áo đen trước mắt bật vài đen che kín mặt, chỉ lộ ra hai con mắt. Trời lúc này nóng vô cùng, những người này rõ ràng có vấn đề.

Không để ý đến tiếng kêu la đầy kinh ngạc của nhóm bà tử, vài người mặc áo đen đẩy các nàng sang một bên, lập tức vây xung quanh xe nước gạo.

Bốn thùng nước gạo to đùng trên xe, bên trên đậy nắp gỗ, không thể thấy rõ bên trong có gì.

Gã áo đen cầm đầu dùng mắt sai khiến đồng bọn, vài kẻ áo đen đứng bên cạnh lập tức rút kiếm ra khỏi bao, đồng loạt đâm về phía thùng gỗ!

“A! Các người...” Lá gan của Mã Trường Canh cũng coi như được coi là lớn, trông thấy đám người động thủ, lập tức lên tiếng quát!

Không đợi nàng nói xong, bốn thùng nước gạo đã bị đám người áo đen phá hư, nước bên trong lập tức phun mạnh ra ngoài, đám người áo đen đứng ngay bên cạnh dính đầy nước gạo, ngay cả nhóm người Mã Trường Canh đứng xa xa cũng bị bắn tung tóe.

Đám người áo đen mới vừa rồi còn đầy khí thế, lúc này lại ướt sũng, bộ đồ màu đen dính đầy nước gạo thối hoắc, còn có cả cọng rau và vỏ trứng...

Bốn thùng nước gạo nhanh chóng chảy hết nước, bên trong trừ bỏ com thừa canh cặn cũng không còn bất cứ vật gì.

Toàn bộ đám người áo đen giặt mình đứng nguyên tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Mã Trường Canh vỗ vỗ nước bắn trên người, hỏn hển nói: “Giữa ban ngày ban mặt, ngay cả mấy thùng nước gạo các người cũng muốn cướp?”

Gã áo đen cầm đầu nhú mày, vẫn không hết hi vọng lấy kiếm chọc chọc vài cái phía dưới xe, thẳng đến khi xác định không có bất cứ thứ gì, mới trầm giọng phun ra một chữ: “Lui!”

“Này này, các người cứ như vậy mà đi à?” Mã Trường Canh không cam lòng đuổi theo, nhưng không ngờ nháy mắt một cái, đã không thấy một góc áo của đám người áo đen.

Nếu không phải dưới đất đầy nước gạo và đồ ăn thừa, các nàng còn tưởng tất cả là do mình nhìn nhầm.

Nhóm bà tử không ngừng đưa mắt nhìn nhau, khó hiểu vô cùng. Không phải chỉ là mấy thùng nước gạo thôi sao? Những người này đến làm loạn cái gì?

Ngọc Linh Lung nửa nằm trên sạp (một loại giường nhỏ hẹp và dài), nghe Mã Trường Gia sinh động báo cáo, nhất là khi nghe đến đoạn đám người áo đen toàn thân dính nước gạo, rốt cuộc không nín được liền bật cười.

“Tiểu thư, người bảo thể này là thể nào a, mấy thùng nước gạo, bán cũng không hơn hai đồng, bọn họ lại tốn sức muốn cướp về?” Về mặt Mã Trường Canh đầy mê muội kết thúc màn báo cáo của mình.

Ngọc Linh Lung mỉm môi, ý bảo Huyền Thảo lấy bạc ra: “Người làm tốt lắm, cảm tiền thưởng ra ngoài đi.”

Mã Trường Canh không hiểu ra sao, ù ù cạc cạc tiếp nhận tiền thưởng đi ra ngoài.

Huyền Thảo thu lại túi tiền, cười nói: “Tiểu thư, người thật sự quá thông minh.”

Ý cười trên mặt Ngọc Linh Lung dần rút đi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng cao hứng sớm như vậy.”

Phượng Hiên Viên vẫn còn trốn trong Ngọc phủ, đây mới là nỗi lo lớn nhất của nàng.

Từ khi nam nhân đeo mặt nạ bạc đến tìm mình hôm qua, nàng liền biết, đám người áo đen sẽ không dễ dàng mất hy vọng. Nếu bọn họ nhận định Phượng Hiên Viên trốn trong Ngọc phủ, như vậy toàn bộ Ngọc phủ nhất định sẽ bị bọn họ kín đáo theo dõi, mà bất kì ai ra vào ngoài cửa lớn khẳng định canh phòng nghiêm ngặt.

Để cho đám người Mã Trường Canh diễn trò, thứ nhất là để xác định phán đoán của nàng, thứ hai là đánh lạc tầm mắt của đám người áo đen. Bất quá, đám người này ngay cả mấy thùng nước gạo cũng không buông tha, đúng là khiến cho nàng càng lúc càng cảm thấy chuyện này khó khăn.

Ngọc phủ cũng không lớn, nếu đám người áo đen cường chế xâm nhập điều tra, chỉ sợ rất nhanh sẽ tìm thấy Phượng Hiên Viên.

Thời gian Phượng Hiên Viên lưu lại Ngọc phủ dài hơn một khắc, nàng liền thêm một khắc nguy hiểm.

Huyền Thảo ở một bên nhẹ nhàng quạt cho Ngọc Linh Lung, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Ngọc Linh Lung nhú mày: “Còn chưa nghĩ ra!”

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh quen thuộc vô cùng: “Linh Lung, Linh Lung! Người có đó hay không?”

Nghe thấy thanh âm này, gương mặt Ngọc Linh Lung nhất thời xạm xuống: “Sao hắn lại đến đây?”

Mới thanh tĩnh vài ngày, cái tên đánh chết không rồi này lại mò đến cửa.

Húc Vương cũng không cần người vào báo, cứ thuộc đường mà vào: “Linh Lung, nàng ở nhà làm gì vậy?”

Ngọc Linh Lung trở mình một cái, trực tiếp ném Húc Vương ra sau lưng, dứt khoát phớt lờ không thèm để ý.

Húc Vương đỡ lấy cây quạt trong tay Huyền Thảo, đứng bên cạnh quạt cho Ngọc Linh Lung: “Trời nóng như vậy, ta sợ nàng buồn chán, cố ý đến nói chuyện với nàng.”

Ngọc Linh Lung cười nhạt, buồn chán? Chỉ sợ trên đời này người không có chuyện gì làm nhất là Húc Vương hẳn!

Húc Vương vụng về phe phẩy quạt phía sau Ngọc Linh Lung, không ngừng nói: “Ài, nàng có nghe thấy không? Tiểu công tử Cam gia không tìm thấy

rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chủ tử của người, phạt người như thế nào?

Ngọc Linh Lung không hề nhúc nhích, tựa như đang ngủ.

Húc Vương rõ ràng cảm thấy tin tức này thực mới mẻ, đầu đuôi gốc ngọn kể hết cho Ngọc Linh Lung nghe: “Cam Diệp Châu hơn hai mươi năm làm thái phó của Thái Tử, quyền thế vô cùng, chỉ là hiếm muộn về đường con cái, hơn năm mươi tuổi mới có một đứa con trai này, mà bây giờ lại mất tích... Trên dưới Cam phủ lúc này không biết đã thành cái dạng gì rồi!”

Ngọc Linh Lung vẫn biết Húc Vương bà tám, ngay cả mấy chuyện bên trong Ngọc phủ cũng không buông tha, đối với chuyện nhà người khác hiển nhiên là rõ như long bàn tay. Húc Vương hiện tại không ngừng nói, nàng cũng coi như là đang nghe ve kêu chim hót ngoài cửa sổ mà thôi.

Húc Vương rõ ràng là đang rất tự đắc, đem mấy lời đồn đãi bên ngoài kể hết cho Ngọc Linh Lung nghe: “Nàng biết không? Mọi người đều nói người của Thanh Liên giáo bắt tiêu công tử Cam gia đi, nói cái gì mà muốn uy hiếp Cam Diệp Châu, khiến Cam Diệp Châu đáng sợ, khuyên phụ hoàng thiện vị (nuông ngời) cho thái tử.”

Ngọc Linh Lung rút cuộc cũng mở mắt: “Thiện vị?”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe Húc Vương nói đến chuyện triều đình. Tuy rằng không hiểu rõ lắm quy củ của cổ đại, nhưng nàng đại khái cũng biết, ngôi vị hoàng đế là cha truyền con nối, hiện tại thân thể của hoàng thượng tốt lắm, vì sao phải thiện vị?

Húc Vương trông thấy Ngọc Linh Lung đã mở miệng, liền hưng phấn nói: “Linh Lung, nàng không biết thế nào là thiện vị phải không? Để ta giải thích cho nàng -----”

“Được rồi!” Ngọc Linh Lung không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của Húc Vương, “Ai làm hoàng thượng, liên quan gì đến Thanh Liên giáo?”

Húc Vương kêu ngoạc không thêm đề ý nói: “Chắc là vì cảm thấy phụ hoàng đã già rồi, tinh lực không đủ?”

Ngọc Linh Lung đối với vị Vương gia này quả thật không biết phải nói gì, thân là một hoàng tử, mà một chút nghiêm chỉnh cũng không có. Ngôi vị hoàng đế của cha hắn ngồi không vững, hắn ngược lại một chút cũng không lo lắng.

Ngọc Linh Lung nhàn nhạt nói: “Chuyện nhà lộn xộn như thế, người vẫn còn nhàn nhã thoải mái ra ngoài chơi sao?”

Húc Vương cúi đầu về phía trước cười cười, thấp giọng nói: “Ta lười quản mấy chuyện này, ta chỉ muốn gần nàng thôi.”

Ngọc Linh Lung cả người nổi da gà, ngay cả cây quạt đang phe phẩy trong tay Húc Vương, nàng cũng cảm thấy phát ra toàn gió lạnh.

Bên ngoài huyên náo loạn xạ, lòng người hoảng sợ, mà Húc Vương vẫn còn có tâm tình đùa giỡn tình yêu trai gái.

Ánh nắng nhỏ vun xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên người Ngọc Linh Lung, bộ y phục màu xanh thiên thủy thêu sen uốn lượn nơi góc áo càng khiến cho cơ thể nàng thêm mềm mại. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như sứ, hàng mi khẽ rủ như phiến quạt. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt thật đúng là cảnh đẹp ý vui.

Thân ảnh trên tháp khẽ nghiêng người, dáng vẻ một mồi lười nhác, không chút đề ý nói: “Người của Thanh Liên giáo cũng thật ngốc. Đi bắt cóc một tiểu hài tử, có thể khiến hoàng thượng nghe theo uy hiếp của bọn hắn sao?”

Húc Vương cười nói: “Nàng không biết sao? Tiểu hài tử này chính là cháu ruột của Cam hoàng hậu, là hậu duệ duy nhất của Cam gia. Phụ hoàng sẽ phải tận tâm tận lực giữ thể diện cho hoàng hậu.”

Ngọc Linh Lung miễn cảm nhận thấy trong giọng nói của Húc Vương có chút xa cách, gọi hoàng thượng là phụ hoàng, nhưng hoàng hậu lại chỉ gọi là hoàng hậu.

Có lẽ sinh ra trong gia đình đế vương, cũng không phải là một chuyện may mắn gì. Chỉ ít, những người trong đó chưa chắc đã hạnh phúc.

Ngọc Linh Lung không có lòng dạ đề ý đến tâm tình của Húc Vương, lực chú ý ngay tức khắc đặt vào câu nói của hắn.

“Cam hoàng hậu... là muội muội của Cam thái phó?”

Cam thái phó này nghe qua có vẻ rất lợi hại. Bản thân mình làm thầy giáo của Thái Tử, muội muội lại làm hoàng hậu nương nương, quay đi quay lại,

không phải như là cậu giáo cháu ngoại * sao?

(* Ý là Cam thái phó vừa làm thầy vừa làm cậu của Thái Từ)

Húc Vương lơ đãng nói: “Phải rồi, trước giờ nàng chưa nghe thấy bao giờ sao?”

Cũng không để ý tới vẻ mặt như đang suy nghĩ gì của Ngọc Linh Lung, Húc Vương rõ ràng không quan tâm tới cái vòng luẩn quẩn này, lập tức đổi chủ đề: “Đoán đoán lần trước ta đưa cho nàng dùng tốt không?”

Ngọc Linh Lung nhớ tới hai lần chuyển nguy thành an, tất cả đều là công lao của thanh đoán đoán Húc Vương đưa, về mặt không khỏi dịu đi vài phần: “Tạm được, giết chó cũng thuận tay.”

Húc Vương sùng sốt: “Nàng...Nàng dùng nó để giết chó?”

Đôi lông mày của Ngọc Linh Lung nhíu lại: “Làm sao?”

Húc Vương bắt đầu đi lắc đầu thờ dài: “Phung phí của trời.”

Ngọc Linh Lung lạnh nhạt nói: “Kẻ phung phí là ai? Tự ngươi đi xem, sương phòng phía Tây chứa cái gì?”

Nói đến chuyện phung phí, nào có ai thành thạo hơn Húc Vương? Cũng chẳng biết hắn thu thập từ đâu, cứ như thứ nào không cần liền mang đến chỗ nàng, đồ hắn mang tới chất đống trong một phòng trống của Phạm Lan Uyển, chẳng mấy chốc chạm tới nóc nhà.

Húc Vương trông thấy Ngọc Linh Lung tức giận, vội cười lấy lòng: “Linh Lung, ta sai rồi. Đồ tặng cho nàng, nàng muốn dùng thế nào thì dùng thế đấy. Đừng nói là giết chó, giết gà, hay giết cóc đều được!”

Ngọc Linh Lung không nói gì, đối với tên này, nàng thật sự không có biện pháp. Động thủ đánh hắn, hắn đều nhanh nhẹn chạy thoát, rồi mấy ngày sau lại đến. Mở miệng mắng hắn, hắn từ đầu đến cuối mặt mày tươi tắn, cũng chẳng thêm phát hỏa. Không để ý đến hắn, hắn lại thuận gió đẩy thuyền, ngày ngày bỏ đến Phạm Lan Uyển đưa tin.

Vốn tưởng rằng tiểu vương gia sống trong nhung lụa này chẳng mấy chốc sẽ mất cảm giác mới mẻ. Ai ngờ trong chuyện theo đuổi nàng, hắn vẫn cứ bám riết không tha, say mê không biết chán.

Ngọc Linh Lung thờ dài: “Ngươi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Từ trước đến giờ chưa từng thấy qua vẻ mặt Ngọc Linh Lung ôn hòa như vậy, mặt Húc Vương gần như nở hoa, cười đến mức hai mắt hí thành một đường. Ngọc Linh Lung nói như vậy nhưng vẫn mặt dày hỏi: “Linh Lung, ngày mai ta dẫn nàng đi xem kịch được không?”

Ngọc Linh Lung mặt kiên nhẫn phát phát tay: “Không đi, trời nóng như vậy, đâu cũng không đi!”

Húc Vương càng bị áp chế lại càng hăng: “Vậy ta kêu gánh hát đến phủ cho nàng xem!”

Ngọc Linh Lung nổi giận vô cớ, vớ lấy tách trà trên bàn ném qua: “Đã nói không đi, còn lòi thôi cái gì!”

Chỉ đến khi Ngọc Linh Lung nổi giận, Húc Vương mới ngoan ngoãn cụp đuôi bỏ chạy. Hắn phì phì nước trà góc áo, cười hi hi nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi trước đi, sáng mai ta lại đến thăm nàng!”

Thật vất vả mới đuổi được cái bã kẹo cao su kia đi, Ngọc Linh Lung nằm trên tháp, lại có chút bức bối trong người, rốt cuộc ngủ không được.

Lời nói khi nãy của Húc Vương không ngừng xoay quanh trong đầu, nàng tựa hồ cảm thấy có gì đó quan trọng, lại không thể nắm được. Suy nghĩ trong chốc lát, linh quang chợt hiện, ngay lập tức nàng đã có chủ ý.

Xoay người ngồi dậy, Ngọc Linh Lung giương giọng gọi: “Huyền Thảo, Linh Nhi!”

Sáng sớm ngày hôm sau, hai cỗ xe ngựa chở một đồng rương lớn dừng trước cửa sau Ngọc phủ.

Người dẫn đầu gõ cửa, một bà tử trong cửa nhô đầu ra, nghi hoặc nhìn bọn họ: “Các người tìm ai?”

Người nọ cười nói: “Chúng ta là người của Lộc Bảo Ban, Tứ tiểu thư của quý phủ hôm nay mời chúng ta đến hát kịch.”

Bà tử trông cửa ngơ vờ đánh giá bọn họ: “Các người đợi một lát, ta vào hỏi bẩm chủ tử rồi ra.”

Cửa lớn đóng lại, người phía sau nhỏ giọng nói: “Không phải chỉ là phủ tướng quân thôi sao, ngay cả bà tử thô kệch cũng khó nói chuyện đến vậy.”

Bầu gánh hát vội quát: “Đừng nói nữa, chờ lâu một chút cũng không sao.”

Một cô nương mặc một thân hoa y nhẹ giọng cười nói: “Bầu gánh sao cẩn thận như vậy? Mấy phủ quan lớn như phủ tướng quân này chúng ta đều phục vụ qua rồi, không phải trông thấy Bầu gánh đều kinh hồn bạt vía sao?”

Bầu gánh trách mắng: “Ngươi thì biết cái gì? Mấy ngày nay trong kinh thành khắp nơi đều truy tìm cái gì mà Thanh Liên giáo, còn có ai nghe kịch? Gánh hát đã nhiều ngày không được thuê, nếu không hầu hạ cẩn thận, các người chỉ có thể ăn không khí!”

Tiểu cô nương kia quay lưng lè lưỡi, không dám lên tiếng nữa.

Đám người trong gánh hát thấp giọng nói chuyện phiếm, không ai chú ý tới, trong chỗ tối, mấy cặp mắt đang chăm chăm theo dõi họ.

Một lát sau, bà tử khi nãy mới trở lại mở cửa: “Vào đi!”

Đoàn người vội vàng kéo xe ngựa nối đuôi nhau đi vào, theo bà tử coi cửa tiến vào nội viện.

Bà tử dẫn bọn họ đến một tòa lâu nói: “Tứ tiểu thư phân phó, các người ở đây xướng (tập hát trước). Cho các người một canh giờ, dựng sân khấu lên trước đi.”

Bầu gánh liền thanh trả lời: “Dạ dạ dạ. Xin Tứ tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, hầu hạ các vị quý nhân thật tốt.”

Bà tử gật gù đầu, liền vội đi nội viện hỏi báo.

Trong Phẩm Lan Uyển, Ngọc Linh Lung nhìn Huyền Thảo qua gương đồng cẩn thận đem cây trâm cuối cùng búi lên tóc, mới nhàn nhạt mở miệng: “Sai người đến các viện, nói đề nghênh đón lão phu nhân hồi phủ, bốn tiểu thư mời mọi người đến xem kịch.”

Linh Nhi suy cho cùng tích cách vẫn trẻ con, nghe xong lời này không nhịn được hỏi: “Tiểu thư, vậy người trong viện chúng ta có thể cùng đi xem kịch không?”

Ngọc Linh Lung gật gù đầu: “Đi! Đi! Đi! Càng nhiều người càng tốt!”

Nhiều người, mới có thể phân tán sự chú ý của đám người áo đen, kế hoạch của nàng mới có thể dễ dàng thực hiện.

Nghe nói có thể xem kịch, đám nha hoàn bà tử trong Phẩm Lan Uyển ai ai cũng hưng phấn, đẩy kích động đến các viện thông tri cho mọi người.

Ngọc Linh Lung đến Ngọc phủ đã mấy tháng, lại là lần đầu mời mọi người đến xem kịch, ai dám không đến? Lại nói, Ngọc Linh Lung rõ ràng nói, mời gánh hát đến vì nghênh đón Ngọc lão phu nhân hồi phủ, cho dù có người không muốn cho Ngọc Linh Lung mặt mũi, cũng phải cho Ngọc lão phu nhân chút thể diện.

Không đi nghe kịch, chẳng phải là không chào đón Ngọc lão phu nhân?

Tội danh này không ai đỡ nổi, hơn nữa đám nha hoàn náo nhiệt khuyến khích chủ tử, thành ra chủ tử lớn nhỏ trong Ngọc phủ đều đáp ứng đến tham gia, ngay cả Mộ thị cũng không ngoại lệ.

Sân khấu kịch của Lộc Bảo Ban vừa dựng xong, đã có người lục đục kéo đến, tự ngồi vào chỗ của mình.

Tóc Ngọc Thiên Phụng đã dài hơn tấc, trời hôm nay nóng vô cùng, trên đầu nàng ta vẫn quấn vải đen, chỉ là sắc trắng xanh trên da đầu đã không còn nữa.

Vết thương trên mặt Ngọc Thiên Kiều vẫn chưa tan, cũng may Mộ thị trăm phương nghìn kế tìm một bộ ngà voi chế thành răng giả, chống đỡ hai bên má lép xẹp của nàng, trông cũng không đến mức dọa người.

Ngọc Thiên Liễu dù không có thương tổn, đầu tóc cũng khá êm đẹp, chỉ có điều vừa nhìn thấy Ngọc Linh Lung, biểu tình như thể chuột thấy mèo, cứ ần núp phía sau mái không dám tiến lên.

Ngọc Linh Lung nhìn mọi người xung quanh, tâm tình không khỏi tốt hơn rất nhiều. Hiện tại, không ai trong Ngọc phủ dám xem thường thứ nữ như nàng, chứ đừng nói là khi dễ.

Ngọc Duy Đức và Ngọc Duy Nguyên ngồi chiếc bàn bên cạnh, lẳng lặng ngồi xuống như thường lệ, không hề hấp dẫn sự chú ý của bất kỳ ai.

Mộ thị được Tiền di nương diu đỡ, chậm rãi đi đến vị trí cao nhất, lại trông thấy Ngọc Linh Lung ngồi một bên liền vội vàng đi đến vị trí xa hơn, ánh mắt thi thoảng lại khấn trương nhìn về phía Ngọc Linh Lung.

Nha đầu này muốn mời mọi người xem kịch?

Nàng không tin Ngọc Linh Lung có lòng tốt như vậy. Nghĩ đến khoản tiền mời gánh hát này đều là của mình, Mộ thị liền cảm thấy đau lòng vô cùng.

Thế nhưng nàng cũng không dám nói gì, Ngọc Linh Lung lấy Ngọc lão phu nhân làm lá chắn, cho dù nàng là đương gia chủ mẫu cũng không còn cách nào khác.

Ngọc lão phu nhân rút cuộc cũng đến, mọi người đều vội vàng đứng dậy hành lễ, đồng thanh nói: “Thỉnh an lão phu nhân!”

Ngọc lão phu nhân ba năm nay đều ở trên núi, nay lại được chứng kiến cảnh tượng con cháu đầy đàn, không khỏi vui mừng: “Mau đứng lên đi!”

Ngọc Linh Lung ngồi bên cạnh Ngọc lão phu nhân, nói: “Lão phu nhân thích nghe kịch gì cứ chọn.”

Bầu gánh đã sớm đứng một bên vội vàng dâng kịch bản, Ngưng Surong - nha hoàn bên ngoài của Ngọc lão phu nhân tiếp nhận, bưng đến: “Lão phu nhân, mời người xem.”

Ngọc lão phu nhân hướng Ngọc Linh Lung cười nói: “Người thật có lòng hiếu thảo, đoàn kịch Lộc Bảo Ban này rất khó mời.”

Ngọc Linh Lung mỉm cười, cũng không để tâm. Trước mắt, còn có chuyện quan trọng hơn cần nàng quan tâm.

Ngọc lão phu nhân lật xem kịch bản, chọn ra mấy màn kịch náo nhiệt, hướng bầu gánh cười nói: “Diễn tốt, Từ tiểu thư của chúng ta sẽ trọng thưởng.”

Nói xong liền quay sang nói đùa với Ngọc Linh Lung: “Từ nhà đầu, người cũng đừng keo kiệt. Nếu không có tiền thưởng, chỉ sợ bọn họ không chịu diễn hết mình đâu!”

Ngọc Linh Lung mỉm cười, khẽ gật đầu. Bầu gánh vui vẻ, cung kính hành lễ: “Xin lão phu nhân và Từ tiểu thư yên tâm, chúng tiểu nhân nhất định sẽ cố gắng hết sức hầu hạ các vị quý nhân.”

Bầu gánh này đã từng vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra chủ nhân trong phủ này là ai, đương nhiên sẽ tận lực nịnh hót.

Chủ mẫu như Mộ thị lại bị gạt sang một bên, ngoài mặt bình tĩnh nhưng bên trong giận dữ không nói thành lời, quả thật nín nhịn muốn nội thương.

Có Ngọc Linh Lung ở đây, những người khác dù thờ mệnh cũng không dám. Chỉ có Mai di nương một bên chuẩn bị trà, một bên nói chuyện phiếm với Ngọc lão phu nhân, cũng không đến mức tệ nhạt.

Chốc lát sau, sân khấu kịch gần như đã xong, không khí nặng nề lúc này mới dần náo nhiệt.

Ngọc Linh Lung ngồi một lát liền đứng dậy đi ra ngoài. Linh Nhi và Huyền Thảo vội đuổi theo lại bị nàng xua tay ngăn lại.

Có một số việc, nàng phải tự mình làm.

Mắt thấy mặt trời đã lên cao, mà Ngọc phủ nơi nào cũng yên ắng. Mọi người đều kéo nhau đi xem kịch, thành ra trên đường đi lúc này một bóng người cũng không thấy.

Ngọc Linh Lung chậm rãi đi vào hoa viên. Trời nắng gắt như lửa, đào hồng liễu xanh bao quanh, tạo nên một cảnh tượng đầy sức sống. Thế nhưng, nàng lại không hề cảm thấy nóng, chỉ thấy chung quanh có một loại áp lực lạnh lẽo vô hình chậm rãi tới gần.

Cảm nhận được đằng sau có một cơn gió mạnh, Ngọc Linh Lung cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Theo ta lâu như vậy, không mệt sao?”

Trong nháy mắt, bên cạnh nàng đã xuất hiện một bóng đen cao to, mặt nạ màu bạc dưới ánh mặt trời càng thêm lạnh lẽo, tà áo dài thêu chim ưng lướt nhẹ qua thềm cỏ, tựa như hồ điệp (cánh bướm) vỗ cánh bay đi.

Môi mông của nam tử chậm rãi giương lên, đôi mắt sắc bén nhìn xuống Ngọc Linh Lung, mang theo chút nghiên cứu cùng châm chọc: “Nếu người biết không thoát khỏi tai mắt của ta, sao vẫn không quang minh chính đại đem người giao ra?”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Lén lút theo dõi người khác, cũng dám nói đến chuyện quang minh chính đại sao?”

Ánh mắt nam tử đột nhiên trở nên lạnh khốc: “Người đang thử thách kiên nhẫn của ta.”

Thân mình cao lớn thình lình đến gần, tràn ngập uy hiếp. Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy chớp mũi truyền đến một mùi hương quen thuộc, nhưng nàng còn chưa kịp nhớ ra, thanh âm trầm thấp của nam tử đã vang lên bên tai nàng.

“Tính nhẫn nại của ta không nhiều. Cho nên, người tốt nhất vẫn nên giao người cho ta ngay tức khắc đi.”

Về mặt Ngọc Linh Lung vẫn không hề thay đổi, tiếp tục chậm rãi đi thẳng về phía trước: “Người không cần đi theo ta. Hắn hiện tại ở nơi nào, ngay cả ta cũng không biết.”

Cánh tay mảnh khảnh đột nhiên bị bàn tay to của nam tử nắm lấy, thanh âm kiềm chế con giận lúc này của hắn như sấm vang nơi chân trời, chấn động bên tai: “Nói như vậy, người thật sự thả Phụng Hoàng Viên đi rồi?”

Khóe miệng trắng mịn của Ngọc Linh Lung giương cao thành một nụ cười chế giễu: “Không phải người đã sớm biết rồi sao?”

Tròng mắt của nam tử áo đen như hiện ra hai ngọn lửa phần nộ, sinh động như thật, gần như thiêu đốt nữ tử nhỏ nhắn trước mắt này: “Không thể nào! Ta đã sai người chặn giữ toàn bộ cửa ra -----”

Ngọc Linh Lung không chút sợ hãi nhếch mép cười, cắt ngang lời của hắn: “Ngươi xác định, các ngươi biết toàn bộ cửa ra vào của Ngọc phủ?”

Nam tử áo đen bỗng dung buông lỏng cánh tay của Ngọc Linh Lung, vung tay đẩy Ngọc Linh Lung ra: “Lá gan của ngươi quá lớn!”

Bàn tay còn chưa chạm được vào áo của Ngọc Linh Lung, trong nháy mắt đã bị một cánh tay nhỏ bé trắng nõn xiết chặt cổ tay. Đôi con ngươi duyên dáng của Ngọc Linh Lung neoh lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đờng sau mặt nạ màu bạc.

“Không bắt được người, chủ tử của ngươi sẽ trừng phạt ngươi thế nào? Hả?”

Cảm nhận được bắp thịt trong tay nam tử đột nhiên căng cứng, Ngọc Linh Lung chậm rãi buông tay: “Hiện tại ngươi đuổi theo, có khi còn kịp.”

Khóe môi nam tử về lên một độ cong đầy hoài nghi: “Ngươi chịu giúp ta?”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Ta đối với ân oán của các ngươi không có hứng thú, chính là không quan tâm, cả hai đều không giúp.”

Cho nên, nàng chỉ cần Phượng Hiên Viên không chết ở Ngọc phủ, đừng dính líu gì tới nàng. Còn sau khi ra khỏi Ngọc phủ, Phượng Hiên Viên sống hay chết, chẳng liên quan gì tới Ngọc Linh Lung.

Ánh mắt u tối mang theo tia sáng lạnh lẽo, chiếu thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Ngọc Linh Lung, nam tử yên lặng nhìn nàng một lúc rồi đột nhiên xoay người, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Ngọc Linh Lung trông thấy bóng đen như quỷ mị kia biến mất, lập tức xoay người về phía trước sân khấu.

“Huyền Thảo, Linh Nhi, theo kế hoạch mà làm!”

Bóng đêm... Rốt cuộc cũng buông.

Bầu gánh của Lộc Bảo Ban lấy được tiền thưởng, liền cho mọi người thu thập đồ đạc, tiến về phía cửa sau mà đi.

Vài bóng người trong góc tối nhìn chằm chằm động tĩnh của đám người trong gánh hát, thấp giọng nói: “Thế nào, có vấn đề gì không?”

“Tra rồi, lúc mới tới có khoảng 28 người, hiện tại là 25. Trong xe ngựa hẳn là có 3 người.”

“Hẳn là? Ngươi xác định hay không xác định?”

“Cái này...”

“Tĩnh của thống lĩnh ngươi còn không biết sao? Rốt cuộc là xác định hay không?”

Trầm mặc trong chốc lát, một thanh âm trầm thấp vang lên: “Không xác định!”

“Thà giết nhầm cũng không bỏ sót.” Thanh âm lạnh lùng vang lên trong bóng đêm, “Giết!”

Đoàn người Lộc Bảo Ban vừa đến góc đường đã bị một vài người mặc áo đen chặn lại.

Cảm nhận thấy đối phương có ý đồ không tốt, bầu gánh vội vàng bước lên phía trước: “Các vị hảo hán, tiểu nhân có thể giúp gì --- ---”

Còn chưa nói xong, hắn đã bị một người áo đen thô bạo đẩy ra, vài bóng đen còn lại lập tức hướng về phía xe ngựa.

Những người xung quanh bị tình huống bất ngờ trước mắt dọa sợ tới mức ai cũng im bật, bất kỳ ai cũng không dám tiến lên trước.

Màn xe mỏng manh đột nhiên vung lên, đám người trong xe hoảng sợ, đồng thời ngẩng mặt nhìn.

Nhờ ánh đèn lồng mờ nhạt ở đầu xe, những gương mặt tô vẽ đầy mực dầu trong xe hiện lên vô cùng quỷ dị.

Nhìn đồ diễn còn chưa kịp thay trên người bọn họ, thủ lĩnh của đám người áo đen nặng nề hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, xác định trong chiếc xe chật hẹp này chỉ có ba người mới buông màn xe xuống.

Đám người áo đen không nói lời nào xoay người rời đi, hết như khi xuất hiện, đột nhiên biến mất.

Mọi người trong gánh hát kinh hồn bạt vía nhìn nhau. Mãi lúc sau, bầu gánh mới phục hồi tinh thần, luống cuống vội: “Đi mau, đi mau!”

Ba ngày sau, cuộc sống tựa như đã khôi phục về yên ả vốn có. Sự thay đổi duy nhất trong Phẩm Lan Uyển, chính là nha hoàn Đồng Hoa vốn không được trọng dụng đột nhiên được thăng cấp hai bậc, được phép bước vào buồng trong hầu hạ Ngọc Linh Lung.

Chiều hạ tinh mịch, trong viện chỉ có tiếng ve kêu, Tiểu Thanh ngồi dưới bóng râm ở hành lang, bàn tay khéo léo bay lượn đan một chiếc túi lưới đầy hoa.

Mành cửa vừa vén lên, Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đồng Hoa bung một chậu nước đi ra. Tiểu Thanh vội thu tay lại, cười bắt chuyện: “Tiểu thư tỉnh rồi sao?”

Đồng Hoa cười ngại: “Vẫn chưa.”

Trông thấy Tiểu Thanh nhìn chậu nước trong tay mình, nàng cúi đầu giải thích: “Trời khô quá, ta sợ trong phòng nhiều bụi nên định lau mấy cái bàn cái ghế.”

Tiểu Thanh cười cười, che giấu tia ghen tị nơi đáy mắt: “Cũng là người sáng suốt, chuyện nhỏ như vậy cũng nghĩ đến. Khó trách tiểu thư cất nhắc người.”

Khuôn mặt của Đồng Hoa khẽ ửng hồng, nhẹ giọng nói: “Chỉ là vận khí của ta tốt thôi.”

Tiểu Thanh hắng giọng một cái nói: “Ta hỏi người chuyện này, sao mấy ngày nay không thấy Linh Nhi?”

Đồng Hoa chân chừ lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Tiểu Thanh đưa mắt nhìn quay, thấy bốn phía đều không có người liền đề thấp thanh âm: “Người không hỏi thử Huyền Thảo sao?”

Đồng Hoa kinh ngạc ngừng đầu: “Chuyện này...Hỏi cái gì?”

Tiểu Thanh xấu hổ cười: “Cũng đều là tỷ muội cùng nhau làm việc, ta cũng chỉ quan tâm tới nàng ta một chút thôi. Chứ không phải Linh Nhi làm sai chuyện gì, bị tiểu thư đuổi đi rồi?”

Trước sự truy hỏi của Tiểu Thanh, Đồng Hoa chỉ lắc đầu xin lỗi: “Tiểu Thanh tỷ, ta thật sự không biết.”

Tiểu Thanh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép * gõ gõ lên trán của Đồng Hoa vài cái: “Người nha, đúng là cứng đầu không chịu được. Cất nhắc người lên, đúng là phí hoài cái vị trí này.”

(Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: đặt nhiều kỳ vọng vào một người nhưng không thành nên thất vọng)

Đồng Hoa còn chưa nói, trong phòng đã truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Không cất nhắc nàng ta, chẳng lẽ cất nhắc người?”

Hai nha hoàn hoảng sợ, vội vàng quay lại hành lễ: “Tiểu thư.”

Ngọc Linh Lung trầm giọng nói: “Đồng Hoa đi xuống. Tiểu Thanh! Tiến vào!”

Tiểu Thanh không ngừng kêu khổ trong lòng, cũng không dám trái lệnh, hấp tấp bước vào, vừa vào phòng liền vội vàng quỳ xuống.

“Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ không dám nói năng luyên thuyên nữa, cầu xin tiểu thư tha cho nô tỳ lần này!”

Ngọc Linh Lung từ trên cao nhìn xuống quan sát Tiểu Thanh: “Ta tha người một lần thì người dám có lần thứ 2. Chuyện lần trước bị phạt đã quên rồi?”

Tiểu Thanh không khỏi cảm thấy đầu gối mơ hồ đau, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Nô tỳ thật sự biết sai rồi, nô tỳ không dám hỏi lung tung nữa!”

Ngọc Linh Lung mặt kiên nhẫn quát: “Được rồi! Ta trông người chừng mắt, hôm nay người cứ trở về bên cạnh chủ tử của người. Bỏ tiểu thư không thiếu một người như người!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Cút hết con mẹ nó ra ngoài cho ta!

Tiểu Thanh sợ tới mức liên tục đập đầu: “Trăm ngàn lần cầu xin tiểu thư đừng đuổi nô tỳ a! Nô tỳ cam đoan sau này không dám nói thêm một câu. Nếu tái phạm, tiểu thư cứ cắt lưỡi nô tỳ!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh: “Ta lấy lưỡi người làm gì? Trồng hoa hay bón ruộng? Thu thập đồ rồi mau cút xéo đi, đừng để ta lại trông thấy người!”

Mất thấy tâm ý Ngọc Linh Lung đã quyết, Tiểu Thanh không dám cầu xin thêm nữa, chỉ có thể nuốt nước mắt đứng dậy: “...Nô tỳ tuân mệnh!”

Sau chuyện này, đã có thể tưởng tượng ra tương lai của Tiểu Thanh. Không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao, ngày sau này sao Mộ thị còn có thể trọng dụng nàng?

Huống chi, khế ước bán mình lúc này lại ở trong tay Ngọc Linh Lung. Mộ thị tuyệt đối sẽ không dùng lại nàng.

Một đời này, liền bị hủy sau một câu.

Sau khi đuổi Tiểu Thanh đi, tâm tình của Ngọc Linh Lung mới khá lên một chút. Lúc này Huyền Thảo đi tới, đặt bát nước ô mai lên bàn cười nói: “Em cũng đang muốn nói với tiểu thư đây. Tiểu Thanh này cả ngày lăm la lăm lét, không phải đi dò hỏi khắp nơi cũng là chui vào trong bếp. Ngay cả chuyện tiểu thư ăn gì cũng phải ‘quan tâm’. Nếu không coi chừng nàng ta, sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.”

Ngọc Linh Lung uống một ngụm nước ô mai, nói: “Em chỉ được cái nói vuốt đuôi *. Nếu ta không đuổi nàng, em cũng chẳng nói.”

* Nói vuốt đuôi (Hán việt: Mã hậu pháo – thuật ngữ trong cờ tướng) ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

Huyền Thảo cười nói: “Là em nghĩ, ai cũng có nỗi khổ riêng, không bằng cho nàng một cơ hội.”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Cho người ta thêm cơ hội, người ta chưa chắc đã chịu đội ơn tình của người, cần gì phải làm kẻ tốt rách nát như vậy?”

Huyền Thảo đưa mắt nhìn xem ngoài cửa có người hay không rồi đề thấp thanh âm nói: “Tiểu thư, chúng ta có nên đi xem thử... Linh Nhi còn nhỏ quá, em vẫn là không yên lòng.”

Ngọc Linh Lung buông chiếc bát nhỏ trong tay xuống, trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Tính ra thời gian cũng không còn nhiều lắm, đề tối nay ta đi xem thử, em ở nhà coi chừng.”

Huyền Thảo muốn nói gì đó rồi lại thôi, chỉ nhẹ giọng nói: “Vậy đề em đi chuẩn bị một chút.”

Càng khuya, sương càng nặng.

Giữa một tòa viện nhỏ không ai để mắt tới nơi ngoại thành, cửa lớn đóng chặt quanh năm. Hàng xóm láng giềng chung quanh đều biết, chủ nhân nhà này kinh thương bên ngoài, nơi này không có ai ở.

Chỉ là trong tòa viện không người này, đêm nay lại có một bóng dáng nhảy qua tường rào, không một tiếng động lặng yên tiến vào trong.

Từ trong sân nhìn vào, trong phòng tối đen như mực, một chút tiếng động cũng không có.

Ngọc Linh Lung hơi vừa lòng gật đầu, nha đầu Linh Nhi kia tuổi tuy còn nhỏ, nhưng cũng được coi là cẩn thận. Sai Linh Nhi tới đây đúng là một quyết định sáng suốt.

Theo đạo lý thô khôn có ba hạng * này, nàng cũng biết, số bạc lấy từ chỗ Mộ thị tuy không nhiều lắm, nhưng để đặt mua vài sản nghiệp nho nhỏ cũng còn dư dả. Tòa nhà này chính là của nàng mua, vì ở vị trí hẻo lánh, lâu năm chưa tu sửa lại, cho nên giá cả tương đối rẻ. Mặt khác, nơi này đúng là một địa điểm vô cùng tốt để tránh tai mắt của người khác.

* Thô khôn có ba hạng: Nhiều nơi ẩn nấp, lo trước tính sau.

Bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn nhẹ nhàng đẩy cửa, ngay tức khắc liền cảm giác được bên trong cài then, Ngọc Linh Lung thấp giọng nói: “Linh Nhi, là ta.”

Cửa lập tức mở ra, Ngọc Linh Lung lách mình đi vào phòng, thuận tay khép cửa phòng lại.

Một ngọn đèn dầu nho nhỏ phát ra tia sáng mờ mờ lung, tất cả cửa sổ trong phòng đều bị bịt kín bằng những miếng vải đen, ngăn không cho ánh sáng lọt ra ngoài.

Hai mắt Linh Nhi sáng lên, có vẻ vô cùng kinh hãi: “Tiểu thư! Sao người lại đến đây?”

Trên chiếc giường đơn sơ, một bóng dáng cao lớn nghe tiếng từ từ ngồi dậy, không ngờ lại động phải vết thương trên người, nhin không được phát ra tiếng rên.

Ánh mắt Ngọc Linh Lung dừng trên người Phượng Hiền Viên, nhàn nhạt gật đầu, nói cũng chỉ là hướng Linh Nhi nói: “Sao rồi?”

Linh Nhi vội vàng rót chén nước, đưa cho Ngọc Linh Lung: “Vết thương của hần đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ là...”

Linh Nhi ngập ngừng một lúc, nhin không được hé miệng cười: “Chỉ là vết mực vẽ trên mặt nhiều lắm, Phượng đại ca sợ rửa không sạch, lo lắng mấy ngày.”

Ngọc Linh Lung biết Linh Nhi đang cười cái gì. Một đại nam nhân mà lại để ý dung mạo đến vậy, quả thật có điểm buồn cười.

Phượng Hiền Viên cứng cỏi chống người dậy, rõ ràng là đang nén chịu đau xót của cơ thể, chậm rãi đi đến ngồi xuống cạnh bàn, đôi mắt hẹp dài thẳng tắp nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Người đã cứu ta.”

Ngọc Linh Lung thờ ơ gạt đầu: “Cứu người đúng là chẳng phải chuyện thoải mái gì, người cũng là nên cảm tạ ta.”

Nàng biết, từ sau khi Phụng Hiền Viên theo nàng vào phủ, toàn bộ Ngọc phủ liền bị đám người áo đen giám thị chặt chẽ. Dưới tình huống như vậy, muốn đưa Phụng Hiền Viên đang bị trọng thương tổng xuất ra khỏi phủ quả thực rất khó.

Nàng sắp đặt Mã Trường Canh đợi đám đầu bếp nữ vận chuyển nước gạo, rồi mời Lộc Bảo Ban đến hát kịch, trong hư có thực mà trong thực có hư. Nàng chính là cố ý phân tán lực chú ý của đám người áo đen, đồng thời cũng làm tiêu hao tinh lực của bọn họ.

Mượn cơ hội Lộc Bảo Ban đến Ngọc phủ hát kịch, nàng sai Linh Nhi tìm một đào kép có vóc người gần giống với Phụng Hiền Viên, trực tiếp đánh ngất xỉu rồi giấu đi. Sau đó thay đồ diễn cho Phụng Hiền Viên, liền bôi vai mặt hoa trong hí kịch cho hắn, nhét lên xe ngựa đưa ra Ngọc phủ. Về phần đào kéo kia, nàng sai Huyền Thảo cho hắn không ít bạc, bảo hắn lập tức rời khỏi kinh thành, dù cho đám người mặc áo đen thủ đoạn vô biên cũng sẽ không để tâm đến một đào kép nhỏ nhoi.

Phụng Hiền Viên bị thương nặng chưa lành, Ngọc Linh Lung liền sai Linh Nhi đưa hắn tới đây, chăm sóc hắn dưỡng thương. Tính ra cũng đã ba bốn ngày rồi, nam nhân này chắc đã có thể tự lo cho bản thân mình, Linh Nhi cũng nên về phủ cùng nàng.

Phụng Hiền Viên đã thay sang một bộ quần áo sạch sẽ, gương mặt có chút tái nhợt vì mất máu quá nhiều, đôi mắt hẹp dài yên lặng nhìn Ngọc Linh Lung, ánh mắt vô cùng phức tạp, vừa có chút nghi hoặc lại không ngừng đánh giá.

Cũng chẳng thêm để ý tới ánh mắt của hắn, Ngọc Linh Lung từ trong áo rút ra một túi tiền, đặt lên bàn, đẩy về phía Phụng Hiền Viên, mặt không chút thay đổi nói: “Chỗ này người không thể ở lâu, cầm bạc rồi lập tức đi đi.”

Cho dù nơi này rất bí mật, nhưng nàng vẫn không thể thu lưu Phụng Hiền Viên trong thời gian dài. Dù sao tòa nhà này trên danh nghĩa vẫn là sản nghiệp của nàng, nếu bị người khác tra được vẫn sẽ liên lụy.

Tầm mắt Phụng Hiền Viên dừng trên túi tiền đồ thù hình quả lựu bằng chỉ kim tuyến, khoe miệng mỏng lộ ra chút ý cười tự chế giễu: “Không nghĩ tới, ta thế nhưng lại rơi vào tình trạng này.”

Đôi mày thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhíu lại. Như thế nào, nghe trong ý tứ của vị đại gia này, giống như là nàng đối xử khắc nghiệt với hắn?

Hay là cảm thấy, dùng tiền của nữ nhân mất thể diện?

Bàn tay mịn màng như nước gợn gợn túi tiền trên đai lưng, Ngọc Linh Lung hừ lạnh: “Sao, không muốn?”

Lời nói cay nghiệt, mang theo ý khiêu khích cùng miệt thị, vốn tưởng rằng Phụng Hiền Viên sẽ giận tím mặt, nào ngờ hắn lại nâng mắt nhìn Ngọc Linh Lung, khuôn mặt tà khí lộ ra ý cười: “Ta bây giờ còn có quyền lựa chọn sao?”

Bị trọng thương, trên người lại không có đồng nào, nếu không lấy túi tiền này, Phụng Hiền Viên vừa rời khỏi nơi này chắc chắn sẽ té chết ở đầu đường.

Ngón tay thon dài cầm túi tiền lên, Phụng Hiền Viên rũ mắt xuống nói: “Chỗ này, tương lai ta sẽ trả lại cho người.”

“Không cần.” Ngọc Linh Lung đứng lên, nhìn xuống nam nhân cao lớn nghèo túng trước mắt, “Chỉ cần lúc bị bắt đừng khai ta ra, chính là báo đáp ta rồi.”

Phụng Hiền Viên đột nhiên cắn chặt môi, kiềm nén tức giận như đang tràn ngập trong lòng, đôi mắt đen nhánh bắn tinh quang ra bốn phía, khiến cho gương mặt tà ác của hắn thêm vài phần khí khách.

“Người cứ như vậy xem thường ta?”

Ngọc Linh Lung khinh miệt cười, xoay người muốn rời đi, rõ ràng không muốn cùng hắn đấu võ mồm.

Nàng không biết Phụng Hiền Viên có thân phận gì, nhưng nàng tận mắt nhìn thấy màn quyết đấu của đám người mặc áo xanh và áo đen. Là Phụng Hiền Viên bị bọn họ đánh bại. Vô luận hắn có dùng cố nào đi chăng nữa, chung quy vẫn là thua người khác.

Nàng mặc kệ thị phi thiện ác, chỉ nhìn kết quả, thua chính là thua. Một kẻ bại trận, có tư cách gì cuồng ngạo như vậy!?

Run run vì ánh mắt miệt thị của nàng đâm tới, Phụng Hiền Viên trừng mắt, túi tiền trong tay bị hắn nắm chặt phát ra tiếng kêu kệt.

Linh Nhi đứng bên cạnh hoảng sợ, theo bản năng muốn cầm tay Phụng Hiền Viên: “Phụng đại ca, vết thương trên người huynh còn chưa khỏi ---”

Ngọc Linh Lung nhìn lướt qua ngón tay trắng xanh của hắn, lạnh lùng nói: “Vẫn là giữ sức lực mà chạy trốn chết đi, cần gì phải ở đây dọa nữ nhân.”

Không ngờ tới, Phụng Hiền Viên thật sự buông lỏng tay, về mặt dần dần khôi phục lại vẻ âm lãnh: “Phụng Hiền Viên ta cũng không thiếu người cái gì. Người đến một chỗ, lấy một món đồ, coi như là ta báo đáp với người.”

Ngọc Linh Lung nghiêng mặt, mắt đẹp lạnh nhạt, tựa như không thêm để ý: “Vậy sao? Là cái gì vậy?”

Phượng Hiền Viên nhìn Ngọc Linh Lung thật sâu, như có gì suy nghĩ rồi nói: “Đến nơi, n
ngươi tự nhiên sẽ biết.”

Ngừng lại một chút, hắn lại bỏ thêm một câu: “Ta cam đoan, ngươi nhất định sẽ thấy nó đáng giá.”

Không đợi Ngọc Linh Lung lên tiếng, Phượng Hiền Viên đột nhiên rướn người, cầm lấy tay của Ngọc Linh Lung, viết xuống vài từ trong tay nàng.

Trong lòng bàn tay trắng ngần, dưới ánh đèn dầu mờ mờ lung, Ngọc Linh Lung nhìn mấy chữ cái trong tay, đôi mắt dần ngưng trọng.

Phượng Hiền Viên viết xong, lại không hề buông tay Ngọc Linh Lung ra, đầu ngón tay truyền đến hương thơm nhàn nhạt trên người thiếu nữ, khiến hắn ngây ra trong chốc lát.

Cảm giác được độ ấm trong lòng bàn tay Phượng Hiền Viên dần nóng lên, Ngọc Linh Lung khẽ nhủ mi, nhẹ nhàng tránh đi, thoát khỏi bàn tay của hắn.

“Linh Nhi, chúng ta đi.”

Linh Nhi theo Ngọc Linh Lung ra đến cửa, vẫn là có chút lo lắng quay đầu nhìn về phía Phượng Hiền Viên: “Phượng đại ca, huynh phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Phượng Hiền Viên thế nhưng lại như không nghe thấy lời của nàng, đôi mắt hẹp dài yên lặng nhìn bóng lưng của Ngọc Linh Lung, khóe môi mỏng manh hé mở, trầm giọng nói: “Có một ngày, ta sẽ khiến ngươi nhìn thấy những thứ không lường nổi.”

Cước bộ Ngọc Linh Lung ngừng lại đôi chút, nhưng không quay đầu lại, trong chốc lát liền nhấc chân rời đi, để lại bóng dáng tiêu điều của Phượng Hiền Viên một mình bên cạnh bàn.

Lúc này đã là canh hai, dọc đường đi vắng lặng không một tiếng động, cũng chẳng có một bóng người. Nơi góc đường, chiếc bóng thật dài của phu canh* in dấu trên mặt đất, buồn bã gờ mờ, tiếng báo lại càng kéo thật dài: “Thiên can thật hanh, cẩn thận dễ cháy -----”

*phu canh: Người tuần tra đêm

Ngọc Linh Lung khoác áo choàng tơ lụa màu xanh thẫm, cước bộ vội vàng, Linh Nhi theo sát một bên. Chủ tớ hai người không hề nói một lời, chỉ vội vàng lo bước thật nhanh.

Hiện tại là thời thái bình, tuy ban đêm không cấm đi lại, nhưng hai thiếu nữ đơn thân giờ này ra đường cũng vẫn có chút gai mắt.

Sợ cái gì liền có tình đến cái đó, mắt thấy đã đến cửa sau Ngọc phủ, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm say khướt của ai đó: “Đừng cản ta, ta muốn đi tìm nàng --- ---”

Đôi mày thanh tú của Ngọc Linh Lung khẽ nhíu lại, ý bảo Linh Nhi tránh sang một bên cùng mình. Ai ngờ hai người còn chưa kịp nhường đường, một bóng dáng thất tha thất thiếu đã nặng nề đụng phải Ngọc Linh Lung.

Vừa cảm giác có người chạm vào quần áo mình, Ngọc Linh Lung đã mau lẹ đưa tay đẩy người nọ sang một bên. Người kia rõ ràng là uống quá nhiều rượu, đứng cũng không vững, sao có thể chịu được bị Ngọc Linh Lung xô đẩy, liền thuận thế té ngã an vị trên mặt đất.

Phía sau người nọ lập tức có hai bóng người xông tới, một kẻ nhanh tay nhanh mắt đỡ người té ngã, một kẻ khác giọng nói chói tai, hung hỏ xông về phía Ngọc Linh Lung hỏi tội: “Ngươi thật to gan, dám đẩy ngã Vương gia của chúng ta! Không muốn sống nữa --- ---”

Lời còn chưa dứt, bóng người dưới đất như phát hiện ra cái gì, đột nhiên nhảy dựng lên, nắm lấy góc áo của Ngọc Linh Lung. Cho dù là trong bóng đêm, cũng có thể cảm nhận được sự hưng phấn nồng đậm trong thanh âm của nam tử kia: “Linh Lung, thật là nàng!”

Nhờ ánh trăng mờ mờ, Ngọc Linh Lung lúc này mới nhìn rõ người trước mắt. Một thân áo dài nguyệt sắc, dáng người cao to, khuôn mặt tuấn tú, con ngươi đen thâm thúy như trời đêm phát ra ánh sáng óng ánh như ngọc, tràn đầy kinh hi. Đây không phải là Húc Vương thì là ai?

“Linh Lung, nàng thế nào lại ở đây?”

Ngọc Linh Lung thăm than xui xẻo, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thế nào lại đụng phải hắn?

Không chút khách khí gạt tay Húc Vương ra, Ngọc Linh Lung lạnh lùng nói: “Ta ở đâu, quan hệ gì tới ngươi?”

Hai tên thái giám bên cạnh vội vàng chạy lại đỡ Húc Vương. Nếu đã biết cô nương trước mắt này là người trong lòng của Vương gia nhà mình, hai người cũng không dám nói gì, đành phải giữ chặt chủ tử đang ngã trái ngã phải vì say, ngậm miệng không nói.

Mùi rượu của người say bay đầy trong không khí, hòa cùng với mùi bạc hà nhàn nhạt trên người Húc Vương, khiến người đối diện không uống mà say. Ngọc Linh Lung nhíu chặt mi tâm, không nói một lời xoay người bước đi.

Trông thấy Ngọc Linh Lung muốn đi, Húc Vương nhất thời khẩn trương, vội vàng nắm tay nàng: “Linh Lung, nàng đừng đi, ta có chuyện muốn nói với nàng ---”

Cả đêm bị hai nam nhân nắm tay, Ngọc Linh Lung thật phiền chán. Nàng dùng sức tránh đi, ai ngờ Húc Vương uống nhiều rượu quá, lực đạo lúc này lại lớn kinh người, chẳng những không thoát khỏi tay của hắn, ngược lại lại bị hắn mượn cơ hội ôm nàng vào lòng.

Đột nhiên bị rơi vào lòng ngực rắn chắc, Ngọc Linh Lung nhất thời vừa giận vừa tức, trầm giọng quát: “Buông ra!”

Húc Vương thật vất vả mới có thể gần gũi với nàng, sao có thể dễ dàng buông ra, nghe thấy lời nói của Ngọc Linh Lung, lực đạo trên tay hắn ngược lại còn chặt hơn: “Ta không buông!”

Linh Nhi trông thấy Ngọc Linh Lung bị Húc Vương bắt lấy, không khỏi bối rối, lập tức xông lên muốn kéo Húc Vương ra, nhưng cánh tay nhỏ bé của nàng căn bản không thể lay động thân mình to lớn của Húc Vương. Linh Nhi lúc này gấp tới độ không ngừng cào kéo, chỉ thiếu chút nữa là mở miệng cắn.

Chẳng hề quan tâm tới hành động của Linh Nhi, Húc Vương đem Ngọc Linh Lung ôm chặt trong ngực, cúi đầu nhìn nàng, môi mím mang theo mùi rượu nồng đậm. Trong bóng đêm, thanh âm như mang theo chút thương tâm: “Linh Lung, vì sao nàng không để ý đến ta?”

(Nguyên bản là “Vì sao nàng không thích ta” nhưng ta lại thích dùng từ “để ý” hơn :3. Nghe có vẻ khổ thân Húc Vương hơn)

Một câu này, làm cho hai tiểu thái giám sợ tới mức không ngừng lùi về phía sau, ngay cả Linh Nhi cũng bị giật mình đứng hình.

Ngọc Linh Lung cố gắng muốn đẩy kẻ giam cầm mình trong ngực này ra, ai ngờ như thể động phải vách tường thật dày, một chút tác dụng cũng không có.

Ngọc Linh Lung lúc này không nhịn được cả giận nói: “Ngu Liệt Dương, ngươi lên con cái gì? Mau buông ra!”

Tiếng quát tức giận lại đổi lấy động tác của nam tử kia tiến thêm một bước. Bàn tay to lớn của Húc Vương trượt xuống, dừng lại trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, gắt gao ép tới, như thể trời có sập cũng tuyệt đối không buông.

Cách lớp y phục mỏng manh, độ ẩm trong lòng bàn tay nóng nực của nam tử dần xuyên qua, Ngọc Linh Lung chỉ cảm thấy da thịt mơ hồ bị đốt, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp bất tri bất giác đỏ bừng.

Thanh âm trầm thấp của Húc Vương vang lên trên đỉnh đầu, êm ái như thì thầm: “Nàng biết không? Khi tức giận, nàng xinh đẹp đến thế nào?”

Ngọc Linh Lung lúc này tức đến mức chỉ hận không thể đem tên tiểu tử này xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Hắn muốn làm cái gì, tán tỉnh sao? Coi nàng là tiểu cô nương mười tuổi sao?

Giày thêu khéo léo dưới chân đột nhiên nâng lên, hung hăng đá vào cổ chân Húc Vương. Có lẽ là do say rượu nên phản ứng quá chậm, Húc Vương bị bất ngờ không kịp phòng ngự, trúng phải một đòn này, nhịn không được rên lên một tiếng, bàn tay to vô tình buông Ngọc Linh Lung ra.

“Vương gia!” Hai tiểu thái giám phía sau tuy rằng biết điều đứng khá xa, nhưng vẫn tỉ mỉ chú ý nhất cử nhất động của Húc Vương, mắt thấy cổ chân của hắn bị đau muốn té ngã, lập tức xông lên đỡ.

Bàn tay trắng như phấn của Ngọc Linh Lung nắm chặt, chỉ hận không thể đánh một phát thật mạnh lên khuôn mặt tuấn tú trước mắt, nhưng vẫn là không thêm chấp nhặt với con quỷ say này, nàng lạnh lùng nói: “Nhanh dẫn chủ tử các người đi đi, rồi làm cho hắn tỉnh rượu.”

Nói xong, Ngọc Linh Lung xoay người thật nhanh, dẫn theo Linh Nhi vội vàng rời đi.

Húc Vương ra sức gầy khỏi tay của hai tiểu thái giám, cước bộ lao đảo đuổi theo Ngọc Linh Lung: “Linh Lung, đợi ta với ----”

Mà... Trả lời hắn, là thanh âm đóng cửa thật mạnh.

Ngọc Linh Lung chẳng hề biết, đêm này nàng không ở Ngọc phủ đã có chuyện gì xảy ra.

Vừa mới bước vào từ cửa sau, liền thấy trong nội viện Ngọc phủ đèn đuốc sáng trưng, Ngọc Linh Lung không nhịn được ngẩn người. Lúc này, sao chỗ nào cũng thấp đèn lồng?

Cùng Linh Nhi đánh mất một cái, Ngọc Linh Lung biết, Ngọc phủ nhất định đã xảy ra chuyện bất thường.

Chủ tớ hai người ăn ý bước nhanh hơn, tiến thẳng về phía Phẩm Lan Uyển.

Bên ngoài sân của Phẩm Lan Uyển, Huyền Thảo cùng Mã Trường Canh dẫn đầu một đám nha hoàn bà tử, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, một đám người vây quanh, ai ai cũng luống cuống, không biết làm thế nào cho phải.

Trông thấy Ngọc Linh Lung dẫn theo Linh Nhi trở lại, đám người Huyền Thảo như gặp được cứu tinh, lập tức xông tới.

Ánh mắt Ngọc Linh Lung khẽ trầm xuống, nhìn về phía đám nha hoàn bà tử chỉ nặc trung y, xem ra sự tình khá khẩn cấp nên bọn họ ngay cả xiêm y

cũng không kịp thay.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngọc Linh Lung trầm giọng hỏi, khuôn mặt bình tĩnh, thanh âm trấn định của nàng bất tri bất giác khiến cho đám người đang bối rối yên tĩnh trở lại.

“Tiểu thư, không hay rồi!” Huyền Thảo lau lau nước mắt trên mặt, giọng nói hết sức khiến người nghe cũng cảm thấy có chút sợ hãi: “Lúc khuya, đột nhiên có rất nhiều quan binh xông vào phủ, nói là muốn điều tra, em thật sự không ngăn được. Bọn họ đuổi chúng em ra ngoài, hiện đang lục soát trong viện!”

Đám người Mã Trường Canh nhao nhao nói: “Trong phủ không biết xảy ra chuyện gì, ngoại trừ viện chúng ta, các tòa viện khác cũng đều có quan binh, không biết là tìm cái gì...”

Ngọc Linh Lung nhíu chặt mắt lạnh, cũng không tiếp lời, lập tức hướng vào trong viện.

“Tiểu thư ---” Huyền Thảo kéo không được, chỉ có thể cùng Linh Nhi cùng nhau chạy theo sau Ngọc Linh Lung.

Sân nhỏ trước Phẩm Lan Uyển lúc này đã biến thành một đồng hồ hỗn loạn, dậm chân, sứ vỡ, giấy viết... rải rác khắp nơi. Ở nhà chính còn không ngừng truyền đến tiếng ầm ầm, rõ ràng là bên trong có người đang lục soát.

Đây là điều tra, hay là tịch biên?

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt thanh tú của Ngọc Linh Lung tức khắc đầy sương lạnh, lập tức bước nhanh vào phòng.

Từ trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của vài nam tử, trong đêm khuya có vẻ vô chối tai vô cùng.

“Đây không biết là khuê phòng của vị tiểu thư nào, đầu đầu cũng thơm ngào ngạt, dễ chịu thật đấy. Không biết trên người vị tiểu thư này có phải cũng là mùi này hay không?”

“Tên tiểu tử nhà nguoi con mẹ nó mơ tốt thật đấy. Người ta là thiên kim tiểu thư, là người mà nguoi có thể mơ tưởng sao? Vẫn là nhanh tìm thứ gì đáng giá đi, cũng không uống công hơn nửa đêm đi một chuyến như này...”

“Ai! Nguoi xem này, nhiều trang sức như vậy, giá trị cũng chẳng hề ít? Làn này phát tài rồi!”

Tiếng bước chân lộn xộn, tiếng rương hòm không ngừng đóng mở, cùng với tiếng cười đắc ý của nam nhân, rót vào trong tai Ngọc Linh Lung, quả thực trong nháy mắt châm thêm lửa giận của nàng. Ngọc Linh Lung tiến lên vài bước, rầm một tiếng đá văng cửa phòng.

Mọi người trong phòng hoảng sợ, động tác trên tay đột ngột dừng lại.

Ngọc Linh Lung đưa mắt nhìn quanh phòng. Căn phòng nhỏ bình thường vốn sạch sẽ, giờ phút này các ngăn kéo đều bị mở ra, vài cái hòm bị lật tung, ngay cả bình hoa bài trí trên bàn cũng bị đánh đổ trên mặt đất, hoa và nước bên trong tung tóe khắp sàn.

Chính giữa phòng là một vài nam nhân mặc y phục quan binh, người nào bên hông cũng đeo đao, dễ dàng nhận ra là người của quan phủ.

Ngọc Linh Lung đột nhiên xông tới, khiến cho bọn họ sững sốt, nhưng trong chớp mắt liền hồi phục tinh thần. Một tên lính tùy tiện đi tới, không khách khí nói: “Này! Chỗ này đang truy bắt đào phạm, ai cho các nguoi xông vào?”

Ánh mắt của Ngọc Linh Lung dừng trên mấy chiếc trâm vàng trong tay hắn. Đây là truy bắt đào phạm sao? Rõ ràng là cướp bóc trắng trợn!

Mau lẹ nhắc chân, Ngọc Linh Lung tàn nhẫn giơ chân đá vào bụng tên lính kia, trực tiếp đem hắn đá cuộc thành một đồng cho đến khi lăn vào góc tường mới thôi.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết như đang chọc tiết lợn, thanh âm lạnh như băng của Ngọc Linh Lung lộ ra lệ khí nồng đậm: “Cút hết con mẹ nó ra ngoài cho ta!”

Mấy tên lính này đã quen thói hoành hành ngang ngược đã bao giờ chịu thiệt thòi như vậy, huống chi đối phương chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối. Một vài kẻ trong số đó liền vùng dậy nãng, ngôn từ tục tĩu bắn thiu không dứt bên tai: “Tiểu tiện nhân nào đây? Ngay cả bọn ta cũng dám đánh, không muốn sống nữa sao?”

“Kỹ nữ thôi tha, ngoan ngoan dập đầu vài cái với các đại gia, bằng không đừng nghĩ có thể đi khỏi đây!”

Ngọc Linh Lung chẳng thèm cùng bọn họ phí lời, bước lên kéo tên lính to mồm nhất ra, không đợi hắn phản kháng liền hung hăng đá vào ngực hắn một cái. Tên lính nọ ngay cả kêu cũng không kịp kêu, chỉ có thể yếu đuối ngã nhào trên mặt đất.

Hai tên lính còn lại thấy tình thế không tốt, lập tức rút bội đao bên hông ra, một trái một phải xông về phía Ngọc Linh Lung.

“Tiểu tiện nhân -----”

Ngọc Linh Lung nhanh nhẹn lách người, tránh đao đầu tiên vừa bổ tới, ngay sau đó thuận thế nắm cổ tay cầm đao của tên lính đó, bẻ xuống dưới, hung

hăng chém vào đùi tên còn lại.

“Ai ôi má ơi ---” Tiếng kêu thảm thiết tức khắc vang vọng khắp phòng, máu tươi tanh hôi tung tóe phun khắp nơi, bắn đầy ra đất.

Tên lính duy nhất còn đứng yên nhìn thấy cảnh tượng một đao kia chém vào đùi đồng bọn, sợ tới mức trợn mắt há mồm, không đợi tinh thần hồi phục, cây đao trong tay đã bị Ngọc Linh Lung đoạt mất. Ngọc Linh Lung mau lẹ lật tay, sống đao hung hăng đánh lên mũi hăn, khiến cho khuôn mặt hăn như muốn nở hoa.

Nhìn mấy tên lính đang không ngừng kêu đau xung quanh, Ngọc Linh Lung lạnh giọng nói: “Mau cút đi! Đòi này đừng để ta gặp lại các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Muốn đánh thì đánh, việc gì phải khai báo với hăn!?

Mấy tên lính mới vừa rồi còn vênh vào tự đắc, bây giờ kẻ nào cũng bị thương khắp người, nghe răng trợn mắt vì đau, cũng không dám phản kháng nữa, vội vàng diu nhau chạy ra khỏi Phẩm Lan Uyển.

Trông thấy đám quan binh cuốn xéo, đám người Mã Trường Canh mới dám quay vào. Vừa vào đến viện, nhìn thấy khắp nơi đều lộn xộn bừa bãi, Mã Trường Canh liền tục thở dài: “Ai, nghiệp chướng a...”

Mặc kệ đám người nha hoàn bà tử thu dọn đồng hồ đồ trong Phẩm Lan Uyển, Ngọc Linh Lung gọi Huyền Thảo vào hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Đám quan binh này vào bằng cách nào?”

Huyền Thảo vẫn còn chưa định hồn, lắp bắp nói: “Em... Em cũng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Chỉ nghe thấy có bà tử ngoài cổng chạy vào hô quan binh đến. Bọn em còn chưa kịp thức dậy, bọn chúng đã xông thẳng vào, đuổi mọi người ra ngoài, kêu là muốn tìm phạm nhân bỏ trốn...”

Phạm nhân bỏ trốn?

Ngọc Linh Lung nhíu mày, chẳng lẽ là có người biết nàng giấu Phượng Hiên Viên? Lẽ nào là đám người áo đen?

Vừa mới nghĩ đến đây, Ngọc Linh Lung lập tức phủ định ý nghĩ này. Tuy rằng nàng tiếp xúc với người áo đen kia không nhiều lắm, nhưng nàng cảm giác được, đám người này hành sự bí hiểm, rõ ràng là không muốn người khác biết hành tung của mình. Đó cũng là một trong những lý do nàng giấu Phượng Hiên Viên trong Ngọc phủ. Cho dù đám người áo đen muốn lật tung Ngọc phủ lên để tìm bằng được Phượng Hiên Viên cũng tuyệt đối không dùng phương thức lộ liễu trắng trợn này.

“Các viện khác cũng bị tra xét?”

Huyền Thảo lắc đầu: “Chỗ Lão phu nhân và phu nhân không bị kinh động, viện của Mai di nương và Tiền phu nhân nghe nói cũng bị tra, nhưng Mai di nương dùng bạc, đám quan binh chỉ tra cho có lệ, đại khái cũng không tổn thất gì.”

Như vậy xem ra, viện của nàng là tổn thất nghiêm trọng nhất.

Trong lòng hiện lên vô số phỏng đoán, nhưng thủy chung lại không thấy một manh mối gì, Ngọc Linh Lung nhìn căn phòng lộn xộn, càng nghĩ càng giận, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Tiểu thư...” Linh Nhi vừa muốn đi theo, cánh tay không kiên nhẫn của Ngọc Linh Lung đã ngăn lại.

Rõ ràng tâm tình tiểu thư không tốt, muốn đi một mình.

Đêm càng lúc càng sâu, một tia ánh trăng cũng không thấy, mượn ánh sáng mờ mờ lung từ các phòng các viện, cước bộ của Ngọc Linh Lung càng lúc càng nhanh.

Nàng không thích loại cảm giác này. Nàng ở ngoài sáng, còn trong bóng tối kia có bao nhiêu ánh mắt thăm dò, những việc ngoài ý muốn cứ thường xuất hiện. Tuy rằng không đến mức khiến cho nàng không kịp phòng bị, nhưng cũng đủ để đảo lộn cuộc sống của nàng.

Tức nhất là, những chuyện này cứ như một vòng luẩn quẩn, nàng ở trong đó, lại thủy chung không tìm thấy mấu chốt của vấn đề.

Đôi bàn tay trắng như phấn càng lúc càng nắm chặt, muốn đánh gì đó để xả cơn giận, nhưng lại không biết dùng sức ở đâu. Ngọc Linh Lung rất ít khi tức giận không khống chế được như thế này, đến mức còn chẳng nhận ra từ bên người từ khi nào xuất hiện một bóng người màu đen.

“Thế sao, tức giận sao?” Thanh âm ung dung, mang theo cảm giác châm chọc xem trò vui. Mặc dù đang ở trong bóng tối, Ngọc Linh Lung vẫn có thể cảm nhận được bóng đen kia đang cười nhạo mình.

Cũng không quay đầu lại, thanh âm của nàng băng lãnh như sương lạnh ngày đông: “Cút!”

Có vẻ như rất thích bộ dáng tức giận của nàng, nam tử kia cười khế một tiếng, bước về phía trước, cùng nàng sánh vai.

“Không ngại nói cho người biết, đám quan binh tối nay là theo lệnh của Phùng thượng thư, đến Ngọc phủ điều tra tung tích của thủ lĩnh bọn cướp.”

Mắt đẹp lướt qua, tựa như sao băng ẩn giấu trong đêm tối, sắc bén bắn lên bóng đen bên cạnh: “Người nói cho hắn biết?”

Mặt nạ màu bạc trên khuôn mặt nam tử tản ra tia sáng nhàn nhạt, đem ánh mắt lạnh nhạt của hắn xa xôi như biển xa núi cao.

Thanh âm của hắn lúc này không ngăn được tia khinh miệt: “Ta? Ta không suy bại đến mức giao du với hắn.”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh, hiển nhiên là không tin lời nói của nam tử áo đen, khuôn mặt xinh đẹp trái lại toát ra vẻ kiêu ngạo cùng lạnh lùng.

Tựa hồ bị thái độ của nàng chọc giận, thanh âm nam tử đột nhiên ghì xuống: “Người không nghĩ lại coi, Phùng thượng thư vì sao cố tình muốn đến viện của người tra xét?”

Trong lòng Ngọc Linh Lung chấn động một cái, những chỗ nghi ngờ nhất đồng thời nổi lại ở một chỗ, khiến cho đầu óc nàng ngay tức khắc thanh tỉnh.

Thông suốt điểm này, Ngọc Linh Lung lạnh lùng nở nụ cười.

“Hắn không sợ người ta nói hắn lấy quyền mưu tư?”

Không phải chỉ là đánh Phùng Tư Hoài một trận thôi sao? Phùng thượng thư này thế nhưng lại dám lợi dụng thời cơ toàn kinh thành đang lòng bắt Thanh Liên giáo, đến Ngọc phủ tra xét?

Khó trách các viện khác đều không tổn thất thế thảm như Phẩm Lan Uyển, nguyên lai là có người cố tình dẫn dụ.

Nam tử châm chọc nở nụ cười: “Lấy quyền mưu tư? Hắn đây là: quan báo tư thù.”

Hàm răng trắng nõn cắn chặt cánh môi mịn màng, trong đêm đen, đôi mắt của Ngọc Linh Lung lạnh lẽo như nước hồ mùa thu: “Bỏ tiểu thư muốn xem, hắn muốn báo thù này như thế nào!?”

Nam tử lạnh lùng nói: “Người đánh người của Phùng thượng thư sai tới, hoàn toàn giống như đem nhục điểm của mình vứt lên tay kẻ khác. Người vẫn nên suy nghĩ cẩn thận một chút, sáng mai nên ăn nói thế nào với Phùng thượng thư!”

Mặt cười giương lên, vẻ mặt Ngọc Linh Lung đầy bướng bỉnh: “Muốn đánh thì đánh, việc gì phải khai báo với hắn!?”

Thân hình cao lớn của nam tử đột nhiên cúi xuống, mùi cơ thể hắn tức khắc bao bọc lấy Ngọc Linh Lung, chớp mũi nàng truyền đến một mùi hương nhàn nhạt có chút quen thuộc.

Thanh âm của hắn rất gần, lại rất xa như tuyết động Thiên Sơn: “Người không thể cứ lần nào cũng đều cố chấp như thế.”

Ngọc Linh Lung không nhịn được ngẩng mặt lên, lúc này mới nhìn đến gương mặt của nam tử. Nàng yên lặng đánh giá khuôn mặt đã bị chiếc mặt nạ màu bạc che gần hết, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chứa đựng đầy nghi hoặc: “Người... quan tâm ta?”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, nam tử thế nhưng lại như bị bóng, thoáng thốt từng bước lui về phía sau.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn lại hồi phục vẻ kiên định lạnh lùng, cơ hồ như chưa từng có một chút độ cong nào. (Ý là cười ấy ạ)

“Người suy nghĩ quá nhiều!”

Thanh âm lạnh lẽo, lấp đầy khoảng cách, cũng không chờ nàng đáp lại, nam tử đột nhiên xoay người, rồi giống như mỗi lần hắn xuất hiện, rồi đi trong nháy mắt.

Ngọc Linh Lung nhìn vị trí nam tử kia biến mất, thật lâu sau cũng không di chuyển.

Hắn...rốt cuộc là ai?

Dường như có chút hiểu rõ và vô cùng quan tâm đến mình, mà nàng, càng tiếp xúc nhiều lại càng cảm nhận thấy hơi thở của hắn có chút quen thuộc.

Hết lần này đến lần khác cự tuyệt hắn, chống cự hắn, hắn lại vẫn xuất quỷ nhập thần hiện ra bên cạnh nàng. Dù có lúc là đối địch, có lúc lại rất thân thiết.

Tựa như lúc này, như thể biết tâm tình của nàng hỗn loạn, hắn lại cố ý xuất hiện, vạch rõ hướng đi trong đêm cho nàng.

Mà trước hôm nay một ngày, nàng mới đánh lạc sự chú ý của hắn, dẫn Phụng Hiên Viên từ trong vòng vây ra khỏi Ngọc phủ.

Nàng có thể cảm giác thấy, nam nhân này hẳn là đã đoán được ý đồ của nàng, lại cố ý để lại cho nàng một con đường sống.

Nàng từng nghĩ, sau khi Phùng Hiền Viên rời khỏi đây, nàng sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với người áo đen này nữa. Nhưng hiện tại, xem ra nàng đã lầm rồi.

Trực giác nói cho nàng biết, nam nhân này sẽ không ngừng xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Nhưng là, vì sao hắn không chịu xuất hiện với diện mạo thật? Rốt cuộc hắn muốn che giấu cái gì?

Lời của người áo đen quả không sai, Phùng thượng thư quả nhiên tới Ngọc phủ, hơn nữa còn đến rất sớm.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Huyền Thảo đã vội vã chạy vào: “Tiểu thư, người mau đi xem chút đi, Phùng thượng thư dẫn người tới, định bắt tiểu thư đi đây!”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng cười, vững vàng đặt chén canh đang cầm trong tay xuống: “Vậy sao, vậy chúng ta đến xem sao!”

Phùng thượng thư này thật đúng là nể mặt nàng, cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, đường đường là Binh Bộ Thượng Thư, thế nhưng lại tự mình dẫn người tới. Thế trận như lâm vào đại địch này, là muốn thị uy với Ngọc Bằng, hay là muốn bắt giam toàn bộ người của Ngọc phủ?

Chỉ cần nghĩ qua cũng biết, Phùng thượng thư tự mình đến nhà, ý đồ này, chỉ sợ không đơn giản chỉ là bắt một tiểu cô nương này đâu.

Chẳng qua là vì đêm qua nàng đánh người của hắn, cho hắn một lý do quang minh chính đại để tìm đến đây thôi.

Nhìn dáng vẻ không thêm đề ý của Ngọc Linh Lung, Huyền Thảo cùng Linh Nhi vô cùng khẩn trương: “Tiểu thư, người không thể đi! Bên ngoài có rất nhiều người, kẻ nào cũng cầm theo đao!”

Nhìn vẻ mặt quan tâm của hai nha hoàn, Ngọc Linh Lung bỗng nhiên khẽ cười.

Cho dù ở trong ngôi nhà nhỏ rách nát u ám, nụ cười của nàng vẫn chiếu sáng chói lọi như cũ, tựa như ẩn chứa một luồng sức mạnh thật lớn.

“Sợ cái gì, có ta đây rồi!”

Huyền Thảo và Linh Nhi sửng sốt, tinh thần còn chưa kịp phục hồi, Ngọc Linh Lung đã ra khỏi phòng, cứ thế hướng về phía tiền viện.

Nàng ngược lại muốn coi, Phùng thượng thư này bắt nàng thế nào?

Ngày hôm qua quan binh nửa đêm đột nhiên xông tới tra xét Ngọc phủ, tuy rằng viện của Ngọc lão phu nhân và Mộ thị may mắn thoát khỏi, nhưng chỗ mấy tòa viện khác cũng chẳng được yên tĩnh. Mà sáng sớm hôm nay, Phùng thượng thư lại tự mình đến cửa, ba vị chủ tử của Ngọc phủ đồng thời đều đến tiền viện.

Ngọc lão phu nhân ngồi ở chính giữa, sắc mặt uể oải, mi tâm nhíu chặt, khuôn mặt không dấu được sự mệt mỏi. Dù sao bà cũng là người có tuổi rồi, giăng co cả đêm, lúc này lại phải bày thế trận chờ đón quân địch, sắc mặt thật sự muốn tốt cũng không được.

Thân thể Mộ thị thì mới tốt lên được chút, mới phải nhịn cả đêm giờ lại đứng nửa ngày, khuôn mặt lúc này có chút tái nhợt, lưng lay như sắp đổ, lại vẫn phải cẩn thận chịu đựng, gắng sức cười để tiếp đón Phùng thượng thư.

“Đại nhân, ngài trăm ngàn lần đừng trách tội lão gia. Lão gia nhà chúng tôi vẫn luôn luôn tôn kính ngài ——”

Phùng thượng thư mặc một bộ áo quan mới tinh, sắc mặt xanh mét, quanh thân toát lên hơi thở chói tới gần, rõ ràng không có chút cảm kích nào với màn nhịnh hót của Mộ thị.

“Được rồi, được rồi! Đừng nói nữa! Mau dẫn người tới đây! Bản quan muốn đích thân thăm vấn!”

Phùng thượng thư nghiêm khắc quét mắt nhìn Ngọc tướng quân một cái, vẻ mặt nghiêm minh công chính, ý tứ thật rõ ràng rằng hắn sẽ xử trí công bằng, tuyệt đối không vì tình riêng.

Mộ thị còn chưa nói xong đã bị Phùng thượng thư cắt ngang, khuôn mặt lúc này đầy vẻ ngưng ngượng, trong lòng căm thù thứ nữ Ngọc Linh Lung kia, chỉ hận không thể ngay tức khắc đem nàng ta giao cho Phùng thượng thư, đưa đến nhà giam của Binh bộ. Tốt nhất là đánh chết đi mới tốt!

Thứ nữ này, ngang ngược bá đạo, suốt ngày gây chuyện sinh sự. Ngay cả cấp trên của lão gia cũng dám đắc tội, thật đúng là sao quả tạ trong nhà!

Nhưng là nàng cũng không dám đáp ứng giao Ngọc Linh Lung ra. Nguyên nhân rất đơn giản, giao Ngọc Linh Lung ra, chính là thừa nhận Ngọc Linh Lung có tội. Chỉ là một thứ nữ mà thôi, không đáng phải luyến tiếc, nhưng sẽ liên lụy đến toàn bộ Ngọc phủ, thậm chí còn gây hại cho tiền đồ của Ngọc tướng quân. Như vậy thật quá nguy hiểm rồi!

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn. Chuyện này, nàng muốn lên tiếng cũng không được, đừng nói là Ngọc Linh Lung không nghe

nàng, bên trên còn có Ngọc lão phu nhân và Ngọc tướng quân, nào đến phiên nàng lên tiếng? Cái tiếng “mẹ cả” chỉ tồn tại trên danh nghĩa này của nàng, tốt hơn hết là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nghe là tốt rồi.

Ý nghĩ của Ngọc Bằng và Mộ thị cũng không khác nhau mấy, hẳn cũng không thèm để ý sống chết của Ngọc Linh Lung, nhưng là chuyện này nếu ảnh hưởng đến hắn, vậy cũng không đáng.

Một kẻ lỗ mãng như hắn, quanh năm suốt tháng chỉ ở ngoài biên cương giết giặc, vừa mới về kinh thành, nói cũng nói không rõ, càng miễn bàn đến chuyện muốn côi tị cho mình.

Người trong phòng không ngừng giảng co, ngoài cửa lúc này lại vang lên tiếng bước chân hỗn độn, giống như là đám binh lính của Phùng thượng thư dẫn đến phát ra âm thanh xôn xao nho nhỏ.

Mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ngoài cửa có một cô nương xinh đẹp một thân áo dài màu xanh thiên thanh, khuôn mặt như phù sương lạnh, vừa nhìn không chớp mắt mười mấy tên lính cầm khí giới trong tay vừa chậm rãi bước vào.

Không phải Ngọc Linh Lung cố làm ra vẻ bình tĩnh, mà nàng thật sự khinh thường mấy tên lính trang bị vũ khí đầy đủ thế này. Giữa mưa bom bão đạn nàng cũng chưa từng nhìn mặt lấy một cái, sao có thể để mười mấy tên lính tay cầm thương tay cầm đao này vào trong mắt?

Trong mắt của nàng, mấy cái thứ vũ khí lạnh này cũng chẳng khác gì đồ chơi của trẻ con.

Âm thầm cười lạnh dưới đáy lòng, Phùng thượng thư bày trận cũng không nhỏ nha, đây là muốn hù dọa ai?

Nhìn khắp phòng một vòng, ánh mắt Ngọc Linh Lung dừng trên mặt Phùng thượng thư, khuôn mặt xinh đẹp lộ đầy vẻ khinh miệt: “Ngươi? Tìm ta?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phái Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 86 (2)

Phùng thượng thư dù sao cũng là đại quan trên triều đình, trông thấy một thứ nữ coi thường mình như thế, không tránh được giận tím mặt, bốc hỏa trong lòng: “Lớn mặt, thấy bản quan, dám không quỳ!?”

Ngọc Linh Lung hừ lạnh, tên chết tiệt này tự coi đây là nha môn nhà mình sao? Có muốn lấy gậy thẳng đường phối hợp với hắn không?

“Quý? Ta vì sao phải quỳ ngươi?”

Đừng nói là Mộ thị, ngay cả Ngọc Bằng ngồi một bên nghe được da đầu cũng run lên. Coi thường quan viên, nha đầu kia muốn tự tìm đường chết sao?

Cho dù sợ thủ đoạn của Ngọc Linh Lung, Ngọc tướng quân vẫn không nhịn được phải mở miệng: “Linh Lung, vị này là Binh bộ Phùng thượng thư, ngươi vẫn nên... Vẫn nên hành lễ đi.”

Dù Ngọc Linh Lung là một con ghé mới sinh không sợ cọp, Ngọc Bằng hẳn cũng không có lá gan lớn như vậy!

Không để ý tới Ngọc tướng quân và Mộ thị sợ đông sợ tây, ánh mắt Ngọc Linh Lung như mũi tên, không chút khách khí nhìn Phùng thượng thư: “Sáng sớm ngày ra, ngươi dẫn nhiều người tới đây làm gì? Lại muốn xét nhà sao!?”

Một câu kia lại giống như đập vào đuôi chó, Phùng thượng thư tức giận nhảy dựng lên: “Xét thì sao? Chứa chấp khâm phạm, bản quan xét nhà ngươi thì có vấn đề gì không?”

Nhắc tới chuyện người của mình tới hôm qua bị Ngọc Linh Lung đánh cho chạy trời chết, Phùng thượng thư giận đến mức không có chỗ phát tiết. Những người đó rõ ràng là phụng lệnh của hắn đến, Ngọc Linh Lung này lại dám đánh mấy tên lính đó, thực tế lại chính là đánh vào mặt hắn!

Nghe được giọng điệu tức giận của Phùng thượng thư, Mộ thị thiếu chút nữa té liệt ngã xuống đất. Mặc dù đêm qua bọn quan binh cũng không có vào viện của nàng, nhưng là nàng vẫn sợ tới mức cả đêm mất ngủ. Chuyện này nếu là thật, chẳng phải là muốn cái mạng già của nàng sao!

Ngọc lão phu nhân từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng, lúc này nhũ mày mở miệng: “Phùng đại nhân, tuy rằng Ngọc Bằng là thuộc hạ của ngài, nhưng cũng là quan to trong triều đình. Phùng đại nhân nếu muốn xét nhà của chúng ta, vẫn là nên mang thánh chỉ đến rồi nói sau!”

Phùng thượng thư hai mắt tròn tròn, hít một ngụm khí lớn nhưng rồi lại nuốt trở lại.

Xét nhà? Nói thì dễ nhưng hắn dùng lý do gì để đi xin thánh chỉ kê biên tài sản của Ngọc phủ? Như đêm qua vậy, sai người xông tới điều tra khâm phạm đã là cực hạn quyền lực của hắn.

Dừng một chút, Phùng thượng thư hùng hổ nói: “Bản quan có chứng cứ, quý phủ chứa chấp đạo phi Thanh Liên giáo. Bản quan đến điều tra, là theo trách nhiệm!”

“Trách nhiệm?” Ngọc Linh Lung nhin không được cười nhạo, “Chỉ sợ là quan báo tư thù (lợi dụng việc công để trả thù tư) mới đúng chứ!”

“Ngươi ----” Phùng thượng thư vừa định chửi ầm lên, lại bị lời nói sắc bén của Ngọc Linh Lung đánh trở về.

“Nhi tử của ngươi đùa giỡn nữ tử nhà lành, bị đánh cũng xứng đáng! Ngươi muốn lấy có trừng trị ta, chỉ sợ cũng không dễ đến thế đâu!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Linh Lung giương lên, không chút khách khí nhìn thẳng Phùng thượng thư. Con trai nhà quan thì giỏi lắm sao? Dù ngay lập tức hấn hạ lệnh cho đám quan binh bên ngoài vào bắt nằng, nằng cũng không sợ chút nào!

Đám người Ngọc lão phu nhân rốt cuộc cũng nghe ra lý do, tức khắc liền bình tĩnh. Khó trách đêm hôm khuya khoắt Phùng thượng thư hạ lệnh đến lục soát Ngọc phủ, không hề kiêng dè đập phá Phẩm Lan Uyển của Ngọc Linh Lung, hôm nay lại dẫn theo nhiều người đến khởi binh hỏi tội đến vậy. Hóa ra là vì Ngọc Linh Lung đánh con của hắn!

Hạng tiểu nhân có thù tất báo, chẳng lẽ giờ vẫn còn phải khiêm nhường với hắn?

Ngọc lão phu nhân suy nghĩ cẩn thận, khuôn mặt phút chốc sầm xuống: “Xin hỏi Phùng đại nhân, ngài nói phủ chúng ta chứa chấp khâm phạm, chứng cứ ở đâu?”

Phùng thượng thư nặng nề hừ một tiếng: “Bản quan nhận được mật báo trong phủ Ngọc tướng quân có che giấu khâm phạm, cho nên mới hạ lệnh lùng bắt!”

Ngọc Linh Lung nhủ mảy. Mật báo? Một bằng một câu mật báo liền muốn tống cổ người ta đi? Mấy chuyện này còn chẳng phải đều do Phùng thượng thư tự mình định đoạt?

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!?

Cái cổ thon dài giương lên, cao quý sắc bén tựa như thiên nga, Ngọc Linh Lung lạnh giọng nói: “Vậy kêu người mật báo đến đây đối chất với ta!”

Phùng thượng thư then quá hóa giận: “Làm càn!”

Ngọc Linh Lung cười lạnh, từng bước ép sát: “Ngươi không chịu? Hay chột dạ? Ngươi nói đến điều tra khâm phạm, vậy ta hỏi ngươi, khâm phạm ở đâu?”

Ngọc lão phu nhân lạnh lùng nói: “Nếu không có ai làm chứng, vậy xin Phùng đại nhân cho chúng ta một lời giải thích!”

Cho dù là thuộc hạ của nhà ngươi, cũng không phải ngươi muốn tra liên tra, muốn bắt liên bắt!

Ngọc Bằng cùng Mộ thị không dám đứng đến Phùng thượng thư, ở đại sảnh làm con rùa đen rút đầu. Nhưng Ngọc lão phu nhân dễ chọc thế sao? Người ta dẫn quân đến nhà khi dễ mình, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua!?

Nhìn Phùng thượng thư nổi trận lôi đình, cũng chẳng dám nhìn Ngọc lão phu nhân, Ngọc tướng quân lúc này mới ngấp ngừng nói: “Kỳ thật, cũng không phải chuyện gì lớn ----”

Vừa mở miệng, lời của hắn đã bị Ngọc lão phu nhân đánh gãy: “Ngươi cầm miệng cho ta! Đùa giỡn con gái ngươi, ngươi chẳng quan tâm. Sai người nửa đêm đến lục soát nhà ngươi, ngươi cũng không dám ra mặt. Bấy giờ người ta đã đánh đến cửa, ngươi còn muốn nhin? Ngọc Bằng, ngươi cũng là nam nhân sao!?”

Lần này nghe Ngọc lão phu nhân nói, trong lòng Ngọc Linh Lung thống khoái kêu to. Tên cặn bã Ngọc Bằng này nên có người dạy bảo hắn thật tốt!

Từ khi nàng vào phủ đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra lòng hảo cảm cùng tán thưởng với người khác đến như vậy!

Mặt khác, nhìn hai bà cháu kẻ xướng người họa, Phùng thượng thư giận dữ đến mức nói không thành câu: “Ngươi, các ngươi...”

Ngọc lão phu nhân công khai mắng Ngọc Bằng, trên thực tế cũng chính là đang mắng Phùng thượng thư, mấy ngày nay Ngọc phủ cứ bị quấy nhiễu không yên, tất cả đều do Phùng thượng thư ban tặng!

Ngọc lão phu nhân lạnh lùng nhìn Phùng thượng thư: “Nếu đã không có chứng cứ, vậy mời Phùng thượng thư quay về đi!”

Phùng thượng thư mặt mũi đỏ bừng, muốn nổi giận lại không được. Hôm qua người của hắn đến lục soát Ngọc phủ nhưng thật ra lại chẳng tra ra cái gì!

Phùng thượng thư đột nhiên đứng dậy, hung tợn nhìn về phía Ngọc Bằng: “Sớm muộn gì, ta cũng cho ngươi nếm mùi, cứ chuẩn bị đi!”

Ngọc lão phu nhân nổi giận, nặng nề vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: “Tiễn khách!”

Phùng thượng thư phát áo bỏ đi, không thèm quay đầu lại. Ngọc tướng quân khẩn trương, theo bản năng muốn đuổi theo: “Đại nhân ----”

Ngọc lão phu nhân giận dữ quát: “Ngọc Bằng, ngươi cút về cho ta!”

Cho đến khi Phùng thượng thư dẫn người rời khỏi phủ, Ngọc tướng quân mới phần nộ quay về, nín không được buông lời oán trách: “Nurong, người làm gì vậy? Còn chưa thấy đủ loạn phải không?”

Ngọc Linh Lung cười lạnh. Ngọc Bằng này thật đúng là quá trơ tráo. Lúc đối mặt với Phùng thượng thư thì khúm núm nịnh bợ, ngay cả gia đình mình cũng không bảo vệ được, còn phải dựa vào một bà già như Ngọc lão phu nhân đến chống đỡ đại cục. Đến khi sự tình chấm dứt, lại còn trở về thăm oán mẹ già.

Ngọc lão phu nhân cả giận nói: Ngươi nói ta cái gì? Một tên nam nhân như ngươi, ngay cả mẹ già và nương tử của mình cũng không bảo vệ được, còn có mặt mũi đi bảo vệ quốc gia!?”

Ngọc tướng quân bị mắng á khẩu không trả lời được, gương mặt sầm lại không lên tiếng nữa.

Mất thấy Ngọc tướng quân cũng bị mắng đến mức không ngẩng đầu lên được, Mộ thị liền cúi gằm mặt, không dám lên tiếng.

Ngọc lão phu nhân đưa mắt nhìn đến Ngọc Linh Lung, ánh mắt lúc này mới ôn hòa trở lại: “Linh Lung, đem qua ngươi bị dọa rồi. Những kẻ đó chắc đập vỡ không ít đồ, nếu thiếu cái gì, ngươi cứ đến nói với ta là được.”

Thấy Ngọc lão phu nhân nói chuyện thân thiết với Ngọc Linh Lung, Mộ thị giận dữ cắn chặt răng hàm, ngân trầm trên đầu khê run rẩy.

Vốn tưởng rằng sau khi Ngọc lão phu nhân hỏi phủ, nhất định sẽ kìm hãm Ngọc Linh Lung liễu lĩnh này, đến lúc đó dựa vào tính tình của Ngọc Linh Linh, khẳng định sẽ đáp trả. Hai hồ tranh đấu, tất có một kẻ bị thương, đến lúc đó người hưởng lợi tất nhiên chính là Mộ thị.

Nhưng hiện tại, xem quan hệ tổ tông hai người thân thiết thế này, Mộ thị mơ hồ có một loại cảm giác khủng hoảng. Cứ tiếp tục như thế này, địa vị chủ mẫu của nàng ắt sẽ càng thêm nguy hiểm.

Cơ mặt khê run rẩy, trong lòng Mộ thị dần dâng lên một ý niệm đáng sợ trong đầu.

Tầng sáng, cơn mưa phùn nhẹ bao quanh núi mang theo hơi thở ướt át. Hương thơm tươi mát của hoa rừng cùng cỏ xanh xộc thẳng vào mũi, bắt giác khiến cho tinh thần của người ta chấn động.

Truy Nguyệt hiển nhiên rất hưởng thụ loại cảm giác này, vó ngựa nhẹ nhàng di chuyển, có vẻ hăng hái.

Đến góc ngoặt hẹp hơi chật chội, Truy Nguyệt dễ dàng đạp một cước phi qua, Ngọc Linh Lung ngồi trên người nó ngay cả một chấn động dư thừa cũng không hề cảm thấy.

Không thể không nói, ngựa tốt, thật sự rất khác.

Mất thấy gần đến địa điểm lần trước gặp đám người áo xanh và áo đen, Ngọc Linh Lung khẽ giật dây cương, ý bảo Truy Nguyệt đi chậm lại.

Cảnh tượng đầy máu tanh trước đây giờ hoàn toàn đã không thấy, bụi cỏ ven đường lay động, đóa hoa yêu kiều khẽ rung rinh, chẳng tí mảy may nhìn ra ngay tại nơi này mấy ngày trước lại diễn ra một màn chiếm giết đẫm máu. Đường núi sau cơn mưa có chút lầy lội, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài vết bùn đất bắn tung tóe bởi vó ngựa, lộ ra dấu vết màu đỏ sẫm phía dưới, mới có thể khiến cho người đi đường mơ hồ đoán ra, nơi này từng trải qua cảnh tàn sát thảm thiết đến mức nào.

Ngọc Linh Lung xoay người nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ vào cổ Truy Nguyệt: “Chờ ở chỗ này, ta sẽ sớm trở lại.”

Nói rồi gương mặt nhìn về phía rừng cây rậm rạp trên sườn núi kia, Ngọc Linh Lung im lặng tiến về phía trước.

Nếu thật là kim ngân tài bảo gì, Ngọc Linh Lung cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng Phượng Hiên Viên lại cho nàng địa chỉ, lại cố tình là nơi này...

Chính là nơi này, vì nguyên nhân thần bí gì mà mỗi một người áo xanh cam nguyện, không thương tiếc dâng tính mạng của mình.

Trong tiềm thức, nàng cảm thấy nơi này nhất định có bí mật.

Nàng cũng không phải là một người tò mò, nhưng người áo đen thần bí kia là người đầu tiên cho nàng cảm giác cảnh giác. Nàng muốn biết phía sau người đó có bối cảnh gì, như vậy sau này mỗi lần giao thủ, nàng mới không rơi vào thế bất lợi.

Trực giác nói cho nàng biết, nơi này nhất định cất giấu bí mật của đám người áo đen.

Đường núi gập ghềnh dưới chân đầy cỏ hoang, mãi một lúc sau, Ngọc Linh Lung rút cuộc mới đi tới khu rừng rậm tối như mực trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 87: Không tin ta, chẳng lẽ tin người?

Phía trong rừng cây rậm rạp hoàn toàn yên tĩnh, tia nắng mặt trời đâm xuyên qua từng kẽ lá, lóe sáng hệt như một bầu trời đầy sao, khi ẩn khi hiện, có chút chói mắt lại lóng lánh vô cùng. Từ bên này nhìn xuyên qua rừng cây, màu xanh biếc vô tận có chút trống rỗng, lại khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác u ám thần bí, như thể đang có một cái miệng thật lớn chỉ chờ đợi cắn nuốt bất cứ thứ gì.

Ngọc Linh Lung hơi nheo mắt lại. Nơi này, mặt ngoài thoạt nhìn yên tĩnh vô cùng, nhưng chỉ cần để tâm một chút sẽ cảm nhận được tà khí khắp nơi.

Tựa như... tựa như nụ cười của Phượng Hiên Viên, lãnh mạc, âm lạnh, khiến cho người đối diện không khỏi phát lạnh trong lòng.

Vừa đến bên cạnh rừng cây, Ngọc Linh Lung liền dừng lại, cẩn thận tìm kiếm ký hiệu Phượng Hiên Viên đã từng nhắc tới. Mãi một lúc sau, nàng mới tìm thấy hình đóa sen nhỏ được khắc trên một gốc cây mà ít người để mắt tới.

Một đóa sen nhỏ được khắc vội vàng, nhưng lại linh động vô cùng. Đóa sen nhỏ tràn đầy khí thế, hệt như một ngọn lửa mạnh mẽ.

Ngọc Linh Lung tìm được dấu hiệu, liền theo con đường nhỏ bên cạnh, tiến vào rừng cây.

Vừa mới bước vào, cảm giác mát lạnh liền lạnh lẽo bao phủ lưng nàng. Cho dù bây giờ là giữa hạ, nơi này vẫn cực kì râm mát. Thanh âm bên ngoài dần dần biến mất, chỉ có sâu trong rừng cây thỉnh thoảng truyền tới tiếng chim hót trong trẻo, lại càng khiến cho nơi này lộ ra vẻ u tĩnh vô cùng.

Con đường nhỏ trong rừng cây rắc rối phức tạp, mới đầu còn có dấu vết của con người, càng về sau lại chỉ có dấu vết của thú dữ. Nếu không phải có ký hiệu Phượng Hiên Viên dẫn đường, chỉ sợ đi vài bước sẽ lại lạc đường.

Ba trái, tám thẳng, bốn phải, bảy thẳng....Dựa theo lộ tuyến Phượng Hiên Viên đã từng nói cho nàng, Ngọc Linh Lung im lặng đếm số cây bên cạnh, bước chân càng lúc càng nhanh.

Đến cuối cùng, như đã gần tới chỗ sâu nhất trong rừng cây, Ngọc Linh Lung ngừng đầu, đột nhiên bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh sợ.

Trước mắt xuất hiện một dải lụa trắng như thác nước, từ trong vách núi ngang trời đổ ra, lại được tia nắng theo rừng cây chiếu vào, tựa như hàng ngàn viên thủy châu rực rỡ tung tóe bắn lên không trung, kỳ ảo hóa thành vô số những dải cầu vồng nhỏ vun, khiến cho thác nước phía sau tựa như ảo mộng, phẳng phất như tiền cảnh.

Giữa núi rừng trống trải, tất cả những âm thanh dư thừa đều biến mất, chỉ có tiếng thác nước ầm ầm đổ xuống, vang dội nhưng vô cùng dễ nghe, khiến cho người ta cảm thấy choáng váng sững sờ lại cực kì thanh thần vui tươi.

Lấy lại bình tĩnh, Ngọc Linh Lung cẩn thận bước qua mỏm đá ẩm ướt, hướng về phía sau thác nước.

Phượng Hiên Viên nói với nàng, phía sau thác nước này có một hang động bí mật, đồ hẩn hứa tặng cho nàng cũng chính là ở nơi này.

Nước bắn tung tóe làm ướt quần áo của nàng, đôi giày thêu khéo léo cũng rất nhanh bị dính bùn, thế nhưng Ngọc Linh Lung lại chẳng thèm để ý, vội vàng vòng ra đằng sau thác nước.

Ngừa đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy thác nước này cao cao tại thượng, thấp phần hùng hồn, quả nhiên khiến người ta cảm thấy xem thế là đủ rồi *.

Xem thế là đủ rồi: ca ngợi sự vật, cảnh tượng đã thấy tốt đẹp vô cùng, không gì so sánh được.

Từ bên cạnh nhìn lại, quả nhiên thấy phía sau thác nước có một cửa động tối đen như mực, khoảng cách đại khái cao khoảng hai mét, ở giữa chỉ có núi đá vụn vặt, không hề có chút dấu vết đào bới của con người. Rất rõ ràng, đây là hang động do thiên nhiên tạo thành, không phải do con người tác động tới.

Kéo quần áo, Ngọc Linh Lung linh hoạt trèo lên hang đá. Trước đây có một khoảng thời gian, nàng cực thích leo trèo, chỉ vì cảm giác thách thức nàng đạt được khi đứng ở vị trí cao nhất. Không nghĩ tới sở thích đó lúc này lại phát huy công dụng tốt như thế.

Rất nhanh, nàng leo tới cửa động, nhẹ nhàng nhảy lên, nàng rút cuộc cũng bước được vào phía trong hang động thần bí này.

Phía trong hang động tối đen, duy nhất chỉ có ánh sáng từ thác nước hắt vào. Chờ ánh mắt thích ứng được với màu đen u ám trước mắt này, Ngọc Linh Lung mới phát hiện, hang động này cũng không rộng, trái lại lại vô cùng sâu. Bởi vì quá tối, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc sâu bao nhiêu, Ngọc Linh Lung liền lấy hộp quẹt ra, chậm rãi hướng vào bên trong.

Chỉ đi vài bước, chợt nghe thấy một thanh âm kỳ quái phát ra, như tiếng nước nổ của một con thú nhỏ bị thương đang không ngừng gầy dựa trong hoảng sợ cùng bất lực.

Ngọc Linh Lung bước nhanh về phía trước, chẳng mấy chốc tìm ra nơi thanh âm phát ra.

Một nam hài mười mấy tuổi bị trói chặt, không ngừng vặn vẹo, tựa hồ muốn thoát ra, trong miệng hắn bị nhét vải, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt to dưới ánh sáng mỏng manh của hộp quẹt lóe ra sự sợ hãi, chăm chăm nhìn vào Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung nhíu mày, tức khắc nhìn bốn phía xung quanh. Nơi này đã là chỗ sâu nhất trong hang động, trừ bỏ vài hòn đá thay bàn ghế, chẳng còn vật gì.

Chẳng lẽ đồ mà Phụng Hiền Viên nói, chính là nam hài này!?

Tình huống này khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị, Ngọc Linh Lung dù không muốn, cũng không thể thấy chết mà không cứu. Nàng tiến lên lấy bọc vải trong miệng nam hài ra, trầm giọng hỏi: “Ngươi là ai?”

Nam hài môi run rẩy, thanh âm mang theo chút trẻ con, lại có vài phần khàn khản trương: “Ta... Ta là Cam Lâm, vị tỷ tỷ này, ngươi là người phụ thân phái tới cứu ta sao?”

Ngọc Linh Lung nhíu mày, nhất thời không hiểu rõ lắm tình huống này, lại biết nơi này là chỗ không nên ở lâu, liền thoái dây thừng cho Cam Lâm nói: “Đứng lên trước đã.”

Cam Lâm xoa cổ tay đau nhức của mình, đôi mắt tròn tròn không dám chớp nhìn về phía Ngọc Linh Lung: “Tỷ tỷ, còn có người xấu tới sao?”

Ngọc Linh Lung dừng một chút liền nói: “Đi, ta dẫn ngươi ra khỏi chỗ này.”

Cam Lâm muốn đứng lên, ngay lập tức ngã nhào ra đất, dưới ánh lửa, ánh mắt hắn thoát nhìn đau đớn vô cùng: “Tỷ tỷ, chân của ta đau quá.”

Ngọc Linh Lung lạnh lùng hừ một tiếng: “Không đi? Vậy ngươi ở lại chỗ này.”

Nói xong, Ngọc Linh Lung xoay người bước ra ngoài.

Mất thấy Ngọc Linh Lung bước vài bước đã ra đến cửa động, Cam Lâm sợ tới mức hồn phi phách tán, dốc hết toàn lực đứng lên, nghiêng ngả lao đảo bước theo lưng nàng: “Tỷ tỷ, đợi ta với!”

Đột nhiên ra khỏi cửa động, ánh sáng lập tức sáng ngời, Cam Lâm ở trong bóng tối đã lâu theo bản năng che mắt lại: “Tỷ tỷ!?”

Ngọc Linh Lung nhìn thấy hắn như vậy, mi tâm khẽ nhíu lại, đưa tay kéo hắn qua: “Đi theo ta”

Thân mình Cam Lâm khẽ cứng đờ, cẩn thận nắm lấy bàn tay Ngọc Linh Lung.

Ngón tay nam hài thon dài mà mềm mại, lòng bàn tay mang theo hơi lạnh của mồ hôi, tựa như khăn trương bất an vô cùng. Ngọc Linh Lung kéo hắn ra đến cửa động, đưa ngọn lửa chiếu tới những điểm trên vách núi có thể đặt chân xuống, lúc này mới buông tay hắn ra: “Ta đi xuống trước, ngươi theo sau ta.”

Trong bóng tối, ánh mắt Cam Lâm khẽ di chuyển tới nơi được chiếu sáng: “Được”

Đột cho đến khi xuống bên dưới thác nước, nơi ánh mặt trời chiếu sáng rõ ràng hơn, Ngọc Linh Lung mới bắt đầu đánh giá nam hài này.

Hắn đại khái khoảng mười ba mười bốn tuổi, vóc người so với nàng cũng không cao hơn nhiều lắm, làn da trắng nõn tinh tế, ngũ quan thanh tú, vừa thấy liền biết là lớn lên trong cảnh an nhàn sung sướng. Mặc một thân áo choàng màu xanh lục biếc đã bị xé rách tới tã, gương mặt đầy những vết trầy xước, hẳn rõ ràng đã chịu không ít đau khổ.

Ngọc Linh Lung mơ hồ cảm thấy, Cam Lâm này hẳn là có quan hệ với đám người áo đen, chẳng lẽ đám người áo đen phục kích Thanh Liên giáo chỗ này, là vì nam hài này sao?

Đợi chút, đám người áo đen, Thanh Liên giáo, Phụng Hiền Viên, nam hài họ Cam...

Ngọc Linh Lung nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Ngươi là nhi tử của Cam thái phó!?”

Cam Lâm vốc nước uống xong, ngẩng đầu nhìn Ngọc Linh Lung, vẻ mặt kỳ quái: “Đừng vậy nha, chẳng lẽ tỷ tỷ không phải do phụ thân phái tới cứu ta sao?”

Ngọc Linh Lung nheo mắt, Cam gia tìm kiếm Cam Lâm, thiếu chút nữa đã lục tung cả kinh thành, thế nhưng Cam Lâm lại ở chỗ này?

Nguyên lai Phụng Hiền Viên nói báo đáp, là muốn nàng cứu Cam Lâm ra.

Hiểu rõ điểm này, một nghi vấn khác trong lòng lại nổi lên. Phụng Hiền Viên là người của Thanh Liên giáo, điểm này hẳn là không giả. Nhưng ngày đó bọn hắn hy sinh nhiều người như vậy là để ngăn cản đám người áo đen cứu Cam Lâm ra, vì sao hôm nay lại đem Cam Lâm giao cho nàng?

Một lời giải bí ẩn được mở ra, lại mang tới cho nàng càng nhiều nghi hoặc, chân tướng chỉ lộ ra một góc mỏng manh, cuối cùng thì đáp án chân chính lại ở

nơi nào?

Đứng bên cạnh, Cam Lâm ti mi rửa mặt, đứng dậy sửa sang lại áo choàng đã rách toí tả, nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi đi.”

Ngọc Linh Lung không nói một lời, xoay người đi ra ngoài.

Cam Lâm vừa mới thoát ly khỏi hiểm cảnh, có vẻ hết sức kích động, trên đường đi không ngừng truy hỏi Ngọc Linh Lung đủ loại vấn đề.

“Tỷ tỷ, sao ngươi lại một mình tới cứu ta? Không sợ gặp người xấu sao?”

“Tỷ tỷ, có phải cô cô phái ngươi đến không?”

“Tỷ tỷ, làm sao ngươi biết ta ở chỗ này, sao ngươi tìm tới đây được?”

“.....”

Bất luận Cam Lâm hỏi cái gì, Ngọc Linh Lung cũng không hề đáp lại.

Cứu Cam Lâm, đối với nàng mà nói hoàn toàn là do ma xui quỷ khiến. Vốn định tìm ra thân phận thực sự của người áo đen, nhưng càng nhìn đến Cam Lâm phía sau, thân phận của người đó lại càng thêm phức tạp.

Là người của Cam thái phó? Hay là người của Cam hoàng hậu? Hay là kẻ thù của Cam thái phó, muốn mượn cơ hội làm việc xấu?

Vô số nghi vấn không ngừng xuất hiện trong lòng Ngọc Linh Lung, đối với các câu hỏi ngây thơ của Cam Lâm, nàng lựa chọn mắt nhắm tai ngo.

Hai người một trước một sau ra khỏi sơn đạo, Truy Nguyệt vẫn luôn đứng ven đường đợi vừa nhìn thấy Ngọc Linh Lung liền cao hứng thờ phỉ phỉ, vội vàng phi đến bên người nàng.

Nhìn thấy Truy Nguyệt, Cam Lâm tròn tròn hai mắt nhìn: “Tỷ tỷ, đây là ngựa của ngươi sao? Tốt thật!”

Ngọc Linh Lung nhảy lên ngựa, mắt nhìn Cam Lâm đang khập khiễng, nói: “Trèo lên!”

Đường núi gập ghềnh, nếu nàng không dẫn theo đứa nhỏ này, chỉ sợ đến tối hăn cũng không về được.

Duỗi tay ra, đem Cam Lâm túm lên lưng ngựa.

Ngọc Linh Lung cũng không quay đầu lại, nói với Cam Lâm phía sau: “Ngồi vững, ôm chặt vào.”

Cam Lâm vô cùng nhu thuận vòng tay ôm lấy eo Ngọc Linh Lung, bỗng nhiên không đầu không cuối nói một câu: “Tỷ tỷ, người của ngươi thật thơm.”

Ngọc Linh Lung phảng phất như không nghe thấy, run rẩy kéo dây cương trong tay: “Giá!”

Lúc trở lại tới kinh thành đã đến lúc lên đèn, Ngọc Linh Lung dựa theo đường Cam Lâm chỉ, đưa hăn tới cửa Cam phủ.

“Đến rồi, ngươi xuống đi.” Ngọc Linh Lung gương mặt nhìn về phía bảng hiệu Cam phủ thật lớn, trầm giọng nói.

Cam Lâm xuống ngựa, hơi có chút lưu luyến ngẩng đầu lên, nhìn Ngọc Linh Lung: “Tỷ tỷ, ngươi vào trong ngồi một chút đi, ta sẽ nói với phụ thân, là ngươi đã cứu ta.”

Ngọc Linh Lung lắc đầu, trong lòng nàng có chút thất vọng. Đáp án muốn tìm lại không tìm được, trái lại mang đến một nỗi băn khoăn còn lớn hơn, còn dính tới Cam gia. Chỉ tính tới lời Húc Vương từng nói quý phủ của Cam thái phó quyền thế đến mức nào, nàng đã không muốn có bất kỳ liên quan gì tới bọn họ.

Cúi mặt nhìn gương mặt còn mang theo chút trẻ con của nam hài trước mắt, Ngọc Linh Lung có chút không tin được, rằng vì đứa nhỏ này, toàn bộ kinh thành thiếu chút nữa đã bị Cam gia xốc lên tới tận trời, lấy danh nghĩa người của Thanh Liên giáo bắt người để không bị trách mắng.

Cam gia như vậy, nàng thậm chí muốn cách càng xa càng tốt.

Giục ngựa, gió roi, vó ngựa của Truy Nguyệt tung lên, liền phát ra âm thanh lạnh lạnh dưới những tảng đá lót đường.

Phía sau bóng dáng của nàng, Cam Lâm đuổi theo vài bước, hướng về phía Ngọc Linh Lung hét lên: “Tỷ tỷ, ngươi tên là gì?”

Ngọc Linh Lung thuận miệng đáp trả một cái tên: “Ngọc Thiên Kiêu!”

Có gì phiền toái, cho tiểu nha đầu kia hứng đi!

Phía trước đại môn của Cam phủ, Cam Lâm kinh ngạc nhìn bóng lưng của Ngọc Linh Lung phi như bay, cơ hồ không nghe thấy tiếng của người gác cửa kinh hi kêu.

“Thiếu gia của ta, người cuối cùng cũng về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Là Phải Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.